

Jennifer
WEINER

Anumite fete

CHIC

Colecția

***Anumite fete* este continuarea romanului
Super-tare la pat – două bestselleruri
internaționale semnate Jennifer Weiner,
una dintre cele mai celebre autoare
ale colecției CHIC.**

„Teribil de amuzantă! Jennifer Weiner
continuă în forță, cu observațiile ei
pătrunzătoare și spirituale la adresa
naturii umane.”

Publishers Weekly

„Plin de căldură și umor, romanul
Anumite fete este o examinare
impresionantă a momentelor tragice
și comice care marchează relația dintre mame
și fiice, observînd în profunzime dinamica
unei familii aflate într-o permanentă nevoie
de a afla și a spune adevărul.”

Kirkus Reviews

„***Anumite fete*** descrie, cu subtilitate și umor,
călătoria unei fiice prin furiile adolescenței,
către înțelegerea familiei și a naturii
adevărului, către acceptare și iubire.”

Elle

EDITURA POLIROM

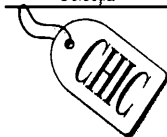
ISBN 978-973-46-1452-3

www.polirom.ro

Colecția

Jennifer Weiner, *Certain Girls*

Copyright © 2008 by Jennifer Weiner. Originally published by Atria Books, an imprint of Simon & Schuster, Inc.

© 2009 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătjanu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37 ;

P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WEINER, JENNIFER

Anumite fete / Jennifer Weiner ; trad. de Alina Popescu. –
Iași : Polirom, 2009

ISBN 978-973-46-1452-3

I. Popescu, Alina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

Jennifer
WEINER

Anumite fete

Traducere din limba engleză
și note de Alina Popescu

POLIROM
2009

Jennifer Weiner s-a născut în 1970, la o bază militară din Louisiana, dar a crescut în Connecticut. A absolvit Universitatea Princeton și a lucrat ca jurnalist în Kentucky și Philadelphia înainte de publicarea primului ei roman, *Good in Bed* (*Super-tare la pat*, 2001; Polirom, 2009). Au urmat *In Her Shoes* (*Eu și sora mea mai mare*, 2002, ecranizat în 2005, cu Cameron Diaz, Toni Collette și Shirley MacLaine în rolurile principale), *Little Earthquakes* (2004), *Goodnight Nobody* (2005), *The Guy Not Taken* (2006) și, cel mai recent roman al ei, a cărui apariție este anunțată pentru iulie 2009, *Best Friends Forever*. Cărțile lui Jennifer Weiner s-au vândut în peste 9 milioane de exemplare, în 36 de țări. De asemenea, autoarea a apărut în mai multe emisiuni de televiziune (The CBS Early Show, The Martha Stewart Show).

Anumite fete (*Certain Girls*, 2008) este continuarea romanului *Super-tare la pat*, avînd-o ca eroină pe Cannie Shapiro, jurnalistă de succes. La treisprezece ani de la întîmplările din *Super-tare la pat*, protagonista este acum mamă, preocupările sale sînt fiica adolescentă și rebelă, pe nume Joy, cariera scriitoarească, relația cu soțul ei, medicul Peter Krushelevansky, mîncarea organică și, mai nou, cursurile de yoga. Viața ei pare să se fi înscris într-un circuit minunat de previzibil, cu toată liniștea la care rîvnise și, de asemenea, tandrețea și iubirea unei familii. Dar, din clipa în care Joy devine interesată de secretele de mult îngropate ale familiei, trecutul revine cu putere în viața lor de familie, supunînd-o pe Cannie la noi încercări și pe fiica ei la efortul de a înțelege viața cu mai multă maturitate și umor decît pînă atunci. Peste toate, Jennifer Weiner își pune amprenta ei inconfundabilă: frumusețea te ajută să scapi basma curată din orice situație, natura umană e dificilă și capricioasă, se cere în permanență studiată și criticată, însă cu toate acestea sursele de umor sînt nelipsite, iar bunul-simț și observațiile pătrunzătoare transformă romanul într-o lectură încîntătoare.

Familiei mele

„Se spune că un părinte trebuie
să-și învețe copilul să înoate.“

(Talmud)

partea întâi

Toată lumea știe

Uuu

Cînd eram copil, ziarul din orășelul nostru publica anunțuri despre nunți, împreună cu descrieri ale ceremoniilor și ale rochiilor și fotografii cu miresele. Doi DJ de la unul dintre posturile de radio locale își petreceau diminețile de luni căutînd printre fotografii și făcînd nominalizări pentru titlul de Mireasa Bu-hu-hu, adică femeia pe care o considerau cea mai urîță dintre toate cele care spuseseră „Da” în zona Philadelphia, în cursul weekendului respectiv. Marele premiu era o cutie de mîncare Alpo, pentru cîini.

Într-o dimineață, pe cînd mă întorceam de la dentist, i-am auzit pe cei doi în direct.

— Uuu, în josul paginii J-6, și da... *da*, cred că avem o candidată! spunea primul DJ, iar tovarășul său chicoti și răspunse:

— Nu există pe lume vâl de mireasă care să ascundă o asemenea urîtenie.

— Mireasă grasă! Mireasă grasă! începui să scandeze primul DJ, înainte ca mama să dea înapoi pe NPR, cu o răsucire furioasă a încheieturii.

După acest episod, am devenit de-a dreptul obsedată de concurs. În fiecare duminică dimineață, cercetam fotografiile alb-negru cu o asemenea îndîrjire, de parcă urma să mi se dea un test din ele mai tîrziu. Oare cea din mijloc era urîță? Mai urîță decît cea din colțul din dreapta, sus? Oare blondele sînt întotdeauna mai drăguțe decît

brunetele? Iar faptul că ești grasă înseamnă în mod automat că ești urâtă? Evaluam fotografiile și fumegam împotriva nedreptății ce se făcea, împotriva faptului că puteai ajunge subiect de glumă doar din pricină că te nășteaai cu o anume față sau cu un anume corp, și nu cu altele. Apoi, îmi făceam griji pentru câștigătoare. Oare mîncarea pentru cîini era într-adevăr livrată la ușa cuplului în cauză? Se vor întoarce din luna de miere și-o vor găsi acolo sau va încerca vreun părinte ori vreun prieten binevoitor s-o ascundă pe undeva? Cum se va simți mireasa cînd va vedea că a câștigat? Ce sentimente îl vor încerca pe soț, știind că a ales-o pe cea mai urâtă fată din Philadelphia spre a-i fi soție iubită, la bine și la rău, pînă ce moartea îi va despărți?

Nu eram sigură de prea multe lucruri pe vremea aceea, dar știam că atunci cînd – și dacă – mă voi căsători, n-o să pun în ruptul capului vreo poză în ziar. Chiar și la vîrsta de treisprezece ani, eram convinsă că aveam mai multe în comun cu cele din categoria „Bu-hu-hu” decît cu miresele frumoase, și eram încredințată că cel mai rău lucru ce i se putea întîmpla unei femei era să câștige acel concurs.

Firește că acum sînt mai înțeleaptă. Cel mai rău lucru nu este ca doi glumeți ramoliți de la un post de radio fără audiență să facă mișto de poza ta și să-ți livreze mîncare pentru cîini la ușă. Mai rău de atît este să-i facă una ca asta fiicei tale.

Exagerez, desigur. Și nu sînt îngrijorată, de fapt. M-am uitat în cealaltă parte a ringului de dans, care abia de începea să se aglomereze, pe măsură ce invitații la petrecerea de *b'nai mitzvot*¹

---

1. Termen generic, desemnînd atît ceremonia de *bar mitzvah*, cît și pe cea de *bat mitzvah*, prin care băieții, respectiv fetele ating maturitatea conform religiei iudaice.

soseau și-și scoteau pardesiele, și-am simțit că-mi tresaltă inima de bucurie la vederea fiicei mele, a frumoasei mele fiice, dansînd *horah*¹ într-un cerc de prietene. Joy va împlini treisprezece ani în mai și, după modesta și absolut obiectiva mea părere, este cea mai încântătoare fată din lume. A moștenit cele mai bune trăsături ale mele – pielea mea măslinie, care-și menține bronzul de la începutul primăverii pînă în decembrie, și ochii mei verzi. De asemenea, a moștenit înfățișarea chipeșă a fostului meu iubit: nasul lui drept și buzele pline, precum și părul blond închis care, la Joy, formează bucle de culoarea intens aurie a mierii. Bustul meu, plus coapsele foarte subțiri și picioarele zvelte ale lui Bruce au dat la iveală genul de trup despre care am crezut întotdeauna că nu poate fi dobîndit decît prin grație divină sau prin intervenție chirurgicală.

M-am dus la unul dintre cele trei baruri așezate pe laturile camerei și i-am cerut barmanului o vodcă și suc de merișor. Tipul era un tînăr arătos, care părea foarte nefericit în cămașa aceea de frac mototolită, din poliester bleu, și în pantalonii evazați. Dar cel puțin nu afișa expresia chinuită a chelneriței de lîngă el, care purta costum de sirenă, iar în păr avea scoici și alge brune artificiale. Todd ținuse ca petrecerea prin care se sărbătorea maturizarea sa conform tradiției evreiești să aibă tematică retro, în stilul anilor '70. Sora lui geamănă, Tamsin, care visa să devină biolog marin, nu-și dorise nici un fel de tematică și mormăise posomorîta cuvîntul „ocean“, atunci cînd mama ei îi pusese aceeași întrebare a unsprezecea oară. Printre vizitele făcute înainte de petrecere la doctorul Hammermesh, unde și-a

---

1. Dans tradițional evreiesc, executat mai ales pe ritmul melodiei *Hava Nagila*.

mărit sîinii, și-a subțiat coapsele și a scăpat de milimetrii de țesut în exces de sub ochi, Shari Marmer, mama celor doi gemeni, reușise să încropească o soluție de mijloc. În această noapte înghețată de ianuarie, Shari și soțul ei, Scott, primeau trei sute dintre cei mai dragi și mai apropiați prieteni la National Constitution Center, pentru o petrecere în stil Mica Sirenă, cu atmosferă de Studio 54¹.

Am trecut pe sub arcada ușii împodobite cu alge artificiale și șiraguri de mărgele albastre, îndreptîndu-mă către masa de la intrare. Cartonașul care marca locul meu îmi purta numele tipărit, cu litere complicate, pe spatele unei scoici. Aceasta conținea un medalion cu T&T, de la Tamsin și Todd. Mi-am mijit ochii și-am citit că eu și soțul meu, Peter, vom sta la masa Donna Summer. Joy încă nu-și luase scoica. M-am uitat cu atenție la grupul agitat și jucăuș al fetelor, pînă ce am dat cu ochii de Joy, care, îmbrăcată în rochia ei bleumarin, lungă pînă la genunchi, executa un fel de dans în linie complicat, bătînd din palme și legănîndu-și șoldurile. În acest timp, un băiat s-a desprins de grupul său de prieteni, a traversat încăperea cu mîinile în buzunar și i-a spus ceva fiicei mele. Joy a încuviințat și l-a lăsat s-o ia de mînă, iar băiatul a condus-o sub stroboscopul care arunca pete de lumină albăstruie.

Joy a mea, mi-am spus, în vreme ce băiatul își muta greutatea de pe un picior pe altul, dînd impresia că are nevoie disperată să meargă la toaletă. Nu se face să spui asta, dar, în lumea reală, aspectul fizic plăcut te ajută să scapi basma curată din orice. Frumusețea îți înlesnește drumul, îți netezește calea, îți deschide

---

1. O discotecă renumită, deschisă în 1977 în Manhattan, New York, și închisă în anul 1986.

uși, îi determină pe oameni să te ierte când întârzii cu temele sau aduci mașina acasă cu rezervorul gol. Adolescența lui Joy avea să fie mult mai ușoară decît fusese a mea. Doar că... doar că. Ultima dată, în carnetul ei apăruseră un 10, doi de 9 și doi de 7, în loc de notele ei obișnuite, adică 10 și 9 (și în contrast frapant cu mediile de 10 pe linie pe care le aveam eu la vîrsta ei, cînd coeficientul meu de inteligență era mai mare decît cercul de prieteni).

— Pur și simplu nu mai pare la fel de implicată, la fel de prezentă, ne spusese profesoara ei, cînd eu și cu Peter participaserăm la ședința cu părinții. Se întîmplă ceva ieșit din comun acasă?

Noi am clătinat din cap, căci nu ne venea nimic în minte — nici vorbă de vreun divorț, firește, nici o mutare în casă nouă, nici un deces sau vreun alt eveniment traumatizant. Cînd profesoara și-a așezat ochelarii închiși pe masă și a întrebat despre băieți, i-am răspuns:

— Nu are decît *doisprezece* ani.

Zîmbetul femeii era ceva mai mult decît ușor condescendent.

— Ați fi surprinsă, zise ea.

Nu și în cazul meu. Poate că alte mame ar fi surprinse, dar eu nu. Mi-am supravegheat îndeaproape fiica (poate chiar prea atent, ar obiecta ea). Îi cunosc profesorii, știu numele prietenilor ei, ca și pe cel al cîntărețului execrabil și tînguitor de care-i place; știu și marca șamponului de douăzeci de dolari sticla pe care-și cheltuiește majoritatea banilor de buzunar. Știu că se chinuie să citească, dar că îi merge mintea brici la mate și că cel mai mult pe lumea asta îi place să înoate în ocean. Știu că fructele ei preferate sînt caisele, iar Tamsin și Todd îi sînt cei mai buni prieteni; știu că o adoră pe sora mea mai mică și că îi e o frică teribilă de ace și albine. Aș fi

conștientă de vreo eventuală schimbare și, așa cum îi explicasem și profesoarei, viața lui Joy era la fel ca înainte. Ea îmi zîmbise și mă bătuse ușor pe genunchi.

— Asta se întîmplă des la fetele de vîrsta ei, îmi spusese, punîndu-și ochelarii la loc pe nas și aruncînd o scurtă privire la ceasul de pe perete. Orizonturile lor se lărgesc, atîta tot. Sînt convinsă că se va descurca. Are părinți foarte grijulii și un cap sănătos pe umeri. O să ținem lucrurile sub control.

De parcă eu n-aș face asta deja, mi-am zis. Dar i-am zîmbit și i-am mulțumit doamnei McMillan, promițîndu-i că o voi suna dacă voi fi îngrijorată în legătură cu ceva. Sigur că, o jumătate de oră mai tîrziu, după ce mă dusesem direct la sursă și-o întrebasesm pe Joy dacă era ceva în neregulă, ea mi-a răspuns la interogatoriu dîndu-și ochii peste cap și ridicînd din umeri, avînd adică reacția tipică adolescentelor de pretutindeni. Cînd eu am obiectat că ăsta nu e un răspuns, ea mi-a spus doar că e mai greu într-a șaptea decît într-a șasea și și-a deschis manualul de matematică, dîndu-mi astfel de înțeles că discuția se încheiase definitiv.

Voisem să-l sun pe medicul ei pediatru, pe psiholog, pe fostul ei logoped sau cel puțin pe directorul școlii și pe consilier. Făcusem o listă de posibile soluții: centre de lecții particulare și pagini de internet care te ajută să-ți faci temele, grupuri de asistență pentru părinții ai căror copii s-au născut prematur sau care au suferit pierderi ale auzului. Peter mă convinsese să renunț.

— Abia a trecut primul trimestru din clasa a șaptea, obiectase el. Nu are nevoie decît de timp.

Timp, îmi spuneam acum în sinea mea. Am sorbit din pahar și am îndepărtat grijile. Începusem deja să mă pricep la asta. La vîrsta de

patruzeci și doi de ani, stabilisem, nu fără oarecare tristețe, că am o ușoară înclinație către melancolie. N-am încredere în fericire. O întorc pe toate părțile de parcă ar fi un pahar pus la vânzare într-un târg de vechituri sau un covor găsit la bazar, căutînd vreo margine ciobită sau fire deșirate.

Dar nu e cazul lui Joy, mi-am zis, privindu-mi fiica dansînd cu mîinile băiatului pe șolduri și rîzînd de ceva ce acesta tocmai spusese. Cu Joy, totul e în regulă. E o fată încîntătoare și norocoasă. Și, așa cum se întîmplă cu toate adolescențele care aproape că au împlinit treisprezece ani, fiica mea nici nu bănuiește cît de încîntătoare și de norocoasă este.

— Cannie!

Vocea lui Shari Marmer răzbătu de-a latul sălii de recepții de la Constitution Center, unde musafirii, extrem de numeroși, se strînseseră în grupuri, așteptînd să-și ocupe locurile pentru cină. Mi-am apucat strîns scoica și paharul și i-am făcut cu mîna fără prea mare tragere de inimă, în vreme ce ea se lupta să ajungă la mine. Buzele îi erau de un roșu strălucitor, iar pleoapele trădau intervenția bisturiului. Un diamant nou-nouț rămăsese prizonier în Marele Canion ce se căsca în decolteul rochiei mulate, din satin roșu.

— Iu-huu! Can-nie! se auzi trîlul lui Shari.

Am gemut în gînd în timp ce-mi înșfăca brațul cu degetele pe care își etala manichiura franțuzească. Cînd am încercat să mă eliberez, mîna ei îmi urmă gestul și sfîrși cuibărită sub sînul meu drept. M-am simțit pe loc cumplit de stînjinită. Shari nu părea să fi observat asta.

— Tu și Peter veți sta cu noi, spuse ea.

Mă duse pe sus pînă în salon, unde am descoperit treizeci de mese de cîte zece persoane, acoperite cu material de culoarea apelor mării și

avînd la mijloc niște aranjamente din scoici, în vîrfurile cărora tronau globuri strălucitoare de discotecă.

— Minunat! am exclamat eu.

De ce? m-am mirat în sinea mea. Shari și Scott aveau rude, bunici și prieteni buni care ar fi trebuit, de drept, să stea lîngă ei la masă. Și nici nu se putea spune că Shari și cu mine nu mai stătuserăm de mult de vorbă. Copiii noștri erau prieteni nedespărțiți și, cu toate că noi două nu le urmaserăm exemplul, ne cunoșteam de ani buni și ne vedeam foarte des. Nu mai departe de luna trecută petrecuserăm împreună o zi întreagă, trecînd în revistă *reality-show*-ul care făcea mai nou obiectul obsesiei noastre și dînd pe răzătoare cincisprezece kilograme de cartofi pentru sărbătoarea de Hanuka organizată anual de sinagogă, pentru preșcolari. Peter și cu mine am fi putut sta la masa Gloria Gaynor, cu familia Callahan, sau la masa Barry Gibb, cu Marisol Chang, pe care am îndrăgit-o foarte mult încă de cînd am întîlnit-o prima dată, în urmă cu zece ani, la ora de Muzică Pentru Toți.

— Ei, ce părere ai? mă întrebă Shari, fluturîndu-și brațul tonifiat, exersat și poate chiar trecut prin liposucție în direcția încăperii, în timp ce ne croiam drum către masa principală.

— Arată fantastic, am răspuns eu amical. Iar Tamsin și Todd au făcut o treabă minunată.

— Chiar crezi asta? mă întrebă, strîngîndu-mi și mai tare brațul.

— Au fost grozavi. Petrecerea e extraordinară, iar tu arăți incredibil.

Asta, cel puțin, era chiar adevărat. Cu opt ani mai în vîrstă decît mine, Shari lucrase în publicitate, la New York, înainte să se căsătorească și să devină mamă. În prezent, obiectul activității ei era întreținerea propriului corp, la care trudea

cu mai mult sîrg decît dovedisem eu la oricare dintre slujbele plătite pe care le avusesem vreodată. În vreme ce prăjeam chifteluțe de cartofi în bucătăria sinagogii, o ascultasem, uluită și epuizată, descriindu-mi programul ei: antrenorul personal, ședințele de yoga și *pilates*, tratamentele faciale, depilarea, tratamentele cu laser și vopsirea genelor, ca și mesele sărace în calorii și carbohidrați ce-i erau livrate la ușă în fiecare dimineață. Poate că ăsta era singurul avantaj al faptului că nu fusesem niciodată frumoasă – nu trebuia să mă sinucid încercînd să țin cu dinții de ceva ce nu avusesem din capul locului.

— Și petrecerea? se interesă îngrijorată Shari. Ți se pare c-am exagerat?

— Cîtuși de puțin! am mințit eu.

Shari oftă ușurată, în timp ce un DJ cu meda-lioane aurite la gît și păr cîrlionțat în stil afro, care semăna teribil cu Rick James în faza de preîncarcerare, își conducea părinții către partea din față a încăperii, unde aceștia urmau să bine-cuvînteze pîinea.

— Tamsin e furioasă. Zice că biologia marină este o știință serioasă și că eu... Își ridică degetele pline de inele, făcînd niște ghilimele în aer. „Îi bagatelizez ambițiile“ cu decorațiuni în formă de scoică și costume de sirenă. Ochii ei, acum mai mari grație chirurgiei plastice, clipiră nedumeriți în direcția mea. Eu cred că fetele arată drăguț!

— Adorabil, am încuviințat eu.

— Ar fi și cazul, mormăi Shari. A trebuit să le plătesc în plus, ca să fie de acord să poarte bikini. E ceva legat de regulamentele sanitare, se pare.

Mă tîrî prin mulțime, pe lîngă faldurile de material de culoarea oceanului, în direcția mesei Donna Summer. Din cele zece persoane prezente, șase erau rude de-ale lor, două eram noi, eu și Peter, iar numerele nouă și zece erau directorul

de programe de la postul local de radio și soția acestuia. I-am făcut cu mîna soțului meu, care stătea în picioare într-un colț, adîncit într-o conversație cu o cunoștință, medic gastroenterolog. *Mai bine de el decît de mine*, mi-am zis și m-am cufundat în scaun.

O doamnă mai în vîrstă, așezată în stînga, se uită foarte atent la cartonașul cu numele, apoi la figura mea.

— Candace Shapiro? Nu cumva sînteți Candace Shapiro, scriitoarea?

— Fosta scriitoare, am precizat, străduindu-mă să zîmbesc, în vreme ce-mi așterneam șervetul în poală.

Dintr-odată, gastroenterologul deveni parcă mai chipeș. Mă rog, mi-am spus că n-ar trebui să mă simt flatată de faptul că Shari încă mai considera că numele meu îi va impresiona invitații. Cu aproape zece ani în urmă, scrisesem un roman semnat cu numele meu real și, de atunci, dădusem la iveală un șir constant de povestiri SF, dar sub pseudonim. Pentru SF se plătea mult mai prost decît pentru romanele de beletristică, dar mi-am dat seama că anonimitatea îmi convenea mai mult decît gloria efemeră de care avusesem parte.

Tovarășa mea de masă îmi puse o mînă îmbătrînită și tremurîndă pe antebraț și-mi spuse:

— Știi, draga mea, de foarte multă vreme port în mine vlăstarii unei cărți.

— Soțul meu e medic, i-am răspuns pe un ton grav. Sînt sigură că vă poate ajuta să scăpați de pacostea asta.

O expresie nedumerită se așternu pe chipul bătrînei.

— Iertați-mă, am spus. Despre ce e?

— Păi, este despre o femeie care divorțează după mulți ani de căsnicie...

Am zîmbit, am mai luat o înghițitură din pahar și m-am străduit să-i transform rezumatul într-un plăcut și nedeslușit sunet de fundal. O clipă mai târziu, se ivi și Peter lîngă mine. I-am expediat un surîs recunoscător, în timp ce el îmi lua mîna într-a lui.

— Mă scuzați, îi zise el femeii, dar orchestra cîntă melodia noastră. *Cannie*?

M-am ridicat și l-am urmat pe ringul de dans, unde cîteva cupluri mature își croiseră loc printre puști. I-am făcut cu mîna lui Joy, m-am întins ca să depun un sărut grăbit pe gropița din bărbia lui Peter și mi-am lăsat capul pe pieptul lui înveșmîntat în frac. Mi-a luat cîteva clipe să recunosc melodia.

— *Do It Till You're Raw* e cîntecul nostru?

— Trebuia să te scot cumva de acolo, așa că acum este, mă lămuri el.

— Și eu, care speram la ceva romantic, am spus oftînd. Știi tu, ceva gen *I Had His Baby, But You Have My Heart*.

Mi-am lipit obrazul de umărul lui, apoi le-am făcut semn cu mîna lui Shari și Scott Marmer, în timp ce treceau pe lîngă noi în pas de foxtrot. Scott părea a fi de-a dreptul euforic, umflîndu-se în pene, mîndru nevoie mare de copiii lui. Ochii lui căprui, rotunzi și începutul de chelie luceau în luminile de discotecă, aidoma brîului făcut din același satin roșu ca și rochia lui Shari.

— Îți vine să crezi că așa o să arătăm și noi la toamnă? M-am uitat cu luare aminte la Shari. Doar că eu probabil că n-o să-mi „reîmprospătez” implanturile înainte de eveniment.

— Nici nu e nevoie, spuse Peter și mă lăsă pe spate.

Cînd melodia a luat sfîrșit, mi-am verificat coafura, care părea a fi în regulă, apoi mi-am pus mîinile pe șoldurile încorsetate în catifeaua

neagră, ce nu fusese special comandată pentru mine de la Paris. Cu toate astea, eram de părere că arătam bine. Însăși fiica mea, care este nici mai mult, nici mai puțin decît o veritabilă autoritate în materie, își dăduse încuviințarea pentru această ținută. Sigur, aprobarea se manifestase sub forma unui „Cred că merge” prea puțin entuziast; în plus, pe drum îmi precizase că, dacă îmi voi scoate cumva pantofii pe parcursul serii și voi rătăci „precum o persoană fără adăpost”, ea intenționa să se emancipeze pe cale legală, un privilegiu de care se bucură copiii din ziua de azi.

M-am întrebat, ca de obicei în astfel de ocazii, ce credea lumea cînd ne vedea împreună, pe mine și pe Peter, și dacă nu cumva arătam ca un fel de versiune incredibilă a poveștii „*El e însurat cu ea ?*”. Spre deosebire de sărmanul Scott, burtos și cu un început de chelie, Peter era înalt și zvelt, iar anii care trecuseră peste el nu făcuseră decît să-i sporească șarmul. Din păcate, asta nu era valabil și pentru mine, în comparație cu preaoperata Shari Marmer. *Ei, asta e*, mi-am zis. *Ar trebui să privesc partea pozitivă a lucrurilor.* Poate că-și închipuie cu toții că am flexibilitatea unei gimnaste românce de nouăsprezece ani și imaginația unei vedete de filme porno și că sînt în stare de tot soiul de nebunii în pat.

Mi-am îndreptat umerii și mi-am ridicat capul, căci DJ-ul pusese *Lady in Red*, iar Peter mă luase iarăși în brațe. Eram hotărîtă să fiu un bun model, să-i ofer fiicei mele un exemplu demn de urmat, să fiu judecată pe baza trăsăturilor mele de caracter, nu în funcție de dimensiunile soldurilor. Dar dacă era să fiu apreciată după asta, atunci să se știe clar că aveam cu trei kilograme și jumătate mai puțin decît atunci cînd mă căsătorisem, această performanță impresionantă datorîndu-se unei perioade de șase luni

de iad curat, timp în care ținusem dieta Atkins. În plus, nepunînd la socoteală un vag început de artrită și cîte un junghi la spate cînd și cînd, eu eram sănătoasă tun. Peter era cel care moștenise o problemă cu colesterolul, pe care o trata cu trei feluri diferite de medicamente.

Mi-am ridicat privirea și-am constatat că se uita fix la mine, cu fruntea ușor brăzdată și cu o expresie concentrată.

— Ce e? am întrebat plină de speranță. Vrei să ne giugiulim pe scări?

— Hai să ne plimbăm puțin.

A șterpelit cîteva frigărui de vită și un platou de la un chelner aflat în trecere, a mai adăugat niște legume crude și biscuiți sărați și m-a condus pe scări către Signers' Hall, unde se aflau statuile în mărime naturală ale semnatarilor Constituției.

M-am sprijinit de Ben Franklin și mi-am aruncat privirea împrejur.

— Știi ceva? Țara noastră a fost întemeiată de o mîină de bărbați foarte, foarte pitici.

— Se mănîncă mai bine în zilele noastre, preciză Peter, punînd platoul pe o măsuță de cocteil de lîngă balustradă și bătîndu-l prietenește pe umăr pe John Witherspoon. Acesta este marele secret. În plus, tu porți pantofi cu toc.

— Păi, și el poartă, am zis, arătînd cu degetul către George Washington. Hei, Ben Franklin este cel care avea o boală venerică sau altcineva?

— Cannie, spuse Peter pe un ton grav. Ne aflăm în prezența unor personaje ilustre – niște versiuni din bronz ale unor personaje ilustre – și tu nu te poți abține să nu aduci vorba de boli venerice?

M-am chiorît la biografia lui Ben, scrisă pe o plăcuță dreptunghiulară de pe spatele scaunului pe care era așezat. Nu pomenea nimic despre vreun suvenir nesuferit cu care s-ar fi întors

după anii petrecuți la Paris. Istoria nu e decît o mușamalizare, mi-am zis, traversînd sala și sprijinindu-mă de balustradă ca să mă uit la dansatorii de la parter. Aceștia se roteau cu viteză, ca și sigla Studio 54 special construită, care fusese coborîta din tavan (dar, în loc să prizeze cocaină, Omul din Lună părea a citi din Tora).

— Petrecerea asta e dementă, am spus cu voce tare.

— M-am tot gîndit la ceva, zise Peter, uitîndu-se țintă la mine peste peruca lui George Washington.

M-am săltat pe taburetul din fața măsuței de cocteil.

— La petrecerea lui Joy?

Mai erau multe luni pînă la ceremonia de *bat mitzvah* pentru fiica noastră și petrecerea afe-rentă, dar deja ele deveniseră un subiect fierbinte în familie.

— La ceva serios.

Se așeză pe taburetul din față și mă privi cu tandrețe, aproape cu sfială, pe sub genele sale lungi.

— Ești pe moarte? l-am întrebat. Pot să iau eu frigăruia ta?

Peter oftă adînc. Ochii săi căprui se încrețiră la colțuri, iar dinții îi sclipiră o clipă, în timp ce se lupta din răspuțeri să nu zîmbească.

— Cele două întrebări nu au nici o legătură. Sînt foarte înduioșată, l-am asigurat eu. Doar că mi-e și foarte foame. Dar să n-ai nici o grijă, o să-mi fac pe deplin datoria de soție credincioasă. O să te țin de mîna, o să dorm la căpătîiul tău, o să pun să ți se împăieze corpul și să fie urcat pe un pedestal, orice-ți dorește inima.

— O înmormîntare în stil viking, zise Peter. Știi că-mi doresc o înmormîntare în stil viking, cu săgeți în flăcări și Wyclef Jean cîntînd *Many Rivers to Cross*.

— Da, da, așa e, am încuviințat eu, amintindu-mi că aveam pe laptop un fișier întreg intitulat „Abdicarea lui Peter“. Dacă Wyclef e ocupat, vrei să încerc să-l abordez pe Pras¹?

— Bănuiesc că nu i-ar strica să mai facă un ban, dădu el din umeri.

— Păi, gîndește-te bine la asta. N-am chef să mă bîntui din lumea ailaltă pentru că nu am angajat pe cine trebuie. Și cînd vrei să cînte, înainte sau după ce-ți incendiază trupul?

— Înainte, preciză el, luîndu-și farfuria înapoi. După ce incendiezi un trup neînsuflețit, totul merge strună. Începu să mestece gînditor un morcov. Aș putea fi depus cîteva zile la Apollo, ca James Brown.

— Cred că ar trebui să lansezi un album mai întîi, dar vom vedea ce se poate aranja. Am cîteva cunoștințe. Deci, care-i treaba? Vrei o partidă în trei? l-am întrebat, ridicînd o sprînceană într-un gest complice.

— Nu, nu vreau o partidă în trei! tună el.

Peter are o voce foarte adîncă – tinde să aibă ecou. Cele trei femei cu rochii fără bretele, care veniseră în sală chipurile ca să ia puțin aer, se holbau acum la noi. Am ridicat din umeri plină de înțelegere și m-am scuzat în șoaptă.

— Vreau...

Își coborî vocea și se uită lung la mine, ochii lui căprui închis avînd o expresie foarte concentrată. În ciuda micilor ciondăneli din cei zece ani de căsnicie, a discuțiilor legate de momentul în care să reparăm acoperișul sau de locul în care s-o trimitem pe Joy în tabără pe timpul

---

1. Prakazrel Samuel Michel, cunoscut sub numele de Pras, este un cîntăreț, actor și producător de film american, membru al grupului The Fugees, alături de Wyclef Jean și Lauryn Hill.

verii, privirea lui Peter mai avea încă puterea să mă topească și să mă facă să-mi doresc să fim numai noi doi, undeva departe... și să am într-adevăr suplețea unei gimnaste române.

— Vreau un copil, spuse Peter.

— Vrei...

Înima începuse să-mi bată cu putere, iar rochia de catifea îmi părea brusc mult prea strîmtă.

— N-am anticipat asta, zău. Vorbești serios?

— Vreau să facem un copil, încuviință el.

— Bine, am răspuns încet.

Nu era prima dată în căsnicia noastră cînd se ivea această posibilitate. La știri, se difuzase un reportaj despre moderatoarea unui talk-show sau o cîntăreață de country, care avea acum gemeni sau tripleți „născuți prin intermediul unei mame-surogat”, expresie ce mi-a părut întotdeauna absurdă. E ca și cum aș spune că uleiul mașinii mele a fost „schimbat prin intermediul unui mecanic”, de parcă aș mai fi avut și altă contribuție la asta, în afară de plată. Dar, dacă ne doream un copil care să fie al nostru din punct de vedere biologic, atunci era nevoie de o a treia persoană. Joy se născuse cu mai bine de două luni înainte de termen, prin cezariană, acesteia urmîndu-i o histerectomie de urgență. Nu mai puteam avea copii. Peter știa asta, firește, și, deși îmi semnalase articolele despre mamele-surogat, nu insistase.

Acum, însă, se părea că era pregătit sufletește pentru presiuni.

— Am cincizeci și patru de ani, a zis.

M-am întors și-am citit cu voce tare de pe placa memorială a lui James McHenry:

— „Medic, aghiotant militar și politician.” Și-un bărbat care știa să se îmbrace.

Peter nu mă luă în seamă.

— Îmbătrînesc tot mai mult, iar Joy crește pe zi ce trece. Poate că n-am epuizat toate opțiunile. Poate că mai ai ovule viabile.

— Ăsta e, fără nici o îndoială, cel mai romantic lucru pe care mi l-ai spus vreodată, am zis eu bătînd mărunt din gene.

Peter îmi luă mîna, iar chipul lui era atît de deschis și optimist, atît de familiar și de drag, încît regretam pînă în străfundul sufletului că unica mea șansă de a deveni mamă pe cale naturală se materializase grație unui nemernic de drogat care-mi fusese iubit, și nu soțului meu.

— Tu nu te gîndești niciodată la asta?

Începuseră să mă furnice pleoapele.

— Păi... Am scuturat din cap și mi-am înghițit nodul din gît. Ba da, uneori.

Sigur că mă gîndisem la asta. Visasem cu ochii deschiși la copilașul pe care l-am avea împreună, un băiețel care să semene cu Peter și să aibă sclipiri ale umorului său sec, precum fulgerele pe cerul verii; un băiețel desăvîrșit, un frățior pentru fetița mea cea fără de cusur. Dar era ca și cînd aș fi visat să cînt cu The Supremes sau să cîștig un maraton – mă rog, în cazul meu, să alerg într-un maraton: o fantezie născută într-o după-amiază leneșă de vară, petrecută în hamac, ceva la care să meditez cînd sînt blocată în trafic sau conduc pe autostradă, ceva ce n-ar putea nicicînd să devină realitate.

— Sîntem atît de fericiți acum, i-am spus. Ne avem unul pe celălalt. O avem pe Joy. Iar ea are nevoie de noi.

— Joy nu mai e un copil, îmi replică el cu blîndețe. Trebuie să-i lăsăm tot mai multă libertate.

Mi-am retras mîna și m-am întors cu spatele. Practic, asta era adevărat și aș fi fost perfect de acord, dacă ar fi fost vorba de oricare altă adolescentă. Dar cu Joy era altă poveste. Ea avea nevoie

de atenție specială, pentru că era altfel decît restul adolescentelor, pentru că se luptase cu atîtea obstacole – problemele cu auzul, cu cititul – și pentru că povestea mea era diferită.

— Viața noastră este cu adevărat minunată, dar toate au rămas la fel, continuă el. Locuim în aceeași casă, ne vedem cu aceiași oameni, mergem în fiecare an la mare în Jersey...

— Dar ție îți place acolo!

— Sînt mulțumit, zise el. Dar lucrurile ar putea să stea și mai bine. N-o să murim dacă încercăm ceva nou.

— Iată că ne întoarcem la partida în trei, am spus cu jumătate de gură.

— Cred că ar trebui măcar să investigăm puțin, să vedem despre ce e vorba.

Scoase o carte de vizită din portofel și mi-o întinse. Dr. Stanley Neville, medic specialist în endocrinologia reproductivă, cabinetul pe Spruce Street – adică, am observat eu cu tristețe, în aceeași clădire în care-și avea cabinetul doctorul care-mi tratase proaspăt diagnosticata artrită.

— Ar putea să-ți facă o ecografie a ovarelor.

— Ce fericire, am zis și i-am înapoiat cartea de vizită.

M-am gîndit la viața noastră, în care fiecare detaliu era perfect aranjat – doar noi trei, ferii de restul lumii. Grădina mea, după zece ani de îngrijiri atente, era acum înflorită, plină cu ghivece de ierburi aromatice, trandafiri agățători întinși pe zidurile de piatră și hortensii albastre și violete, cu flori cît capul unui bebeluș. Casa mea era exact așa cum mi-o dorisem dintotdeauna. Luna trecută, cei șapte ani de căutări îmi aduseseră pendula perfectă, verde cu auriu, care acum trona în capul scărilor, punctînd melodios trecerea orelor. Totul era perfect, cu excepția problemei minore și, fără îndoială, soluționabile a notelor lui Joy.

Peter îmi atinse umărul.

— Orice s-ar întîmpla, indiferent dacă vom reuși sau nu, viața noastră e minunată așa cum e, iar eu sînt fericit. Sper că știi asta, da?

La parter, o paradă de chelneri și chelnerițe îmbrăcate în costume mulate și bikini se revărsă din bucătărie, purtînd platourile cu salată. Am încuviințat. Pleoapele încă mă ardeau și simțeam un nod în gît, dar n-aveam de gînd să încep să bocesc în mijlocul sălii. Îmi închipuiam deja ce bîrfe s-ar fi iscat, dacă Shari prindea de veste.

— OK, am răspuns.

— Candace, îmi spuse Peter cu dragoste. Te rog să nu pari atît de îngrijorată.

— Dar nu sînt îngrijorată, am mințit eu.

El îmi întinse farfuria, dar, pentru prima dată după multă vreme, nu-mi era foame deloc, așa că am pus-o înapoi pe masă și l-am urmat la parter, trecînd pe lîngă ferestrele prin care se vedea luna ce atîrna sus, sus pe cer, inundînd gazonul cu lumina sa argintie.

Doi

Todd se trînti pe patul meu și se uită stăruitor la mine.

— Ia zi, ce făceați voi doi acolo? întrebă.

Mi-am scos acele de păr, lăsîndu-mi buclele să mi se reverse pe umeri, și-am zîmbit fără să rostesc un cuvînt.

— Sîntem cei mai buni prieteni ai tăi, mă imploră Todd. James e vărul nostru, așa că-ți putem da informații secrete. Eu cred că arată super.

Tamsin, aflată de cealaltă parte, în propriul sac de dormit, își strînsese buzele punga și întoarse zgomotos pagina revistei. Todd era încă în costum, dar soră-sa își scosese rochia de-ndată ce se închisese ușa dormitorului. Acum părea mult mai fericită, în bluza de pijama cu *Stăpînul inelelor* și pantalonii de trening, cu fața proaspăt demachiată de fardul pe care maică-sa o obligase să-l poarte și cu pistrii de pe nas iarăși la vedere. Tamsin are o față perfect ovală, buze de-un roz natural, sprîncene care se arcuiesc fără ajutorul pensetei, păr castaniu închis, ondulat, și un năsuc drept. Dar nu se fardează deloc și nu-i pasă cu ce se îmbracă. Spune că vrea să devină biolog marin, nu fotomodel, și-și poartă părul lăsat liber de-a lungul obrazilor, astfel că abia de-i poți zări chipul.

— Nu făceam nimic, am mințit eu, în vreme ce Frenchelle, cățelușa mea, sări pe pat și se încolăci la picioarele mele.

Adevărul e că dansasem de trei ori cu James, vărul de cincisprezece ani al lui Todd și Tamsin. Apoi, James îmi oferise o înghițitură din paharul lui, în care s-a dovedit a fi un cocteil cu whisky pe care i-l dăduse fratele lui mai mare, și-am acceptat și asta. După aceea, mă condusesese înapoi în clădire, deschisese ușa sălii de spectacole unde se ține prezentarea multimedia „Freedom Rising“, acum cufundată în întuneric, și mă lipise de peretele acoperit cu o țesătură groasă. Am stat acolo, în întuneric, el în cămașă și cravată, iar eu cu sacoul lui în jurul umerilor, sărutându-ne așa, ca-n filme sau cel puțin ca-n videoclipuri. M-am îngrijorat puțin în clipa în care a început să se frece de mine, dar când și-a pus mîna pe sînul meu, am dat-o pur și simplu la o parte, iar când am văzut că nu o mai pune la loc m-am relaxat. Era așa de întuneric în sală, încît îmi puteam imagina că James era oricine altcineva. Mai întîi, mi-am imaginat că era Dustin Tull, cîntărețul, și a fost bine; apoi, îmi închipuisem că era Duncan Brodkey, colegul de la școală de care eram îndrăgostită, și a fost chiar mai bine, cum stăteam așa, în întuneric, cu buzele subțiri ale lui James apăsîndu-le atît de tare pe-ale mele, încît aproape că-i simțeam dinții.

— Ești atît de sexy, îmi șoptise el la ureche, iar ăsta a fost cel mai minunat lucru, căci l-am crezut; am crezut că, îmbrăcată în rochia aceea, în noaptea aceea, aș fi putut fi cu adevărat sexy.

Apoi, mîna lui James se strecurase iarăși pe pieptul meu și mă ciupise foarte tare. Îl împinsesem în lături și-i spusese „Nu prea cred“ pe un ton batjocoritor, aproape insolent, exact ca acela al lui Taryn Topping, care chiar e sexy și joacă în serialul TV *The Girls' Room*. Era întocmai ce i-ar fi zis ea unui băiat care mersese prea departe, exact genul de cuvinte și tonul pe care

le-ar folosi o tipă cu adevărat sexy. James se trăsesese înapoi imediat și mi s-a părut că avea o expresie furioasă, dar, de fapt, arăta de parcă la asta se așteptase, de parcă așa ar trebui să se poarte fetele sexy.

— Spune, spune!!! scanda Todd.

Am roșit amintindu-mi senzația dată de atingerea buzelor și mâinilor lui James, ca și expresia aceea de respect de pe chipul lui. Dar nu voiam să spun nimic, căci Tamsin încă nu se sărutase cu nimeni și, dacă le-aș fi zis, Todd ar fi povestit la toată lumea, începînd probabil cu maică-sa.

Frenchelle se rostogoli, apoi se făcu iarăși covrig și începu să sforăie, în timp ce auzeam pașii mamei urcînd încet scările. M-am întors pe partea cealaltă, ascunzîndu-mi fața în pernă chiar cînd ea s-a oprit, ca de obicei, să admire ceasul din capul scărilor.

— Șșș, ea e, am spus.

Am stat toți trei întinși în întuneric, liniștea fiind întreruptă doar de Tamsin, care-și tot scotea și împingea aparatul dentar, pînă ce-am auzit-o pe mama întorcîndu-se și luînd-o către dormitorul ei. M-am rostogolit pe spate și, uitîndu-mă fix în tavan, mi-am început litania.

— Motivele pentru care n-o pot suferi pe mama : de la unu la zece.

— Iar vorbim de chestia asta, mormăi Tamsin.

— Scuze, zise Todd, plecînd cu pijamalele spre baie.

I-am ignorat pe amîndoi.

— Unu : sîinii ei.

— Nu arată chiar atît de rău, zise Tamsin, fără să-și ridice ochii de pe numărul din *Ghost World*¹ pe care i-l dăruisem de Hanuka, în locul celui pe care-l citise pînă-l făcuse praf.

---

1. Revistă de benzi desenate.

Todd se întoarce din baie. Era desculț, în pijamale din material creponat și mirosea a peroxid de benzoil și a pastă de dinți mentolată. Părul său de un castaniu închis era pieptănat pe spate, iar buzele, nasul și arcuirea sprâncenelor erau aidoma celor ale surorii sale. Deși nu-l interesează fetele decât ca prietene, aceasta era, probabil, ultima dată când i se mai permitea să doarmă la mine.

— Astăzi am devenit bărbat, oftase el, dându-și ochii peste cap.

Motivul era acela că, a doua zi dimineată, soții Marmer aveau să ofere o gustare. Furnizorii urmau să sosească la ora șase, așa că doamna Marmer hotărâse că odihna gemenilor cîntărea mai greu decât riscurile unei nopți în companie mixtă.

— Sînt... știi tu. Todd își scărpină nasul. Mari.

Am oftat. Todd și Tamsin îmi erau cei mai buni prieteni încă de la grădiniță. Făcuserăm cunoștință în ziua în care Matthew Swatner începuse să mă tachineze din pricina aparatului auditiv și să-mi spună Cap de Robot. Gemenii se așezaseră hotărîți lîngă mine, la masa cu nisip — Tamsin, cu părul prins în două codițe legate cu panglică roșie, și Todd, cu o șapcă roșie de baseball — și-i ziseseră lui Matthew să-mi dea pace. Apoi, Todd îmi dăruise șapca lui, iar Tamsin îmi legase la încheietură una dintre panglicile ei. La ora gustării, se puseseră de-a stînga și de-a dreapta mea, aruncînd priviri furioase către Matthew sau către oricine altcineva care se holba.

— Acum ai o armată personală, zisese mama cînd îi văzuse.

Nici pînă în ziua de astăzi nu știu ce a vrut să spună, dar ceea ce știu cu siguranță este că și acum, după toți anii petrecuți împreună, Tamsin și Todd tot nu reușesc să priceapă care-i treaba cu mama.

— Pieptul ei arată ridicol, am zis. Ai idee cât poartă la sutien? 80 G.

— G? repetă Todd. Asta chiar e o măsură?

— Un fel de. Trebuie să le comande pe internet, pentru că la magazinele obișnuite nu se găsesc.

— Măiculiță! exclamă Tamsin, dar tonul ei sugera respect, nu groază, senzația pe care o încercasem eu văzînd eticheta de pe sutienul mamei.

— Și poartă întotdeauna haine prin care i se vede pieptul! am zis, scuturînd din cap. Dar cred că asta nu e vina ei. Ce haine ar putea oare să îmbrace, care să nu-i dezvelească sînii? Am privit fix în tavan și le-am împărtășit aspectul cel mai terifiant. Și acum îmi cresc și mie.

— Norocul tău, replică Tamsin, ridicîndu-și ochii din revistă ca să contemple cîmpia netedă a propriului bust. Băieților le plac sînii mari.

— De-asta mama și i-a cumpărat pe-ai ei, spuse Todd.

— Zice că pot să-mi pun și eu implanturi, cînd împlinesc șaisprezece ani, continuă Tamsin. Ce să-ți povestesc!

Am roșit, căci gîndul îmi zburase iarăși la James, pe care sînii mei nu păruseră să-l deranjeze.

— Amber Gross nu are sîni mari, am zis. De fapt, aproape că nu are deloc.

— Da, dar ea e Amber Gross.

Rostită cu voce tare, această remarcă părea idioată, dar știam foarte bine unde bătea Tamsin. În ciuda numelui său de familie¹, care ai crede c-ar descalifica-o din start pe Amber, ea este cea mai iubită de la noi din clasă. Amber Gross are părul castaniu, drept și strălucitor ca o perdea de satin, și-un zîmbet sclipitor, care mai că te-ar

---

1. În limba engleză, *gross* înseamnă „grosolan, ordinar, dezgustător“.

face să crezi că aparatul dentar este, de fapt, o salbă de diamante pe care-a comandat-o special ca să-i împodobească dinții. Nici un coș n-ar îndrăzni vreodată să-i întineze perfecțiunea pielii. Trupul ei este micuț și perfect, hainele ei sînt micuțe și perfecte și se vede cu Martin Baker, care joacă în echipa de fotbal la juniori, cu toate că e abia în clasa a șaptea. Cel mai frumos lucru, cel mai important dintre toate este că Amber e în stare să vorbească cu oricine, părinți, profesori sau băieți, și fiecare cuvînt pe care-l spune – nu doar cuvintele, dar și sunetele care le compun – este întotdeauna perfect.

Eu sînt o antiAmber, genul de fată al cărei chip îl uiți pe loc, care stă pe rîndul din spate în pozele cu clasa, cocîrjată și privind în cu totul altă direcție; fata care zîmbește și dă din cap, deși nu prea aude ce i se spune, sperînd că asta va fi de-ajuns. Nu știu niciodată ce trebuie să spun, nici măcar în gînd, și atunci cînd izbutesc totuși să zic ceva, oamenii îmi cer aproape întotdeauna să vorbesc mai tare sau să repet, căci vocea mea e atît de joasă, atît de cavernoasă și ciudată, încît nimeni nu aude sau nu înțelege ce spun.

Odinioară, credeam că sînt deosebită – în sensul bun al cuvîntului, după cum obișnuia mama să se exprime. Îmi amintesc că aveam ceva de genul trei sau patru ani și eram în biroul logopedului. Simțeam degetele mamei apăsîndu-mi bărbia, în vreme ce-mi întorcea cu blîndețe fața, ca să-i pot vedea buzele în oglindă. *Fii atentă la mine, Joy*. M-am născut prematur, cu o ușoară deficiență a auzului la o ureche și o pierdere moderată la cealaltă, așa că am început să vorbesc mai tîrziu decît alți copii. La grădiniță, mă înfuriam cînd oamenii nu mă înțelegeau. Țipam, aruncam cu ce apucam, mă trînteam pe covorul imprimat cu literele alfabetului, izbind în el cu

pumnii și cu picioarele. Mama venea cu mine la grădiniță în fiecare zi. Nu se supăra niciodată pe mine și nu-și pierdea răbdarea. Aștepta pînă ce mă opream din plîns, îmi ștergea lacrimile și-mi dădea suc de mere într-o cănuță. Apoi, mă ducea să desenez sau la Colțul cu Povești, unde mă puneă pe genunchi și-mi citea dintr-o carte. Acasă, obișnuiam să repetăm în oglindă, ochii ei privind într-ai mei, iar degetele ei atingîndu-mi bărbia. *Te descurci atît de bine ! Te descurci minunat ! Spune „mmm“*. Ședea pe scaun, cu mine în poală, ținîndu-mi o mînă apăsată pe gît ca să pot simți vibrația sunetului, iar pe cealaltă pe buze, ca să simt aerul care-mi ieșea pe nas. *Spune „mmm“*. *Spune „mmm“*. *Spune „mama“*.

La prînz, mergeam pe jos acasă și, dacă fusese o zi epuizantă, primeam un cadou. Ne duceam la Pearl Art Supplies să luăm acuarele sau nasturi noi sau, dacă era cald afară, la Rita's, pentru o băutură rece, iar mama mă lua în brațe și-mi spunea ce mîndră e de mine și că sînt un copil deosebit. Mi-a trebuit mult timp ca să înțeleg că nu e deloc așa. Singurele motive pentru care cineva din lumea reală ar crede că nu sînt ca ceilalți sînt aparatul meu auditiv și vocea ciudată. Ah, și pentru că, acum mult timp, mama mea a scris o carte.

— Acum pot să spun și eu ? întrebă Tamsin.

Ținea *Ghost World* sub braț, marcînd cu un deget pagina unde rămăsese.

— Abia am ajuns la numărul doi. Doi, am zis eu. Ea și tata sînt dezgustători. Rîd împreună tot timpul. Se sărută atunci cînd au impresia că nu-i văd. Vorbesc o limbă numai a lor, alcătuită din toate filmele și serialele TV pe care le-au văzut și din revistele pe care le-au citit. Dacă unul dintre ei spune ceva de genul : „Nu putem să ne înțelegem și noi ca oamenii“ sau „Lewis

Lapham a mers prea departe de data asta", celălalt se pune pe rîs. Cine mai e și Lewis Lapham? Și ce-i așa de amuzant la o bluză de trening pe care scrie „College“? îi întreb eu, iar ei se străduiesc să mă lămurească, dar e la fel ca în copilărie, cu toate că aud cuvintele, ele nu se leagă.

— E rîndul meu, reluă Tamsin. Se ridică în fund și-și adună părul într-un coc în vârful capului. Ăăă...

M-am întors cu spatele. Dacă Tamsin ar fi fost în stare să găsească măcar un singur lucru pe care nu-l putea suferi la maică-sa, aş fi fost şocată. Doamna Marmer are un bust de dimensiuni perfect normale – mă rog, avea înaintea să-și facă implanturile. Tatăl gemenilor este soțul ei, nu vreun fost iubit care a lăsat-o pe doamna Marmer însărcinată și nici nu s-a însurat cu ea.

Dar cel mai tare lucru în ce-o privește este că le dă libertate copiilor ei. Luna trecută, a întârziat douăzeci de minute la serbarea muzicală a școlii. Tamsin, care stătea lîngă mine și se uita la ceasul de pe mobil din două în două secunde, îi aruncase maică-sii o privire furioasă, în vreme ce aceasta se strecura tiptil înăuntru, chiar în mijlocul primului solo al lui Todd, apăsîndu-și buzele cu mîna și pleoscăind cu șlapii pe dalele auditoriului. *Traficul*, mimase ea cuvîntul în tăcere, făcîndu-se comodă pe scaunul de lîngă Tamsin.

— Iartă-mă, puiule, am ratat ceva?

Mama stătea și ea lîngă mine, dar pe partea cealaltă, și-am văzut cum i se crispează buzele la vederea șlapilor doamnei Marmer și a unghiilor acesteia de la picioare, de un roșu-coral strident. Chipul mamei s-a relaxat cînd a observat că mă uitam la ea.

— Se mai întîmplă, șoptise ea, ridicînd din umeri, în timp ce Tamsin închidea clapeta mobilului, strîngînd din buze.

M-am gîndit că nu mai fusesem niciodată atît de geloasă pe prietenii mei. Mama n-ar uita de mine în vecii vecilor, nici măcar pentru douăzeci de minute. Poate nici pentru douăzeci de secunde. Eu sînt principala preocupare din viața ei. Mă duce la școală cu mașina în fiecare dimineață (toți colegii mei de clasă vin pe jos sau iau autobuzul), iar după-amiaza, de îndată ce se sună de ieșire, dubița ei (aleasă pentru că revista *Consumers Digest* a desemnat-o ca fiind cel mai sigur auto-vehicul de pe piață) este gata pregătită să mă primească. Cînd am ora de înot sau repetiții la cor, mama mă așteaptă șezînd în tribune sau în sala de spectacole, tricotînd sau tastînd la laptop. Este președinta asociației părinților și prima care se oferă voluntar să aducă fructele și băuturile energizante la concursurile sportive, să găzduiască petrecerile de după spectacole sau să-mi pună o carte în mînă, ceva despre Terabithia sau Narnia, ceva de Philip Pullman sau Roald Dahl: *Vaai, Joy, o să-ți placă asta la nebunie, a fost preferata mea cînd eram de vîrsta ta !*

Cînd nu sînt la ore, mama e cu mine aproape în fiecare clipă a zilei, privindu-mă de parcă se așteaptă să-mi arunc iarăși ceșcuța cît colo și să bat cu piciorul în covor, să am iarăși nevoie de ea, ca o copiliță de trei ani. Iar cînd nu e cu mine, se gîndește la mine. Pune la cale vreo activitate doar pentru noi două sau îmi tricotază ceva de care n-am nevoie (încă un fular, încă un pulover, încă o pereche de mănuși), îmi mai cumpără o carte pe care-o voi da uitării în bibliotecă sau instalează la fereastră dormitorului meu niște încuietori de siguranță speciale, pentru că odată, înainte să mă nasc eu, copilul unei vedete rock căzuse de la geam (am citit despre incident pe internet și-am aflat că fereastră în cauză se afla la etajul cincizeci și trei al unui

zgîrie-nori din New York și că puștiul avea patru ani, dar, chiar și după ce i-am explicat maică-mii toate astea, ea a instalat totuși încuietorile).

— Mama pregătește niște gustări de prînz oribile, spuse Tamsin, izbutind în cele din urmă să găsească ceva.

— Cele mai proaste, încuviință Todd.

Am încercat să-i consolez, dar nu mă puteam gândi decît că m-aș fi mulțumit oricînd cu un amărît de sendviș cu brînză topită și măslina sau vreo rămășiță de *burrito* dietetic, în loc să am o mamă care nu mă lasă niciodată în pace. Acum nu-mi mai ține bărbia, dar sînt momente în care am impresia că încă îi mai simt degetele pe față. După școală, nici nu mă urc bine în mașină, că începe: *Cum a fost ziua de azi ? Cum a fost la ore ? Vrei o gustare ? Vrei să mă ajuți să pregătesc cina ? Să-ți iau ceva de la supermarket ? Ai nevoie de ajutor la teme ?* Și tot așa, pînă îmi vine să urlu: *Lasă-mă în pace, lasă-mă în pace, nu pot să respir dacă ești mereu atît de aproape !*. Dar nu pot să fac asta, pentru că, dacă urlu, o să se uite la mine de parcă aș fi pălmuit-o sau aș fi înfipt un cuțit în roata mașinii sau aș fi făcut ceva, orice, numai ca s-o rănesc.

Mi-am aranjat perna, ascultînd într-o doară cum Tamsin și Todd descriau ce oroare găsiseră ultima oară prin pachetele cu gustări pentru școală („Ea își închipuia că o să fie o mamă grozavă dacă ne ia unt de arahide sută la sută natural, care e uleios la suprafață, dar mie nici nu-mi place untul de arahide ; și nici nu l-a amestecat, așa că m-am trezit mîncînd sendviș cu grăsimă”) și uitîndu-mă lung la stelele fosforescente pe care le lipisem cu mama pe tavan demult, cînd eram eu mică.

— Șșș, am spus, auzind pașii mamei apropiindu-se.

M-am ridicat în capul oaselor ca să sting lumina și-am rămas toți trei pe întuneric. Tamsin își scoase aparatul dentar și-l băgă la loc cu zgomot, apoi își luă revista și încercă să mai citească la lumina ceasului digital, dar i-am șoptit să stea liniștită și să lase revista deoparte. Frenchie a mîrîit în somn. Numerele de pe ecranul ceasului se schimbă din 12:45 în 12:46.

— De ce face asta? se miră Todd.

— Pentru că mă iubește foarte mult, am răspuns eu.

Intenționasem să rostesc cuvintele pe un ton sarcastic, dar nu izbutisem decît să le fac să sune patetic, sentimental și, mai rău de atît, sincer.

La ora 12:57, ușa se deschise cu un scîrțîit. M-am asigurat că părul îmi acoperea urechile, ca să nu vadă mama că port aparatele și să-și dea seama că stăteam de vorbă, și mi-am ținut respirația, sperînd că pe Tamsin n-o va apuca iarăși joaca și astfel să ne trădeze. Mama se apropie de pat și rămase o clipă nemișcată, fără să mă atingă, dar privind în jos, așa cum face în absolut fiecare noapte: stă în întuneric și-mi ascultă respirația. Cînd s-a întors spre fereastră, am deschis nițel ochii și, în lumina lămpii, i-am zărit chipul tainic, cel pe care nu mi-l dezvăluie decît mie.

Trei

— Vrea... să facem... un copil.

— Ticălosul, zise Samantha de pe covorașul de yoga de lângă mine. OK, stai nițel. Despre cine e vorba?

Am zîmbit. Prietena mea cea mai bună avusese parte de cîteva luni foarte zbuciumate, care culminaseră cu despărțirea dureroasă de ultimul ei iubit. În timpul unui moment pe care Sam l-a descris cu delicatețe drept „intim“, el luase niște loțiune de pe noptieră și se apucase să-i mînjească sînii, apoi să se ungă pe ce-avea el mai scump cu un strat gros de cremă antirid (dintr-un borcânel de treizeci de grame care costase cinci sute de dolari). Sam se înfuriase, iar musafirului ei îi sărise muștarul din pricina asta. („Ce, vrei să spui că nu merit?!“ strigase el, iar ea îi răspunsese că nici un bărbat nu merită cinci sute de dolari pentru o partidă, plus timpul pe care avea să-l petreacă pe lista de așteptare de la Cellex-C, ca să-și poată lua altă cremă.)

— Despre Peter, soțul meu, i-am șoptit. Tipul cu care m-am măritat, îl mai ții minte? Înalt și brunet? Care mi-a cumpărat un aspirator Roomba de ziua mea?

Am coborît tonul, căci Linda Larson era la două rînduri în fața noastră. Linda Larson, cea cu trup de fetișcană și urechi de informator CIA.

— Soțul meu, Peter, vrea un copil.

— O, Doamne, zise Samantha.

Își scutură părul bogat și lucios, apoi își aranjă bentița și se așeză mai bine în poziția porumbelului.

Eu am renunțat la a mea și m-am rostogolit ușurată pe podea. Între timp, Sam trecuse la poziția cîinelui, apoi, printr-o mișcare incredibil de fluidă, se răsuci în stînd pe umeri. Era într-o marți seară, pe la ora șase, iar noi ne aflam la Yoga Child, pe South Street, pentru cursul de Yoga Patruzeci Plus. Mă înscrisesem în septembrie, imaginîndu-mi plină de optimism o clasă de bunicuțe aduse de spate, în cîrje și suferinde de osteoporoză, care, între două incantații, aveau să se plîngă de bufeuri nocturne. Mă înșelasem amarnic. Grupa noastră era alcătuită din opt tipe trăsnet, în formă fizică perfectă, îmbrăcate în pantaloni de yoga negri, mulați, cărora – incluzîndu-le aici pe Sam și Linda – nu le-ai fi dat mai mult de treizeci și cinci de ani; și eu, în pantaloni de trening albaștri foarte largi și un tricou cu Philadelphia Academy, arătîndu-mi exact vîrsta reală și străduindu-mă, mai mult în van, să țin pasul cu restul.

— Și ce-ai de gînd să faci? întrebă Sam.

— Stai... nițel, am pufăit eu, chinuindu-mă să mă așez într-o poziție a cîinelui de-o stîngăcie monumentală.

În încăpere mirosea a portocale, a lumînări din ceară de albine și a diverse parfumuri contrastante. Sam se întoarse brusc pe burtă, se ridică în postura cobrei și-și răsuci gîtul lung ca să se poată uita la mine.

— Peter m-a programat la medic. Ideea e să aflu dacă mai am ovule viabile, i-am șoptit. După aceea, bănuiesc că trebuie să găsim o mamă-surogat.

Chipul lui Sam îi trăda groaza.

— Cannie, te iubesc ca pe o soră, dar sper că n-ai intenția să-mi ceri ceea ce bănuiesc. Ia-ți gîndul de la vaginul meu!

— De fapt, ar trebui să-mi iau gîndul de la uterul tău, i-am răspuns eu în șoaptă.

— Oricum s-ar chema, nici prin cap să nu-ți treacă.

Ashleigh, instructoroarea noastră, ne aruncă o căutătură severă.

— Acum, să trecem toate în poziția copilului fericit, ne îndemnă cu vocea ei joasă și mîngietoare.

— Doamne, urăsc momentele în care yoga devine ironică, am mormăit, în vreme ce ne întorceam pe spate și ne apucam labele picioarelor, trăgînd genunchii la piept.

— Dar *tu* îți dorești un bebeluș? întrebă Sam.

— Nu-s sigură.

Bebeluși. Cum să mă mai gîndesc la bebeluși, cînd Joy vorbea deja despre petrecerea ei de *bat mitzvah*, iar eu îmi cumpăram Tylenol în borcănașe ușor de desfăcut, pe care avertismentele erau tipărite cu litere mari și lesne de citit?

— Am îmbătrînit.

— Ba nu, nu e adevărat, m-a contrazis Sam din prietenie și poate puțin defensiv, căci e cu șase luni mai mare decît mine.

— La patruzeci și doi de ani, sînt prea bătrînă ca să mai hrănesc bebeluși la trei dimineața.

— Madonnei i-a reușit, mă încurajă Sam.

— Madonna e de pe altă planetă, am răspuns eu.

Urmînd instrucțiunile lui Ashleigh, ne-am coborît picioarele pe podea, ne-am lăsat brațele să cadă grele pe lîngă corp, am respirat stînd întinse cinci minute în poziția cadavrului, apoi ne-am așezat turcește, pentru meditația de încheiere.

— Ai putea să angajezi pe cineva, îmi sugeră Sam. O doică.

Ashleigh se încruntă iarăși la noi. Cuvîntul „doică” nu avea nici pe departe aceeași rezonanță ca *Om shanti shanti*. Sam își împreună palmele în dreptul pieptului, făcu salutul *Namasté* și-și coborî vocea.

— Nu doicile sînt adevărata problemă, ci dacă tu vrei sau nu încă un copil.

M-am ridicat, mi-am dus palmele împreunate la inimă și-am salutat-o pe Ashleigh.

— Este o posibilitate pe care nu m-aș grăbi s-o desconsider, am răspuns într-un final.

— Ai stat prea mult timp printre avocați, observă Sam.

— N-am stat decît cu tine, am contrazis-o. Și s-ar putea ca asta să nici nu conteze. Cred că ovulele mele sînt deja expirate.

Ne-am rulat covorașele, în vreme ce Ashleigh își ocupă locul de lîngă ușa, urîndu-ne fiecareia la revedere, cu un calm în stil Zen. Odată ce-am scăpat de echipamentul de yoga, trîntind cuburile și curelele într-un coș de lîngă ușa, ne-am așezat pe canapeaua joasă din holul de la intrare, ca să ne punem ghetele și hainele. Purtam o căciulă de lînă cu urechi, pe care-o tricotasem eu însămi, un fular asortat și o canadiană roz și pufoasă, care, după modestele mele estimări, mă făcea să par de dimensiunile unei mici mașini. Sam avea pe deasupra un poncho superb din cașmir roșu, tivit cu ciucuri de angora roșii și oranj. *Dacă m-aș îmbrăca eu cu așa ceva*, mi-am zis în sinea mea, *aș arăta precum un vulcan în erupție*.

Am traversat South Street, pe marginile căreia era adunată zăpadă, și ne-am îndreptat către cafenea. Aici obișnuiam să ne încheiem ora de yoga, cu cîte un *café latte* dublu. Înăuntru, mi-am pus haina pe spătarul scaunului, în timp ce Sam

își amesteca în băutură scortişoară și nucșoară. *Un frățior sau o surioară pentru Joy*, mi-am zis. Un copilăș cu părul castaniu ca al lui Peter și cu ochii lui negri, cu mișcările lui calme și cumpătate, și care să nu fi moștenit nimic de la fostul meu iubit, Bruce Guberman, care sărbătorise nașterea lui Joy luîndu-și o vacanță de doi ani și plecînd la Amsterdam, unde bănuiesc că și-a închinat viața nobilei cauze de a fuma o cantitate de marijuana egală cu propria greutate.

Îmbătrînesc, îmbătrînesc, mi-am zis, în timp ce Sam se instala comod, cu un biscuit îmbrăcat în ciocolată în mînă și-o sclipire răutăcioasă în ochi.

— Chestia e că Joy are probleme, am izbucnit eu.

— Poftim? întrebă Sam surprinsă.

— Are un 7 la engleză.

Din surprinsă, Sam deveni brusc gînditoare.

— Da, știu, nu e mare lucru, dar de cîte ori o iau la întrebări pe tema asta, nici nu mă bagă în seamă. Vorbește de parcă ar taxa-o cineva la cuvînt și se uită la mine ca și cum aș mirosi urît.

— Pubertatea, decretă Sam, înmuind biscuitul în cafea.

— Deja?

Mi-am amintit că profesoara lui Joy ne întrebese dacă are un iubit și de cît de repede o contraziseseam.

— Hormonii din lapte sînt de vină, explică Sam. La *60 Minutes* s-a făcut un reportaj special. Niște copile de opt anișori, din Texas au fost găsite cu tampoane în cutiile cu gustări pentru școală.

M-am cutremurat.

— Lui Joy nu i-a venit ciclul încă.

Sau, cel puțin, nu pomenise nimic de așa ceva. Dacă i-ar fi venit ciclul, mi-ar fi zis, mi-am spus în sinea mea, chiar în timp ce o urmă de îngrijorare

mi se strecura în suflet și mă întrebam dacă era sau nu adevărat. Cu șase luni în urmă, n-aș fi avut nici o îndoială că mi-ar fi zis. Dar acum, lucrurile se schimbaseră.

— Și notele?

— Eu nu mi-aș face prea multe griji, zise Sam. Doar nu e pe cale să rămână repetentă, și e abia în clasa a șaptea, nu la liceu. Probabil că s-a îndrăgostit sau ceva de genul ăsta.

— Adică e trecător, nu? am început eu să mă agit. Eu am urît-o pe maică-mea. Și tu ai urît-o pe maică-ta.

— Și încă o mai urăsc, replică ea cu voioșie. Ceea ce ne aduce la aventurile de săptămîna asta.

Băgă mîna în geanta din piele de crocodil și scoase un dosar de carton.

— OK, zise, întinzîndu-mi prima filă.

M-am uitat la chipul neatrăgător al unui bărbat de vîrstă mijlocie, cu ochelari groși și păr rar. Ochii îi erau de-un albastru spălăcit, iar zîmbetul, mai mult o grimasă neliniștită. Fișa biografică spunea că are patruzeci și șapte de ani și e divorțat, că este evreu reformat, care merge la sinagogă doar la sărbătorile mari, că este părintele netutelar al unui copil de cincisprezece ani, că are un masterat în urbanism și că-i plac sushi și apusurile de soare. Numele său virtual era Mark Minune.

— Mark Minune?

Am încercat să păstrez un ton neutru, dar chipul probabil că mi-a trădat groaza.

— Arată...

Am studiat cu atenție fotografia, fișa biografică și parametrii pe care-i stabilise pentru partenera ideală.

— Nu știu. Poate că nu e tocmai ce ți s-ar potrivi ție?

— Nu caut bărbatul perfect, replică Sam, pasîndu-mi încă o foaie peste masă. Caut ceva

acceptabil, continuă cu un oftat. De fapt, în clipa asta m-aș mulțumi și cu un evreu care încă mai are puls.

— Nunta? am întrebat-o.

— Ce altceva?

În luna august, fratele ei, născut Alan, dar care acum își spunea Avram, se căsătorea cu Hannah, născută Heather, într-o ceremonie ortodoxă, în Pittsburgh.

— August în Pittsburgh, comentase Sam, e ca aprilie la Paris. Oarecum.

La primirea veștii, Samantha – care îndurase coșmarul atîtor întâlniri-pe-nevăzute, prime întâlniri, întâlniri în grup și întâlniri-fulger, încît, în cele din urmă, își cumpăraseră un vibrator ultimul răcnet și renunțase pe vecie la bărbați – alergase într-un suflet la calculator și investise cinci sute de dolari ca să devină membră de nivel Steaua lui David pe site-ul Ajew4U.com, petrecînd ulterior ore întregi descărcînd profilurile Aleșilor care nu fuseseră încă aleși. Nu conta că, așa cum subliniasem, la o nuntă ortodoxă, bărbații și femeile nu aveau nici măcar ocazia de a dansa împreună, iar la ceremonia religioasă și, în bună măsură, la petrecerea de după, stăteau în camere diferite.

— Nu caut marea iubire, îmi spusese Sam. Nu vreau o relație. Am nevoie doar de un bărbat pentru o noapte, ca să nu mă ciondănesc cu maică-mea. E chiar așa de greu?

După toate aparențele, era. Sau, cel puțin pînă la ora aceea, Ajew4U.com nu furnizase nici un rezultat concludent. Dar Sam nu se dădea bătută.

— Ce zici de tipul ăsta? am întrebat, trecînd de Mark și oprindu-mă la următorul candidat. Sam abia de-i aruncă o privire.

— Las-o moartă, zise. Nu vezi că e canadian? M-am uitat mai atent la profil.

— Locuiește în Collingswood, New Jersey.

— E născut în Manitoba, replică Sam, arătînd cu degetul pe fișa biografică. Dacă te-ai născut în Canada, ești canadian pînă închizi ochii.

— Uite ce e, Samantha, i-am zis, am fost acolo în turneul de lansare a cărții, îți amintești? E o țară minunată și toată lumea e foarte amabilă. Nu e nimic în neregulă cu...

— E o țară falsă, mă întrerupse ea. O țară falsă, cu sărbători închipuite. Chiar vrei să fiu obligată să fac Ziua Recunoștinței la trei săptămîni după restul lumii?

— Cred că, de fapt, ar fi cu șase săptămîni înainte.

— Ziua Recunoștinței Canadiene, rînji ea disprețuitor. Nici măcar n-au avut indieni și pele-rini. Mă rog... Uite, zise ea, aplecîndu-se peste masă, unul dintre ciucuri balansîndu-se periculos de aproape de cafeaua mea. Uită-te la asta.

M-am uitat. Bărbatul din poză era chel și vesel și avea...

— Șaptezeci de ani?

M-am chiorît la literele mici, fiind sigură că citisem greșit, apoi la Sam, care ridică din umeri.

— Acum, la șaptezeci e ca la șaizeci, iar la șaizeci, ca la patruzeci și cinci. S-a scris despre asta și în *Times*.

— Mai lasă-mă!

— Hei, de ce discriminezi oamenii în vîrstă? izbucni ea furioasă.

— Ar putea să-ți fie tată!

Am mototolit pagina, dar nu înainte să-mi cadă ochii pe numele folosit de tataie pe site: Septuagenarul Sexy.

— Mai lasă-mă! am repetat.

— Știi ce-ar fi de-a dreptul bizar? întrebă Sam. Ce-ai zice dacă tatăl tău ar apărea pe vreun site din asta?

— Mai lasă-mă! am exclamat pentru a treia oară, doar că acum groaza mea era veritabilă. Oricum, e însurat.

— Ah, și tipii ăștia n-or fi? sări Sam.

Am dat din cap. În ultimii paisprezece ani, îl văzusem pe taică-meu doar de două ori, și, din câte știam, el locuia încă în Los Angeles și era însurat tot cu dentista aceea foarte tânără, cu care avea și doi copii (îi văzusem pentru prima și ultima dată când tata îi adusese la ceremonia mea de absolvire a facultății, nu neapărat din dorința de a mă vedea, ci mai degrabă din pricină că Universitatea Princeton este aproape de Sesame Place). Încerc să nu mă gîndesc la el și, de cele mai multe ori, îmi iese.

— Asta ar fi mai bizar decît să-ți dai întîlnire cu un bărbat de șaptezeci de ani?

— Du-te dracu'. Faci pe grozava că ești măritată, îmi zise ea. În plus, omul mi-a spus că nu-l interesează.

— Ia stai puțin! Asta era deja prea mult. I-ai cerut unuia de șaptezeci de ani să iasă cu tine?

— Îl cheamă Walter, preciză ea.

— Și Walter te-a refuzat?

Sam oftă și confirmă printr-o mișcare a capului. Când își ridică iarăși privirea, ochii îi sclipeau, dar nu de entuziasm, ci de furie.

— Crezi c-am putea găsi vreo modalitate de a scurtcircuita un pacemaker cu o telecomandă?

— Ce-a zis?

— Că nu iese decît cu fete de nota opt sau mai mult și că, judecînd după fotografie, eu sînt de șapte.

— Doamne-Dumnezeule. Glumești? Dar ce fotografie folosești?

— Una de-a lui Brooke, răspunse Sam.

Am gemut adînc. Sam era frumoasă, dar pe măsură ce se afundase în apele tulburi ale

întîlnirilor pe internet, devenise din ce în ce mai nesigură. După o primă săptămînă de probă gratuită pe Ajew4U.com, găsise pe site-ul revistei *Us* o fotografie necosmetizată de-a lui Brooke Shields, care însuflețea petrecerea dată în cinstea bebelușului unei prietene. Apoi, folosind tehnologii pe care habar n-avea că le stăpînește, descărcase poza, îi adăugase propriile sprîncene („Deci nu e chiar o minciună”) în Photoshop și-o postase, fără pic de rușine sau teamă de repercusiuni, sub porecla sa de pe site, SassySam.

— Vai, am exclamat, clătînînd din cap. Sărmana Brooke.

— Nu mă lua pe mine cu „sărmana Brooke”, sări ea. E măritată, îți amintești? Ba chiar de două ori. O ticăloasă de recidivistă, mormăi ea, uitîndu-se furios la masă. Pe astea le urăsc mai mult decît pe canadieni.

— Pot să te întreb ceva? Am așteptat să-și dea acordul, apoi am continuat: Ce-ai de gînd să faci cînd te întîlnești cu unul dintre bărbații ăștia și el observă că... hmm... nu arăți ca Brooke Shields?

Nu puteam fi mai diplomată de atît.

— O să le spun că e o fotografie mai veche, răspunse Sam.

— Dar...

Părul ei era mai închis la culoare decît al lui Brooke, avea ochi căprui, nu albaștri, fața ei avea altă formă, iar Brooke Shields era probabil cu un cap mai înaltă și mai slabă cu vreo șapte kilograme. Plus că n-avea nici un strop de sînge evreiesc. *Las-o baltă*, mi-am zis.

— De ce nu-l iei pe Peter cu tine la nuntă?

Sam rupse o bucată de biscuit și sprijini sticla de apă pe coapsă.

— Sînt impresionată de oferta ta, dar maică-mea l-a cunoscut deja, mai știi?

— Ah, așa e.

Mama lui Sam venise la noi în urmă cu câțiva ani, să petreacă Ziua Recunoștinței. Intrase ca o furtună în casă, îmbrăcată într-o haină de nurcă lungă pînă-n pămînt, strîmbase din nas la friptura de curcan de parcă orătania o insultase în vreun fel, mîncase fix o lingură de sos de merișor și-o copleșise pe Joy cu nenumărate păpuși American Girl și diverse accesorii, după ce remarcase, fără să facă aluzie la cineva anume, că era nevoită să răsfețe fetițele de cîte ori i se oferea ocazia, din moment ce era evident că Sam nu-i va dărui nepoți.

— Păi, nu poți să mergi cu vreun coleg de serviciu?

— Personalul firmei e prezentat pe internet, spuse Sam. Mama ar căuta pe oricine aș aduce și și-ar da seama că omul îmi face o favoare.

— Maică-ta ar face așa ceva? Ți-ar căuta partenerul pe Google?

Sam ridică din umeri.

— Mi-am cîștigat personalitatea obsesivă pe căi cinstite.

— Ce-ai zice de cineva de la altă firmă? Nu socializați la sesiunile alea ale voastre de Educație Juridică Continuă?

Ea scutură din cap.

— Sînt însurați, homosexuali, uneori ambele.

— Păi, ai putea să angajezi un actor.

— Ca ultimă soluție disperată, răspunse ea. Am dat deja cîteva telefoane.

— Serios?

— Le-am zis că alcătuiesc distribuția pentru o reclamă cu buget mic. Știi ce tarif cere Asociația Actorilor Americani pe zi?

— Ar trebui să știu?

— Nu, deloc. Iar în weekend e dublu. Plus că trebuie să plătești pentru deplasare, așa că las-o baltă.

Sam își termină biscuiții.

— Ești atît de norocoasă... cum nici nu-ți închipui.

Atunci de ce ține Peter morțiș să schimbe totul ? m-am mirat în sinea mea. Și ce se petrecea cu Joy ? N-am rostit nici una dintre aceste întrebări cu voce tare.

— Mergi cu Dumnezeu, i-am urat Samanthei, îmbrățișînd-o de rămas-bun.

Mi-am luat haina, am verificat cît e ceasul și m-am gîndit să dau o raită pe Walnut Street, să casc ochii la vitrine. Dar era deja ora opt și poate că Joy avea nevoie de ajutor cu tema la engleză. Mi-am înfășurat fularul strîns, mi-am infundat căciula pe urechi și-am luat-o pe jos spre casă.

Locuiam de suficient timp în cartier ca să-mi fi plictisit deja prietenii și cunoștințele cu Turul Amintirilor : cafeneaua Starbucks, care fusese o pizzerie unde puteai să cumperi pîine cu usturoi (trei la un dolar), localul unde se vindea *burrito*, care fusese un magazin de casete video, sau magazinul de pantofi, unde, pe vremuri, fusese o librărie.

La ușa magazinului care vindea sendvișuri cu brînză și carne încă mai atîrnau becuțe de Crăciun, iar ferestrele luminate, care etalau alimente ecologice, erau acoperite cu felicitări optimiste de Sfîntul Valentin, colorate în roșu și roz, deși era evident că vremea se înrăutățise iarăși. Un vînt înghețat răscolea praful și ziarele și purta în josul lui South Street niște extensii de păr pierdute de cineva. Crengile golașe ale copacilor tremurau în întunerîc. M-am încolonat în spatele unui grup de fete care purtau blugi cu manșetă și tocuri cui și care-și făceau poze una alteia cu telefoanele mobile. Simțeam prin tălpile de cauciuc ale ghetelor frigul care se ridica din asfaltul trotuarului. *În defînitiv, cîți ani au fetițele*

astea ? m-am întrebat, pe cînd una dintre ele scotea limba printre degetele răsfirate, iar o amică de-a ei o fotografia. Oare mamele lor ştiau că nu sînt acasă la ora asta ?

Eşti atît de norocoasă, îmi zisese Sam. Ştiam că așa era sau că așa urma să fie, de îndată ce-mi dădeam seama ce anume o frămînta pe fiica mea şi în ce fel aş fi putut s-o ajut. Dar, dacă viaţa noastră era atît de frumoasă, de ce era Peter nerăbdător să răstoarne totul cu susul în jos ? Un copil. Un copil ar schimba radical lucrurile, am meditat eu. Dar poate că schimbarea era de bun augur ; poate că, de fapt, nu ajunseseam la acea oază de linişte şi siguranţă după care tînjisem în copilăria mea nefericită. Poate că doar inerţia – sau, mai rău, frica – mă făcea să locuiesc în aceeaşi casă şi să merg în aceleaşi vacanţe, fără să sper vreodată la mai mult.

Sigur că odată, pe vremuri, cînd aveam douăzeci de ani şi nici un strop de teamă, sperasem la mai mult. Vîndusem un scenariu de televiziune şi publicasem un roman, ceea ce, pentru o scurtă perioadă, îmi adusese un soi de celebritate ciudată. Povestea asta se încheiase prost. Mi-am alungat amintirile, mi-am înfundat căciula pe urechi, am traversat strada, cu răsufierea îngheţată plutind în vălătuci albi dinaintea mea, şi am pornit-o spre casă într-o asemenea viteză, încît s-ar fi putut crede că sînt urmărită.

Patru

De Sfîntul Valentin, elevii de la Philadelphia Academy îşi dăruiesc unii altora fursecuri în formă de inimioară acoperite cu glazură roz şi roşie şi ambalate în plastic, de care sînt ataşate cartonaşe pentru mesaje. Fiecare fursec costă un dolar, banii intrînd în fondul de renovare a şcolii.

Merg la Philadelphia Academy încă de la grădiniţă şi în fiecare an ştiu exact ce voi găsi pe bancă în ziua de 14 februarie: cîte un fursec de la Tamsin şi Todd şi unul de la Jeremy Albin, a cărui mamă, ca şi a mea, îl pune să cumpere dulciuri pentru fiecare coleg de clasă.

Mai ştiu, de asemenea, că pe la început de februarie, mama şi cu mine ne certăm („avem o discuţie“, cum zice ea, dar de fapt ne certăm) pe tema fursecurilor. Eu îi spun că ar trebui să le cumpăr din banii mei şi să le dau celor care-mi sînt cu adevărat prieteni, dar ea-mi răspunde că am o viaţă întreagă la dispoziţie ca să mă apuc să exclud oameni, însă e prea devreme să încep din clasa a şaptea (sau a şasea sau în oricare s-ar nimeri să fiu în momentul respectiv).

Eu spun că, dacă dăruiesc fursecuri tuturor, ele nu vor mai însemna nimic. Ea oftează, reacţie ce-i face sîinii să se ridice într-un fel pe care nu suport să-l văd, şi răspunde că nu e aşa, că ele înseamnă „La mulţi ani de Sfîntul Valentin, de

la Joy“. Și dacă se întâmplă ca cineva să nu primească nici un fursec? Cum se va simți? Și cum mă voi simți eu, știind că aș fi putut împiedica o atare tragedie cheltuind din banii ei – nici măcar din banii mei, ci dintr-ai ei – ca să mă asigur că primește toată lumea ceva dulce?

Pe undeva, are dreptate. E adevărat că sînt cîțiva colegi în clasă – de pildă, Jack Corsey, care are atîta mătreață încît, atunci cînd poartă pulovere de culori închise, arată de parcă ar fi stat în viscol, și chiar Tamsin, care poate să devină foarte pătimașă atunci cînd vorbește despre literatura speculativă – care n-ar primi deloc fursecuri, dacă n-am fi eu și cu Jeremy Albin.

Problema mea nu e cu ei. Eu am ceva împotriva acelor care nu merită să primească multe fursecuri, ca de pildă Amber Gross. Din cîte îmi amintesc, Amber Gross nu mi-a adresat niciodată nici un cuvînt, deși mergem împreună la școala generală și la școala ebraică, încă de la început. Cînd aveam doi ani, am fost amîndouă în aceeași grupă la cursul de Muzică Pentru Prichindei. Mama are poze și, cu toate că există unele care ne înfățișează în aceeași încăpere, nu sîntem niciodată împreună în aceeași parte a camerei, ceea ce mă face să cred că, încă dinainte de a ști să vorbim, Amber era prea cool ca să stea cu cineva ca mine. Lui Amber i se dăruiesc tone de fursecuri. Credeți-mă pe cuvînt că n-are nevoie de-ale mele.

Dar cînd i-am explicat asta mamei, în vinerea de dinainte de Sfîntul Valentin, ea și-a tras una dintre expresiile alea ursuze și mi-a turnat o mostră din bogata ei colecție de sintagme inutile:

— Joy, viața e prea scurtă.

Prea scurtă pentru ce? îmi venea s-o întreb, dar clopoțelul începuse să sune destul de tare ca

să-l auzim prin geam. Mama mi-a strecurat în mână o bancnotă de douăzeci.

— Fă-mi plăcerea asta, mi-a zis.

A încercat să mă îmbrățișeze, dar am alunecat spre marginea scaunului.

— Să ai o zi bună! am auzit-o strigându-mi, în vreme ce-mi îndesam banii în buzunarul blugilor și traversam terenul de sport, ținând capul în pământ și în urechi răsunându-mi clinchetul primului clopoțel.

Anul ăsta, pe 14 februarie, mi-am pus ceasul să sune la șase fără un sfert, ca în orice zi obișnuită de școală. La duș, mi-am exfoliat picioarele și coatele cu crema Orange Sugar Energy Scrub pe care mi-a făcut-o cadou mătușa Elle și m-am epilat pe picioare și la subsuoară. M-am spălat pe cap cu „Pasul Unu din Programul Anticîrlionți al lui John Caramé” și mi-am aplicat balsamul, adică „Pasul Doi”, după care am dat drumul la apă rece și-am stat acolo, dîrdîind și numărînd pînă la treizeci, pentru ca apa să poată întări pelicula.

La șase și un sfert, eram deja în prosop, mă spălasem temeinic pe dinți, iar următorii doi pași din program erau deja pulverizați („Pasul Trei”) și întinși („Pasul Patru”) pe păr. Mi-au trebuit trei sferturi de oră, o perie de păr lată și un foen ca să-mi fac părul să arate ca lumea. Poate că n-ar fi durat atît, dacă n-ar fi trebuit să verific din clipă-n clipă dacă ușa era încuiată. Mama e de părere că n-ar trebui să-mi întind părul. Mama crede că ar trebui să mă las învăluită în frumusețea-mi naturală. Asta înseamnă că sînt singura adolescentă din lume care e nevoită să-și ascundă placa de îndreptat părul sub pat, de parc-ar fi o revistă deocheată sau o armă.

La șapte, am terminat cu părul. Mi-am atîrnat la uscat prosopul ud, mi-am clătît iarăși gura și mi-am pus un tampon. Mai sînt cîteva săptămîni

pînă să-mi vină ciclul, dar nu vreau să risc. Dacă ți s-a întîmplat deja ceva teribil de neplăcut, e mai bine să nu fii obligată să alergi la cabinetul medical, cu un pulover împrumutat filfiindu-ți în jurul mijlocului și cu ochii tuturor ațintiți asupra ta, fiind cît se poate de clar pentru toată lumea ce s-a petrecut.

Am șters chiuveta și polița cu hîrtie igienică, m-am îmbrăcat iarăși în cămașa de noapte și m-am strecurat în pat. Cinci minute mai tîrziu, mama bătea la ușă.

— Trezirea, zise ea.

Își strînsese părul la spate, jumătate în coc, jumătate în coadă, și purta halatul de baie al tatei, din al cărui decolteu în formă de V i se ițeau ochelarii de vedere.

— Vrei ouă sau fulgi de ovăz?

N-am mai mîncat ouă sau fulgi de ovăz la micul dejun de un an. În schimb, mănînc trei sferturi de cană de fulgi de tărîțe bogați în fibre și cu adaos de proteine, o jumătate de cană de lapte organic degresat și o jumătate de duzină de migdale crude. Asta n-o împiedică pe mama să mă întrebe în fiecare dimineață dacă vreau ouă sau fulgi de ovăz.

— Nu, mulțumesc. O să mănînc doar cereale.

Am dat pătura la o parte și m-am dus la baie, de parcă nu stătusem deja acolo mai bine de-o oră. M-am spălat încă o dată pe dinți, mi-am tras blugii, un pulover roz și ghetetele, am îndesat rimelul și luciul de buze în buzunar și-am coborît în bucătărie, unde am găsit-o pe mama ținînd în mîini ceainicul roșu, de parcă ar fi fost cine știe ce obiect magic pe care nu-l mai văzuse nici-odată. Mi-am numărat migdalele și le-am tras deoparte. Ea nu s-a mișcat.

— Mamă, ce e? am întrebat-o în cele din urmă.

Ea a pus ceainicul pe ochiul aragazului și a aprins focul.

— Iartă-mă, puiule.

S-a așezat de cealaltă parte a mesei și-a oftat, după care și-a îndreptat ușor părul cu mîna, ca și cînd gestul ăsta ar avea vreun efect (n-a avut).

— Mă gîndeam și eu.

— La ce?

Și-a mai făcut puțin de lucru cu părul și a zîmbit cu oarecare tristețe.

— Eh, știi tu, la probleme de oameni mari.

Iată exact genul de răspuns pe care o mamă ar trebui să-l dea fiicei ei, mi-am zis. Dacă fiica are patru ani, desigur.

M-a lăsat lîngă gardul cu ochiuri de sîrmă care desparte terenul gol de sport de trotuar. Am trecut pe la toaleta fetelor de la primul etaj, acum pustie, unde mi-am dat cu puțin luciu pe buze. Apoi mi-am deschis rucsacul și-am scos gustarea de prînz, care era pusă într-o pungă roz sigilată, pe fața căreia era imprimat numele meu. Am transferat mîncarea din punga aceea oribilă într-una din plastic simplu, de la băcănie, așa cum au toți copiii.

În final, mi-am scos aparatele auditive, strecurîndu-le în buzunar. Însă asta nu va păcăli pe nimeni. Aproape toți colegii mei de clasă își amintesc cum am început grădinița, purtînd niște aparate mari, pătrate și oribile, din cele care se pun după ureche. Pînă în clasa a treia, profesorii au purtat microfoane fără fir, iar eu, căști ca acelea de la iPod, ca să-i pot auzi. Mă străduiam să-mi înfoi claia de păr cîrlionțat, ca să nu se mai vadă nici aparatele, nici căștile, dar știau toți că erau acolo. ăsta n-a fost un lucru chiar atît de rău: singurul episod de popularitate din viața mea se petrecuse după ce doamna Mears își uitase microfonul deschis cînd se dusesese în

cancelarie, și toată clasa se bulucise în jurul căștilor mele ca să audă ce se spunea. A doua zi, în loc să vorbim despre fotosinteză, doamna Mears ne-a predat o lecție intitulată „Sindromul intestinului iritabil – o boală cu care nu se glumește“.

În clasa a șasea, am trecut la niște aparate auditive care se pun în interiorul urechii. Trebuie să le port zilnic și să stau în prima bancă. Dar vara trecută, mătușa Elle a venit într-un sejur la mare cu cea mai sumară pereche de bikini negri pe care-i văzusem în viața mea și cu o geantă de plajă din pînză, plină cu numere din *Elle*, *Vogue*, *In Touch* și *InStyle*. Mama scuturase dezaprobator din cap, văzînd cum mătușa așezase revistele *glossy* într-un teanc lîngă șezlong și începuse să-și dea cu ulei de plajă pe umeri. În casa noastră n-o să găsești reviste din astea. Mama consideră că au o influență negativă.

— Imaginile acelea sînt modificate, a spus, încruntîndu-se la vederea superbelor fotomodele cu picioare lungi de pe coperte și explicîndu-mi modul în care pozele sînt făcute într-o lumină specială, pentru a fi apoi retușate.

A mers pînă într-acolo încît chiar a descărcat niște poze de pe net, ca să-mi arate felul în care editorii eliminau ridurile sau subțiau posterioarele, brațele și coapsele fetelor. Într-un caz, unui fotomodel i se ștersese complet mîna și i se lungise brațul.

— Pentru numele Domnului, Cannister, e doar o prăpădită de revistă, zisese Elle, strecurîndu-mi un număr, două, atunci cînd mama nu era atentă.

După șapte zile de citit din *Vogue* și după ce-o urmărisem pe mătușă-mea, mă hotărîsem că anul ăsta, în clasa a șaptea, va fi cel în care mă voi schimba total. Îmi voi lăsa baltă aparatele auditive și-mi voi abandona locul special, îmi voi îndrepta părul și nu voi mai umbla cu cămășile scoase din

pantaloni. Oamenii mă vor privi cu alți ochi; vor vedea că nu mai sînt fata ciudată, care nu are decît doi prieteni și-o mamă care-o tratează ca pe un bebeluș.

Deocamdată, planul nu funcționase, dar în dimineața aceea, cînd am pășit în clasă, am simțit că lucrurile începuseră să se schimbe. Mai întîi, am dat cu ochii de Tamsin și Todd care șopoteau, ghemuiți într-un colț. O secundă mai tîrziu, am văzut și despre ce vorbeau: pe banca mea erau adunate stivă douăsprezece inimioare învelite în zahăr. Era incredibil. Nici măcar Amber Gross nu primise mai multe decît mine.

Am verificat ca nu cumva să fi intrat în altă clasă, apoi am numărat băncile, ca să mă asigur că era într-adevăr a mea, adică a treia din față. Am luat în mînă un fursec, așteptînd ca cineva să spună ceva, să mă bată pe umăr și să zică: — Aăă, scuze, dar ăsta e al meu.

PENTRU: Joy. DE LA: Martin. MESAJ: *La Mulți Ani de Sfîntul Valentin!*

Singurul băiat cu numele Martin din școala noastră era Martin Baker, iubitul lui Amber, care venea mereu la ore în ghetele cu crampoane, ca nu cumva să uiți că e în echipa de fotbal. Am întors fursecul pe toate părțile, ținîndu-l cu mare grijă. „Atingeți cu blîndețe!” obișnuia să spună educatoarea mea, în timp ce treceam de la unul la altul jucăria pe care o adusesese unul dintre copii, la ora special destinată prezentării jucăriilor fiecăruia. Acest îndemn se traducea prin „Aveți voie să atingeți, dar amintiți-vă că nu e a voastră”.

Am mai luat un fursec. PENTRU: Joy. DE LA: Un admirator secret. MESAJ: *Cred că ești foarte dulce.*

Obrajii mi s-au îmbujorat. *Un admirator secret.* Aveam un admirator secret. M-am uitat la fursec,

apoi am aruncat rapid o privire către Duncan Brodkey, schimbînd direcția o fracțiune de secundă mai târziu.

Cu mișcări lente, am verificat și restul fursecurilor, pînă ce-am dat de unul care a făcut ca inima să nu-mi mai bubuie, ci să se oprească în salturi. **PENTRU:** Joy. **DE LA:** Amber Gross. **MESAJ:** *La Mulți Ani de Sf. V.!*

Amber Gross. Amber Gross îmi trimisese un fursec. Amber Gross îmi ura „La mulți ani de Sf. V.“ Mă așteptam ca, din clipă în clipă, Pămîntul să devieze de pe axă, să înghețe iadul și din urechi, în care trebuia să am aparatele auditive, să-mi iasă maimuțe în zbor.

Exact cînd îmi spuneam că ziua aceea nu putea fi mai stranie de atît, cînd mă convinsesem că visam și că urma să mă trezesc la mine în cameră, sub pătura mea înflorată și stelele fosforescente, cu mama la ușă, întrebînd dacă vreau fulgi de ovăz, Amber Gross în persoană veni agale spre mine, cu degetele mari făcute cîrlig în găicile blugilor cu talie foarte joasă. („Nu, nu-ți cumpăr așa ceva“, zisese mama cînd îi arătasem o pereche, la mall. „De ce?“ întrebasesm eu, ca proasta. „Pentru că sînt obsceni, răspunsese ea, și-ai avea nevoie de chiloți noi-nouți“.)

— Salut, Joy, spuse Amber.

Salut, Joy. Parcă am fi într-adevăr prietene, parcă ne-am da SMS-uri în fiecare seară și-am sta împreună în autobuz în fiecare dimineață.

— Mulțumesc pentru fursec! am chițait, sperînd să nimeresc tonul unei fete normale.

Nu-mi venea să cred că-mi rostise numele. Nici nu eram sigură că-l știa.

— Pentru puțin, răspunse ea.

Zîmbi și aparatul dentar îi sclipi în lumină.

— Hei, vrei să stai la masa noastră la prînz?

— O, păi... Sigur. E OK.

Chiar dacă vocea mea suna straniu, mi-am zis că măcar cuvintele fuseseră spuse pe un ton potrivit, unul foarte degajat.

— Super! exclamă Amber și se întoarse în banca ei.

Tamsin se roti către mine, cu ochii cît cepele.

— Ce-a fost asta? îmi șopti ea, exagerînd fiecare silabă și ridicînd din umeri, ca nu cumva să nu înțeleg unde bătea.

Tocmai deschiseseam gura ca să spun ceva — nu eram prea sigură ce —, cînd domnul Shoup își trînti servieta pe catedră.

— Liniștiți-vă, zise el.

Cel puțin, asta bănuiam eu că a zis. Domnul Shoup avea mustață și, cu cît aceasta creștea, cu atît mi se complica mie viața.

Proful s-a întors către tablă, iar eu mi-am plecat capul, sperînd că nimeni nu-mi auzea inima bubuind.

— Sper că n-ai totuși de gînd să mergi la masa lor, nu? întrebă Tamsin, vorbind direct în urechea mea dreaptă.

Trecuseră deja patru ore interminabile, iar eu îmi scoteam gustarea de prînz din dulap.

Mi-am ferit capul și-am mormăit:

— Nu știu.

— Se folosește de tine și atît, zise Tamsin.

Ca să fie sigură că o auzisem, își suflecă mînele hanoracului cenușiu, păși în fața mea și-mi repetă, folosind limbajul semnelor: „Te folosește!”. (Pe lîngă spaniolă, franceză și latină, la Philadelphia Academy mai poți învăța și limbajul american al semnelor.)

— Dar în ce scop o folosește? întrebă Todd, prinzîndu-ne din urmă pe hol.

Purta uniforma lui obișnuită, adică pantalonii kaki de-o curățenie impecabilă și cămașa cu butoni

la guler, pe care și-o călca el însuși. Înfățișarea lui plăcută și înălțimea îl făceau să se remarce printre băieții din clasa noastră, dar, din pricină că prefera să cînte melodii din emisiuni TV decît să bată mingea, aceste atribute nu prea mai contau. Anul trecut, în octombrie, membrii echipei de *lacrosse* îi scriseseră POPONAR pe dulap; în consecință, toți elevii s-au trezit prizonieri ai unui seminar de-o zi cu un psiholog, pe tema „Importanța toleranței și a înțelegerii”.

— Se putea și mai rău. Măcar am scăpat de ora de algebră, comentase Todd.

— Poate că vrea să copieze tema de la mine?

Ipoteza mea nu era una strălucită, dar, după ce-mi bătusese capul timp de patru ore, altă idee mai bună nu-mi venise. Însă notele mele au scăzut atît de mult în ultima vreme, încît Amber ar trebui să fie de-a dreptul timpită ca să-și dorească să copieze tema de la mine.

Todd medită la sugestia mea.

— Poate, admise el, după ceea ce mi s-a părut a fi o pauză extrem de lungă. Dar eu sînt cel mai bun la engleză, iar Tamsin e cea mai tare la mate.

— De fapt, eu sînt cea mai tare la toate, îl corectă soră-sa.

— Ei, poate că vrea să copieze de la cineva care mai și greșește uneori, am izbucnit eu.

— N-o să te mai întorci, comentă Tamsin. O mai ții minte pe Amanda Reilly?

Sigur că mi-o aminteam. Nu era fată la noi în clasă care s-o fi uitat. Fusesse mediocră, genul de fată *destul de* – destul de deșteaptă, destul de drăguță, destul de multe altele. Asta pînă-ntr-o bună zi, cînd, ca din senin, Gregory Bowen o invitase să-l însoțească la balul dat de liceul său la început de an. Brusc, Amanda Reilly sau Manda, cum începuse să-și spună, se trezise la masa lui Amber Gross. Dacă nu punem la socoteală noul

nume, Amanda nu se schimbase deloc. N-avea vreo tunsoare nouă, nu-și schimbase nici garderoba. Atenția pe care i-o arătase Gregory Bowen funcționase ca o veritabilă baghetă magică, transformînd-o dintr-o tipă *destul de* într-una foarte iubită. Am încercat să-mi amintesc dacă îmi trimisese și Manda vreun fursec.

— Eu nu sînt Amanda Reilly, i-am răspuns.

Mi-am îndreptat umerii și mi-am aranjat bretelele rucsacului, în vreme ce intram toți trei în sala de mese.

— Mă întorc imediat.

Mai întîi, am trecut pe lîngă masa la care se înghesuiau copiii ce nu-și găsiseră locul pe nicăieri, masa la care aș fi stat și eu, dacă nu i-aș fi avut pe Tamsin și Todd. Aici iau prînzul Jack Corsey și mătreața lui, Sally Cullin, care e grasă, și Alice Blankenship, care anul trecut a fost trimisă acasă o săptămînă, pentru că proiectul ei la literatură engleză se dovedise a fi alcătuit din poeme despre sinucidere.

Lîngă neadaptați se află sportivii, băieții care joacă în echipele de fotbal și *lacrosse*, apoi sportivele, fetele care-și leagă protezele din cauciuc colorat de niște șireturi și le poartă la gît, de parcă ar fi coliere. Urmează masa artiștilor, a celor cu înclinații spre muzică sau actorie, care au jambiere și pantaloni mulați, se poartă de parcă ar juca într-un film muzical și încearcă să danseze la coada de la cantină. Gemenii și cu mine stăm de regulă în capul acestei mese: Todd, pentru că e într-adevăr o fire artistică, iar Tamsin și cu mine, pentru că nu avem unde să ne ducem.

Trecînd pe lîngă masa artiștilor, mi-am ținut respirația. Apoi am trecut de grupul puștilor hippy, care miros a tămîie, joacă Hack Sack¹ și

---

1. Sport asemănător cu fotbalul.

au părul aranjat în *dreadlocks*, fie că sînt albi sau negri. Am depășit și masa tocilarilor, cei care probabil că vor pleca de la Philadelphia Academy în clasa a noua și vor merge la Masterman, cel mai tare liceu din oraș, după care vor intra la o facultate de prestigiu.

În centrul sălii de mese stau anumite fete, cele care sînt sportive, au firi artistice, sînt hippy sau deștepte, dar, mai presus de orice, sînt... ușoare – cred că ăsta e cuvîntul cel mai nimerit. „Ușoare“ nu se referă la sex, ci la faptul că, pentru ele, totul e foarte ușor: le e ușor să se îmbrace cum trebuie, să spună ce trebuie sau să știe ce e cel mai bine de făcut. Regina lor este Amber Gross, care chiar și-a permis odată să-l tachineze pe domnul Shoup pe tema ținutei acestuia.

— Minunată cravată, zisese ea. V-a tricotat-o fetița dumneavoastră?

Întrebarea fusese extrem de răutăcioasă, dar domnul Shoup a rîs. Îi spuseseam și eu același lucru odată, cînd purtase aceeași cravată, dar la mine a părut doar nedumerit.

Mi-am dus gustarea la masa lor; aici ședeau un grup de fete cu jachete în culori pastelate și pantaloni cu talie joasă și băieți în tricouri de rugby și blugi. Mai că-mi venea să cred că Amber va rîde și va spune „Doar nu-ți închipuiai că am vorbit serios!“.

Dar, în loc de asta, ea mi-a zîmbit și mi-a zis, strîngîndu-se puțin, ca să mă pot așeza:

— Ți-am păstrat un loc!

Am pus punga de plastic pe masă, am împins rucsacul pe podea și mi-am ținut respirația, încordîndu-mi corpul în vreme ce mă strecuram pe bancă, avînd-o pe Amber în stînga, iar în dreapta, pe Duncan Brodkey. Cînd umerii noștri s-au atins ușor, am simțit că roșesc puternic. Nu-mi imaginasem niciodată cum e să fii atît de aproape de

el, destul de aproape ca să-i pot mirosi parfumul șamponului și să-i văd firele de păr aurii de pe brațe, sub mînecele suflecate ale cămășii.

Am scos sendvișul, aruncînd priviri furișe la părul lui castaniu, dezordonat, la ochii cenușii și la urechile lui, care, nu știu de ce, sînt mai atrăgătoare decît ale oricui altcuiva. Odată, la ora de sport, refuzase să-și pună șortul.

— Sînt un protestatar cu principii, îi spusese el domnului Huff.

Mie mi s-a părut cel mai amuzat lucru pe care-l auzisem în viața mea, deși n-am reușit niciodată să-mi dau seama de ce.

— Ce mai e nou? se interesă Amber.

La încheietura mîinii stîngi purta o brățară subțire din argint, la gît avea un lăncișor cu o inimioară tot de argint și se îmbrăcase cu o bluză roz și blugi. În părul castaniu se distingeau șuvițe mai deschise la culoare. *E vopsit*, mi-am zis, întrebîndu-mă dacă mama m-ar lăsa să-mi fac și eu șuvițe; *Clar, nu*, mi-am răspuns singură.

— Ai aranjat ceva?

Am știut pe loc despre ce vorbea; nu se referise la o întîlnire cu un băiat, ci la petrecerea de *bat mitzvah*.

— Da, în octombrie. Tu?

— În iunie, zise ea. Ai găsit vreo temă?

M-am foit pe locul îngust.

— Nu cred că voi avea o temă.

De fapt, eram sigură. Cînd o întrebasem pe mama despre asta, ea ridicase din sprîncene și, pe un ton arrogant și ostil, îmi sugerase: „Păi, ce-ai zice de Dumnezeu?”.

Amber părea șocată.

— Nu ai temă?

Am scuturat din cap.

— Ciudat. La petrecerea mea, tema este Hollywood-ul. Hei, vrei să vii și tu?

Dacă voiam să merg la petrecerea de *bat mitzvah* dată de Amber, la care tema era Hollywood-ul? Mănînci, calule, ovăz?

— Sigur, am izbucnit eu.

— Super, răspunse Amber.

Am observat că Manda Reilly îşi dădea pe mâini cu gel dezinfectant. Mama îmi puneă şi mie gel în punga pentru gustare, dar de obicei nu-l foloseam. Astăzi, însă, l-am scos şi mi-am dat şi eu. Am mîncat în linişte, privind cu atenţie chipurile şi mâinile celorlalţi, în vreme ce în jurul meu se discuta cu vervă. Voci de fete, înalte şi ciripitoare, dezbăteau temele, meciurile de fotbal, slujbele de babysitter, un pulover de la Banana Republic, care urma să fie, în curînd, la reduceri. Voci mai adînci, de băieţi, le răspundeau tunător. Eu îmi ştergeam mărul de mîneacă, simţind că-mi ia foc pielea ori de cîte ori Duncan se mişca sau muşca din pizza. Vocea mea suna foarte diferit de cele ale fetelor de la masă. Poate că asta era adevărata mea problemă: oricum m-aş îmbrăca şi oricît mi-aş îndrepta părul, nu voi avea în veci un glas ca al lor, iar lumea va şti că sînt doar o imitatoare, de îndată ce voi deschide gura.

Amber mă bătu uşor pe umăr.

— Hei, zise ea.

M-am întrebat oare de cît timp îmi vorbea, cît durase pînă să realizeze că trebuia s-o văd ca să ştiu că mi se adresa. I-am privit buzele de-un roz strălucitor articulînd:

— Vine şi Maxi Ryder la petrecerea ta?

Aerul, pe care mi-am dat seama că-l ţinusem în mine, îmi ieşi din plămîni cu un şuielat. *Deci asta era*. Elucidasem misterul.

— Nu ştiu, i-am răspuns încet. E ocupată. Filmează la un serial TV vara asta, aşa că s-ar putea să fie plecată.

— Da, normal, zise Amber, servindu-se cu una dintre măslinile mele cu brînză.

Avea manichiură franțuzească. Mi-am propus să aflu cum puteam să-mi fac și eu una la fel.

— Dar vă e prietenă de familie, nu?

Cred că figura mea trăda confuzia, pentru că Amber adăugă:

— E în cartea mamei tale. La partea cu mulțumirile. Ai citit cartea, nu-i așa? mă întrebă, cu buzele strînse și uitîndu-se lung la mine.

Înainte să apuc să răspund, Duncan Brodkey lăsă jos felia de pizza.

— Mama ta a scris o carte?

Trupul lui era atît de aproape de al meu, iar buzele așa de aproape de ureche, încît mai degrabă îi simțeam cuvintele decît i le auzeam.

Am dat iarăși din cap în semn că da, apoi m-am uitat la măr. Lumea de la masă amuțise și ochii tuturor erau ațintiți asupra mea. Adevărul e că mama a scris foarte multe cărți de aventuri SF, apărute în seria StarGirl, dar erau semnate cu pseudonim. Cartea la care se refereau ei era singura pe care o publicase cu numele ei real. Apăruse cînd aveam eu trei ani.

— A trecut multă vreme de atunci.

Am privit cum ochii tuturor s-au întors către Sasha Swerdlow, aflată de cealaltă parte a mesei, căci aceasta începuse să vorbească:

— Se cheamă *Fetele curajoase nu plîng*, preciză ea. Pun pariu c-ați văzut-o. Are niște sîni enormi pe copertă, spuse, ținîndu-și mîinile în dreptul propriului bust, de dimensiuni nu tocmai neglijabile. Și mai are o înghețată cu cremă de ciocolată, iar cireașa de pe înghețată alunecă în decolteu, și, mă rog, e despre o fată care e îndrăgostită de un tip și fac mult sex, dar el o părăsește, și ea are un tată care se poartă oribil, și pe urmă ea află că maică-sa e lesbiană...

Duncan părea impresionat.

— Super tare.

Am tresărit și mi-am întors privirea. O femeie cu sîni enormi și-o mamă lesbiană. Povestea îmi era foarte familiară.

Sasha continuă să vorbească atît de tare, încît i-am auzit fiecare cuvînt.

— Și, după aia, ea pleacă într-o aventură în Las Vegas și se întâlnește cu o ducesă într-un cazinou și descoperă că e însărcinată...

— Cine, ducesa? întrebă Duncan.

Ducesă? m-am mirat eu. Nodul de panică pe care-l simțeam în piept se mai destinsese puțin. Mama nu cunoștea nici o ducesă și, din cîte știam, nu călcase niciodată în Las Vegas. Poate că, în definitiv, nu trebuia să mă îngrijoreze cartea.

Sasha chicoti.

— Nu, tontomanule. Allie, personajul principal. Și e obsedată de greutatea ei și de felul în care arată etc., pentru că tatăl copilului a părăsit-o cînd era însărcinată, dar, după asta, ea se îndrăgostește de un tip din Philadelphia...

Mi-am îndesat în pungă ce mai rămăsese din gustare, silindu-mă să zîmbesc și încercînd, deși era complet inutil, să par la fel ca celelalte fete. „A părăsit-o cînd era însărcinată” – și asta îmi suna cunoscut. Adevărul e că nu citisem nici una dintre cărțile scrise de mama – nici cele din seria *StarGirl*, publicate sub pseudonimul J.N. Locksley, și cu siguranță nici *Fetele curajoase nu plîng*. O văzusem, firește. Pe raftul de sus al bibliotecii din biroul maică-mii erau înșirate diverse ediții, cartonate și broșate sau traduceri în limbi străine. *E pentru adulți*, îmi spusese ea odată, acum multă vreme, iar eu nu fusesem niciodată destul de curioasă ca s-o deschid. Asta poate pentru că Bruce, tatăl meu biologic, îmi dăduse o copie a cărții lui, publicată de o editură academică, în

care se discuta imaginarul postapocaliptic din *Doctor Who*¹. Paginile erau împănate cu tot soiul de cuvinte grele, precum „semiotică” sau „sinecdocă”. Unele dintre ele erau pe trei sferturi pline cu note de subsol. Am fost mereu convinsă că și cartea mamei era la fel de proastă.

— Vă vedeți des cu Maxi? se interesă Amber.

Parte din mine își dorea să ia rucsacul, să se ridice de la masă și să plece. Tamsin avea dreptate: se foloseau de mine și nici măcar nu se osteneau să fie diplomați.

Dar îmi și plăcea să stau acolo, în centrul mesei care, în definitiv, ar fi putut să fie chiar în buricul universului, alături de Duncan Brodkey, ale cărui sprâncene ridicate păreau a mă îndemna insistent să continui.

Mi-am scuturat părul și m-am întors către Amber.

— Mama și cu mine am fost în L.A., în decembrie, i-am spus.

Ea îmi zîmbi larg. Îi rămăsese o bucățică de măslină în aparatul dentar.

— Am văzut poze cu ea în *InStyle*. E adevărat că are opt sute de perechi de pantofi?

Am încuviințat printr-o mișcare a capului, iar când am început să vorbesc, m-am străduit să-mi iau un ton înalt și lejer, așa cum sunau vocile lor.

— Cel puțin. Dar pe majoritatea le ține în dulap.

Tara Carnahan se aplecă spre mine, cu ochii sclipind.

— Chiar a fost iubita lui Brad Pitt? mă întrebă. Și ce-i cu tipul ăla, cascadorul?

Cadence Tallafiero se ridică de unde stătea și își făcu loc lângă Tara.

— Am auzit că și-a tatuat numele lui pe braț.

---

1. Serial SF produs de BBC (n. r.).

— Pe *fund*, o corectă Amber, chicotindu-mi în ureche.

— Are un tatuaj, dar a fost pe jumătate șters cu laserul. E pe gleznă. Inițial, era tatuat numele *Scott*, dar l-a schimbat într-o inimă cu aripi.

M-am lăsat în scaun, mulțumită, dar și puțin dezgustată, căci Tara, Sasha și Amber îmi solicitau zgomotos să le dau amănunte.

Cînd a sunat clopoțelul, mi-am dat seama că nu mai era timp să mă întorc la Todd și Tamsin, așa cum promisesem. Mi-am ridicat un picior peste bancă, dorindu-mi din inimă să am și eu un aparat dentar sclipitor și forțîndu-mă să zîmbesc.

— Tre' să plec! am zis și m-am grăbit să traversez sala de mese, ca să pot ajunge la prietenii mei înainte de al doilea clopoțel.

Cinci

Într-o după-amiază ploioasă de februarie, la ora două, sala de așteptare din cabinetul doctorului Stanley Neville era înțesată de femei însărcinate – femei însărcinate cu burta umflată sub niște bluzițe largi sau captivă în spatele unor haine mulate, din material sintetic; femei însărcinate împreună cu soții lor, care își țineau mîna așezată pe pîntecele umflat; femei însărcinate care veniseră singure și care, în vreme ce-și așteptau rîndul, se jucau pe BlackBerry. Nu le puteam acorda decît priviri fugare – dacă m-aș fi uitat mai mult timp, m-aș fi trezit că mă holbez la ele într-un mod ce ar fi părut probabil cam bizar.

— Crezi că sînt mîină-n mîină cu doctorul? i-am șoptit lui Peter, după ce luaserăm loc sub o copie a unui tablou de Mary Cassat, care înfățișa o mamă și copilul ei.

Dacă aș fi medic specialist în endocrinologia reproductivă și-aș încerca să stîrnesc curiozitatea unor femei de peste patruzeci de ani, pline de speranță și în posesia unor carnete de cecuri, atunci mi-aș umple ochi sala de așteptare cu gravide. Sau aș angaja actrițe. Le-aș îndesa niște perne sub haine, le-aș așeza pe scaune și poate le-aș cere să-și mai frece din cînd în cînd mijlocul, gemînd cît mai autentic.

Mi-am smuls privirile de la trupa gravidelor și mi-am concentrat atenția asupra formularelor

pe care le țineam în poală. Vîrstă. Adresă. Înălțime. Greutate. *Bleah*. Sarcini anterioare. Am scris: *Una*. Operații chirurgicale anterioare. Am scris: *cezariană, histerectomie*, și data, adică ziua de naștere a lui Joy.

— Doamna Krushelevansky?

M-am ridicat și-am pornit spre sala de consultații, unde m-am dezbrăcat complet de la mijloc în jos, m-am înfășurat în trei tipuri diferite de halate din bumbac (unul în față, unul în spate și unul pe deasupra, ca să mascheze vreo bucățică de piele care s-ar mai fi putut zări) și m-am instalat pe o masă, cu picioarele pe suporturi. M-am uitat în tavan și-am exersat respirația *pranayama*. Am inspirat și dinaintea mea se ivi Joy, ferindu-și privirea și traversînd în grabă curtea școlii cu fața în pămînt, mîinile înfipite în buzunare și umerii strînși de parcă s-ar fi pregătit să înfrunte o lovitură. Am expirat, imaginîndu-mi că întindeam mîna spre ea și-i simțeam în palmă lîna moale a puloverului. *Puiule, ce se petrece? Spune-mi. O să te ajut. O să rezolv problema*. Am inspirat din nou și tabloul pieri. Ar trebui să sun la psihologul acela, cel adus de sinagogă luna trecută, ca să ne vorbească despre copiii cu program supraîncărcat și despre stresul preadolescentin. Inspirație. Numai de-ar vrea să stăm de vorbă. Expirație. Unde-mi pusesem oare volumul din *Reviving Ophelia*? Inspirație. Poate că exista și o altă explicație pentru purtarea ei, în afară de „chinurile adolescenței“. Poate că într-adevăr era îndrăgostită de vreun băiat care-o privise cu dispreț. Expirație. Aș putea s-o ajut în privința asta. Aș duce-o într-un loc deosebit; la confiseria de la Ritz-Carlton, de pildă. I-aș spune că deziluziile în dragoste fac parte din procesul de maturizare. I-aș împărtăși unele dintre experiențele mele mai puțin promiscue, apoi i-aș aminti de

Peter, spunându-i că nimic nu se întâmplă fără motiv, că nici o dezamăgire nu e în van și că, în final, lucrurile se rezolvă.

Cineva bătut brusc la ușă, apoi aceasta se deschise.

— Salutare! zise doctorul Neville, care se dovedi a fi de culoare, pe la șaizeci de ani, cu părul argintiu și tuns foarte scurt.

Peter își trase un scaun cu rotile și se așeză lângă mine, în vreme ce doctorul stătea lângă masă, cu spatele la mine, turnînd gel dintr-o sticlă de plastic pe... o, Doamne!

— Asta e... vreți să..., am indicat eu în direcția sondei pe care o ținea în mîini și care semăna foarte mult cu obiectul primit cadou de la Sam, cînd absolvisem facultatea. N-ar trebui măcar să mă invitați la cină, mai întîi?

Peter și doctorul chicotiră ca între colegi. În timp ce ei hăhăiau, eu am închis ochii și-am căutat să mă destind. Asistentă scăzu intensitatea luminii și înclină monitorul, ca să pot vedea și eu. Mi-am ținut respirația în clipa în care sonda a pătruns în mine.

— Și... buuun! Am ajuns.

Am întors capul către ecran și-am văzut o masă cenușie involburată – și apoi, pe fundalul acesteia, niște cerculețe asemănătoare unor monede strălucitoare sau unor mici luni.

— Acestea sînt ovulele dumneavoastră, spuse doctorul Neville pe un ton însuflețit, pîrînd să mă felicite, de parcă prezența acestora ar fi fost meritul meu personal.

Dădu satisfacut din cap, scoase sonda și i-o întinse asistentei. Peter îmi strînse încurajator umărul, în vreme ce doctorul ne spunea pe un ton solemn:

— Felicitări, oameni buni! Sîntem în joc!

După ce m-am îmbrăcat, m-am alăturat lui Peter în biroul lambrizat al doctorului, unde

absolut tot – de la suportul pentru cărțile de vizită, la *mouse pad* – era inscripționat cu numele cîte unei companii farmaceutice, iar pereții erau acoperiți cu poze de bebeluși. Doctorul Neville ne-a explicat detaliat procesul donării de ovule: trebuia să iau vreo șase tipuri de medicamente pentru a-mi schimba ciclul natural, a produce un număr cît mai mare de ovule și a crea condițiile optime pentru recoltare – „o procedură simplă, vă asigur“, spusese doctorul, care urma să aibă loc la spital, eu fiind sedată, nici măcar anesteziată.

— Și procedura asta e sigură? Operația? Toți hormonii aceia?

După o nouă repriză de chicotit între cei doi bărbați cu diplome medicale, mi-am primit și eu răspunsul, care se reduce la ceva de genul: *Da, credem că este, dar tehnologia este relativ nouă. Cu toate astea, studiile pe termen lung par a sugera că...*

Mi-am deturnat atenția de la discuția tehnică și am privit lung la pereți. Toate acele familii fericite, mame și tați, frați și bunici, și bebelușii lor roz și senini ca niște Buddha în miniatură sau urlînd de sub căciulițele roz și albastre, cu ochii strînși și cu gurițele fără dinți larg deschise.

Şase

După ce mi-am pus iarăşi aparatul auditiv, luîndu-l din dulap la finalul antrenamentului de înot, m-am simţit de parcă aş fi ieşit de sub apă. Cînd mă scufund în partea cea mai adîncă a bazinului şcolii sau vara, cînd plutesc pe valurile oceanului către ţărmul din Avalon, sunetele sînt slabe şi înfundate. Trebuie să depui un efort dublu ca să le dai un sens şi nu simţi decît apa care-ţi apasă oasele feţei. Ieşirea la suprafaţă este o uşurare şi o dezamăgire. Pentru mine, ea înseamnă a părăsi o lume tainică în care toţi sînt egali, în care toată lumea aude la fel ca mine şi în care antrenorul nostru ţipă şi ne dă indicaţii prin semne, ca să le recepţionez şi eu deodată cu restul.

Mi-am strecurat în urechi micile dopuri roz şi-am tras aer în piept, auzind sunetul propriei respiraţii, apa care picura din duş pe gresia podelei, ecoul vocilor colegelor mele de echipă. Apoi mi-am pus haina şi căciula şi-am ieşit pe trotuar, unde, ca de obicei, mă aştepta mama.

— Cum a fost la şcoală? m-a întrebat, iar eu am răspuns, ca în fiecare zi, că a fost bine.

E ciudat, dar ea habar nu avea cît de mult se schimbaseră lucrurile. Luasem prînzul cu Amber Gross şi gaşca ei; era chiar posibil să fac şi eu parte din acest grup.

Acasă, mama mi-a pregătit o gustare și s-a așezat la masă, aplecându-se către mine nerăbdătoare, de parcă urma să avem o discuție ca de la suflet la suflet.

— Mă duc la Tamsin și Todd să-mi fac temele, am zis.

Chipul i-a fost străbătut de-o umbră de dezamăgire, dar vocea îi suna la fel de veselă ca întotdeauna.

— Vii acasă la cină, nu-i așa?

— Sigur, am răspuns.

Douăzeci de minute mai târziu, eu și gemenii mergeam pe Bainbridge Street, îndreptându-ne spre anticariatul din colț.

— Nu cred că asta e o idee prea bună, zise Todd.

Nu m-am oprit din mers. De când ieșisem din casă, aveam senzația că toate simțurile mele se ascuțiseră. Vedeam fiecare urmă de murdărie de pe borduri, fiecare gunoi suflat de vânt în josul trotuarului, cuvintele *FUCK YOU* scrise pe cutia galbenă burdușită cu ziare distribuite gratuit; simțeam briza umedă pe obraji, percepeam mirosul de ceapă prăjită venind dinspre magazinul de sendvișuri aflat la o stradă distanță.

— De ce e o idee proastă? am întrebat eu. Doar voi ați citit-o, nu?

— Aăă, ezită Todd.

Tamsin îl fulgeră cu privirea. Apoi rămaseră amândoi tăcuți, în vreme ce ușa se deschidea înaintea noastră. Todd se ținu după mine printre stivele de cărți, iar Tamsin o luă către secțiunea dedicată romanelor ilustrate.

După numai un minut de colindat pe culoarul prăfuit, am găsit *Fetele curajoase nu plîng*. Erau cinci exemplare din Shapiro: trei mari, broșate, plus două mai mici și mai groase. Sub titlul auriu, scria: „UN BESTSELLER CU UN IMENS

SUCCES MONDIAL". Am luat unul dintre volumele mai mici, pentru că era cel mai ieftin.

— O, iată ceva mai vechi, dar foarte bun, spuse vânzătorul, strecurînd cartea într-o pungă de hîrtie cafenie. Știți că, pe vremuri, autoarea locuia în Philadelphia?

Nu i-am răspuns. Era ciudat să aud vorbindu-se despre mama la timpul trecut, de parcă s-ar fi mutat sau ar fi murit.

Mi-am îndesat cartea în buzunarul hainei și, alături de gemeni, am pornit-o către parcul Three Bears, unde ne jucam cînd eram mici. O lumină slabă începuse să se cearnă printre nori; se încălzise suficient pentru ca puștii să-și scoată hainele. Pe una dintre bănci erau strînse maldăr hăinuțe de copii mici, în nuanțe foarte vii de galben sau de roz pal, iar copiii înșiși se alergau unul pe altul în jurul unui ghiveci mare, circular, care era încă plin cu mormane de zăpadă pe jumătate topită.

M-am instalat pe o bancă, am deschis cartea, am răsfoit-o la întîmplare și-am citit cu voce tare:

„— Iubito, gemu Drew și-și strecură o mîină transpirată și lipicioasă în chiloții mei“.

Todd se uita la copii, iar Tamsin scoase o carte din sacoșa ei. Am înghițit în sec și am continuat să citesc doar pentru mine. „Mi-am scos sutienul și m-am așezat în poala lui, cu picioarele desfăcute, distribuindu-mi cu atenție greutatea astfel încît să nu-i las vînatăi. Dacă se întîmpla să fiu mai durdulie decît alte fete care mai fuseseră în postura mea, lui nu părea să-i pese; îmi rosti numele cu vocea întretăiată și-mi linse...“ Știți ceva? Nu e corect. E o scenă de sex. Adică... Am deschis cartea la altă pagină și am citit de-acolo:

„— E mititică, i-am spus eu Sarei. Mică, micuță! Ca vîrfurile unuia dintre creioanele alea pe care ți le dau la minigolf. Nici nu știam dacă încearcă să mi-o tragă sau să mă coloreze!“.

— OK, am zis, închizînd cartea cu zgomot. Să înțeleg că în chestia asta nu e vorba decît despre oameni care fac sex?

Todd ridică din umeri.

— Nu sînt doar scene de sex, mă lămuri Tamsin, strecurînd înapoi în pungă cartea pe care o cumpărase. Sînt și niște chestii despre familia ta. Adică despre familia eroinei, se grăbi ea să adauge.

Am întors volumul. Pe coperta din spate era poza mamei de acum zece ani, în care strălucea de fericire. Părul ei era mai lung și cîrlionțat, de parcă s-ar fi pregătît să dea probe pentru televiziune, iar rujul avea exact aceeași nuanță cu cel pe care mi-l ștersesem de pe obraz ceva mai devreme, în toaleta școlii.

— Toată lumea de la noi din clasă a citit chestia asta? am întrebat.

— N-am idee, răspunse Todd, cam prea repede.

Am răsfoit încet paginile, lăsîndu-le să-mi atingă ușor degetele. Îmi atraseră atenția diverse cuvinte și expresii: „Grasă... degetele lui îmi mîngîiară coapsele șunculoase, pline de gropițe... Lavender Mafia¹ sare în ajutor... tata, Tăticul cel Rău...”

Am închis binișor cartea. Mi-am tras repede părul peste obraji, așa cum făceam de obicei atunci cînd eram agitată, ca să mă asigur că nu-mi vede nimeni aparatele auditive. Apoi mi-am strîns brațele în jurul trupului.

— E oribil.

Todd nu scoase un cuvînt, iar Tamsin își strînsese buzele, ferindu-și privirea de mine. În jurul băncii

---

1. Un termen inventat de Andrew Greeley (n. 1928), romancier și preot catolic, pentru a desemna o presupusă grupare neoficială din cadrul Bisericii Romano-Catolice, care susține drepturile homosexualilor.

noastre alergau copii mici, scîrîînd din nişte baghete de plastic, pe care le agitau umplînd aerul cu bule de săpun irizate.

— Nu e chiar atît de rău, zise Todd în cele din urmă. Nu e despre tine.

De acord. Numai că, aşa cum am descoperit parcurgînd toate cele 372 de pagini ale romanului, era oarecum vorba şi despre mine.

Mai demult, am auzit povestea unui bărbat din Dallas, care mîncase un Boeing 747. „Cum aţi reuşit să mîncati un avion întreg?“ îl întrebaseră reporterul. Bărbatul — care, după voce, părea un ins perfect normal — răspunsese: „Bucată cu bucată“. Aşa am citit şi eu cartea mamei: bucată cu bucată. Mi-a luat mai bine de trei săptămîni de lecturi nocturne. În aceste trei săptămîni, am stat lîngă Amber în fiecare pauză de prînz, iar după-amiaza, cînd eram întrebata cum fusese la şcoală, răspundeam întotdeauna „Bine“. Timpul se scurgea în ritmul obişnuit — antrenamentul de înot, temele, trezitul în zori ca să-mi îndrept părul —, doar că aveam senzaţia că mai duceam o viaţă, una secretă, care se desfăşura paralel cu cealaltă. Viaţa reală aproape că-mi părea falsă: mersul la şcoală, temele, înotul, discuţiile părinţilor mei care încercau să se hotărască dacă era sau nu bine să închirieze aceeaşi casă pe malul mării, pentru la vară. Cumva, simţeam că lumea ascunsă între paginile cărţii era mai adevărată şi mai vie.

La mijlocul lunii martie, devorasem deja fiecare cuvînt, de la dedicaţia de pe prima pagină („Pentru Joy a mea“), pînă la interviul cu autoarea, de pe copertă. Prima întrebare era: „De ce aţi scris *Fetele curajoase nu plîng*?“ „Pe de-o parte, a existat impulsul de a rescrie unele componente ale propriei mele poveşti, de a le dezasambla şi reasambla, de a le face să funcţioneze ca un întreg“, răspunsese mama.

Adică ce voia să însemne asta? Că subiectul romanului era unul real? Sau că totul era o invenție? Că existau unele părți adevărate, dar că ele fuseseră amestecate și rearanjate? Iar dacă romanul ăsta era o versiune îmbunătățită a vieții ei, cam cât de vitregă fusese, de fapt, aceasta?

Aveam senzația că, de acum înainte, fiecare pagină îmi va rămîne pe veci întipărită în minte: partea în care tatăl maică-mii („al lui Allie“) o obliga să se urce pe cîntar în fața întregii familii, de cîte ori venea acasă în vacanță; partea în care se spune că penisul iubitului ei („Drew“) era ca un castravecior. *Adică verde sau mic?* mă întrebasem eu și lăsasem cartea deoparte, deși nu parcursesem decît șapte pagini în seara aceea.

Cînd am isprăvit, aflasem deja că, în liceu, mama sau „Allie“, eroina romanului, ajunsese să cîntărească mai mult decît un fotbalist de talie medie și că făcea mai mult sex decît toate fetele pe care le cunoșteam, luate la un loc. Poate că e nimfomană. Iar dacă ultima parte era adevărată sau se baza pe evenimente reale – mă rog, dacă era măcar cît de cît adevărată –, atunci eu fusesem un simplu accident.

Firește, ea îmi spusese cu totul altceva. *Mi-am dorit întotdeauna un copil*, îmi repetase de un milion de ori, trăgîndu-mă în poală sau mîngîindu-mi părul și avînd ochii încețoșați de lacrimi. *Am fost așa de fericită cînd am aflat... și, cu toate că l-a cam luat prin surprindere, Bruce a fost și el bucuros. Eram amîndoi bucuroși că te vei naște. Sînt foarte fericită că ești.*

Cînd eram mică, povestea mea nu se deosebise prea mult de a altora. *Ne-am dorit foarte mult un copil* este ceea ce spun părinții care adoptă un bebeluș sau folosesc donatori de spermă sau de ovule ori fac un copil prin alte metode. *Erai tot ce-am visat să avem. Eram în culmea fericirii.*

Cunoșteam copii cu mame și tați, cu două mame sau doi tați, cu mame singure care divorțaseră și mame singure care apelaseră la prieteni homosexuali sau la bănci de spermă ca să rămână însărcinate ; ei bine, fiecare poveste era o versiune a aceleiași afirmații : *Am vrut un copil și, apoi, te-ai născut tu.*

Dar, dacă era să dau crezare acestei cărți, maică-mea nu-și dorise nici un copil. Am dat la pagina 178 și-am recitit pasajul pe care-l memorasem deja :

„Țin între degete bețișorul de pe care încă mai picură urină. Dacă e cap, am câștigat ; dacă e pajură, am pierdut. O linie, Doamne, fă să fie o singură linie, și de mă mai culc vreodată cu cineva, o să iau două pastile și rețetă pentru contraceptive, o să-l oblig pe tip să poarte prezervativ și să iasă înainte să ejaculeze. O linie, o linie, cîntam. O linie și sînt salvată ; două linii și viața mea e terminată“.

— La dracu', am șoptit, șezînd turcește în patul meu roz, sub stelele din plastic.

Am înghițit cu greutate, rușinea dîndu-mi o senzație de greață. Fusesem trasă pe sfoară, mințită. Indiferent cît de mult îmi spusese că mă iubește, oricîte precauții și-ar fi luat, adevărul — scris negru pe alb și aflat la dispoziția lumii întregi și a oricărui coleg din clasă — era că bunică-mea era lesbiană, bunicul meu era un ticălos, iar părinții mei nu mă doriseră. Mai rău chiar, oricine citise cartea știa deja toate astea : colegii de școală, rudele și prietenii, întreg mapamondul, poate. Toată lumea știe.

Mi-am încleștat pumnii. Neputincioasă. Eram neputincioasă. Am coborît treptele cu pași apăsați și-am intrat în biroul mamei, de unde am înhățat un marker negru din cana de pe masă. Întoarsă în pat, am șters de pe pagina 178 partea cu

testul de sarcină plin de urină și toate cuvintele obscene rostite de Allie, plimbînd vîrfurile markerului încoace și-ncolo, pînă ce pagina de dedesubt s-a îmbibat și ea de cerneală și fiecare literă a fiecărui cuvînt rușinos dispăruse cu desăvîrșire.

A doua zi după ce-am terminat de citit cartea, cînd am venit acasă de la școală, mama mi-a pregătit o gustare, apoi a început să scoată vasele din mașina de spălat.

— Ai primit o scrisoare, mi-a spus apoi pe un ton cît se poate de natural.

— Serios?

Corespondența era așezată teanc pe blatul din bucătărie, iar în vîrfurile teancului trona un plic uriaș, negru și lucios, pe care era scris numele meu – DOMNIȘOAREI JOY SHAPIRO KRUSHELEVANSKY – cu litere argintii foarte elegante.

— Ce-i asta? am întrebat, holbîndu-mă la el.

Mama împinse plicul gigant cu vîrfurile spatulei de bucătărie, făcîndu-l să lunece rapid pe suprafața blatului.

— Nu știu, îmi răspunse.

Plicul, de dimensiunile uneia dintre mapele mele de școală, dădea impresia că e făcut din foiță de sticlă sau din plastic, nicidecum din hîrtie. Adresa expeditorului – scrisă pe spate, cu aceleași litere ca și numele meu – era a familiei Pokitilow, din Cedar Hill, New Jersey. *Petrecerea de bar mitzvah pentru Tyler*, mi-am zis și-am desfăcut plicul. În mîină îmi alunecă o coală de hîrtie crem, cu o margine cafenie care părea a fi o combinație între cea de pe o diplomă și cea de pe un meniu de restaurant. Partea de sus a invitației era decorată cu panglici negre și argintii, care se așterneau peste porțiunea scrisă ca niște codițe cîrlionțate de școlăriță.

CU DEOSEBITĂ BUCURIE,
BONNIE ȘI BOB POKITILOW VĂ INVITĂ
LA CEREMONIA DE *BAR MITZVAH*
A FIULUI LOR, TYLER BENJAMIN,
PE DATA DE 21 APRILIE, LA ORA 10 DIMINEAȚA,
LA TEMPLUL BETH ISRAEL, SHORT HILLS, NEW JERSEY.
CEREMONIA VA FI URMATĂ DE MASĂ ȘI DANS,
LA SHORT HILLS COUNTRY CLUB

— Ha, zise mama, care se furișase în spatele meu și-mi citea peste umăr.

M-am întors rapid în altă direcție. Era invitația mea. În nici un caz nu era treaba ei. Am ridicat plicul și l-am scuturat ușurel. Pe tejghea căzură o puderie de alte bucăți de hîrtie : un pliculeț în care se găsea un alt cartonaș (AȘTEPTĂM AMABILUL DUMNEAVOASTRĂ RĂSPUNS PÎNĂ LA DATA DE 5 APRILIE), o hartă care-ți arăta cum să ajungi la templu și la club, plus încă un cartonaș, pe care puteam să-mi aleg carne de vită sau somon pentru masa de prînz. Toate elementele invitației aveau tipărite, în partea de jos, adresa paginii de internet a ceremoniei lui Tyler. Pe cînd îndreptam panglicile cîrlionțate, mama o citi cu voce tare :

— www.tylersbigbash.com. Mă rog... Hmm.

Își strînse buzele și mi-am dat seama că se străduia să nu comenteze sau să nu izbucnească în rîs. Se duse să ia ceainicul de pe aragaz și să-l umple cu apă de la chiuvetă.

— Vrei niște ceai ?

Am dat din cap că nu și mi-am mai luat niște suc din frigider. Mama aprinse focul și puse ceainicul la fiert. Acesta începu să sîsîie pe măsură ce flacăra evapora apa care se strînsese pe fund.

— Nu ai prea multe lucruri de făcut în aprilie, observă mama.

Am sorbit din suc și-am cîntărit situația. Bonnie Pokitilow e verișoară primară cu Bruce. Are ten palid și pistruiat și păr cîrlionțat ca al meu, doar că al ei e un castaniu atît de închis, încît pare aproape negru. Îi văd, pe ea, pe soțul ei și pe văru-meu, Tyler, de Paște, în casa bunicii Audrey; ne mai întîlneam și cînd eram mică, la petrecerile de ziua mea date de bunica Audrey. Eu și Tyler nu prea avem multe în comun. Anul trecut, de Paște, el a petrecut întreaga seară în sufrageria bunicii, citind Harry Potter și uitîndu-se la meciuri mai vechi de *wrestling* profesionist pe un ecran portabil.

M-am întrebat pe cine aș mai cunoaște la petrecere. Apoi, de parcă mi-ar fi citit gîndurile, mama spuse:

— O să vină și Bruce, cu... ăăă, Emily și copiii lor, o să fie și bunica Audrey. Dacă vrei, aș putea verifica dacă e posibil să petreceți dimineața împreună.

M-am așezat pe unul dintre scaunele de la masă. Nu voiam să-mi facă nici o favoare. Din punctul meu de vedere, făcuse și așa destule.

Mama își stoarse lămîie în ceai și vărsă niște biscuiți Wheat Thins pe o farfurie galbenă.

— Probabil c-o să stai la masa copiilor, cu Tyler și prietenii lui, și cu sora lui, ăăă...

— Ruth, am completat eu.

Tonul vocii mele lăsa să se înțeleagă foarte clar că nu o privea nici familia mea, familia biologică, adică rudele din partea lui Bruce. Dar fie că n-a observat că mă uitam urît, fie a decis să nu mă ia în seamă.

— Ruth, așa e. Ar putea fi distractiv, continuă ea pe un ton cît se poate de neutru.

Am ridicat iarăși din umeri și-am strîns laolaltă pe masă bucățile care alcătuiau invitația.

— Știi că invitațiile tale nu vor fi la fel de..., încep mama, privind-mă.

Dar nu continuă și-am realizat că-și căuta cuvintele cu mare grijă.

— ...încărcate ca ale lui Tyler, își încheie ea propoziția.

— Știu și eu... Tyler e cam tocilar, am zis, ridicînd din umeri.

— Mă rog, tu hotărăști. Doar să-mi spui și mie.

Tonul îi era în continuare neutru, dar expresia de pe chip îi vădea mulțumirea, ca și cînd trecusem vreun test. Aș fi vrut să-i fi spus că-mi doream să merg, că ceea ce-mi doream chiar mai mult era să fac parte din familia normală pe care o avea Bruce.

Probabil că am făcut vreun zgomot sau vreo figură anume, căci s-a întors și mi s-a părut că era pe cale s-o podidească lacrimile. Mi-am adunat curajul, așteptînd să spună ceva sau să mă întrebe la ce mă gîndeam. Dar, spre surprinderea mea, mama a izbutit să se stăpînească. S-a îndreptat spre birou, luîndu-și cana cu ceai și lăsîndu-mă singură în bucătărie. O clipă mai tîrziu, am auzit sunetul familiar al degetelor ei țâcănind pe tastatură.

M-am uitat la invitația de pe masă, apoi am strecurat toate bucățelele în plic, în afară de cartonașul de răspuns. Am pus plicul peste coșul de reciclare, unde mama avea să-l vadă cu siguranță. Mi-am îndesat cartonașul de răspuns în buzunarul din spate. După cină, cînd mama se uita la un *reality-show* de-al ei, iar tata redacta un articol pentru revista de medicină, l-am scos și am scris cu grijă: *Domnișoara Joy Shapiro Krushelevansky este încîntată să participe*. Apoi am strecurat cartonașul sub un teanc de lenjerie de pe raftul de sus al dulapului meu, gîndindu-mă: *Poate că da. Poate că nu.*

Şapte

— Minunat! am exclamat, în vreme ce ne revărsam, claie peste grămadă, din dubiţă, străduindu-mă să par veselă şi entuziastă, nu disperată şi cuprinsă de panică. Cine vrea să înceapă?

Era o dimineată proaspătă de martie. Vremea începuse să se încălzească, cerul era limpede, iar aerul era dulce şi mirosind a caprifoi. Copacii începuseră să înflorească, iar drumul Forbidden Drive, care se întindea de-a lungul pîrîului Wissahickon, era încă puţin noroios. Planul meu era să mergem într-o excursie de familie – două mile în amonte, apoi două înapoi, cu o oprire la mijloc, ca să hrănim raţele. După asta, urma să conducem spre Manayunk, ca să mîncăm. Pe drum, intenţionam să ne batem capul cu ce să facem de *bat mitzvah*-ul lui Joy.

Fiică-mea a trîntit portiera din partea ei şi a început să urce pe cărare în poziţia obişnuită: capul în piept şi umerii ridicaţi mult. Picioarele ei lungi erau strînse într-o pereche de blugi, iar deasupra avea o jachetă de lînă, asortată cu bentiţa din acelaşi material. În jurul încheieturii mîinii drepte, Joy îşi înfăşurase lesa lui Frenchelle, iar stînga şi-o îndesase în buzunar, probabil lîngă căciuliţa de lînă pe care o obligasem să şi-o ia. (De asemenea, îi sugerasem să ia şi un fular, dar se uitase la mine cu atîta furie, de parcă îi propusesem să poarte jupă, aşa că îmi pusesem eu unul de rezervă la gît.)

În vreme ce Peter scotocea prin torpedou în căutarea batonului de cereale pe care era sigur că-l lăsase acolo, Joy iuți pasul. Mergea tot cu capul în piept și cu pumnii strînși, ca și cînd s-ar fi așteptat să dea peste niște porți cu inscripția *ARBEIT MACHT FREI*, nu peste un biet chioșc unde, vara, se vindeau băuturi energizante și înghețată. Am rezistat impulsului de a alerga după ea și de-a urca împreună, pînă se hotăra să-mi spună care era problema.

— Joy, am strigat, dar ea nu s-a întors. Joy ! am repetat.

S-a oprit la vreo zece metri de noi. Întregul ei corp părea să ofteze în timp ce ne aștepta s-o prindem din urmă.

— Joy, am zis, gîfîind ușor. Ia-o mai încet. *Bat mitzvah*. Idei.

Ea a ridicat din umeri.

— Păi, cred că facem o petrecere, nu ?

Am înghițit replicile ce-mi veniseră instantaneu în minte și-am răspuns politicos, vorbind cu spatele fiică-mii :

— Da. O să facem o petrecere de *bat mitzvah*. Știu, e o soartă mai crudă ca moartea, dar va trebui să te ții tare. Taică-tău și cu mine ziceam să facem o slujbă duminică dimineața, după care să organizăm un prînz.

Propunerea mi-a fost răsplătită cu încă o ridicare din umeri, întovărășită de o privire plină de milă la adresa echipamentului meu de excursie : pantaloni de trening, adidași, un tricou cu mîneacă lungă, plus unul cu anchior și mîneacă scurtă peste. Era chiar așa de rău ? Judecînd după expresia ei, era foarte rău. *Probabil că-i din pricina celor două fulare*, mi-am zis.

— Păi, dacă aveți deja un plan, ce nevoie mai aveți de mine ? s-a mirat Joy.

Apoi a lungit pasul pînă ce aproape că a luat-o la fugă. Frenchelle se smiorcăia, străduindu-se să se țină de stăpînă atît cît o ajutau piciorușele ei scurte.

Am înțepenit locului, în noroiul de pe cărare, privind fix la fiica mea și imaginîndu-mi că o țin de umeri, că mîinile mele se cufundă în materialul jachetei și în carnea de dedesubt, în timp ce-o scutur brusc și muștrător, după cum merita din plin. Anul trecut pe vremea asta, înainte ca blugii ei să devină mai strîmți, iar notele și atitudinea generală să ajungă dezastruoase, Joy ar fi fost peste măsură de încîntată să petreacă o după-amiază cu mine și Peter, într-o aventură pe jos sau cu bicicletele sau într-o excursie pînă la magazinele de antichități din Lancaster. Ne plimbaserăm pe aici de o sută de ori, cu sora mea, cu Samantha sau cu mama, iar Joy nu se opusese și nici nu se purtase vreodată așa. I-am aruncat lui Peter privirea care avea toate șansele să ajungă, în curînd, o expresie personală a disperării și care voia să spună: *Nu pot să vorbesc cu ea ; e rîndul tău*. Poate că vîrsta mai înaintată și faptul că era bărbat îl făceau să aibă atîta răbdare. Sau – așa cum mă gîndeam uneori, simțindu-mă imediat vinovată pentru asta – motivul putea fi acela că Joy nu era chiar copilul lui. Peter era mai puțin implicat ; își permitea să-și păstreze calmul.

— Și ce culori vrei ? o întrebă el, prinzînd-o din urmă fără efort. Pentru fețele de masă și șervețele. Îți mai place rozul ?

— Nu mi-a plăcut niciodată rozul, replică Joy cu o voce de gheață.

Peter se uită la mine. Am ridicat din umeri. Nu încăpea îndoială că rozul fusese culoarea ei preferată încă de la vîrsta de opt ani. Petrecuserăm o după-amiază încheiată la magazin, apoi vopsiserăm porțiuni din pereții dormitorului

ei cu trei nuanțe diferite de roz, pe care le-am studiat în lumina dimineții, a amiezii și a serii, ca s-o alegem pe cea perfectă.

— Vrei ceva special? își continuă Peter întrebările. Putem să instalăm o cabină pentru fotografii, cum au avut Tamsin și Todd.

— Nu contează, răspunse Joy, dînd iar din umeri.

— Vrei scoici cu monogramă? m-am interesat eu, incapabilă să-mi ascund frustrarea. Zorzoane din aur fals? Vrei să-mi fac implanturi din vreme? Pentru că, scumpa mea, dacă asta e important pentru tine...

— De parcă ți-ar pune cineva vreodată implanturi, zise fiică-mea pe același ton ca al meu.

— Joy, ți-am arătat vreodată pozele de la petrecerea mea? întrebă Peter.

Chipul lui era netulburat, iar vocea îndeajuns de calmă încît să sugereze că, pînă atunci, purtaserăm o conversație amicală.

Joy ridică din umeri, dar gestul fusese o idee mai puțin ostil decît cele adresate mie mai înainte.

— Am petrecut la Pound Ridge Country Club, povesti Peter. Tema a fost *Războiul stelelor*. La cocteiluri, am avut o Stea a Morții construită în întregime din pate de ficat.

— Fugi de-aici, zise Joy, zîmbind ușor.

— Pe bune. Ai văzut vreodată poze cu bunicul meu? Pe la nouăzeci de ani, ajunsese să fie leit Yoda. Înțelept era, adăugă Peter, scuturînd din cap cu tristețe.

I-am fost adînc recunoscătoare, știind foarte bine că mințea: filmul se lansase la patru ani după ceremonia lui de *bar mitzvah*; bătrînii Krushelevansky, părinții lui Peter, nu fuseseră niște oameni cu ifose; iar bunicul Irv nu semăna nici pe departe cu Yoda.

— Am primit săbii de Jedi gonflabile, continuă el.

— Chiar și fetele? întrebă Joy.

— Hmm, mormăi Peter. Cred că ele au primit totuși altceva.

Înalt, slab și athletic, Peter se îmbrăcase cu un hanorac și-o pereche de pantaloni kaki.

— Peruci de prințesă Lea?

— Ha, ha, ha, rîse Joy.

— Îmi amintesc că unchiul Herman a rostit rugăciunea și, după ce-a isprăvit cu binecuvîntările, le-a cerut tuturor prietenilor mei să se ridice în picioare și să caute sub scaune. Lipise bancnote de un dolar sub fiecare scaun de la masa copiilor...

— Un dolar însemna foarte mult în vremurile alea, am intervenit eu, ceea ce a făcut-o inevitabil pe fiică-mea să-și arate exasperarea.

Peter continuă:

— Și ne-a zis că lecția cea mai importantă despre viața de adult este: „Numai dacă-ți mai ridici din cînd în cînd fundul de pe scaun poți să faci un ban“.

Am izbucnit în rîs. Buzele lui Joy schițară un zîmbet.

— Eu l-am întîlnit vreodată pe unchiul Herman? întrebă ea.

— S-a dus la odihnă în Marea Stațiune Borscht din ceruri, răspunse Peter.

— Dar a fost la petrecerea tatălui tău și asta contează cel mai mult: să fie toată familia laolaltă, să ne putem aduce aminte cum a fost, am zis.

Joy mormăi ceva în șoaptă, ceva ce aducea foarte mult cu *Mai lasă-mă*.

— Tu te-ai gîndit la ce ți-ar plăcea? o îndemnă Peter.

— Ce ziceți de *Grease*?

— Mai bine nu, am izbucnit, iar ei se holbară la mine surprinși. Păi, despre ce e filmul ăsta, de fapt? Despre delincvenți juvenili, sarcini nedorite și clișee. Și despre fumat!

— Despre fumat, medită Peter, vocea umplându-i-se de o tristețe prefăcută.

L-am implorat din priviri să mă sprijine, iar el încuviință solemn. Numai cineva care-l cunoștea la fel de bine ca mine și-ar fi putut da seama că se lupta din răspuțeri să nu rîdă.

— Tu ce temă ai avut la petrecere? *Sunetul muzicii*? mă întrebă Joy, strîmbîndu-se cînd rosti titlul filmului meu muzical preferat.

Inutil să precizez că ea-l ura din tot sufletul, că refuzase să ne uităm împreună și că-l numise de mai multe ori „chestia aia despre națiști”.

— Ați cîntat ca tirolezii?

— Eu n-am avut petrecere, am răspuns scurt.

N-avusesem petrecere pentru că taică-meu era nebun, dar m-am abținut să adaug asta cu voce tare. Era nebun, zgîrcit și oarecum ipocrit. Ca unic fiu al unei familii înstărite, avusese parte de un *bar mitzvah* magnific – cîteva sute de invitați, o cină elegantă la sinagogă și filme care să immortalizeze totul. Dar, cînd copiii lui au ajuns la vîrsta maturității după credința evreiască, veniseră deja anii '80, iar petrecerile înceuseră să o ia razna tot mai tare. Pînă să împlinesc treisprezece ani, fusesem la serbările a patru dintre verii noștri din Ohio și fiecare dintre ele o întrecuse în dimensiuni pe cea de dinainte (îmi amintesc de una la care tema fusese circul; între felurile servite la masă, se produsese artiști pe catalige și înghițitori de flăcări). În lungile călătorii de întoarcere în Pennsylvania, cu mama șezînd tăcută lîngă el în mașină, tata se plîngea cu năduf de atîta paradă, de cheltuielile imense, de superficialitatea oamenilor și de consumul ostentativ, de modul în care sora maică-mii și bărbatul ei – un amărît de contabil pe nume Phil – se folosiseră de un eveniment religios ca să arunce cu mii de dolari pentru a-și impresiona

prietenii și rudele, pentru a le dovedi că au mii de dolari de aruncat pe fereastră.

Deci, spre deosebire de verii mei din Cleveland și colegii de clasă de la școala ebraică, eu nu avusesem parte de un prînz servit de o firmă de *catering* la un club select sau de o cină dansantă, într-o sîmbătă seară. Nici vorbă de DJ, de artiști angajați special, de tricouri imprimate în relief sau de șepci brodate cu numele meu; nu avusesem nici orchestră. Pășisem pragul maturității într-o vineri seara, îmbrăcată cu o rochie Gunne Sax șifonată, cu volane, care fusese în vogă cu un an înainte și pe care mama o cumpăraseră la reducerile de la Marshall's. Cu două luni înainte de marele eveniment, tata mi-a pus în brațe o cutie plină cu plicuri și stiloul său Mont Blanc, ținîndu-mi un discurs despre cît de mult vor valora invitațiile dacă sînt scrise de mîna mea. Seară de seară, după ce terminam temele, scriam invitații: bunicilor și străbunicilor; mătușilor, unchilor și verilor; celor trei prieteni pe care-i aveam pe-atunci, poftindu-i pe toți să mi se alătore în clipa cînd deveneam o fiică a Poruncilor.

Bunică-mea, care clătina mereu din cap sau ne privea dezaprobat, dar care era prea intimidată de firea lui taică-meu ca să spună ceva, sosise cu o săptămînă mai devreme și petrecuse șapte zile preparînd ruladă, Mandelbrot și niște prăjiturile delicate, cu margini dantelate, pentru ca măcar la *onег*, adică petrecerea de după slujbele de Sabat, să avem pe masă niște mîncăruri mai arătoase. În vreme ce presăra nucă peste coca de prăjituri și o stropea cu vin dulce, bunica ne delecta, pe mine, Elle și Josh, cu povești detaliate despre serbările verilor noștri, de parcă nu fuseserăm și noi de față, de parcă nu văzuserăm cu ochii noștri orchestrele, mîncarea, cadourile sau felul în care maestrul patiser le scrisese numele cu glazură pe prăjituri.

Deci, vineri seara, am sărbătorit în sala de întruniri a sinagogii, cu o masă ceva mai bogată decît una de Sabat obișnuită. N-a fost muzică, nu s-a dansat și nici nu ne-a făcut poze un fotograf profesionist, ceea ce a fost un lucru bun, avînd în vedere halul în care arătam în rochia aceea șifonată și înzorzonată. Mi-am dat seama prea tîrziu că rochia ar fi căzut mult mai bine pe fetele suple din revista *Seventeen* sau pe drăguțele mele verișoare, decît pe mine. La treisprezece ani, aveam sîinii mari și aparat dentar, nasul prea lung și părul prea scurt. Au venit cincizeci de oameni: cei care sînt de regulă la sinagogă vinerea, prietenii mei și vreo douăsprezece rude. Mama mi-a spus că mă iubește. Tata m-a sărutat pe obraz și mi-a zis că e mîndru de mine. Bunica a făcut poze cu micuțul ei aparat Instamatic și a plîns.

Dar n-a fost chiar un dezastru. Ajunsesem să fiu chiar mulțumită de petrecerea cu buget redus și organizare proprie, crezînd, așa cum mă învățase tata, că participam la o ceremonie cu o semnificație deosebită, nu la vreo petrecere simandicoasă. După ce-am terminat de citit, aproape fără greșală, partea mea din Tora, m-am aplecat să ating marginea pergamentului, apoi am dus-o la buze. Simțeam mîna tatei caldă și grea pe umăr. *Sînt mîndru de tine*, îmi zisese, vocea lui tunînd prin mine. Mă privea blînd din spatele ochelarilor și, în clipa aceea, stînd în *bimah*¹, în rochia mea cea urîță, dinaintea rudelor și bunicilor, m-am simțit mîndră de mine însămi. M-am simțit deșteaptă, strălucitoare și chiar drăguță. Eram cu mult deasupra verilor din Ohio, cu petrecerile lor extravagante și același fotograf care-i pune mereu pe băieți să stea în rînd și

---

1. Platforma aflată într-o sinagogă, de unde se citește Tora, corespunzînd oarecum unui amvon.

să-și imagineze că se uită cu gura căscată la paginile de mijloc din *Playboy*, atunci cînd le făcea poze.

Mai presus de orice, însă, îmi doream ca Joy să simtă și ea mîndrie și împlinire, nu doar să bîlbîie niște cuvinte în ebraică, pentru care să fie răsplătită cu o paranghelie. Erau atît de multe lucruri pe care nu i le puteam oferi: de pildă, dragostea mea pentru cărți; sau o poveste normală despre venirea ei pe lume, în care mai întîi mă îndrăgosteam și apoi mă căsătoream. De *bat mitzvah*, îmi doream ca fiica mea să simtă ceea ce simțisem și eu în clipa aceea, dinaintea congregației, adică să aibă sentimentul că știe cine este și că e mulțumită de sine. Am respirat adînc și am iuțit pasul pînă ce m-am apropiat destul ca s-o aud pe Frenchelle gîfîind. Am întins mîna să-i iau lesa, iar Joy mi-a cedat-o fără să mă privească.

— Cum adică n-ai avut petrecere? mă întrebă.

Mi-am zis că e mai bine să nu complic povestea.

— Părinții mei nu credeau în petreceri fastuoase. Voiau ca evenimentul să fie unul religios, nu doar un pretext pentru o petrecere cu tematică. Voiau ca substanța să fie religia, simbolurile și ideea de maturitate.

— Aha.

Joy se opri, în vreme ce Frenchelle își făcea nevoile lîngă o tufă de ferigi.

— Și noi vrem ca ceremonia ta să fie încărcată de semnificație, am continuat. De aceea am ținut să discutăm. Te-ai gîndit la proiectul de *bat mitzvah*?

Ea ridică din umeri. Chiar și așa, îmbufnată și nefericită, era la fel de frumoasă, cu părul ei ca mierea și chipul prelung.

— Poate ceva despre copii. Sau despre animale. OK, *Miss America* ce ești.

— Mai exact? am îndemnat-o eu.

Iarăși ridică din umeri.

— Ce fel de copii? am întrebat.

De data asta nici nu s-a mai ostenit să dea din umeri. A înșfăcat lesa cățelușei din mîna mea și a pornit-o din nou pe cărare.

— Lasă, îmi spuse Peter consolator. Avem întreaga dimineață la dispoziție.

Am scuturat din cap, privind lung la fiica mea, care mărșăluia tot înainte, ținînd capul ridicat și punînd o distanță mereu mai mare între noi.

În Manayunk, la cafeneaua însořită de pe Main Street, Joy sorbea din cafeaua neagră și se juca întruna cu furculița în porția de fasole, ouă și *tortilla*, fără să mănînce prea mult. Cu toate astea, a fost de acord să-și dea mai multă silință pentru găsirea unui proiect care să aibă o semnificație deosebită pentru ea.

În schimb, noi am fost de acord să organizăm o petrecere cu muzică și dans și să n-o obligăm să scrie de mînă șaizeci de invitații (de asemenea, eu nu voi pregăti platouri întregi de dulciuri), dar ziua respectivă trebuia să aibă o semnificație deosebită. Joy a consimțit fără tragere de inimă să trimitem invitațiile elegante, dar destul de ieftine pe care le găsisem pe internet. În plus, i se părea și ei că o cabină foto era o idee bună.

— Și vreau să invit pe toată lumea din clasa de la școala ebraică, mai adăugă ea. Nu vreau să se simtă cineva ignorat.

— E foarte drăguț din partea ta, am încuviințat eu, înghițind cu greu.

Acum o recunoșteam pe Joy a mea, fetița mea bună, dulce, serioasă și atentă, care, atunci cînd era la grădiniță, voise să dăruiască biscuiții rămași de la prînz oamenilor fără adăpost pe lingă care treceam în drum spre casă. Cînd i-am zîmbit, ea

nu mi-a răspuns, dar nici nu și-a întors privirea. M-am aplecat puțin înainte, plină de entuziasmul acestui progres. Puteam s-o fac să vorbească și să-i trezesc interesul față de ceremonie, eram capabilă să trec de bariera răcelii terifiante din ochii ei.

Am aruncat o privire prin restaurant, la pereții galbeni pe care atârnav tablouri și la mesele de lemn întunecat, și-am inspirat aromele de cafea, șuncă și mămăligă.

— Știi, te aduceam mereu aici când erai mică, i-am spus. Mergeam la cursurile de yoga „Eu și mama“, chiar peste drum de restaurant, cu...

— Emmett și Zack și Jack, mă completează Joy cu o voce plictisită. Apoi mergeam la Whole Foods, unde îmi cumpărai năut și tofu de la standul de salate, pentru că erau preferatele mele.

— Așa este, am zis.

Mi-am dat seama că mai auzise povestea o dată sau de două ori. Când era mică, nimic nu-i plăcea mai mult decât să mă asculte povestindu-i despre cum era ea ca bebeluș, despre cum îl întâlnise prima dată pe Nifkin, câinele meu, sau despre cum o luam în spate și o plimbam prin zăpadă.

— Au fost dintotdeauna favoritele tale. Mîncai...

— ...de parcă mă născusem în parcare, la un concert Greatful Dead, zise ea, pe același ton plictisit.

Își ridică ochii și-mi aruncă o privire atît de încărcată de furie, încît aproape c-am amuțit. O clipă mai târziu, privirea dispăru și rămase doar chipul încîntător al fiicei mele, cu expresia aceea de dispreț plictisit.

— Poate-am moștenit asta de la tata.

Parcă l-am simțit pe Peter tresărind lîngă mine. Joy nu prea-mi vorbea de Bruce și foarte rar pomenise de el în prezența lui Peter.

— Nu cred că ai moștenit atît de multe de la el, am spus, pe jumătate ca o rugăciune, pe jumătate ca o certitudine.

Te rog, Doamne, mi-am zis în sinea mea, fă ca unica moștenire pe care i-a lăsat-o Bruce să fie chipul atrăgător, nu înclinația către pomenile de la părinți și iarbă.

— E și el invitat? mă întrebă Joy.

Am luat în căușul palmei un teanc de pliculețe de zahăr, căutînd cu disperare să fac ceva cu mâinile.

— Adică Bruce? Sigur că e și el invitat.

— Bine.

Se trase de la masă, își înfipse degetele mari în buzunarele blugilor și se îndepărtă agale către toaletă. Unduirea șoldurilor și a părului strîns în coadă îi atraseră priviri laudative din partea chelnerilor pe lîngă care trecea.

M-am uitat neputincioasă la Peter.

— Las-o, îmi spuse el.

— Dar cu ce-am greșit? am întrebat eu, cu palmele ridicate spre cer. I-am călcat cîinele cu mașina? I-am furat iubitul? Doamne, ai văzut cum se uita la mine? De parcă... de parcă m-ar urî.

Peter îmi luă mîna într-a lui și-mi smulse pliculețele de zahăr.

— N-are decît treisprezece ani.

— Încă nu i-a împlinit, am precizat eu, rupînd foița de pe o cutiuță cu lapte condensat. La vîrsta ei, eu nu eram așa.

Laptele ateriză, improșcînd stropi, în cana de cafea.

— Poate pe la șaisprezece ani, am spus, cău-tîndu-mi lingurița. Poate nici măcar atunci. Niciodată, chiar.

— Ei, ea e o fire mai precocă, răspunse Peter. Liniștește-te și mai dă-i timp.

Am împuns iarăși cu furculița ouăle din farfurie. *Ce-ai primit e bun primit* era o frază magică, repetată mereu la grădinița lui Joy. Dacă vreun copil începea să plîngă pentru că la gustare primea covrigei în loc de biscuiți sau cartea din care se citeau povești era *George și Martha*, în loc de *Charlie și Lola*, una dintre educatoare intervenea imediat și-i spunea: „Ce-ai primit e bun primit, așa că nu sta necăjit!”. Asta era valabil pentru niște ȋinci de trei anișori, dar poate că mergea și-n cazul mamelor de adolescente. *Ce-ai primit e bun primit*, mi-am zis. Îmi însușisem lecția, la fel și Joy. M-am aplecat, sprijinindu-mă de Peter și, pentru o clipă doar, am închis ochii.

Opt

Miercurea e singura zi din săptămână în care mama nu vine să mă ia de la școală. Am voie să iau autobuzul care trece pe Pine Street, pe lângă buticuri, galerii și case mari din cărămidă roșie, după care îmi continui drumul pînă la școala evreiască de la Sinagoga Centrului Municipal, pe Spuce Street, întovărășită de Tamsin, Todd, Amber Gross, Sasha Swerdlow și restul copiilor evrei din clasa noastră.

De la patru pînă la cinci fără un sfert, cîntăm rugăciuni și binecuvîntări: cea în care se spune că noi credem într-un singur Dumnezeu; cele în care promitem să îl iubim pe Dumnezeu „din toată inima, cu tot sufletul și din toată ființa noastră“, rugăciunea pentru cei răposați, preamărind numele Domnului. După aceea, avem cîte o jumătate de oră de lucru individual la porțiunile din Tora și Haftora pe care le vom citi fiecare la *bar* sau *bat mitzvah*. Tora este de fapt Vechiul Testament, dar în ebraică, iar Haftora ne vine de la profeți. Porțiunea pe care o recităm ne este alocată în funcție de data ceremoniei. Majoritatea copiilor înregistrează vocea cantorului pe iPod, după care ei memorează textul pur și simplu, dar, din cauză că mama crede cu tărie în adîncă semnificație a fiecărui lucru și a faptului că ea există pe lume doar ca să-mi facă mie viața grea, îmi cere să învăț efectiv cuvintele pe care le

rostesc. E de părere că asta mă va ajuta să-mi redactez *d'var Torah* – adică discursul în care va trebui să explic conținutul porțiunilor recitate. Fragmentele mele sînt despre Iacov și Esau și despre cum i-a furat Iacov fratelui său mai mare dreptul primului născut, îmbrăcîndu-se ca el și păcălindu-l pe tatăl lor orb și aflat pe moarte. Asta se învață în clasa întîi. Textul din Haftora este despre cîte snopuri de grîu erau obligați să facă vechii israeliți, ca pedeapsă pentru, de pildă, furtul de vite. N-am nici cea mai vagă idee despre cum ar trebui să leg eu aceste povești de evenimente din timpurile noastre. Doar dacă nu cumva există oameni în Philadelphia care, chiar și-n zilele noastre, umblă să-și fure unul altuia drepturile din naștere sau caprele.

Dar miercurea asta, orele obișnuite fuseseră anulate, pentru că urma să aibă loc o prezentare specială, cu tema „*B'nai Mitzvot* și Familia Unită”. Părinții erau invitați, așa că era și mama de față, îmbrăcată într-o pereche de blugi și-un pulover mov lung, pe care-l tricotase chiar ea, prezentînd lumii cea mai bună imitație de mamă normală de care e în stare, în loc să pară o obsedată sexual de dimensiuni gigantice. Mama are o grămadă de haine drăguțe rămase din turneele de promovare a cărții, dar sînt toate învelite în sacii de plastic de la curățătorie și depozitate în fundul dulapului. Or fi ele vechi, dar sînt încă frumoase. Dacă le-ar purta, dacă și-ar coafa părul și ar face operația oftalmologică cu laser și dacă și-ar mai reduce dimensiunile sînilor, ar arăta bine. Ar fi normală, ca orice altă mamă, sau măcar ar da impresia asta.

Cînd am intrat în sinagogă, mama stătea de vorbă cu rabinul Grussgott. Era aplecată spre ușă, uitîndu-se după mine, ca de obicei. De-ndată ce m-a zărit, a început să-mi facă semne, tăind

aerul cu mișcări largi, de du-te-vino, ale brațelor. Mînecele șifonate ale puloverului fluturau ca niște aripi, în timp ce mă îndreptam încet către ea.

— *Shalom*, mă salută rabinul, iar eu i-am răspuns, întrebîndu-mă dacă citise *Fetele curajoase nu plîng* și care era opinia lui de persoană religioasă în legătură cu romanul.

— Unde-i Tamsin ? întrebă mama, trîntindu-se pe scaun și bătînd ușurel cu palma perna de lîngă ea, un gest pe care l-ai face dacă ai încerca să momești un cățeluș să sară pe o canapea.

Pieptul îi tresăltă, iar eu mi-i și imaginam pe ceilalți părinți șoptind: *Ea e cea care a scris cartea aia*, holbîndu-se la saboții maică-mii și la geanta cît toate zilele, plină cu andrele și gheme pentru tricotat, plus o trusă de prim ajutor, o soră mai mică a celei pe care o ține în mașină. În minte îmi veneau frînturi din roman : *regina felației, sex pe o pătură nisipoasă de plajă și am plîns pînă n-am mai putut*.

— La bibliotecă, i-am răspuns.

Acolo fuseseră trimiși copiii care-și serbaseră *bar* sau *bat mitzvah* și ai căror părinți erau împreună.

— Aha, zise mama.

Adevărul era că relația mea cu Tamsin devenise ciudată de cînd începusem să iau prînzul la masa lui Amber. Îmi împărțeam timpul : o zi cu Amber, o zi cu artiștii, printre care Tamsin și Todd. Mi s-a părut o distribuție înțeleaptă sau, cel puțin, corectă. Doar că Amber și gașca ei nici nu băgau de seamă cînd lipseam, iar Tamsin nu părea fericită cînd stăteam cu ea. O clipă, mi-a trecut prin minte să-i povestesc mamei ce se petrece și s-o întreb dacă are vreo sugestie. Chiar atunci, însă, cineva mă băt看 pe umăr.

— Salut, Joy !

Mama și cu mine ne-am ridicat privirile. Ea a tresărit ca străbătută de-un curent electric, în timp ce eu am zîmbit. Îmbrăcat la costum și cravată, cu părul nisipiu căzîndu-i pe frunte și cu servieta bălăbănindu-i-se într-o mîină, Bruce Guberman înainta către noi pe culoarul dintre scaune.

— Bună, Bruce! i-am răspuns și m-am dat mai încolo, ca să-i fac loc.

Mama se uita fix la mine, cu o căutătură ce voia în mod clar să spună *El ce caută aici?*. M-am prefăcut că nu observ. Îi trimiseseam lui Bruce un e-mail cu invitația la seminar și mesajul *Sper că vei putea veni*, iar el îmi răspunsese, spunînd că-și va reorganiza orarul astfel încît să fie și el de față.

Mama ședea cu spatele foarte drept și încordat, ținîndu-și geanta în poală. Bruce își desfăcu larg picioarele, își trosni degetele, apoi își încrucișă gleznelor și se aplecă înainte, în vreme ce eu mă străduiam să par veselă și să nu-mi imaginez zecile de scene dezgustătoare de sex din roman, în care el – sau „Drew” – era protagonistul.

Bruce predă cultura populară la Rutgers și, potrivit notei de pe coperta cărții, e un renumit expert mondial în aplicarea mitului și alegoriei la filmele *Battlestar Galactica* și *Doctor Who*. Asta înseamnă că ține multe cuvîntări în fața unor grupuri de oameni, dintre care cel puțin jumătate poartă urechi țuguiate din plastic și se dau cu vopsea albastră pe corp. Cînd aveam șase ani, m-a luat și pe mine la o întrunire organizată în Philadelphia, doar că ne-am pierdut unul de altul după ce-și încheiasă discursul, iar eu mă speriasem de moarte cînd un individ foarte înalt, înarmat cu o sabie de plastic, încercase să mă îndrume către masa cu obiecte pierdute, vorbindu-mi în klingoniană. În pozele mai vechi pe

care le văzusem, Bruce avea părul strâns în coadă și barbișon, dar acestea dispăruseră. Semăn perfect cu el la ochi și la păr.

— Candace, o salută el pe mama cu răceală.

Ea dădu drumul bretelelor genții, care erau așa de lungi, încît aceasta atîrna pînă la tivul puloverului, și-i răspunse:

— Bruce.

Ei doi sînt întotdeauna ultrapoliticoși unul cu altul. Spun mereu *te rog* și *mulțumesc* și *vai, sigur că da, e perfect*. Îmi închipui că ar putea fi și mai rău. Anul trecut, mama Tarei Carnahan l-a făcut pe taică-său „șobolan ticălos“ la ședința cu părinții, apoi i-a aruncat cu telefonul mobil în cap, ceea ce constituie o dublă încălcare a regulamentului de la Philadelphia Academy, unde trebuie să folosim tot timpul un limbaj civilizat și unde telefoanele mobile sînt interzise.

— Mulțumesc că ai venit, i-am spus lui Bruce, destul de tare încît să audă și mama.

— Pentru puțin, îmi răspunse el, clipind în direcția mea.

Ăsta era necazul cu Bruce: clipea prea mult și prea des, mai ales cînd era în preajma ei.

Rabinul Grussgott păși în fața adunării și ne-o prezintă pe Deirdre Weiss, o expertă de renume național în ceea ce privește divorțul și *b'nai mitzvot*.

— Ce înseamnă *bar mitzvah*? întrebă Deirdre Weiss.

Cuiva – cred că lui Amber Gross – îi scăpă un geamăt. În vreme ce scria pe tablă, fundul lui Deirdre se fiții pe sub fusta strîmtă, de culoare mov.

— Această noțiune înseamnă, la propriu, a deveni fiu sau fiică a Poruncilor, a deveni matur în ochii religiei iudaice. Înseamnă să citești pentru prima dată din Tora, Cuvîntul lui Dumnezeu...

să faci parte din *minyan*, numărul de evrei adulți de care este nevoie pentru ca serviciul religios să aibă loc. A deveni *bar* sau *bat mitzvah* înseamnă să urmezi o viață guvernată de valorile iudaismului: să studiezi Tora, să îndeplinești acte de caritate și bunătate, să năzuiești către *tikkun olam*, către vindecarea lumii.

Își plimbă ochii pe deasupra asistenței, încercînd să identifice fiecare potențial *bar* sau *bat mitzvah*.

— În ultimul rînd, dar nu cel mai puțin important, înseamnă că deveniți responsabili pentru propria persoană.

Se uită iarăși la noi, dar ne-am mulțumit să o privim lung. Chiar își închipuia că nu știam deja toate astea?

Reveni la tablă și începu să noteze cuvinte precum „acceptare” sau „ascultare plină de respect”, brățara ei zornăind la fiecare literă. Deirdre Weiss avea destul păr blond strălucitor cît pentru două capete, am decis eu. Am tras o otheadă piezișă și-am văzut că mama scria „acceptare” într-un caiet intitulat *Bat mitzvah-ul lui Joy*.

— Atunci cînd planificăm ceremonia și petrecerea de după, trebuie să ne asigurăm că opinia noastră este luată în considerare, zise Deirdre.

M-am uitat la mama cu subînțeles, dar ea s-a făcut că nu mă vede.

— Frumusețea ceremoniei contemporane constă în aceea că fiecare joacă un rol, continuă Deirdre veselă. Discursul din fața congregației, aprinderea lumînărilor, învelirea și dezvelirea Torei...

În timp ce mama nota de zor, Bruce se uita tîntă la Deirdre. Eu mi-am lăsat privirea să rătăcească prin sinagoga cu stîlpi înalți din lemn și cuvintele SĂ ȘTII DINAINTEA CUI TE AFLI scrise în ebraică, deasupra chivotului. Amber Gross îmi făcu semn cu mîna. Știusese cumva că părinții

ei erau divorțați? Nu-mi dădeam seama. Am continuat să scrutez încăperea : un băiat pe care nu-l cunoșteam, alt băiat pe care nu-l cunoșteam, o fată pe care n-o cunoșteam... și Duncan Brodkey, șezînd la capătul unui rînd de scaune, alături de-o femeie în pantaloni roșii și cercei cu toarte mari, din argint. Era probabil mama lui. Întorcîndu-mă, mi-am simțit întreaga față aprinzîndu-mi-se. Poate că se dusesese și el, la fel ca mine, să caute romanul mamei. M-am foit pe scaun, dorindu-mi ca Bruce să nu fi venit. Dacă se uită Duncan la el și-l recunoaște pe „Drew“?

— Momentul care, după concluziile mele, duce la cele mai vii controverse este cel al aprinderii lumînărilor, zise Deirdre Weiss. Deseori, părintele care deține custodia crede că rudele sale ar trebui să aibă mai multe ocazii de a aprinde lumînările decît rudele celuilalt părinte, această chestiune fiind foarte spinoasă.

Umerii mamei deveniră mai rigizi, iar Bruce clipi de patru ori mai repede. Deirdre continuă să noteze grăbită cuvinte pe tablă : „petrecere“ *versus* „ceremonie“, „egalitate“ *versus* „echitate“, „*tikkun olam*“ *versus* „*shalom ha'beit*“, adică „vindecarea lumii“ *versus* „pacea în cămin“.

— Acum, spuse ea, aș dori să fac un mic exercițiu.

Ne împărți creioane și coli albe de hîrtie.

— Aș dori ca toți cei prezenți să scrie cuvintele care le vin în minte atunci cînd își imaginează un *bat* sau *bar mitzvah* perfect.

M-am uitat îndelung la pagină și m-am gîndit. Am scris : *Să fie toată lumea fericită. Apoi Tema să fie Broadway și cadouri – CD-uri cu muzica din Grease.* Am privit la coala mamei și-am văzut că scrisese *Judaism, tradiție și Dumnezeu.* Pe pagina lui Bruce nu scria nimic, dar desenase un om în costum spațial, care trăgea într-un

grup de extraterestri cu un singur ochi. Din capetele extraterestrilor săreau picături de sânge care se adunau în băltoace de jur împrejurul lor.

Am văzut că mama se uita lung la hîrtia lui Bruce. Acesta o privi și el, ridică din umeri și-și luă creionul. Desenă încă un extraterestru, care semăna puțin cu mama, iar eu am pufnit. Bruce îmi zîmbi larg. Mama își îndreptă spatele și-și strînse geanta la piept.

— Acum, haideți să comparăm! își intonă Deirdre cuvintele. Cred că veți fi extrem de plăcut surprinși să descoperiți că aveți foarte multe în comun!

Bruce își feri capul și împături hîrtia. Prea târziu, însă.

— Ei, hai, zise mama. Cine nu și-ar dori să celebreze *bat mitzvah* într-o baie de sânge extraterestru, ca în *Doctor Who*?

Bruce clipi, clipi și iarăși clipi.

— Sînt de acord cu orice-și dorește Joy, răspunse el.

— Eu vreau *Grease*, am precizat repede.

— Nici să nu aud de *Grease*, spuse mama.

— Dar ce-are *Grease*? se interesă Bruce.

Mama își dădu ochii peste cap.

— Crede că filmul promovează delincvența juvenilă și fumatul, am răspuns fără să mă uit la Bruce, pentru că, în clipa aceea, mi-era greu să nu mi-l imaginez gol pușcă, agitîndu-se deasupra maică-mii, pe bancheta din spate a mașinii părinților lui.

Bruce rînji răutăcios, continuînd să clipească.

— De cînd te-ai făcut tu așa bisericoadă? o întrebă el.

Mama se îmbujoră, dar nu-l luă în seamă, respirînd adînc.

— Dacă ții neapărat să ai o temă, înțeleg. Și mie îmi plac poveștile.

A fost rîndul meu să fac o mutră exasperată. Mă rog, nu contează.

— Tema ar putea fi *Hairspray*, sugerează ea. Ce zici de *Hairspray*?

Am strîns din buze. Sigur, pentru ea însăși ideea de temă era un progres uriaș, dar firește c-ar fi vrut ca tema să fie din filmul muzical în care fata cea grasă rămîne cu tipul trăsnet, de parcă asta chiar s-ar întîmpla vreodată în viața reală.

— Sau *Wicked*. Ne-a plăcut *Wicked*, mai știi?

Am dat iarăși ochii peste cap. Evident că ei îi plăcuse *Wicked*. În filmul ăsta, fata cu pielea verde rămîne cu tipul. Dacă i-ar da cuiva prin minte să scrie un scenariu în care fata cea grasă și verde rămîne cu tipul, cred că mama ar muri de fericire pe loc.

— Întrebări! strigă Deirdre.

O femeie cu unghii scurte și roz ridică mîna.

— Fostul meu soț e căsătorit cu o femeie care nu e evreică și nu-și cresc copiii în credința iudaică. Cu toate astea, ei sînt fratele și sora vitregă ai lui Zoe, deci ce rol joacă ei în ceremonie?

Deirdre vorbea ceva despre o rugăciune pentru copii. Mama se aplecă înainte, sorbindu-i fiecare cuvînt. Bruce mai desenează cîteva gloanțe care țîșneau din arma cosmonautului. M-am uitat iarăși împrejur. Amber se tot foia pe scaun, arătînd perfect, ca întotdeauna – ghetе înalte, blugi și o bluză cu guler în formă de V, o ținută nici prea întunecată, nici prea deschisă, nici prea strîmtă, nici prea largă.

Un bărbat mărunț și brunet, care ședea în primul rînd, îi prinse privirea lui Deirdre. Omul avea o mustață pleoștită și o *yarmulka* din satin alb, care îi aluneca de pe chelia din vârful capului.

— Nu știu dacă m-ați putea ajuta, începu el.

— Puneți-mă la încercare, zise Deirdre, zîmbind larg. Le-am auzit pe toate.

Bărbatul cel mărunț își înșfăcă tichia înainte ca aceasta să-i cadă pe jos.

— Ei bine, cel mai mare dintre fiii mei are nouăsprezece ani și trece printr-un proces de schimbare de sex.

Zîmbetul lui Deirdre încremeni. Bănuiam că una ca asta nu mai auzise.

— A tot luat hormoni și a făcut tratamentele cu laser, dar încă nu a... ăăă...

Ridică două degete și mimă gestul de a tăia. Bruce tresări și-și încrucișă picioarele.

— Se îmbracă în haine femeiești și se consideră pe jumătate femeie. El – mă rog, ea – ea va avea o *aliyah*¹ la ceremonia de *bat mitzvah* a fiicei mele, dar dorește să fie chemată cu noul nume: Naomi *bat* Peninah.

Se apucă iarăși să-și frămînte tichia.

— Naomi, fiica lui Peninah. Dar rabinul nostru refuză, pentru că, tehnic vorbind, el este încă bărbat.

Brățara lui Deirdre zornăi cînd aceasta își trecu mîna prin păr.

— Păi, spuse ea, v-ați gîndit la un rol care să nu presupună rostirea numelui... ăăă, copilului dumneavoastră? Cum ar fi, de pildă, învelirea Torei?

Sigur că da, mi-am zis în sinea mea. Pentru că acum se pricepe de minune la haine.

— Dar, chiar dacă un astfel de rol ne scapă de rostirea numelui evreiesc, ce-ar trebui să spună rabinul? Că ruda lui Maddy va veni să ajute la învelirea Torei? Pentru că refuză categoric să spună „soră“.

— Dacă rabinul refuză, fiica dumneavoastră ar putea să facă asta în locul lui.

---

1. Onoarea de a fi chemat la pupitrul unei sinagogi, pentru a citi din Tora.

Omulețul cugetă la propunerea lui Deirdre.
— Da, ar putea, căzu el de acord.

Deirdre oftă satisfăcută sau poate doar ușurată.
— Alte întrebări?

Mama ridică mîna. M-am făcut mică și m-am tras un pic mai departe de ea.

— Am înțeles argumentele dumneavoastră privind acceptarea și respectul, începu mama. Dar în cazurile în care nu se ajunge la un acord, cine va hotărî în final?

— Este vorba despre o diferență de opinii între părinți? Sau de una dintre părinte și copil?

— Și una, și alta, a răspuns mama, iar mie mi-a scăpat un geamăt. Teoretic vorbind, adăugă ea.

— Ei bine, cred că este important ca fiecare membru al familiei să-și exprime părerea, dar, în cele din urmă, cel mai indicat este să se ajungă la un compromis prin care toți participanții să se simtă respectați.

Dinții ei de-un alb strălucitor sclipiră.

Mama ridică iarăși mîna în aer și întrebă:

— Dar dacă asta e imposibil? Zîmbetul lui Deirdre încremeni încă o dată, dar mama continuă: Dacă, de pildă, adulții doresc o ceremonie religioasă simplă, încărcată de semnificație, care să vorbească despre valorile iudaice menționate de dumneavoastră, dar copilul vrea niște dansatori în costume mulate, care să evolueze pe o nouă versiune a melodiei *Promiscuous Girl*?

Bruce se uită la mine și mă întrebă:

— *Promiscuous Girl*?

— Habar n-am despre ce vorbește, am mormăit. Nu vreau melodii vechi.

— Ați angajat deja dansatorii? o întrebă o altă mamă. Cînd e ceremonia?

— În octombrie, zise mama.

— Dacă vreți dansatori, ați face bine să vă grăbiți, o avertiză cealaltă mamă, aplecându-se înaintea și ținând în mână un calendar roz-bonbon.

— Dar noi nu vrem dansatori! exclamă mama. Ea vrea! adăugă, arătînd spre mine.

M-am cufundat în scaun, dorindu-mi din inimă să dispar.

— Oh, zise cealaltă mamă, lăsîndu-se și ea în scaun. E bine, pentru că, la ora asta, n-ați mai găsi oricum pe nimeni. Toți dansatorii au deja angajamente. Credeți-mă, am încercat, așa că știu.

— La New York ați încercat? întrebă o altă mamă. La North Jersey? S-ar putea să fie nevoie să-i aduceți din altă parte, dar măcar sînt disponibili.

Deirdre Weiss bătu din palme.

— Faceți un compromis! spuse ea. Zîmbetul ei strălucitor revenise, dar nu mai părea la fel de sigur. V-ați gîndit să organizați o petrecere separată pentru copii? Ați putea include activități potrivite vîrstei lor, muzică și dansatori și...

— Nu sînt de părere că o atare petrecere este în adevăratul spirit al unei *bat mitzvah*, o întreprinse mama.

— Noi organizăm o astfel de petrecere, interveni tatăl cuiva. Slujba religioasă în dimineața de sîmbătă, un prînz pentru cei mari și-o petrecere pentru copii, la un club de noapte.

— Nici nu intră în discuție, zise mama care vorbise prima. Toate localurile mai acătării sînt deja ocupate.

— Chiar și cele mai puțin decente, o completă altă mamă. Ați auzit de petrecerea unui băiat, care s-a ținut la Delilah's Den?

— Asta e o legendă urbană, zise mama. Nici un părinte responsabil nu ar închiria un club de strip-tease.

— Nu, chiar s-a întâmplat, o contrazise cealaltă. Specialista mea în acupunctură ieșea cu DJ-ul de acolo. Am văzut și poze.

Bruce se aplecă peste foaia de hîrtie împăturită. Nu scotea nici un zgomot, dar îi vedeam umerii tresăltînd.

Peste un minut, cam două rînduri de mame, plus tatăl cu schimbarea de sex purtau o discuție zgomotoasă pe tema firmelor de *catering* care găteau mîncare *kosher*, ca și despre o femeie din Malvern care, în urmă cu doi ani, închiriasse restaurantul Four Seasons pentru nuntă, cu toate că nu avea logodnic sau inel de logodnă (nu avea nici măcar prieten) și care acum refuza să renunțe la rezervare.

— Eu numesc asta egoism crunt, spuse una dintre mame.

— Cred că speranța nu moare niciodată, zise altcineva.

Deirdre bătea din palme, strigînd:

— Părinți! Copii! Brățara ei zornăia, dar nimeni n-o lua în seamă. OAMENI BUNI! țipă ea. Haideți... haideți să facem o scurtă pauză, bine? De cincisprezece minute. Apoi ne reunim iarăși, poate doar cu părinții?

Am lunecat de pe scaun și m-am grăbit către ieșirea din sinagogă, cu mîinile în buzunare și capul în pămînt. Tamsin îmi făcu semn din pragul bibliotecii.

— Hei, ce caută Bruce aici? mă întrebă.

Tocmai mă pregăteam să răspund, cînd Amber Gross mă prinse de mînă.

— Hai s-o ștergem, zise ea.

— Poftim?

— Să mergem, îmi zise și mă smuci în direcția ușii.

M-am uitat peste umăr. Tamsin rămăsese locului, cu buzele strînse. *Scuze*, am mimat spre ea.

Tamsin mihi ochii, se răsuca pe călcâie și o porni cu pași greoi spre bibliotecă. Amber mă trase prin ușile de la intrarea în sinagogă. Sasha Swerdlow ședea picior peste picior, pe o bancă din fața clădirii din marmură albă.

— Sînteți gata? ne întrebă ea, sărind în sus.

— Gata, răspunse Amber.

— Putem pleca? m-am bîlbîit eu.

— Cine-o să ne oprească? întrebă Amber.

Ridică brațul și, pe dată, un taxi opri cu un scrîșnet chiar lîngă bordură, ceea ce bănuiesc că e un eveniment obișnuit, dacă te cheamă Amber Gross.

— Unde mergem? m-am interesat eu, în timp ce ne înghesuiau toate trei pe bancheta din spate.

— E surpriză! mă asigură Amber.

Am privit pe geamul zgîriat, în vreme ce mașina gonea pe Spruce Street, ocolind gropile din asfalt, autobuzele și bicicletele, trecînd pe lîngă spitalul Pennsylvania, apoi luînd-o pe Thirteenth Street, pe lîngă trotuarele unde restaurantele își instalaseră mesele și magazinele care vindeau paturi pentru căței foarte fistichii, rochii și haine pentru bebeluși.

Taxiul opri la intersecția dintre Eighteenth Street și Walnut. Amber extrase o bancnotă de zece dolari din portofelul ei din piele maro cu auriu, iar eu am coborît și-am urmat-o în magazinul Kiehl's, aflat chiar pe colț.

— Ce facem..., am dat eu să întreb.

— Haide înăuntru! sîsîi nervoasă Sasha.

Amber îmi înșfăcă brațul și mă trase după ea.

— Hei, cine-i tipul ăla super? mă întrebă, chicotind, iar mie mi s-a făcut puțin rău de la stomac, pentru că prin minte îmi treceau scene din cartea mamei.

— E tatăl meu. Cel adevărat, i-am răspuns.

Magazinul era mic și înghesuit. Pe o parte erau vitrine înalte, iar pe cealaltă, rafturi întregi pline cu tuburi, borcănase și sticlute. Înăuntru erau trei femei cu părul strălucitor, îmbrăcate în halate albe și purtând ecusoane. Una stătea în spatele casei, iar alta discuta cu o doamnă în vîrstă, îmbrăcată într-o haină de blană. Amber se îndreptă încrezătoare spre cea de-a treia.

— Bună ziua, zise ea. Caut ceva pentru o piele a capului uscată și iritată.

Sasha, aflată lîngă raftul cu luciu de buze, rînji cu gura pînă la urechi. Chiar dacă aveam aparatele auditive, eram convinsă că nu auzisem bine. Amber Gross avea pielea capului uscată și iritată? Cît vorbea ea cu vînzătoarea, mi-am ridicat privirea și-am văzut-o pe Sasha luînd o sticlută cu loțiune de plajă de pe teighea și strecurînd-o în buzunar. Observă că mă uitam la ea, îmi făcu cu ochiul și-și puse extrem de ostentativ niște luciu de buze pe mîină, chipurile de probă. Trecînd pe lîngă mine, mă îndemnă să încerc și eu. Știam că nu se referea la *gloss*.

Am înaintat încet de-a lungul teighelei, cu inima bătîndu-mi să-mi spargă pieptul, ridicînd pe rînd ambalaje goale de loțiune de plajă și balsam de păr și punîndu-le la loc. Am dat peste un tip de balsam pentru descîlcirea părului, care sigur m-ar fi ajutat, și peste o cremă pentru piele, ambalată într-un tub alb-negru. M-am asigurat din priviri că nu existau senzori la uși și că vînzătoarele nu erau atente. Două dintre ele purtau o discuție serioasă cu Amber, iar una ridica între degete o şuviță din părul acesteia.

— Placa de îndreptat părul mă omoară, pur și simplu! se plîngea Amber, iar vînzătoarele zîmbeau.

Sasha încă mai cerceta locul. *Nu se poate, tot mai fură*, mi-am zis în sinea mea, văzînd cum

mîna îi dispărea iarăși în buzunar. Se întoarse și ridică din sprîncene, vrînd parcă să-mi spună să mă apuc odată de treabă. Am înșfăcat la întîmplare un borcănaș de culoarea chihlimbarului și i-am dat drumul în buzunarul hainei, unde stătea precum o grenadă. *N-am făcut nimic rău*, mi-am spus. *Nu încă*. Pînă nu ieșeam pe ușă, puteam să afirm că intenționez să-l plătesc și că-l puseseam acolo ca să nu mă încurce.

Vînzătoarea îi umplu lui Amber o pungă cu mostre de produse: cremă demachiantă, cremă care maschează imperfecțiunile tenului, loțiune de plajă. Probabil că nici nu bănuiau că era genul de fată care ar fura. O tînră drăguță ca ea, cu părul strălucitor, aparat dentar pe măsură și haine perfecte nu arată a hoată.

— Fetelor, sînteți nemaipomenite! exclamă ea cu sinceritate.

Am reușit să schițez un zîmbet și mi-am promis că, de îndată ce ajungeam înapoi la sinagogă, aveam să-i dau crema lui Tamsin, cu scuzele mele pentru că o lăsasem baltă. Apoi Amber mă luă de-un braț, iar Sasha de celălalt, și-am năvălit toate trei pe ușa magazinului, în urma noastră izbucnind alarma.

— Ce-ai luat? mă întrebă Sasha, cu buzele lucind de *gloss*.

Am scos borcănașul din buzunar și le-am arătat.

— Cremă antiîmbătrînire? se miră ea și fruntea i se încreți.

Aș fi putut să-i răspund ceva de genul: *O să ai nevoie curînd de ea, dacă te mai încrunți așa*. Dar m-am mulțumit să spun doar:

— Nu e niciodată prea devreme să începi un tratament antiîmbătrînire.

O auzisem deseori pe mătușa Elle afirmînd asta.

— Aha, zise Sasha.

Deșurubă capacul, își înmuie degetul în recipient și-și întinse niște loțiune pe obraji.

Amber scoase un mobil din buzunar și deschise clapeta, ca să vadă cât era ceasul.

— Haide! Dacă ne grăbim, mai e vreme să ajungem la Anthropologie.

— Luați-o voi înainte, am mormăit eu. O să turbeze mama dacă întârzii.

Amîndouă s-au uitat ciudat la mine, apoi au traversat strada, îndepărtîndu-se braț la braț, rîzînd, cu hainele descheiate, cu glugile atîrnîndu-le liber pe spate și tocurile înalte țacănînd pe trotuar — două fete plimbîndu-se într-o zi de primăvară, două frumoase adolescente care, firește, ar plăti pentru orice ar lua.

Am rămas locului un minut, cu obrajii arzîndu-mi, în ciuda vîntului rece. Care era oare pedeapsa pentru furt? Cîte capre sau boi ar fi trebuit să sacrific, dacă aș fi trăit în vremurile acelea?

Am întors pe toate fețele borcănașul de cremă, apoi l-am îndesat adînc în buzunar și-am chemat un taxi pe Walnut Street, ca să mă întorc la sinagogă, unde mă aștepta mama, ca de obicei.

Nouă

M-am întors pe jos de la sinagogă, răsădit la față și furioasă, încercînd din răsputeri să ascund asta de Joy, care mergea agale pe lîngă mine, de parcă n-avea nici o grijă pe lume. Bruce Guberman! În sinagoga noastră! În sanctuar! Sosit la invitația fiicei mele!

Vocea mea avea un ton neutru atunci cînd am întrebat-o pe Joy ce căuta Bruce acolo. Tonul ei era unul rezonabil, explicîndu-mi, în vreme ce iuțea pasul pe trotuar, că era vorba despre un eveniment pentru familiile unite, iar Bruce făcea parte din familia ei.

— De ce nu mi-ai spus că l-ai invitat? am întrebat-o, la care ea a dat din umeri.

— Mi-am imaginat că știi deja, avînd în vedere că Bruce e tatăl meu.

Logica ei era de neatacat. Nu puteam s-o contrazic. În loc de asta, fierbeam în sinea mea și mă agitam și, pe cînd o coteam spre Third Street, inventariam conținutul bucătăriei, în căutare de ajutor. Aveam un tort de înghețată cu mentă, pe care-l ascunsesem în fundul congelatorului, special pentru ocazii ca aceasta. O să scot înghețata, o s-o las să se mai înmoaie, o să pun masa, o să beau un pahar de vin...

Numai ce-mi așezasem geanta pe măsuta în formă de semilună din hol, că Peter veni și mă sărută.

— Scoate carnetul de cecuri, îmi șopti el la ureche.

Mi-am dat jos haina și-am adulmecat aerul. Mirosea a friptura cu amestec de usturoi și ceapă pe care-o lăsasem în cuptor, dar și a parfum franțuzesc înțepător și a băutură.

— Cannie!

Sora mea mai mică purta cizmele de cowboy din piele roșie, părul strălucitor îi era adunat în vârful capului, iar pantalonii de piele cu care se îmbrăcase aveau talia destul de joasă pentru a lăsa să se întrevadă câțiva centimetri din abdomenul suplu și osul șoldului ieșind în afară. În mână ținea un pahar cu vin. După obrajii îmbujorați și ochii sticloși, mi-am dat seama că nu era primul.

— Mătușă Elle! exclamă fiică-mea.

— Joy! gînguri aceasta și-o sărută zgomotos pe obraz, vărsînd vin pe podea.

Geanta de voiaj Louis Vuitton a soră-mii era lîngă ușa, împreună cu poșeta. Își pusese deja mobilul la încărcat și-l așezase lîngă vasul de ceramică albastru cu alb, unde îmi țin cheile, fisele de autobuz și mărunțișul. Am îmbrățișat-o de bun sosit, spunînd adio paharului pe care intenționasem să-l beau și dublînd, mental, porția de înghețată.

Numele primit la naștere de sora mea fusese Lucy Beth Shapiro, dar se descotorosise de el acum multă vreme. Pretinde că are „treizeci și doi de ani, staționar“. De fapt, e doar cu optsprezece luni mai mică decît mine, dar va fi prima care să afirme că nu arată mai bătrînă de douăzeci și cinci. În ultimii opt ani de cînd tot împlinește treizeci și doi, a locuit în New York, întreținîndu-se din slujbe de barmaniță sau chelneriță sau din cîte un rol de figurație în vreo telenovelă sau în cine știe ce serial HBO care se filmează la ea în

cartier. În fiecare an, în decembrie, petrece două săptămîni în spatele tejghelei de la raionul de cosmetice de la Bergdorf's (ceea ce-i conferă dreptul la reduceri pe durata întregului an).

— Nu ştiam că eşti în oraş, am remarcat, mutîndu-i ochelarii de soare mai încolo, ca să-mi pot pune şi eu mobilul la încărcat.

— Păi, începu Elle.

Am urmat-o în bucătărie, unde şi-a cocoţat fundul sexy pe unul dintre taburetele mele şi mi-a depănat o poveste tragică nou-nouţă, dar familiară, despre cum rătăcise cecul pentru chirie şi cum se înfuriase proprietarul, al cărei sfîrşit suna aşa: „Am venit să stau vreo cîteva zile cu voi, dacă mă primiţi“.

În vreme ce scotea o bere din frigider, Peter afişă o figură exasperată. Am mijit ochii la el.

— Sigur că te primim!

— Eşti întotdeauna bine-venită, a spus şi Peter, pe un ton cu cîteva grade mai rece decît al meu.

Elle fie nu a observat, fie s-a prefăcut că nu-şi dă seama.

Joy se cocoţă şi ea pe un taburet lîngă Elle, în timp ce eu băteam amestecul pentru sos. Cele două îşi plecară capetele şi începură să chicotească, iar Frenchie pufăia fericită la picioarele lor. Am luat o lavetă şi m-am dus înapoi în hol, unde am şters vinul de pe parchetul din lemn masiv. Am revenit în bucătărie şi-am pus masa cu tacîmurile mele preferate (cele portocalii cu galben), alături de şervete asortate. Am scos pîinea şi untul, salata şi sosul, o carafă cu apă şi sticla de vin pe jumătate goală, după care am chemat pe toată lumea la cină.

— Ura, friptură la cuptor! exclamă Elle, luînd loc cu nonşalanţă. Ce mai, ca la mama acasă!

Se instală plină de nerăbdare, în timp ce eu puneam pe masă friptura, cartofii şi salata. Peter,

care se ivise din birou, umplu paharele cu apă și ne oferi amîndurora vin.

— Ce drăguț! spuse soră-mea, chicotind.

Joy se holba la ea ca la un idol, iar Frenchelle a ocolit coșulețul în care doarme de obicei, încolăcindu-se la picioarele soră-mii.

După cină, eu și cu Peter am curățat masa. Am șters blatul și-am rearanjat o vază cu crini și gerbera aflată pe masa din sufragerie, în timp ce el pune vasele în mașina de spălat. Apoi își luă revista de cuvinte încrucișate și tocmai se îndrepta către dormitorul nostru, cînd Joy și Elle își făcură apariția la desert.

— Ceva înghețată? mă întrebă soră-mea inocent.

Am scos cutia încă neatinsă, în care era tortul de înghețată cu mentă și-am constatat că cineva îndepărtase sistematic fiecare bucată de ciocolată, lăsînd în urmă o masă verde cu urme de linguriță. Am strîns din buze, am găsit o altă cutie, cu înghețată de vanilie, și le-am dat-o, împreună cu felii din checul pe care îl copsesem cu o seară înainte.

Din geanta ei atotîncăpătoare, Elle dăduse la iveală un teanc de reviste.

— O să ne uităm la rochiile de *bat mitzvah*! mă informă ea.

— Minunat.

Mi s-au înecat toate corăbiile. Cine știe ce va considera Elle că e o rochie potrivită pentru o fată de treisprezece ani. Cînd avea să-și termine treaba, probabil că Joy va cere o petrecere deocheată, la care să se distribuie în punguțele de cadouri prezervative cu monogramă.

Joy și Elle se întoarseră în camera de zi. Am desfăcut iarăși cutia devalizată de înghețată cu mentă și-am înfipt lingurița în ea, adunîndu-mi curajul pentru discuția pe care Peter și cu mine

urma s-o avem în pat și pe care o știam deja pe de rost. Odată, se încheiase atît de rău, încît dădusem televizorul pe canalul LUV (unde se difuzează numai filme Hallmark celebre), am băgat toate telecomenzile în valiza mea și-am petrecut noaptea acasă la Samantha.

— Nu se poate s-o scoți basma curată la nesfîrșit, o să-mi spună Peter, aceasta fiind replica de deschidere obișnuită. Îi dai apă la moară.

Eu, la rîndul meu, o să fiu puțin jenată și-o s-o țin pe-a mea: va exista întotdeauna o prăpastie între ceea ce poate Elle să facă și pretențiile lumii, în general, și ale proprietarului, în special, datoria mea de soră fiind să construiesc o punte peste această prăpastie. El o să repete expresia „îi dai apă la moară“. Eu îi voi replica pe un ton superior că prefer să consider asta ca un act de generozitate sau de *zedakah*, în caz că mă copleșesc sentimentele religioase sau sînt mai nesuferită decît de obicei. El se va refugia chiar pe marginea patului și va rămîne acolo pînă mă voi trage lîngă el, îl voi săruta pe ceafă și-i voi spune că, dacă ar avea și el un frate neisprăvit sau un copil din flori, m-aș purta precum generozitatea și compasiunea întruchipate.

După asta, Peter se va face nevăzut pe durata șederii lui Elle, iar eu îmi voi bate capul unde să mai pitesc carnetul de cecuri și chitanțele de la bancomat, pentru ca el să nu-și dea seama cît a costat toată distracția, mulțumindu-i, în același timp, lui Dumnezeu că ne-am păstrat banii separat. Sînt convinsă că unii consilieri maritali s-ar îngrozi la gîndul unei atari duplicități, dar, în calitate de, probabil, singura femeie din lume care a citit memoriile Ericăi Jong atît ca pe o poveste, cît și ca pe niște solide sfaturi financiare, cred cu tărie că drumul către dragostea eternă este alcătuit din conturi curente separate

și că nesocotită este femeia ce nu-și păstrează investițiile pe propriul nume.

Mi-am luat andreele și ghebele și, cu pași greoi, m-am îndreptat către camera de zi, unde m-am trîntit pe canapea. Elle și Joy mutaseră pe Fashion Channel și-și împrăștiaseră materialele pe podea: am văzut numere din *Vogue*, *Elle* și *Prom* ! și chiar – Doamne ferește ! – un număr dintr-o revistă pentru mirese. Elle își ridică privirea și se uită la mine cu ochi mari.

— E totul în regulă ?

— Da, am răspuns, încercînd să zîmbesc.

Peter coborî din nou, probabil ca să-și prepare obișnuita cană de ceai. La întoarcere, îmi înveli umerii cu un șal și luă de pe masă cutia goală de înghețată. Cînd mă sărută pe frunte, Joy tresări, iar Elle ne zîmbi siropos.

— Ia uite, parcă ați fi doi porumbei, gînguri ea.

Mi-am învelit picioarele cu șalul verde cu auriu, pe care-l tricotasem cînd era Joy micuță, și m-am întrebat dacă soră-mea ghicise vreodată adevărul, anume că eu și Peter era cît pe ce să nu ne căsătorim.

Lucrurile ajunseseră în punctul critic într-o seară fierbinte de august. Peter și cu mine eram în mașina parcată pe strada unde se găsea apartamentul meu, în timp ce Joy, care împlinise un an în aprilie, moțăia pe bancheta din spate. Chipul lui era luminat de felinar, iar mîinile i se încleștaseră pe volan.

— Ce importanță are ? îl întrebam. Doar sîntem împreună. De ce e neapărat nevoie să ne prezentăm dinaintea unui rabin și să ne cheltuim banii pe nuntă ? Ce vor schimba toate astea ?

— Vreau o nuntă adevărată, îmi răspunsese el pe un ton grav. Pentru mine este important.

Am oftat. Petrecuserăm ziua respectivă în parcul Fairmount, la o petrecere în aer liber dată

de secția de boli nutriționale și controlul greutateii, unde dieteticienii, surorile medicale și restul personalului se jucaseră volei și de-a aruncatul pot-coavei, alegerea burgerilor fiind la latitudinea fiecăruia – de soia sau de curcan. Peter se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni scurți și un tricou bleumarin care, în loc de simbolul aligatorului, avea un stetoscop. Eu purtam o rochie de vară din bumbac subțire și noua lenjerie-minune, care îți subția șoldurile garantat, îți ridica fesele și prevenea temutele iritații ale coapselor. Trucul funcționa într-adevăr, dar, pe sub rochie, dincolo de marginile materialului sintetic, zăream urmele de celulită de pe coapse. Am făcut trista presupunere că, dacă eu le vedeam, atunci le vedeau și ceilalți invitați la picnic.

După cină, ne-am întors acasă, bronzăți și sătui, cu Joy moțând în scăunelul ei special. Totul a fost bine și frumos, pînă cînd am trecut pe lângă Rittenhouse Square, unde se desfășura o nuntă.

Am fost siliți să oprim în spatele unei mașini de colectat gunoiul, așa că am avut timp berechet să ne uităm cum mireasa și domnișoarele de onoare pozau dinaintea fîntîinii, în lumina înserării. Umerii goi ai miresei luceau pe fundalul rochiei de mătase. În buclele părului strîns în coc avea perle, iar una dintre fete îi făcea vînt cu un program.

— Frumos, zisese Peter.

— Dă-guț, spusese și Joy cu o voce somnoroasă, înainte să adoarmă iarăși.

Am oftat, știind ce va urma și că nu exista nici o cale de scăpare. Peter mă ceruse de soție în noaptea de Anul Nou, iar eu acceptasem bucuroasă, înecată în lacrimi și plină de recunoștință. De atunci, purtasem neînterupt inelul de logodnă, evitînd cu mare artă răspunsul la întrebarea

„Noi cînd ne căsătorim, de fapt?“. În seara cu pricina, n-am scos un cuvînt, în vreme ce Peter a tras mașina lîngă bordură și m-a întrebat :

— Deci cînd vom fi și noi ca ei?

Mi-am mușcat buzele și-am ridicat din umeri. Mireasa aceea era o tîină frumoeasă, elegantă și suplă. Ambii părinți erau de față, mama strălucind într-o rochie albastră, iar tatăl mîndru nevoie mare, îmbrăcat în frac și dînd indicații fotografului.

— Dă-mi un motiv, mi-a cerut Peter. Dă-mi un motiv pentru care n-am face asta.

Mi-e frică, i-am răspuns în gînd. Dar nu-i puteam spune asta. Peter nu-mi dăduse nici un motiv să mă tem, dar pur și simplu nu mă vedeam trecînd prin toate, mergînd spre altar și rostind jurămintele. Cu ani în urmă, înainte să se nască Joy, îmi imaginasem că mă voi căsători cu Bruce Guberman, în sinagoga unde își serbase el *bar mitzvah*. Mă vedeam stînd sub *chuppah*¹, încadrată de familia lui și de-a mea. El și-ar fi tuns părul, iar eu aș fi strălucit în rochia albă de mireasă, după ce, în chip miraculos, aș fi slăbit destul ca s-o port. Tata ar fi reapărut chiar la țanc și și-ar fi cerut scuze suficient de convingător pentru ca eu să-i dau voie să mă conducă la altar. Anunțul căsătoriei noastre ar fi apărut în *Times* (fără poză, desigur), iar după căsătorie, Bruce și cu mine ne-am fi cumpărat o casă într-o suburbie liniștită și verde, care să ne convină amîndurora, unde să facem doi copii care să moștenească metabolismul lui și disciplina mea, și unde să trăim pînă la adînci bătrîneți.

Și cu ce mă alesesem de pe urma acestor visuri? Cu un copil din flori, a cărui naștere prematură eram convinsă că fusese provocată de noua iubită a lui Bruce, căci individa mă împinsese

---

1. Sau *huppah*, baldachinul miresei, la nunțile evreiești.

într-o chiuvetă când ne întâlăiserăm accidental în toaleta aeroportului Newark. Am botezat-o „Îmbrîncitoarea“, cu toate că medicii de la spital și, mai tîrziu, psihiatrul la care mergeam îmi spuseseă că placenta anormal poziționată ar fi dus la complicații și fără acest incident. Deci să recapitulăm : un copil născut prematur și o histerectomie, plus un fost iubit care plecase în străinătate și nu voia să aibă de-a face cu fiica lui. Maică-sa îmi trimitea cecuri de cinci sute de dolari în fiecare lună, care, așa cum putusem constata, erau retrași din contul ei, nu din al fiului ei.

Toată chestia asta mă înfuriase. De fapt, chiar mai mult de-atît. Eram plină de-o furie cumplită, care fierbea constant foarte aproape de suprafață. Din cîte știam eu, nu așa se simte, de regulă, o mireasă. Lucruri care l-ar fi iritat pe un om normal – care, în cel mai rău caz, i-ar fi trezit cuiva un sentiment trecător de indignare –, pe mine mă făceau să văd negru în fața ochilor, la propriu, să tremur de mînie și să am viziuni în care îmi mutilam agresorul – și apoi pe Bruce Guberman cel leneș, drogat, ateu și dezertat la Amsterdam ; pe șoferul unei mașini sport care-mi tăiașe calea pe autostrada I-76 ; pe un polițai care mi-a dat amendă, pentru că parcasem neregulară ca să pot scoate căruciorul lui Joy din portbagaj ; sau pe asistenta care-o înțepase pe Joy de trei ori pînă să-i găsească vena și-o făcuse să plîngă – mă vedeam apăsînd pe accelerație și împingînd mașina sport în rîul Schuylkill, ridicînd pachetul de scutece și lovindu-l pe polițai în cap sau înșfăcînd seringă și înfigînd-o în brațul palid, plin de pistrui al surorii medicale. Știam că asemenea reacții nu erau normale, dar nu-i puteam vorbi lui Peter despre ele. Fiind atît de masivă, eram deja un soi de bizarerie în lumea lui, mai

ales prin comparație cu medicii și rezidenții atletici ce-și petrecuseră după-amiaza jucînd volei, în vreme ce eu stătusem la o masă de picnic la umbră, sorbind limonadă, uitîndu-mă cum Joy umplea o găletușă cu nisip și ajustîndu-mi uneori, pe furiș, lenjeria miraculoasă. Nu era nevoie să afle că, pe lîngă grasă, mai eram și nebună.

Din fericire, pretextele erau gata pregătite.

— Mai întîi, ar trebui să știi că, dacă ne căsătorim, nu-mi voi mai impune nici o limită, am început eu.

Peter își încrucișă picioarele pe sub volan și mă privi nerăbdător.

— Știu la ce te gîndești, am zis. Dar adevărul este că e necesar să depun un efort uriaș ca să-mi păstrez greutatea actuală, iar acest supliciu va înceta de-ndată ce voi spune „Da”. Planul meu este să-mi petrec următorii aproximativ treizeci de ani stînd pe canapea, uitîndu-mă la *reality-show*-uri și mîncînd cereale cu zahăr, direct cu mîna.

— Fără lingură?

— Prea mare osteneala, am zis, clătinînd din cap. La patruzeci de ani, voi ajunge cît Jabba¹. Va trebui să mă transporti prin casă folosind o roabă modificată să reziste la greutatea mari. Ca să mai fac puțină mișcare, o să mă mai înclin uneori în direcția în care aș bănuî că ești și o să strig „Fraiere!”.

Peter îmi ridică o mîină din poală și-mi sărută palma. Fruntea îi era acoperită de fire de nisip — de pe terenul de volei, mi-am zis.

— Crezi că n-o să te mai iubesc dacă te îngrași?

Cînd am scuturat din cap, am simțit un nod în gît. Îmi aminteam de părinții mei. Mama se

---

1. Unul dintre personajele din seria *Războiul stelelor*, care avea dimensiuni uriașe.

ducea pînă hăt, la New York, ca să-și cumpere hainele, rochiile colorate și frumos croite, tunici și caftane și pantaloni largi. *Arăți minunat*, îi spuneam cînd cobora scările, dar, din felul în care tata se uita în altă parte, din privirile lungi aruncate nevestelor subțirele ale celorlalți medici, îmi dădeam seama că el nu era de acord. Încă un cui în coșciugul matrimonial.

— Și să ne amintim de blestemul nunții *InStyle*, am adăugat eu.

— Ce e blestemul nunții *InStyle*? mormăi Peter.

— Ei, haide, știu sigur că ți-am povestit. Toate cuplurile care au apărut vreodată în *InStyle* au divorțat peste... zece minute! Uneori, chiar înainte să ajungă revista la tonetele de ziare.

— Păi, nu le vom permite să scrie despre nunta noastră, zise el.

— Prea tîrziu, am oftat. Am scris deja pentru ei un articol despre noile rujuri din primăvara asta. Sînt damnată prin ricoșeu. Și ce facem cu părinții mei?

Peter îmi eliberă mîna și își aținti iarăși privirea la trotuarul gol, privind prin parbrizul murdar de nisip.

— Am mai discutat despre asta. Nu sînt tăică-tău.

— Și nu care cumva să-i uităm pe homosexuali, mi-am continuat lista. Pînă nu vor avea și ei dreptul de a se căsători, nu cred că e cinstit ca persoanele heterosexuale să și-l exercite pe al lor. Gîndește-te la mama și la Tanya!

Peter mă privi furios.

— Mama ta și Tanya *au avut* o ceremonie prin care și-au exprimat angajamentul una față de cealaltă. S-a întîmplat anul trecut. Am fost și noi acolo. Tu ai citit din *Pescărușul Jonathan Livingston*.

Mi-am mușcat buzele. Era prea drăguț. La cerea Tanyei, încercasem să citesc din *Pescărușul*

Jonathan Livingston, dar sfârșisem prin a hohoti așa de tare, că n-am mai putut scoate o vorbă, așa că preluase Elle sarcina, recitînd, cu numeroase gesturi dramatice, un pasaj despre importanța de a te elibera de spiritul de turmă.

— Motivul numărul patru, am continuat. Mie îmi place sexul și am citit în multe publicații credibile că oamenii căsătoriți nu mai fac sex.

M-am aplecat să-l sărut, dar Peter își întoarse capul, astfel că buzele mele se opriră pe urechea lui.

— Asta n-o să rezolve lucrurile, zise. Vreau să mă căsătoresc. Nu vreau să rămîn logodit pentru tot restul vieții. Iar dacă tu nu poți... dacă nu vrei...

— Nu ți-aș fi o soție bună, am izbucnit eu.

Cuvintele părură a zăbovi între noi mai mult decît ar fi trebuit. Aproape că-mi puteam vedea gîndurile prinzînd formă și alăturîndu-se cuvintelor, în aer : *Aș fi fost o soție bună pentru Bruce, înainte ca toate astea să se îndeplinească. Acum, nu îi mai pot fi o soție bună nimănui.*

Dar poate că greșeam și încă mai puteam fi o soție bună. Poate că mai eram capabilă să-l iubesc pe Peter așa cum merita. Poate mai aveam resurse să cred, ca-n vremurile bune, că Peter mă iubea. Ceea ce mi se părea imposibil era să depășesc blocajul mental legat de nunți : rochia albă, drumul către altar. Fostul meu prieten nu mă iubise îndeajuns ca să rămînă alături de mine după ce născusem copilul. Tatăl meu nu mă iubise destul ca să mă accepte drept fiica lui, atunci cînd îl găsisem în Los Angeles. Peter merita mai mult ; merita pe cineva care atrăgea afecțiunea semenilor, nu o îndepărta, cineva care nu era cinic, cu spiritul frînt sau care ducea în spate povara unei relații eșuate în chip monumental ; *merita o mireasă frumoasă.*

Peter își ridică fruntea fără să mă privească, de parcă simțise prezența nevăzută a unor bărbați în mașina noastră.

— Dacă tu nu poți sau nu vrei, atunci cred că ar trebui...

I s-a pus un nod în gât. Am privit cum scoate cheile din contact, deschide portiera, își întinde picioarele lungi și dă drumul portierei să se închidă cu zgomot. Speriată, Joy s-a trezit și a început să plângă.

— Peter, am zis. Peter, stai!

Nu m-a auzit din pricina geamului care ne despărțea și a țipetelor lui Joy. Am tresărit în clipa în care, izbită de pumnul lui, capota mașinii s-a cutremurat. În cele din urmă, s-a aplecat și a smucit portiera.

— Nu e cinstit, spuse el.

— Știu, am zis, cu ochii ațintiți în poală.

— Nu e cinstit, repetă el cu vehemență.

Obrajii îi fuseseră arși de soare și deja se vedea că i se va coji nasul.

Mi-am ridicat brațele a neputință și le-am privit căzîndu-mi la loc, în poală.

— Sînt o epavă, am spus, răsucindu-mă și încercînd s-o eliberez pe Joy din scaunul din spate.

— Candace...

— Meriți pe cineva mai bun, am continuat, chiar cînd unul din pumnișorii fiicei mele mă nimeri în obrazul drept.

Mă podidiră lacrimile. Le-am îndepărtat clipind des.

— Ai dreptate. Vreau să fii fericită, spuse el cu încăpăținare. Dar am făcut tot ce am putut ca să-ți dovedesc că te iubesc, că voi fi mereu alături de tine și de Joy.

Lacrimile mi se rostogoleau pe obraji, căzînd între coapsele desfăcute. Mă părăsea. Chiar acolo, chiar în clipa aceea. Și unde? Pe trotuar! De necrezut.

— Stai, am murmurat răgușit și m-am întins să-i iau mîna. Așteaptă.

Mă privi fix timp de o clipă ce părea a nu se mai sfîrși, apoi clătină din cap.

— Nu, îmi pare rău, dar nu mai pot să aștept, zise, întorcîndu-se și plecînd.

M-am tîrît afară din mașină, pășind pe trotuarul înmuiat de căldura toridă. Mi-am aruncat pe umăr geanta și punga cu scutece, am luat brelocul în dinți, am ridicat-o în brațe pe Joy, care încă se mai zvîrcolea, am dat un brînci portierei cu șoldul, mi-am scos cheile din gură, am descuiat ușa de la intrare și mi-am cărat copila adormită pînă la etajul al treilea, unde se afla apartamentul meu. Picioarele îmi amorțiseră; cînd răsuceam cheia în broască, îmi părea că mîinile mele erau ale altcuiva. Mi-am impus să nu mă opresc. I-am spălat fața lui Joy cu un burete și i-am șters mînuțele cu o cîrpă înmuiată în apă caldă, am schimbat-o și-am îmbrăcat-o în pijamale, după care am așezat-o în leagăn. *Bee-hee-hee, oaie neagră, mai ai lîină?* i-am tot cîntat, pînă ce-a căscat și i s-au îngreunat pleoapele. Am deschis monitorul de supraveghere, mi-am îndesat receptorul în sutien, i-am pus lesa terierului meu, Nifkin, m-am repezit înapoi la parter, am scos căruciorul de pe bancheta din spate a mașinii și-am lăsat cîinele să facă pipi la hidrant, în timp ce ascultam sunetele ce veneau de la monitor, sperînd că Joy nu se va trezi înainte să ajung sus cu Nifkin și căruciorul. Apartamentul era cufundat într-o tăcere atît de adîncă, încît îmi închipuiam că aud ecouri. *Singură*, șopteau podelele, boilerul și pereții. *Singură, singură, singură*. Ar fi trebuit să plîng, dar, în timp ce scoteam de pe deget inelul de logodnă de la Peter, nu simțeam decît amorțeală. L-am pus în caseta

cu bijuterii, lingă singura pereche de cercei de valoare, un pandantiv în formă de inimă dăruit de Bruce de ziua mea și o cheie de rezervă pentru lacătul de la bicicletă.

Sînt profund recunoscătoare, spunea în fiecare săptămînă una dintre mamele din grupul terapeutic pentru femeile care născuseră prematur. Era o ființă mărunțică, blondă ca-n povești și cu o voce înaltă și plăcută. *Sînt profund recunoscătoare pentru că fiica mea trăiește*, ne spunea, cu ochii larg deschiși și pe un ton blind. *Sînt recunoscătoare pentru că sînt fericită*.

După șase luni în care o ascultasem clamîndu-și gratitudinea, mi-am adunat curajul de-a o aborda lingă automatul de cafea și de a-i cere să-mi împărtășească secretul, sperînd în taină că nu-mi va recomanda vreun antidepresiv magic sau că nu-mi va mărturisi că se droghează cînd micuța e la ședințele de hidroterapie. Ah, îmi spusese, amestecînd în cană cu un bețigaș de lemn. *Păi, soțul meu mă ajută. Ca și biserica. Mai țin și-un jurnal, pentru că scrisul mă ajută*.

Eu nu aveam nici soț, nici biserică și nici nu țineam vreun jurnal. Nici slujbă nu aveam. Trăiam din avansul primit pentru o piesă de teatru, plus banii pentru articolele despre mamele singure, pe care le scriam lunar la revista *Moxie*, în calitate de jurnalist independent. Ocazional, mai scriam cîte ceva pentru *Philadelphia Examiner*, locul unde fusesem angajată înainte să nasc. Dar cît timp puteam să rezistăm? Am îndepărtat gîndurile acelea, m-am dus în bucătărie și-am început să scormonesc prin sertarul cu vechituri.

Pe la doisprezece ani și ceva, încercasem să țin un jurnal, dar soră-mea îl descoperise pe fundul sertarului meu cu lenjerie și citise din el cu voce tare la masa de seară. Tata rîsesese cu răutate la fragmentele despre pasiunea pe care-o

făcusem pentru Scott Spender, căpitanul echipei de fotbal, buzele lui disprețuitoare rostind verdictul „clișeu“. Dar mai aveam și un blocnotes de reporter pe undeva, prin sertarul cu vechituri – un carnet vechi și el, judecînd după filele pline cu notițe despre concursul Miss America. Am smuls paginile pe care așternusem opiniile filosofice exprimate de Miss Tennessee pe tema păcii mondiale și m-am holbat la albul hîrtiei. Am găsit un pix, m-am strecurat în camera lui Joy, m-am așezat în balansoar și-am scris: *Dintre toți bărbații care mi-au tras-o și care m-au dezamăgit, tata a fost primul și cel mai crud*. M-am lăsat pe spate și-am meditat la cuvintele scrise cu majuscule, care-ți săreau imediat în ochi, scăldate în lumina roz a veiozei cu Cenușăreasa. Nifkin era încolăcit la picioarele mele, în coșulețul împletit în care Joy nu mai încăpea. Fiicei mele îi plăcea la nebunie veioza – un dar din partea surorii mele. Deși mă străduiam s-o țin departe de lumea comercială, falocentrică a poveștilor Disney cu prințese, o lume plină de promisiuni că, într-o zi, prințul cel frumos va veni, Joy era atît de fascinată încît cedasem și-o băgasem în priză pe Cenușăreasa. De șase luni, regina finalurilor fericite dansa pe peretele camerei lui Joy, cu faldurile rochiei ridicate grațios, cu piciorușele lucind în condurii de cleștar, cu ochii pictați visînd pierduți sub moșul de păr blond involburat, fetița mea refuzînd să mai adoarmă fără s-o vadă.

Am recitit propoziția, fornăind, și mi-am șters nasul cu o cîrpă. Apoi m-am aplecat deasupra carnetului și-am început să scriu.

În seara aceea, pe la zece, le-am lăsat pe Joy și Elle în compania revistelor, am golit mașina de spălat vase, am verificat încuietorile și m-am dus în dormitorul de la etaj, unde dormea soțul

meu. Când m-am strecurat în pat, Peter s-a întors și a deschis ochii.

— De data asta cât stă? mormăi el.

— Cîteva zile. Și nu-i chiar așa de rău. Joy vorbește cu ea, iar Elle vorbește cu mine, deci e ca și cum noi două am comunica iarăși.

Mi-am dat cu cremă pe palme și pe încheieturi, mi-am întins pe obraji o chestie unsuroasă, cu proprietăți antiîmbătrînire, și m-am lipit de trupul lui Peter.

— Ești băiat de treabă, i-am zis.

— De-asta te-ai măritat cu mine, mormăi el din pernă. În cele din urmă.

— Da, de-asta, am spus, strecurîndu-mi mîinile în jurul mijlocului lui. Dar și de-asta, am continuat, arătînd peste trupul lui, către portofelul pe care-l lăsase pe noptieră.

În lumina slabă care venea dinspre hol, l-am văzut zîbind, în vreme ce se întorcea și dădea să mă sărute.

Zece

Luni dimineată, cu ghiozdanul pe umeri și-o cană de cafea aburindă în mână, am bătut ușurel la ușa camerei de oaspeți. Nici un răspuns. Am respirat adânc și-am bătut mai tare, auzind în sfârșit un geamăt slab.

— Mătușă Elle? am șoptit, împingînd ușa.

De cînd venise în vizită la noi, ieșise în oraș în fiecare seară. Cînd s-a deschis ușa, am văzut-o întinsă în pat, cu pătura trasă pînă la bărbie. În urechi își îndesase niște dopuri, iar ochii și-i acoperise cu o mască din satin tivită cu strasuri, pe care scria ROCK STAR. Zăream marginile pijamalei galbene de mătase ițindu-se de sub pătură, ca și claua de păr pe fundalul feței de pernă din satin, pe care o adusesese cu ea de la New York.

— Mătușă? am șoptit iarăși. Te-ai trezit?

Frenchelle sări pe pilotă și-și lipi nasul plat și pliurile feței de obrazul mătușă-mii.

— Scumpete, mormăi ea, îndepărtînd cîinele cu mîna. Am nevoie de cafea.

— Mătușă Elle, am repetat, mișcînd cana ca să poată simți mirosul de cafea.

Căscă și se ridică în capul oaselor, împingîndu-și masca pe frunte.

— Vai, zise clipind.

Conturul de ochi și rimelul pe care le folosisese cu o seară înainte se întinseseră și formaseră în jurul ochilor niște cercuri nedesluite.

— Cîteceasu'?

— E devreme, i-am răspuns în șoaptă.

„Devreme“ era singurul moment al zilei cînd aveam parte de puțină intimitate, cînd puteam vorbi cu mătușa fără ca maică-mea să-și bage capul pe ușă și să ne întrebe dacă vrem ouă.

— Aș vrea să vorbesc cu tine despre ceva.

— Dă-i drumul, îmi zise căscînd iar.

Am sărit în pat și m-am așezat turcește, cu ghiozdanul în brațe. Mătușa se ridică mai sus și zîmbi. O ador pe mătușa Elle. Ea mi-a făcut cunoștință cu produsele de îndreptare a părului și mi-a dăruit o placă de-a ei mai veche. Cînd am împlinit doisprezece ani, mi-a făcut cadou un sutien de dantelă neagră și-a luat-o la rost pe mama cînd a văzut-o că se strîmbă. Îmi povestește toate detaliile întîlnirilor la care se duce. Face o oră și jumătate de gimnastică timp de patru zile pe săptămînă și, cînd nu e la sală, se bronzează. Mama poartă chiloți de bumbac care-i ajung pînă la mijloc, cumpărați de la Target, în pachete de trei bucăți. Mătușa Elle poartă bikini din dantelă portocalie sau turcoaz, pe care-i comandă online de la Frederick's of Hollywood. După mine, asta spune tot.

— Uite despre ce e vorba, am început eu. Tu știi cartea maică-mii.

Mătușa miji ochii. Am tras fermoarul rucsacului și am scos volumul plin cu însemnările făcute de mine, în caz că avea nevoie de un ajutor vizual.

— Ah, ai citit-o? mă întrebă ea, acoperindu-și gura în timp ce căsca.

Am încuviințat cu o ușoară rețineră. Cu multă vreme în urmă, Elle îmi spusese să nu citesc romanul.

— Conținutul este pentru adulți, îmi zisese, iar cînd o întrebasem ce înseamnă asta, ea îmi spusese: E pentru oameni bătrîni.

— A fost îngrozitor! am izbucnit. Dezgustător! Toate chestiile alea cu sex!

— Hei, nu te lua de asta, sări mătușa. Chestiile alea cu sex ți-au plătit ție vacanțele de vară. Se așează în fund pe pat. Și implanturile mele, adăugă, bătîndu-se drăgăstos pe piept. Opinia mea este că sora mai mică este cel mai interesant personaj din toată povestea. I-am și spus maică-tii că trebuia să-i dedice întreg romanul.

Am zîmbit. Dorrie, sora mai mică din *Fetele curajoase nu plîng*, semăna mult cu Elle. Era frumoasă, cu o fire neîmblînzită și lucra, în secret, ca damă de companie, făcîndu-și vizitele în uniforma de școlăriță de la un colegiu catolic. Cînd mama lui Dorrie a întrebato de unde are atîta bănet, ea a răspuns că lucrează ca babysitter.

— OK, dă-i bătaie. Zi-mi ce vrei să știi, mă îndemnă Elle.

— E adevărat? am izbucnit eu. Despre Allie și Drew, adică. Despre cum a rămas mama însărcinată, am adăugat, înghițind cu noduri.

— Hmm...

Elle își trase masca pe frunte.

— E o poveste foarte veche, iar eu n-am fost martor direct.

Am dat din cap că înțeleg. Știam că, pe la douăzeci de ani, Elle se mutase un an în Alaska („unde șansele sunt bune, dar bunurile se dobîndesc cu șansă”) și locuise împreună cu iubitul ei într-o cabană pe care o construisese chiar el. Ceea ce, preciza ea, părea mult mai romantic decît s-a dovedit a fi. De asemenea, mi se confesase ea, hanoracul și cizmele îmblănite, legate pînă sus cu șireturi, nu sînt o ținută pe care să-ți dorești s-o porți tot anul.

— Bine, să vedem, să ne gîndim.

Sorbi din cană, trăsăturile feței fiindu-i îndulcite de amorțeala somnului și de efortul de a-și aminti.

— Bruce Guberman și Candace Shapiro au ieșit împreună vreme de trei ani și, dacă-mi aduc bine aminte, maică-ta a fost cea care și-a dorit o pauză. După aia, taică-tău a scris articolul ăla în *Moxie* care a înfuriat-o pe mama ta, dar apoi a murit tatăl lui Bruce...

— Stai nițel. Care articol? am întrerupt-o eu. Elle se încruntă. Ah, da, am spus, prefăcându-mă că știu la ce se referea. Acel articol.

Își răsuci încet cana în mâini.

— Știi ce? Poate-ar trebui s-o întrebi chiar pe maică-ta despre chestiunile astea.

— Doar știi că n-o să-mi spună nimic.

Mătușa Elle zîmbi larg, ca și cînd faptul că mama mă trata ca pe un copilăș era ceva amuzant.

— Corect. Păi, tot ce-ți pot spune este că n-a fost dracul chiar așa de negru.

Își ridică picioarele și le puse pe podea, apoi se așeză pe marginea patului și începu un fel de exerciții de întindere complicate.

— În cele din urmă, tatăl tău s-a întors...

De unde s-a întors? m-am mirat eu. Am strîns din buze, impunîndu-mi să n-o întrerup.

— Iar maică-ta i-a arătat lui, zise, dînd satisfacută din cap.

— Ce i-a arătat?

Chiar în timp ce rosteam întrebarea, mi s-a năzărit că știam deja răspunsul.

— A scos o carte din toată povestea, plus o grămadă de bani și... ai citit cartea, nu? Ar fi trebuit să fie mai înțelept și *în veci* să nu se pună cu fetele Shapiro.

Se scărpină gînditoare în vîrfurile capului.

— De fapt, cu bunica ta ți-ai putea pune mintea, dac-ai vrea. Probabil că nici n-ar observa. Femeia aia a fost lobotomizată, pe cuvînt.

— Mersi, i-am zis.

Mă gîndeam că încercările de-a scoate adevărul de la membrii familiei mele erau similare celor

de a afla răspunsuri de la Magic 8-Ball, jucăria aceea de ghicit viitorul care nu-ți spune decât *Da. Nu. Întrebați mai târziu.*

Mătușa Elle o porni spre baie.

— Nu uita să-i spui maică-tii că trebuie să mergem la New York, să ne uităm la rochii! îmi strigă peste umăr. Aici nu găsești nimic mai de Doamne-ajută!

Biblioteca de la Philadelphia Academy pune la dispoziția elevilor treizeci de computere, unde, dacă ai permisiunea părinților și o parolă, poți naviga pe internet timp de o oră, înainte și după cursuri, fiind interzise numai site-urile porno și jocurile. E inutil să mai precizez că eu nu îndeplinesc nici una din condițiile de mai sus. Am voie să folosesc internetul numai în prezența mamei sau a tatălui meu și am o limită de douăzeci de mesaje pe zi.

Cu toate astea, există o metodă de-a încălca interdicția. Mătușa Elle zice că există metode de-a încălca orice interdicție (a afirmat asta într-o duminică după-masă, când ai mei o duseseră pe Frenchelle la frizeria canină, și doar cu puțin timp înainte să extragă MasterCard-ul mamei din portofel, ca să se ducă la un cocteil la Buddakan). Luni, la prima oră, când am ajuns la bibliotecă, înăuntru nu era nimeni, mai puțin domnul Perrin, bibliotecarul, doi dintr-a șasea, pe care nu-i cunoșteam, și Duncan Brodkey, în blugi și o cămașă verde. Șireturile de la adidași îi erau lărgite, iar părul îi cădea pe frunte.

— Salut, Joy, îmi zise el.

— Bună.

De peste o lună, stătusem lângă el la prînz în fiecare zi, dar rareori fusesem în stare să-l privesc drept în față. Astăzi, însă, mi-am impus s-o fac.

— Ai parolă?

— E..., și mormăi ceva ce n-am putut să deslușesc.

— Scuze, ce-ai zis?

— Fulgideovăz! zbieră el, apoi coborî tonul și-mi spuse pe litere.

— Aha.

Am scris-o și ecranul se însufleți.

— Chiar îți plac fulgii de ovăz?

— Nu. Mama a ales parola. Când eram mic, aveam un ursuleț pe care-l chema așa, mă lămuri, ridicînd din umeri.

Eram sigură că-l văzusem roșind. Deci și lui îi era rușine cu părinții. Ne asemănam din ce în ce mai mult.

— Mamele sînt bizare, am zis, gîndindu-mă că asta ar zice și Amber.

Duncan își dădu părul de pe frunte.

— Da.

Își trase scaunul mai aproape de computerul meu și mă întrebă:

— La ce lucrezi?

Am început să mă joc cu părul. Nu mă așteptasem deloc c-o să dau peste el și c-o să-mi pună întrebări.

— E un proiect de cercetare în domeniul genealogiei, am zis, lovită de inspirație.

— Eu fac tema la engleză.

Oftă și reveni dinaintea monitorului său. M-am dus pe-o pagină Google, am scris *Moxie* și *revistă*, apoi *Bruce Guberman*. Titlul – „Cînd iubești o femeie grasă” – umplu ecranul. M-am aplecat într-o parte, astfel încît Duncan să nu poată vedea, am făcut clic pe link și-am citit: *N-am să uit niciodată ziua cînd am realizat că iubita mea trage la cîntar mai ceva ca mine.*

Îhh. Mi-am strîns tare ochii, apoi i-am deschis numai un pic, suficient cît să văd doar cîte un cuvînt sau o propoziție. Știam că *C. e o fată mai*

voinică... nu m-am considerat niciodată un amator de forme rubiconde... masivitatea ei voluptuoasă și atrăgătoare.

Doamne... sfinte, mi-am zis. Ce naiba aveau oamenii aștia? De ce trebuia să am doi părinți ahtiați după sex? Probabil că gemusem cu voce tare, căci Duncan mă privi îngrijorat.

— Ești bine? Ai aflat că te înrudești cu vreun criminal în serie sau ce?

Aș vrea eu.

— N-am nimic, i-am răspuns, zîmbind palid.

Am deschis volumul meu din *Fetele curajoase*, hărtănit și îndoit pe la colțuri, și-am notat cu litere micuțe „Cînd iubești o femeie grasă“, pe coperta a treia, apoi data la care apăruse articolul. Pe urmă, am numărat pe degete. Mama rămăsese însărcinată după apariția articolului, după ce-l citise, după ce întreaga lume știa că el voise să-i cumpere lenjerie, dar aflate că numerele disponibile erau mai mici decît ce purta ea. N-avea nici o logică, dar așa se petrecuseră lucrurile.

Într-o străfulgerare de inspirație, m-am întors la pagina de Google și-am scris iarăși *Moxie* și *revistă*, apoi numele mamei. La *Cannie* n-am găsit nimic, așa că am încercat *Candace*. Am descoperit că scrisese douăsprezece articole pentru ei. Am parcurs titlurile și-am făcut clic pe „Tati a plecat“:

La ședințele grupului pentru mame ai căror copii s-au născut prematur, ne spunem pe rînd numele, numele copilului și diagnosticul acestuia, apoi numele soțului. Unele femei sînt atît de îndurerate sau epuizate de nesomn, încît abia mai pot să-și rostească numele. Altele sînt atît de triste încît cu greu îngaimă numele alese pentru cei

mici. Dar toți au un nume și-un diagnostic și toate femeile de-aici sînt măritate, în afară de mine. Eu am un donator de spermă. În prezent, din cîte știu eu, Donatorul este în Amsterdam. Donatorul și-a văzut fiica o singură dată, nu a contribuit cu absolut nimic la creșterea ei și, cel puțin o dată pe zi (sau, ca să fiu cinstită, o dată pe oră), am o scurtă, dar foarte intensă fantezie în care-i îndes pe gît pannenkoeken pînă se învinețește.

Am mijit ochii, căci ecranul se încețoșase. Mi-am frecat pleoapele și, pentru că nu-mi venea nimic altceva în minte, am scris *pannenkoeken* pe Wikipedia: *Clătite olandeze care, spre deosebire de cele americane, sînt mai mari și mai subțiri, putînd conține felii de șuncă afumată, mere sau stafide.* Minunat. Poate pregătesc și eu cîteva pentru Ziua Internațională a Plecării lui George W. Bush de la Casa Albă, în septembrie anul viitor.

Am închis pagina din Wikipedia și-am rămas așezată, făcînd iarăși socoteli. Cînd scrisese mama articolul ăsta, eu împlinisem un an, iar Bruce o părăsise. Mătușa Elle îmi spusese deja și iată și dovada, negru pe alb. O părăsise.

Ăăă, Bruce al tău. Așa-i zicea întotdeauna mama și-mi amintesc că venea în vizită o dată la două duminici, ca să mă ducă în locurile obișnuite: Franklin Institute, Please Touch Museum, Camdem Aquarium sau grădina zoologică. Cînd eram copil, credeam că fiecare puști avea cîte un „ăăă Bruce“, un fel de tată de rezervă, așa cum ții o lanternă și baterii în sertarul de la bucătărie, în caz că e vreo pană de curent, un tată care să-ți cumpere haine prea mari de ziua ta, care să te scoată la pizza și să-ți pună întrebări prostești despre școală, teme și lecții pentru *bat mitzvah*.

Cînd am crescut îndeajuns încît să-mi dau seama că situația nu era normală, mama mi-a explicat că, odată, fuseseră împreună și că, deși nu se căsătoriseră, amîndoi își doriseră ca eu să mă nasc. Îmi mai spusese și că mă iubeau foarte, foarte mult.

Dar iată adevărul, scris negru pe alb pe o pagină de internet, unde putea să-l vadă lumea întreagă : ea fusese grasă (un lucru evident, de altfel), el o părăsise (ceea ce nu-mi spusese nimeni niciodată), ea nu mă dorise (îmi dădusem seama citind cartea), iar el fugise la Amsterdam, unde stătuse ani de zile, ceea ce însemna că nici unul din ei nu dorise vreodată ca eu să mă nasc.

— Joy ?

Mi-am ridicat privirea. Duncan stătea chiar în spatele meu, citindu-mi peste umăr. Nu știam de cît timp era acolo. M-am deconectat rapid.

— A sunat clopoțelul. Nu l-ai auzit ? mă întrebă el.

Am scuturat din cap. Încă nu aveam încredere în vocea mea.

— Haide, zise Duncan, aplecîndu-se și luîndu-mi rucsacul de sub masă. La domnul Shoup nu se întîrzie.

Se uită iarăși la mine, în timp ce străbăteam holul. Îmi simțeam picioarele de parcă fuseseră tăiate de la un mort și cusute de șoldurile mele.

— Ai vreun plan pentru vacanța de primăvară ?

— Nimic deosebit, i-am răspuns, afișînd un zîmbet à la Amber Gross.

În drum spre clasă, îmi doream să existe un Amsterdam pentru fetele de aproape treisprezece ani, un loc în care să poți fugi, unde să mănînci clătite cu măr și stafide, un loc în care să mă pot muta, schimbîndu-mi numele în Annika, și de unde să nu mă mai întorc acasă niciodată.

Unsprezece

Joi dimineața, Peter mă sărută de la revedere și ne lăsă la gara de pe Thirtieth Street, în drum spre serviciu. Odată intrate în încăperea cu tavan înalt, asemănătoare unei peșteri în care se stînesc ecouri, mi-am strecurat cartea de credit în distribuitorul automat de bilete. După ce-au ieșit cele trei bilete, am cumpărat o cafea cu gheață mare, două brișe (una cu afine, una cu porumb) și ultimele numere din *Us*, *InStyle* și *People*. La zece și un sfert, Joy, Elle și cu mine ne-am urcat în trenul de mare viteză, care avea să mă transporte la New York la timp pentru prînzul de la ora unu cu redactorul, agentul meu literar și editorul. Joy (aflată în vacanța de primăvară) și Elle (aflată într-o pauză de-o durată necunoscută) urmau să-și petreacă după-amiaza la cumpărături.

Ele s-au așezat una lîngă alta, au refuzat brișele și au petrecut cele șaptezeci și cinci de minute ale călătoriei cu nasul în *Women's Wear Daily* și *Vogue*, șopotind și însemnînd paginile cu foite colorate, privind uneori pieziș către mine și chicotind. Eu eram prea adîncită în gînduri ca să-mi pese.

De regulă, atunci cînd mă duceam la editură, Peyson Horowitz, redactorul meu, comanda sendvișuri și cumpăram sucuri de la automatul de pe hol. Astăzi, însă, urma să iau prînzul cu agentul meu literar la Michael's, cantina neoficială

a celor din mass-media. Mi s-a spus că vom fi doar noi două, plus Patsy Philippi, de la Valor Press, editura care, de zece ani încoace, îmi publicase toate SF-urile, dar și romanul *Fetele curajoase nu plîng*.

Mi-am luat la revedere de la sora mea, de la fiica mea și de la gara Pennsylvania și m-am îndreptat agale spre local, știind că oricum voi ajunge jenant de devreme, chiar dacă o mai lălăi pe drum. M-am uitat la ziarele de la un chioșc, am mai băut o cafea cu gheață și m-am minunat de femeile care treceau pe lângă mine, toate avînd trupuri atletice și coafuri perfecte. La toaleta restaurantului, m-am spălat pe mîini și m-am studiat în oglindă. Îmi doream să-i fi șterpelit lui Joy placa de îndreptat părul, cea despre care n-ar trebui să știu, să-i fi împrumutat rujul (nici de asta n-ar trebui să știu) și să fi acceptat ca Elle să mă ajute cu machiajul și hainele, căci ținuta care azi-dimineață, în Philadelphia, arătase chiar acceptabil (fusta neagră dreaptă, pantofii cu toc jos, de aceeași culoare, bluza din bumbac gri și colierul din mărgelile negre fațetate), părea acum demodată și ternă.

Larissa îmi făcu semn cu mîna de lângă pupitrul șefului de salon și mimă că mă sărută pe ambii obraji – un nou mod de-a ieși în evidență, mi-am zis. I-am trimis și eu sărutări, încercînd să nu mă holbez la o bătrînă doamnă, prezentatoare de televiziune, care se pitise la o masă de patru persoane de lângă fereastră. Celebra ei figură suferise atîtea operații de lifting, încît sprîncenele și linia părului erau mai mult sau mai puțin în același loc.

— Ți-o amintești, firește, pe Patsy, zise Larissa.

Am încuviințat și m-am lăsat pupată pe ambii obraji. O mai întîlnisem pe Patsy o singură dată, cînd editura Valor organizase o recepție cu

șampanie în cinstea faptului că *Fetele curajoase* era de șase luni pe lista bestsellerurilor. Patsy era scundă și plinuță și aducea vag cu Doamna Moș Crăciun, din pricina cîrlionților albi și a ochelarilor cu ramă aurită, scînteietoare. Privind-o, n-ai fi ghicit că-și luase doctoratul în literatură comparată la douăzeci și trei de ani sau că, dincolo de înfățișarea dulce, se ascundea un spirit înspăimîntător de ascuțit.

Larissa își scoase haina și-mi strînse mîna, dînd la iveală unul dintre cele două sute de costume negre identice, după cum mă exprimasem eu odată, în glumă. Purta o geantă care semăna cu una de bowling, din piele verde, împodobită cu tot soiul de ciucuri și franjuri, plus un lacăt greu din alamă – adică genul de accesoriu pe care soră-mea l-ar fi putut identifica instantaneu, după nume, designer și preț.

După ce scrisesem romanul, luasem legătura cu Violet, agentul literar care se ocupase de vânzarea scenariului meu de film.

— Un roman? repetase ea neîncrezătoare.

— Știi tu, operele literare pe care se bazează uneori scenariile de film?

— Nu te pot ajuta, scumpo. Eu... *Hei, lua-te-ar dracu', idiotule!*

Am rînjit larg. Violet arăta ca o cercetașă, dar înjura precum Chris Rock.

— Ai pățit ceva?

— Nu, nu, e OK. Un cretinoid mi-a luat locul de parcare. Uite, o să-ți dau numele unor agenți literari. Cum e la New York?

— La Philadelphia, am corectat-o.

Își ceruse scuze și, într-o oră, îmi trimisese zece nume. Larissa fusese prima de pe această listă care-mi solicitase întregul manuscris. Mă sunase într-o sîmbătă să-mi spună ce mult îi plăcuse cartea și cît de profund se identificase

cu personajul (la vremea respectivă, îmi amintesc foarte clar că mă întrebam în ce consta această identificare).

Însoțitoarea ne conduse prin restaurantul în-sorit, un labirint de mese înghesuite de-a lungul pereților albi, încărcati de artă modernă și imagini ale unor editori și agenți literari din epocile trecute, prinzind cu salată și pește la grătar. Masa noastră era de patru persoane, plasată într-un loc excelent. Un chelner ne întinse niște meniuri gigantice și ne oferî apă gazoasă, plată sau de la robinet. Am sporovăit despre călătoria mea cu trenul, despre renovarea apartamentului pe care Patsy îl avea în Londra și despre noua asistentă a Larissei, o tînără care, în timpul facultății, se întreținuse lucrînd în salonul de cosmetică al familiei și care, în fiecare săptămînă, insista să-i facă pedichiura șefei. Rochia lui Patsy era bleumarin și, examinînd mai atent costumul Larissei, am constatat că era, de fapt, de-un albastru foarte închis. *Bleumarin*, mi-am zis cu regret. Bleumarinul era noua modă. Oare cum de-mi scăpase asta? De ce nu puteam să fiu măcar pe sfert atît de obsedată de pantofi cu toc și modă, pe cît susținuseră criticii romanului meu? Mă rog. *Caracterul contează*, mi-am spus. *Și vreo cinci kile în minus.*

După încă vreo cîteva minute de vorbărie mărunță, chelnerul se întoarse.

— Sunteți gata să comandați? ne întrebă.

Eu am cerut o salată Cobb.

— Doriți și sos?

— Ah, firește.

Prostuța de mine! Nu realizasem că ideea jocului era să comanzi salata din care să lipsească atîtea ingrediente, încît la sfîrșit să rămîi doar cu o grămadă de frunze de lăptucă și roșii, în valoare de douăzeci și patru de dolari. Larissa ceru o

salată Cobb fără șuncă și cu sos. Patsy solicită să nu conțină șuncă sau avocado și să nu aibă sos.

Delicios, mi-am zis. Mi-am scos picioarele din pantofi și le-am așezat pe covor, pe care-l simțeam vibrându-mi literalmente sub tălpi. *Energia electrizantă a New Yorkului*, m-am gândit, într-un spirit ușor romantic. Abia apoi am realizat că ceea ce simțeam erau, de fapt, reverberațiile unei duzini de telefoane mobile, palmtop-uri și Blackberry-uri, puse pe vibrații și care bîzîiau din tot atîtea genți scumpe, lăsate pe podea.

I-am zîmbit lui Patsy. Aceasta se instalează mai confortabil și zise:

— Deci!

Am căutat în geanta mea banală. Adusesem cel mai recent manuscris din seria cu Lyla Dare, cel pe care-l terminasem chiar în seara de dinainte. Peyson arăta ca o pisică prinsă cu botul plin cu smîntînă.

Patsy scutură din cap.

— De fapt, nu te-am invitat aici ca să discutăm despre Lyla Dare, cu toate că ai făcut o treabă minunată cu acest personaj, adăugă ea.

Am strecurat manuscrisul înapoi în geantă.

— OK.

Cu mare întîrziere, am început să-mi dau oarecum seama de ce mă chemaseră la New York, în loc să-mi trimită prin e-mail obișnuitul lor raport; de ce ciuguleam salată în salonul de lux de la Michael's, așezate pe scaunele de lemn de la o masă îmbrăcată în material scump, la nici doi pași de un editor executiv de la *Allure*, de unde puteam vedea pe toată lumea și eram văzuți de toți, în loc să mîncăm sendvișuri la pachet, în birouașul fără ferestre al lui Peyson.

Patsy își propti bărbia cu degetele grăsuțe și se aplecă înainte, cu ochii ei albaștri cît niște farfurioare.

— După cum știi, la toamnă serbăm zece ani de la publicarea romanului.

Am încuviințat din cap. Genunchii îmi tremurau deja, iar mâinile, pe care le-am șters cu șervetul, îmi asudaseră de tot.

— Am dori să scoatem o ediție nouă, specială, zise Patsy. O copertă nouă, o formă nouă, o poză recentă cu autoarea și-o campanie de promovare inedită.

— Sună fantastic, spuse Larissa.

Am dat și eu din cap, cam timp. Mă rog, ei dețineau drepturile asupra volumului. N-aveam cum să-i împiedic.

Patsy își continuă discursul:

— Noi sperăm să fii disponibilă pentru a face publicitate cărții. Ne gîndeam la un tur care să includă șaisprezece orașe.

— Vai, dar nu pot.

Am încercat să par dezolată, nu isterică, dar, judecînd după expresiile lor, nu eram întru totul convinsă că reușisem. Larissa mă privea lung și întrebător. Am ridicat paharul de apă cu o mîna tremurîndă și-am luat o înghițitură.

— Îmi pare rău, am zis. Dar nu cred că pot pleca de-acasă chiar acum. În toamnă, Joy își serbează *bat mitzvah* și trebuie planificate o groază de lucruri.

— Desigur, mă aprobă Patsy.

Parcă simțindu-mi jena, se întinse peste masă și-mi bătu ușurel mîna înghețată cu degetele ei calde.

— Poate-o să facem doar niște emisiuni radio prin satelit și niște interviuri televizate. Și, se-nțelege, o lectură aici, la New York. Ar fi fantastic.

Am încuviințat iarăși, gîndindu-mă că voi scăpa eu și de astea, cînd va veni vremea. Existau scuze pe care le puteam invoca sau boli pe care le puteam mima. De fapt, poate că nici nu va fi

nevoie să mă prefac. Mă făcea să vomit numai perspectiva de a sta pe o canapea alături de-o prezentatoare de știri și de a retrăi acele episoade din trecutul meu.

Patsy trase de unul din zuluful ei ca niște tirbușoane și își rearanjă șervetul în poală. La masa de alături, o tânără îmbrăcată în bleumarin (cum altfel?!) se instala pe scaunul tras de chelner.

— Agentul meu literar va sosi numaidecît, anunță ea cu mîndrie.

Mi-am întors privirea. Patsy continuă expunerea :

— Și-am putea organiza o aniversare în primăvară, cu toată lumea prezentă aici, cu noi, cei de la Valor, și cu milioanele de admiratori ai romanului, desigur !

Îmi adresă un surîs foarte cald. Am zîmbit la rîndul meu, dar palid, făcîndu-mi singură curaj.

— Ne întrebam dacă n-ai vrea să mai scrii o carte, zise Patsy.

Se uita la mine strălucind toată, de parcă tocmai așezase pe masă un cadou frumos împachetat.

— Mă flatați. Voi, ăăă, voi reflecta la asta, m-am bîlbîit eu.

— N-avem nevoie pe loc de un întreg roman, spuse ea pe cel mai dulce și mai liniștitor ton. Nici nu e musai să fie o continuare a celui de dinainte. Poate doar o idee pe care-o rumegi de multă vreme...

— Vă rog să mă scuzați o clipă.

Am împins scaunul și m-am ridicat. Paharul de apă a tremurat cînd m-am întors, atît de rapid încît mai că am dat peste ospătarul care ne aducea salatele chelute de ingrediente.

— Mă scuzați, am repetat și m-am grăbit către toaleta doamnelor, aflată după colț, unde m-am închis într-o cabină de marmură și m-am așezat, ținîndu-mi tîmplele în mîini.

Un vis devenit realitate. Orașul clișeeilor, nu-i așa? Cu toate acestea, nu mai puțin de douăzeci de articole scrise despre surprinzătorul succes al romanului mă citaseră spunând exact aceste cuvinte: *Este un vis devenit realitate.* Adevărul este că așa îmi părea: o fată grasă, provenită dintr-o familie destrămată, cu ghinion în dragoste, nedreptățită la serviciu și care nu se simte bine în propria piele găsește marea dragoste, un bărbat și un copilaș superb, plus un bestseller. Sigur, nu neapărat în această ordine, dar povestea se încheia cu bine.

Acum zece ani, scrisesem *Fetele curajoase* în dormitorul sărăcăcios, scoțînd cinci sute de pagini în șase luni de furie oarbă. Manuscrisul reda o poveste aventuroasă foarte detaliată și profană, despre o fată grasă, amuzantă și furioasă, despre tatăl care-o părăsise, despre iubitul care-i frînsese inima și despre călătoria ei zbuciumată către dragoste și fericire, punctată de numeroase opriri (întru totul fictive) în paturile a numeroși bărbați (imaginari și ei). Într-un acces de ambiție literară, mi-am intitulat opera *Nimic*. Larissa mă întrebase dacă aș agreea o schimbare de titlu. I-am răspuns că aș agreea chiar și o schimbare de sex, dacă de asta credea ea că e nevoie ca să vîndă cartea și să-mi ofere o siguranță financiară care să-mi permită să plătesc asigurările de sănătate și poate să dau un avans pentru o casă.

Trei săptămîni mai tîrziu, cartea era corectată, redusă la un număr mai rezonabil de pagini, adică doar 370, și rebotezată *Fetele curajoase nu plîng*. Larissa a vîndut manuscrisul editurii Valor, pe o sumă care mă entuziasma și mă îngrozea alternativ, în funcție de starea de spirit în care mă găseam.

De îndată ce mi-a parvenit cecul cu prima tranșă din avans, am depus un acot pentru o

casă aflată nu departe de apartamentul meu, o casă din cărămidă roșie, cu patru dormitoare mari, dispuse la cele două etaje. M-am hotărât să le împart astfel: o cameră de joacă pentru Joy, un birou, un dormitor pentru mine și unul pentru fiica mea. Casa avea în partea din spate o grădină desprinsă parcă dintr-o carte poștală, cu deschidere spre sud și est și cu un cireș cât un stat de om, plantat într-un colț. Pe lângă el, erau înșirate jumătăți de butoaie din lemn, în care puteam sădi plante aromatice și roșii. După ce i-am mutat pe Nifkin și Joy, împreună cu toate bunurile mele materiale, în noua noastră locuință, am închiriat o casă în Avalon, pe malul mării, pentru o vacanță de două săptămîni.

Am sosit în Avalon într-o vineri din august, spre amiază. Pentru cină, luasem scoici prăjite și pateuri de crab. Am ajuns la casa închiriată pe la apus, i-am făcut baie lui Joy în cada adîncă, am învelit-o în pătură și-am instalat-o în dormitorul de lângă al meu, punînd în priză veioza cu Cenușăreasa.

— Iepurașul pufos, mi-a cerut ea, așa că i-am citit din povestea despre tatăl lui Trixie, care îi rătăcește jucăria preferată la spălătoria automată, pînă ce Joy a început să caște și și-a băgat degetul mare în guriță.

— Te iubesc, botoșel, i-am spus.

Am deschis toate ferestrele. Casa mirosea puțin a mucegai, dar parfumul predominant era cel adus de briza sărată. Sunetul mării răzbătea în fiecare încăpere.

— Tu ești mami a mea, zise Joy somnoroasă.

Înfofolită în pătură, părea a nu fi mai mare decît un bebeluș, cu toate că împlinise doi ani. Medicul pediatru mă asigurase că va depăși această fază, explicîndu-mi că avea dimensiunile normale pentru vîrsta ei. *În cele din urmă, se va*

dezvolta și ea în ritm cu ceilalți copii. O veți privi și nici nu veți remarca diferența. Atîta doar că eu eram sigură de contrariu.

— Așa e, i-am confirmat eu.

Nifkin veni tropotind în dormitor și se instalează în valiza lui Joy, răscolind pînă ce-și făcu un culcuș în vîrfurile teancurilor de pantaloni scurți și bluzițe.

Joy se ridică în capul oaselor și se uită la mine.

— Cine e tăticul meu?

— Ăăă...

M-am sprijinit de cadrul ușii. Știam că-mi va pune această întrebare, dar îmi închipuisem că voi avea ceva mai mult timp la dispoziție pentru a găsi un răspuns.

— Da, păi... El e...

— Pe-tah, zise ea, dînd satisfăcută din cap.

Mi s-a oprit respirația în gît. Trecuse un an de la seara aceea de august în care Peter îmi spusese că nu mai poate aștepta. Nu fusese zi sau noapte în care să nu mă gîndesc la el, dar nu eram sigură dacă Joy îl mai ținea minte.

— Vezi tu, puiule, adevărul e că...

Își agită pumnișorul spre mine – ceea ce, pe limba ei, însemna *Taci odată, mă gîndesc!* – și rămase privind-mă lung, cu gurița strînsă punga.

— Bunica Annie e mămica ta, îmi zise.

OK, sîntem din nou pe teren sigur.

— Așa e.

— Cine e tăticul tău?

Degetele mi se strînseră convulsiv pe întrerupător, iar camera se cufundă în întuneric, singura sursă de lumină fiind Cenușăreasa în rochie de bal, dansînd chiar deasupra pernei lui Joy și așteptînd, ca întotdeauna, sărutul prințului.

— Eu... Am respirat adînc și-am înghițit nodul din gît. Păi, îl cheamă Larry.

— Arry, repetă ea somnoroasă.

M-am rezemat de perete. Eu nu eram pregătită să-i răspund la întrebări despre tatăl ei, darămite să-i dau lămuriri despre al meu. Tata plecase când aveam șaisprezece ani, se căsătorise cu o femeie mult mai tânără și făcuse doi copii. Nu mai primisem vești de la el încă de când ne întâlniserăm pentru singura dată în Los Angeles. Atunci, mă prezentasem la el în birou însărcinată, cu o verighetă de aur pe care mi-o cumpărasem singură și sperînd la ceva nedeslușit – poate la faptul că aș putea fi iarăși fetița lui, prințesa lui, că mă va considera frumoasă, chiar dacă aveam douăzeci și opt de ani, eram încă necăsătorită și cu burta la gură.

Ei bine, asta nu s-a întîmplat. Se întorsese, cu o expresie pe jumătate indiferentă, pe jumătate dezgustată. Cu o durere teribilă, de parcă ceva se rupea în mine, mi-am amintit în clipa aceea de-o inscripție pe care-o văzusem odată, scrisă cu litere mici și negre pe ușa zgîriată, din metal verde, a unei cabine de toaletă de la Vince Lombardi Service Area, pe autostrada New Jersey: *Pe tata nu l-am cunoscut, / iar asta nu contează acum. / E totul scrum.*

E totul scrum, mi-am zis și-am ieșit din biroul tatei. După aceea, nu l-am mai revăzut. Nici nu contasem pe faptul că Joy va observa atît de repede că îi lipsea un bunic la numărătoare. Îmi imaginasem că voi avea timp suficient ca să mă pregătesc pentru situația asta: să citesc cărțile recomandate, să discut cu un terapeut și să pun la punct răspunsul potrivit.

Am rămas acolo, în întuneric, privind-o și întrebîndu-mă dacă va crede că oamenii – nu, nu oamenii, părinții – ar putea să dispară, pur și simplu, din viața cuiva, de parcă ar fi dinți care-ți cad. Așa se întîmplase cu Peter. Și cu Bruce. Și cu tata. Probabil va crede că așa se petrece sau

s-ar putea petrece cu toți. Poate va crede că voi pleca și eu într-o zi.

În casa de pe plajă exista un singur telefon, care mirosea a sare și ceară de lumînări, un model vechi, cu disc, făcut din plastic negru. Era în bucătărie, lângă chiuvetă. Peter a răspuns de la primul apel, de parcă se plimbasese și el ca și mine, în sus și-n jos, cu telefonul îndesat în buzunar, sau șezuse lângă el, în așteptare. Nu-mi închipuiam că mă așteptase pe mine. Probabil că avea deja pe altcineva, care ar fi putut fi chiar acolo, lângă el în pat, sau care, dacă știa de existența mea, probabil mă credea cea mai mare idioată din lume. Cred că nu se înșela prea mult.

— Peter? Cannie la telefon. Am scris o carte, am izbucnit eu.

— Ah, răspunse el pe un ton neutru.

— Dacă... dacă ai citi, ai găsi explicații despre... M-am prăbușit pe scaunul de lângă telefon, imaginându-mi cât de ridicolă puteam fi. Despre ce s-a întâmplat cu tata și cu Bruce, despre ce s-a petrecut cu mine. Ai găsi motivele pentru care nu pot fi o soție bună. Peter, îmi pare rău, am spus, înghițindu-mi nodul din gât.

— Cannie.

Lacrimile mi se rostogoleau pe obraji, iar vorbele îmi ieșeau șuvoi din gură:

— Lui Joy îi e dor de tine. În seara asta a spus că tu ești tatăl ei și eu cred că... Am mai înghițit un nod și mi-am șters ochii. Aș vrea... Adică, au fost destui oameni în viața ei care-au părăsit-o și, dacă ai vrea să citești cartea, ți-aș putea da un exemplar. O să iasă abia în primăvara viitoare și editura a schimbat titlul, dar aș putea să printez manuscrisul și să ți-l dau...

Tonul vocii lui era puțin mai cald. Așa îmi vorbea el atunci când eram extrem de deprimată, și tot așa îi vorbește un medic unei paciente care

suferă de-o boală incurabilă, atunci când îi spune că nu se mai poate face nimic, dar că el va încerca s-o aline. Deci poate că era singur. Sau poate că iubita lui se dusese pînă la baie, ca să se schimbe de corsetul din dantelă și să-și pună bikini cu imprimeu ce imită pielea de leopard.

— Unde ești? mă întrebă Peter.

— În New Jersey. Am dus-o pe Joy într-o vacanță. Iartă-mă că te deranjez. Nu-ți face griji, voi fi bine. Ar fi trebuit să... Mi-am impus să nu mai continui. În fine, îmi pare rău că te-am deranjat.

Acum, vocea îi suna amuzată.

— Unde anume în New Jersey?

— Avalon. Pe plajă. Am luat un avans și mi-am zis că poate-ar trebui să mergem la mare. Să ne bronzăm puțin, să ne plimbăm pe nisip. Medicul lui Joy a zis că i-ar prinde bine să meargă pe nisip.

— Care e adresa?

Mi-a tresărit inima și mi-am mușcat buzele, nevrînd să sper prea mult.

— Stai o clipă.

I-am spus unde eram și ne-am luat la revedere. Apoi am urcat pe terasa care se deschidea din dormitorul principal și-am ascultat zgomotul tainic al valurilor care se rostogoleau la țărm, rîsetele ce răzbăteau de la barul din apropiere și pe oamenii care jucau cărți pe veranda casei de alături. M-am lăsat învăluită de aroma verii, în care se împleteau parfumul apei sărate și fumul scos de cărbunii de la un grătar, pînă ce zidurile au fost încălzite în luminile unor faruri, iar Peter a urcat hotărît scările de la intrare, a ajuns pe terasă și m-a luat în brațe.

Mai târziu, stînd întinsă pe o saltea care se afunda în mijloc, într-o cameră ai cărei pereți luceau în lumina lunii, mi-am dat seama că scrierea romanului fusese un soi de act de exorcizare.

Pusesem totul pe hîrtie, fiecă gînd plin de furie și ură, dorința mea de răzbunare, durerea și lipsa mea de siguranță, aventurile mele amoroase eșuate și părerea proastă pe care o aveam despre mine, descrieri ale familiei mele destrămate. Împletisem adevărul cu nerușinatul fir aurit al sexualității, și încă fără să mă zgîrcesc, permițîndu-i eroinei mele să-și istovească furia într-o serie de întîlniri prea puțin credibile și dăruindu-i tot ce-mi dorisem eu vreodată, iar acum eram liberă — sau, cel puțin, atît de liberă cît puteam să fiu eu vreodată. M-am cuibărit la pieptul lui Peter, imaginîndu-mi că patul era o barcă și că pluteam amîndoi la întîmplare pe o mare liniștită, îndepărtîndu-ne tot mai mult de povestea mea nefericită, de cei care-mi făcuseră rău.

Peter își strecurase mîna în părul meu, iar obrazul mi se încălzise, lipit de pieptul lui.

— Mă mărit cu tine, i-am zis. Dacă mă mai vrei.

— Nu e limpede că te vreau? întrebă el, chicotind.

— Dar fără vreo petrecere impresionantă, am precizat strecurîndu-mi picioarele printre ale lui. Nu vreau să ne dăm în spectacol.

— Fără spectacol, repetă el.

L-am sărutat somnoroasă.

— Și nu vreau nici un fel de rochie de mireasă. E o risipă de bani uriașă. Două mii de dolari cheltuiți pe ceva ce îmbraci o singură dată!

— Fără rochie, încuviință Peter.

— Joy va duce coșulețul cu flori. Am închis ochii și mi-am imaginat scena. Poate să țină Nifkin verighetele?

— Cum vrei tu.

Îi simțeam buzele arcuindu-se într-un surîs.

— Fără petreceri, fără rochie de mireasă, Picățel o să țină verighetele. Sună excelent.

— Nu-i mai spune Picăţel.

— Păi, Nifkin tot asta înseamnă, zise el, căscînd.

Mda, adevărat.

— Ah, şi nu vreau în ruptul capului să-mi apară fotografia în ziar.

Peter oftă.

— Să mai întreb de ce?

Am dat din cap că nu. Mă folosisem de scena asta în carte – pagină desprinsă din viaţa mea reală. Odată, mă găsisse tata stînd la masa din sufragerie şi studiind intens fotografiile de la nunţi. Mijise ochii şi se uitase la miresele acelea de parcă nu mai văzuse niciodată vreuna. Poate că nici nu văzuse. „Hîrtie de împachetat“ era una dintre expresiile cele mai blînde pe care le folosea la adresa publicaţiei locale; rămăsese fildel ziarului *Times*.

— De ce te interesează aşa de tare? mă întrebasese el, iar eu îi povestisem despre concursul pentru cea mai urîită mireasă.

— Îţi vine să crezi una ca asta? întrebasesem pe un ton plin de indignare. Îţi vine să crezi că oamenii pot fi atît de răi?

Tata mă privise furios. Era roşu la faţă şi în mîină avea un pahar de whisky.

— Tu chiar îţi faci griji pentru mireasă? Vorbea încet, iar cuvintele erau uşor neclare, dar reuşeam să le disting. Sau îţi faci griji pentru tine însăţi?

— Larry, zisese mama de lîngă chiuvetă, unde spăla vasele de la cină. Tremurător şi slab, tonul vocii ei se ridicase atît cît să acopere sunetul apei care curgea. Larry, te rog.

Întinsă în pat, lîngă Peter, am respirat adînc şi-am îndepărtat amintirea acelui moment.

— E o poveste lungă, am zis. Poţi s-o citeşti în carte.

Am căscat și m-am cuibărit lângă el, satisfăcută și foarte fericită.

În cele din urmă, a citit. El, ca și restul lumii. După subiectiva mea părere, consecințele acestei lecturi au fost aproape dezastruoase. Și-acum, iată-mă în compania editoarei mele, care voia să iau totul de la zero.

— Cannie?

Pe sub ușa cabinei de toaletă, am văzut vîrfurile pantofilor bleumarin de lac ai Larissei.

— Te simți bine?

— Da, am răspuns eu.

Pantofii nu se mișcă.

— Îmi pare rău, spuse Larissa. Ar fi trebuit să-mi închipui că asta se va întâmpla, dar cînd am sunat-o pe Patsy s-o întreb de ce ne invită la prînz, mi-a zis doar că vrea să-ți facă o surpriză.

— Păi, chiar sînt surprinsă, am spus veselă și m-am ridicat. Dar îmi place foarte mult ceea ce scriu acum, îmi place Lyla Dare. Îmi place să am un pseudonim. Chiar sînt mulțumită.

— Dar te vei mai gîndi la propunere?

Vocea Larissei era plină de speranță. Am deschis ușa cabinei și m-am dus la chiuvetă.

— Sigur.

De-ndată ce-am rostit cuvîntul am știut că era o minciună, dar era una nevinovată, mi-am zis în sinea mea. Îi spuneam Larissei ce-și dorea să audă; ea, la rîndul ei, îi va spune lui Patsy ceea ce-și dorea aceasta să audă; iar eu mă întorceam la Philadelphia, plănuiam ceremonia de *bat mitzvah* a fiicei mele, mai tricotam un pulover și selectam apelurile telefonice, pînă ce se linișteau apele.

Larissa strălucea de fericire.

— Vorbești serios? Nici nu-ți pot descrie cît de entuziasmați ar fi. Dacă ai vreo idee nouă, dacă-ai putea să-mi scrii un rezumat sau poate doar un paragraf...

Pentru o clipă, reticența mea lăsă loc uimirii profunde.

— Ai putea să vinzi un paragraf?

— Scris de tine? Firește. Aș putea vinde și-o propoziție. Chiar și-o interjecție!

M-am șters pe mâini în tăcere. N-aveam de gând să-i dau apă la moară.

— Haide, zise ea.

Mă luă de braț și rosti o frază pe care mă îndoiesc c-o mai spusese cineva vreodată, la toaleta acestui restaurant:

— Hai s-o dăm încolo de salată și să comandăm un desert.

Doisprezece

În timp ce urcam pe scările rulante către raionul de haine de la Bergdorf Goodman, mătușa Elle mă dăscălea :

— Cea mai importantă regulă în modă este „Cunoaște-te pe tine însăși“.

— Cunoaște-te pe tine însăși, am repetat eu. Mă simțeam de parcă trebuia să-mi iau notițe.

— Ai șolduri mai late și umeri mai înguști? Ai o siluetă de clepsidră? Ai o talie joasă? Ai umerii lați? Sau picioare frumoase? Sau tălpi înguste? Trebuie să cunoști și să accepți acele trăsături care te fac unică și să le pui în valoare.

— Eu... ăăă...

Să fiu sinceră, nu știam să existe ceva anume care să mă deosebească de alții, în afară de jena îngrozitoare cauzată de prezența maică-mii și de adevărul despre nașterea mea.

— Îmi place părul meu, am zis în cele din urmă, deși asta se întâmpla numai după ce muncam la el trei sferturi de oră.

Mătușa încuviință din cap. Peste blugi își înfășurase un sarong strălucitor, din mătase roz cusută cu fir argintiu, purta o bluză subțire, neagră, cu decolteu adânc și se încălțase cu balerini tot argintii. Își ascunsese părul sub o șapcă de tweed cenușiu, în care înfipsese șase agrafe cu strasuri în formă de inimioară, de diverse mărimi. Zornăia și clincănea la fiecare pas. Mă simțeam

extrem de banală, mergînd alături de ea îmbrăcată în kaki și cu adidașii pe care mama mă obligase să-i port („O să stai în picioare de dimineată pînă seara, Joy, și-o să-mi mulțumești că te-am pus să-i încalți“).

— Trebuie să cunoști toate amănuntele, chiar dacă urmează să cumperi o simplă pereche de chiloți, spuse Elle.

Sări de pe scara rulantă și-mi puse mîinile pe umeri, oprindu-mă locului. Mi-am tras părul peste aparatele auditive, mi-am supt burta și-am îndreptat umerii, privind încremenită la femeile bine îmbrăcate care se perindau pe lîngă noi. Elle îmi atinse ușor capul, își trecu mîna peste părul meu, îmi dădu roată, apoi zîmbi satisfăcută și mă conduse către următoarea scară.

— Aș zice că porți măsura 34. Proporțiile sînt armonioase. Tenul este *superb*. Aș opta pentru roz, zise ea. Nu galben și în nici un caz roșu sau albastru. O pereche de sândăluțe, un coc...

Se aplecă înainte, adunîndu-mi părul într-un coc răsucit.

— Am văzut o rochie cu mărgele Proenza Schouler. E mortală. Absolut mortală!

— Ăăă... chestia e că...

Nu prea știam de unde să încep, dar eram convinsă că „rochia cu mărgele Proenza Schouler“ nu era compatibilă cu îndemnul „Să nu depășești trei sute de dolari“ pe care mi-l adresase mama la gară, după ce-mi dăduse cartea ei de credit. Acesta fusese precedat de „Nu vorbi cu persoane străine“ și „Să nu pierzi cartea de credit“ și-i urmase „Ți-ai amintit să aduci gustarea pe care ți-am pus-o la pachet?“, moment în care am fost obligată să-i amintesc că mă duceam la cumpărături, nu la Amsterdam. O umbră i-a străbătut chipul la auzul cuvîntului „Amsterdam“, dar s-a mulțumit să mă sărute și să-mi ureze noroc.

— Știi că am o sumă fixă, nu?

— Parcă am auzit eu un zvon, zise mătușa Elle. Cît avem voie să cheltuim?

— Trei sute de dolari.

Expresia ei trăda un asemenea șoc, de parcă i-aș fi aruncat cafea în față.

— Pentru două rochii, am adăugat, pe un ton și mai scăzut.

Elle scutură din cap, dezgustată.

— Și de unde, mă rog, să cumpărăm o rochie de o sută cincizeci de dolari? De la H&M?

Mi-am mușcat buzele. Cămașa mea era cumpărată de la H&M.

— Ține-mă de mâini, a zis mătușa când am coborât de pe o altă scară rulantă, întinzînd brațele în lături.

Încă o prostie New Age de-a mătușă-tii Elle, obișnuia mama să spună despre sora ei, dar i-am făcut pe plac.

— Închide ochii.

Așa am făcut.

— Vizualizează rochia.

Am încercat, dar n-am văzut decît întuneric.

— Vizualizează rochia, scandă mătușa. Fii rochia însăși.

M-am concentrat din toate puterile și, de data asta, am văzut o rochie frumoasă, cu un corset din satin strîns și cu falduri unduitoare de tul. Din păcate, fata care-o purta nu eram eu, ci Amber Gross. Dar mi-am zis că era un început.

Mătușa Elle expiră încet și zgomotos, îmi eliberă mîinile și-și scoase mobilul argintiu din geanta de piele cu mărgele, tastînd ceea ce mi s-a părut a fi numărul mamei.

— Cannie? Da. Da, e aici. Totul e în regulă.

Făcu o pauză, ținîndu-și capul înclinat.

— Nu, nu am găsit încă rochia. N-a trecut decît o jumătate de oră! Ai înnebunit?

Își dădu ochii peste cap și mimă cuvîntul „nebună”. I-am răspuns cu un zîmbet.

— Trebuie să discutăm bugetul, reluă Elle. Da. Da, mi-a zis... dar, Cannie, fii serioasă. Trei sute de dolari?

Se opri din nou.

— OK, dar tu știi cît costă rochiile de seară? Altă pauză.

— Da, am zis rochie de seară. Are nevoie de-o rochie de seară elegantă.

Încă o pauză scurtă. Elle mă luă de cot și mă tîrî după ea pînă la pereții pe care, cu litere argintii, stăteau scrise nume de designeri. *Narciso Rodriguez*, am citit în gînd. *Zac Posen*. *Armani*. *Valentino*. *Marchesa*. Parcă erau cuvinte dintr-o limbă străină, iar magazinul se găsea într-o altă lume.

— Candelabra, pur și simplu nu am timp în clipa asta să-ți explic care este diferența dintre o rochie și-o rochie de seară, zise mătușa.

Luă de pe o bară o rochie albă cu o singură bretea, o ținu în dreptul meu, apoi clătină din cap și-o agăță la loc.

— Există o diferență, crede-mă. De trei sute de dolari găsești o rochie de Doamne-ajută la vreun magazin din Philadelphia, dar nu-ți ajunge pentru o rochie de seară. Cînd unica ta copilă trece pragul maturității, o rochie de gală este absolut necesară.

Scoase o rochie de un auriu pal, cu o fustă scurtă și înfoiată, o ținu în dreptul ei, zîmbi, apoi scutură violent din cap, ca pentru a-și reaminti scopul misiunii noastre, și-o puse la loc. Cînd mobilul îi alunecă de la ureche, am auzit vocea maică-mii, un cîrîit subțire și indignat.

Elle rînji și mai scoase o rochie de pe bară. Aceasta era din satin lucitor de culoarea lavandei, partea de sus avînd volănașe încrețite. O văzusem pe Taryn Topping purtînd ceva identic – poate

chiar rochia asta – într-una din revistele mătușii. Pulsul mi se accelerează. Rochia lui Taryn Topping! Dar mătușa Elle dădu din cap. *Nu ți se potrivește culoarea*, îmi șopti ea.

— Ce? spuse cu voce tare în telefon, nevainindu-i să-și creadă urechilor. Nu. Nu, de o mie de ori nu. N-am de gând să-i cumpăr superbeii tale fiice o rochie lungă, posibil cu niște volănașe. Doamne, ce te-a apucat? Cum de-ai ajuns în halul ăsta? Își lipi telefonul de ureche, dar tot se mai auzea cîrîitul. Uite ce e, spuse ea în cele din urmă, făcînd cu mîna vînzătoarei, care veni grăbită să ne ajute. Doar pentru că tu nu cheltuiești bani cu propria garderobă, nu înseamnă că Joy ar trebui să facă la fel. De fapt, tocmai pentru că tu faci economie la haine, Joy ar trebui să-și permită ceva drăguț.

Mi-am plimbat cu sfială degetul pe corsetul uneia dintre rochiile. Era făcut din fișii de satin verde, într-o nuanță pală ca a ierbii noi. Am ridicat eticheta cu prețul, dar i-am dat drumul rapid. Am ridicat-o iarăși, avînd impresia că citisem un zero în plus. Cînd m-am lămurit că văzusem bine, m-am strecurat rușinată pe lîngă vînzătoare, care stătea în poziție de drepti alături de mătușă-mea, cu fața către bara pe care se găsea un carton discret, cu inscripția REDUCERI.

Elle asculta ce zicea mama, pe sub cozorocul strălucitor al șepcii zărindu-i-se fruntea încruntată. Cînd deschise iarăși gura, rosti cuvintele pe un ton glacial:

— Un exemplu prost? întrebă ea, iar eu am încremenit, ținîndu-mi respirația. De ce? Pentru că-mi pasă cu ce mă îmbrac? Pentru că vreau ca Joy să arate splendid într-o zi așa de importantă?

Îmi făcu iarăși cu ochiul și m-am relaxat chiar înainte să ridice degetul mare, în semn că totul era în regulă.

— Sigur, sigur. Nu, nu, am înțeles. Mă voi strădui. O să-i spun. Bine. Bun. Ce?

Își sprijini telefonul de umăr.

— Maică-ta vrea să știe dacă ai fost la toaletă.

Și eu, și mătușa ne-am dat ochii peste cap exasperate.

— Sînt convinsă că poate să aibă grijă de ea însăși. Da, da. Te sun mai tîrziu. Pa.

Trînti clapeta mobilului și-l puse înapoi în geantă, afișînd o expresie satisfăcută.

— Am obținut un buget de cinci sute, mă anunță ea.

— Mătușă, ești extraordinară! am exclamat.

— Așa este, mă aprobă ea, dar trebuie să contribui și tu cu o sută de dolari.

— E-n regulă, am zis. O să fac comisioane, babysitting, orice. Prietena mea Tamsin are grijă de copii și primește cincisprezece dolari pe oră.

— Cincisprezece dolari?

Mătușa scutură din cap și smulse o rochie bleumarin de pe suport.

— Doamne, eu mă consideram norocoasă dacă obțineam trei. Mă rog, adevărul este că nu eram o persoană prea grijulie. Hei, pleacă de-acolo!

Mă înșfăcă de braț și mă trase de lîngă rochiile cu preț redus, fără să-și ridice ochii din podea. Am zîmbit larg. Uitasem că mătușa credea în Legea Afinității – aceasta spunea că, dacă-ți dorești lucruri frumoase, trebuie să petreci un timp cît mai îndelungat în preajma lor. Mătușa Elle nu numai că nu cumpăra haine la reduceri, dar nici măcar nu se atingea de ele.

— Ar trebui să mergem la Macy's. Pronunță numele de parcă ar fi înghițit o pilulă amară. Cred că mai știu unde e. Au niște imitații foarte simpatice și poate că...

O urmam pe mătușă-mea printre stativile de care atîrnau haine, în vreme ce-și croia drum,

clincănind, spre ieșire, când, deodată, am văzut-o : roz, strălucitoare, cu mărgelile sclipitoare și bretele subțiri înfășurate în jurul unui umeraș de plastic.

— Mătușă Elle.

— Ce e ? mă întrebă ea.

Fără o vorbă, am arătat spre rochie.

— Ooo...

O ridică de pe stativ și-o scutură ușor, făcând mărgelile să arunce lumini și fusta să se unduiască.

— Foarte frumos.

— Asta e. Pe asta o vreau, am zis, regăsindu-mi glasul.

O ținui la distanță de un braț, răsucind-o pe toate părțile. Văzînd cum se reflectă lumina în țesătură și auzind sunetul scos de mărgelile de pe tiv cînd se loveau una de alta, mi-am imaginat cum voi dansa îmbrăcată în ea, plutind pe ring ; mi-l imaginam chiar și pe Duncan Brodkey, privind-mă cu buzele strînse ca pentru un fluierat admirativ. Fruntea mătușii se încreți la vederea prețului.

— E de rău ? am întrebat.

— Ei bine, să nu ne pripim. Hai s-o probăm.

Își ciocăni ușor dinții cu una din unghiile roz.

— Cred că am un tichet-cadou pe care-l putem folosi. Și poate că...

Își aruncă rochia pe braț, iar eu am urmat-o topăind spre cabina de probă.

— Pot să te întreb ceva ?

— Spune, albinuțo, mă îndemnă mătușa.

Presără niște sare peste băltoaca de ketchup pe care și-o storsese pe farfurie, înmuie un cartof prăjit și-l ronțai delicat. Eram la Brooklyn Diner, într-un separeu de lîngă vitrina cu sendvișuri cu brînză, mătușa de-o parte a mesei, eu de cealaltă, împreună cu rochia cea roz. Acoperiserăm prețul

cu cartea de credit a mamei, cardul de debit al mătușii, plus tichetul-cadou, dar chiar și așa depășiserăm simțitor bugetul. Rezultatul era că nu mai putusem cumpăra o rochie și pentru petrecerea lui Amber, dacă aceasta intenționa într-adevăr să mă invite. Dar nu-mi păsa. Când îmi strecurasem rochia cea roz pe cap și mătușa trăsese fermoarul, mi-am dat seama că nu mă simțisem niciodată atât de frumoasă. *Arăți trăsnet*, îmi imaginam c-ar fi șoptit cineva, iar vocea suna ca a lui Duncan, cuvintele acestea fiind adresate nu lui Amber, ci mie.

— Păi...

Am scos salata din burgerul cu curcan, apoi feliile rotunde de murături.

— Păi, cred că Bruce n-a venit prea des să mă vadă, atunci când eram mică.

Elle zîmbi complice.

— Verifici dacă lucrurile sînt adevărate, după ce s-au petrecut?

— De ce nu mi-a zis nimeni că a plecat la Amsterdam? am întrebat, mușcînd din burger.

— Nu știu, răspunse mătușa. Erai foarte mică... și cînd te-ai făcut de trei, patru anișori, el se întorsese deja.

Ridică furculița și-o înfipse într-o foaie de salată.

— Cred că maică-ta încerca să te protejeze.

— Ascunzîndu-mi faptul că tatăl meu biologic m-a văzut pentru prima oară cînd aveam trei ani?

Mătușa Elle părea îngrijorată. Poate că îi era teamă să nu-și atragă mînia mamei, dînd în vileag secretele.

— Păi, e chiar așa de important? Îți amintești ceva de pe vremea cînd aveai un an sau doi? Probabil că stăteai tot timpul într-un țarc.

— Ce-i aia țarc? am întrebat eu, nedumerită.

— Un fel de cușcă pentru copiii mici, răspunse Elle, încruntându-se. Bunică-ta ne ținea în așa ceva.

Lasă asta acum, mi-am zis.

— Da, e foarte important. Doar e vorba de tatăl meu!

— Eu am avut un tată și nu-i cine știe ce plăcere, zise mătușa.

— Ce vrei să spui?

Cunoșteam datele esențiale despre familia lor : bunicul meu plecase când mama era adolescentă, se căsătorise cu o femeie mult mai tânără și avusese copii cu ea, și nici mama, nici altcineva nu-l mai văzuse de-atunci.

Elle strînse din buze și puse furculița pe masă.

— Nu e plăcut, pur și simplu, zise ea.

— Ce vrei să spui cu asta? Vă bătea?

Tatăl din *Fetele curajoase nu plîng* nu-și bătuse copiii, dar aruncase în ei cu diverse obiecte : cărți, sticle, telefoane fără fir. „Allie“ avea o adîncitură în frunte de pe vremea cînd avea nouă ani și tatăl ei aruncase cu o patină după ea.

Elle mai presără niște sare pe cartofi.

— Nu ne-a bătut niciodată.

A rămas tăcută atît de mult timp, încît mi-am închipuit că nu intenționa să mai continue și va trebui s-o iau de la capăt cu calculatorul sau poate cu bunica Ann, dar deodată spuse :

— Mă jigneă.

— În ce fel?

Era roșie la față, iar părul, cînd își trecu degetele prin el, i se ridică și-o făcu să semene așa de mult cu mama, că m-am speriat.

— Îmi zicea „proastă“, „tîmpită“, „idioată“, „cretină“. Cred c-ai prins ideea.

— Vai...

Nu știam ce altă replică să dau.

— Și-apoi, dintr-odată... Pocni din degete în aer și suflă printre buzele strînse pungă. A

dispărut. S-a topit în ceață. A lipsit de la ceremonia de absolvire când a terminat Josh liceul. A lipsit de la ceremonia mea de absolvire a facultății.

— Tu ai absolvit facultatea?

Asta era o noutate pentru mine.

— Păi, aș fi absolvit-o, dacă mi-ar fi plătit taxele de școlarizare! ridică ea tonul.

Cele două doamne cu părul alb, care împărțeau o felie de prăjitură cu brânză, se uitară lung la noi. Mătușa izbi fundul sticlei de ketchup cu atîta furie, încît m-am mirat că nu m-a stropit.

— Mă rog, spuse ea, punînd sticla jos, tu ai o mamă și un tată și... ăăă, pe Bruce. Ai o grămadă de oameni care te iubesc. Practic, ți-ai atins potențialul maxim! Și-nă de la vîrsta asta!

În timp ce ea-i tot dădea înainte cu realizarea potențialului maxim și nu mai știu ce seminar la care fusese de curînd, mintea mea zbură spre alte meleaguri. Iată faptele: ea și maică-mea avuseseră un tată rău, doar că răutatea lui era puțin diferită de a personajului din carte. Descoperisem deja adevărul despre mama și Bruce, deci puteam să aflu adevărul și-n privința poveștii ăsteia. Puteam să mă joc în continuare de-a detectivul, investigîndu-mi propria viață și viața întregii mele familii, citind cărți și articole, interogînd martorii, separînd adevărul de ficțiune și descoperind de una singură toate acele lucruri pe care nimeni nu voise să mi le spună. Adevărul ar fi putut să fie complet diferit față de ceea ce scrisese mama și de ce-mi povestise mie. Poate că felul în care se purta era adevărul, iar ceea ce descrisese în carte era minciuna.

Însăși ideea îmi ridică moralul. I-am zîmbit mătușii, care-mi întoarse gestul aproape cu recunoștință, revenind la starea ei de spirit obișnuită, plină de optimism și strălucire. Mi-am lăsat mîna să alunece către punga cenușie și lucioasă de

lingă mine și mi-am trecut degetele peste foița de hîrtie care-mi acoperea rochia, de parcă mi-ar fi putut da puteri noi sau mi-ar fi adus noroc.

— Nu, zise mama patru ore mai tîrziu, în aceeași seară.

Luaserăm toate trei trenul spre casă, înșirate astfel: mama cu romanul în brațe, mătușa Elle cu telefonul și eu cu punga în poală, refuzînd cu încăpăținare s-o las pe mama fie și numai să tragă cu ochiul și obligînd-o să aștepte pînă la momentul numit de mătușă-mea „marea dezvelire”.

Acum, stăteam în dormitorul ei, în fața oglinzii înalte, îmbrăcată în rochia cea roz. Maică-mea se tot rotea încetișor în jurul meu.

— Îmi pare rău, Joy. E o rochie foarte, foarte frumoasă, dar pur și simplu nu se potrivește cu serbarea de *bat mitzvah*.

— De ce nu? am gemut eu.

Îmi strînsesem părul în vîrful capului și-mi pusesem unica pereche de sandale cu toc pe care-o aveam, cea rămasă de anul trecut, de la Ziua Clasei. Rochia îmi venea perfect — nici prea strîmtă pe piept, nici prea largă pe șolduri. Poalele îmi atingeau delicat pielea chiar deasupra genunchilor, iar măregele argintii luceau, dînd impresia că însăși rochia era țesută din lumină pură.

Mama se așeză pe pat ca o căpetenie indiană, cu sînii odihnindu-i-se practic pe genunchi.

— Am primit instrucțiuni de la sinagogă. Nu ai voie cu rochii fără bretele sau cu bretele foarte subțiri.

— Dar are și un șal!

Am dat fuga să i-l aduc. Cînd am revenit, cu țesătura argintie în jurul umerilor, mama era tot încruntată.

— E minunată, Joy, vorbesc serios, dar e prea sofisticată pentru o fetiță de treisprezece ani.

Prea sofisticată, zici ? Interesantă remarcă, mai ales că venea din partea cuiva care scrisese că-și pierduse virginitatea la cincisprezece ani, pe canapeaua extensibilă a părinților – dacă nu cumva era și asta o minciună.

— Dar nu mai sînt o fetiță. Despre asta e vorba în ceremonia de *bat mitzvah* ! Sînt pe cale să devin femeie și nu pot să mă îmbrac într-o rochie de copiliță !

Mi-aș fi dorit să fie și mătușa acolo, să-mi țină partea, dar aceasta se topise aproape imediat ce ajunseserăm acasă, făcîndu-ne cu mîna peste umăr și spunîndu-le alor mei să nu o aștepte.

— Nu, zise mama.

M-am uitat la ea. Se uită și ea la mine, cu o expresie încordată și impenetrabilă.

— De ce ești așa de îngrijorată ? Ce crezi c-o să mi se întîmple dac-o port ? Îți închipui că..., am început, dar apoi mi-am ținut gura.

Îți închipui că o să fac sex cu vreun tip pe canapeaua extensibilă ? fusesem cît pe ce s-o întreb. *Crezi c-o să rămîn însărcinată din greșeală, ca tine ?*

— Îmi pare rău, zise ea. Dar rochia asta nu e potrivită pentru genul de ceremonie pe care tatăl tău și cu mine vrem ți-o oferim.

Care tată ? aproape c-am întrebat. Dar, judecînd după figura ei, o astfel de întrebare nu m-ar fi ajutat cu nimic. Expresia îmi era foarte cunoscută. Era aceeași pe care-o afișase atunci cînd îmi spusese că nu am voie să merg la un film interzis persoanelor sub cincisprezece ani sau la o petrecere, decît dacă vorbea în prealabil cu părinții respectivi ; cînd mă informase că nu-i păsa cît de tîrziu stau alții, pentru că ora mea de culcare în cursul săptămîinii era la zece.

Mi-am scos rochia și-am azvîrlit-o pe patul maică-mii, unde ateriză într-o grămăjoară tristă de material roz.

— Scumpo, îmi pare rău, dar...

N-am zis nimic. Nu i-am adresat nici măcar o privire, în timp ce ieșeam și-o luam în jos pe scări. *Ce ipocrită*, mi-am spus, articulînd cuvîntul cu buzele, dinții și limba, dar fără să-l rostesc cu voce tare, în vreme ce parcurgeam cu pași apăsăți holul decorat cu portrete de familie: eu bebeluș, eu pe la doi ani, eu în prima zi la creșă, la grădiniță și în clasa a șaptea. Am trecut pe lîngă pendula de care maică-mea era atît de mîndră și pe lîngă mesele cu vase încărcate de trandafiri roșii și roz, pe care-i tăiasse din grădină. *I-po-cri-tă*. Cînd nu era decît ceva mai mare decît mine, ea făcuse deja sex, sex adevărat cu niște tipi cît se poate de reali, și-acum murea de grijă dacă-mi arătam puțin umerii?

Ajunsă la mine în dormitor, mi-am pus niște blugi și-un hanorac și-am scos din sertarul cu lenjerie cartonașul de răspuns la invitația lui Tyler. Am coborît, i-am legat lesa lui Frenchie, am ieșit în aerul limpede al nopții și m-am dus la cutia poștală de la capătul străzii. Am rămas lîngă ea, ținînd ușița cutiei deschisă pînă ce-am auzit cartonașul aterizînd pe fund.

Treisprezece

În seara aceea, la zece, Peter s-a întors de la partida de Quizzo¹ la care se ducea o dată pe lună, împreună cu ceilalți dieteticieni (*Specialiști în medicina pentru prevenirea obezității, te rog!* zicea el de câte ori mă auzea spunându-le „doctori în dietă“). Nici n-a intrat bine pe ușă, că l-am și înșfăcat de braț, mi-am dus un deget la buze și l-am tîrît la etaj. Am trecut în vîrfurile picioarelor pe lîngă dormitorul lui Joy, după care am deschis ușa dormitorului nostru și i-am indicat cu un gest teatral rochia roz-argintie întinsă pe pat.

— Tu vezi asta? l-am întrebat cît se poate de categoric.

Peter s-a uitat la rochie, apoi la mine, apoi iarăși la rochie, așteptîndu-se neîndoielnic la o întrebare-capcană.

— E drăguță, remarcă în cele din urmă. E pentru tine?

O, Doamne-Dumnezeule! De parcă aş putea vreodată s-o trec peste șolduri! Peste un șold, măcar.

— E de la Badgley Mischka. La ăștia nu se fac haine pentru de-alde mine. Asta, am declarat pe un ton patetic, este rochia pe care fata noastră vrea s-o poarte de *bat mitzvah*.

---

1. Concurs de cultură generală foarte popular în Statele Unite, organizat în localuri.

Peter se uită la ea cu mare precauție, de parcă se aștepta să țîșnească de pe plapumă și să-l stranguleze.

— E frumoasă, zise, dar îmi văzu expresia și adăugă: Nu ți se pare?

— Nu e deloc potrivită, am răspuns, respirînd foarte adînc, ca la yoga. E complet și total nepotrivită.

Peter traversă camera, ridică rochia de bretele și-o întinse pe bancheta de la piciorul patului. Apoi se întinse, își așează capul pe pernă și un braț îndoit sub cap. Cu celălalt băt ușurel spațiul gol de lîngă el. Înciudată, m-am lungit și eu alături. Peter îmi ronțai delicat lobul urechii.

— Miroși frumos, spuse.

— Nu devia de la subiect, i-am atras eu atenția, schimbîndu-mi poziția și așezîndu-mi capul pe pieptul lui. Trebuie să discutăm despre asta. Trebuie să purtăm o discuție serioasă... ca între adulți... mă gîdili!

Am început să chicotesc. Nu părea să-l deranjeze că mișcarea îmi făcea sinii să tremure lîngă șoldul lui.

— Pot să te întreb ceva? Oare procedăm greșit? Adică vrem neapărat ca ziua asta să însemne ceva și credem că evenimentul religios este cel mai important, dar poate c-o să părem niște zgîrciți, dacă la petrecere o să avem doar un DJ. Poate-ar trebui să angajăm niște dansatori sau să prezentăm un film cu scene din viața lui Joy. Crezi că e prea tîrziu să găsim un cameraman și un producător? Și să cumpărăm drepturile de difuzare pentru niște cîntece?

— Cred că ar trebui să ne ținem de planul nostru, mă sfătui Peter și-mi desfăcu dintr-o singură mișcare toate cele patru copci ale sutienului, un talent pe care și-l perfecționase de-a lungul vremii și care mă impresiona de fiecare

dată. Adică un DJ, un prînz gustos, cabina aceea foto. Va fi perfect. Îmi ridică bărbia cu degetele și mă privi. Și acum, spune-mi ce te frămîntă cu adevărat.

Am deschis gura, dar mi-am dat seama că nu eram în stare. Nu puteam să-i spun: *Dragul meu, adevărul e că fiica noastră arată de treizeci de ani în rochia aia*. Nu puteam să adaug că, dacă Joy n-ar fi fost o fetiță, ci femeie în toată firea, oamenii ar fi rănit-o, așa cum se întîmplă de obicei. Și nu puteam nici măcar să șoptesc partea cea mai dureroasă, și anume: dacă ar fi într-adevăr o femeie în toată firea, mie ce mi-ar mai rămîne de făcut? Sigur, aveam o carieră, cu toate că era una incompletă și mai mult în umbră, dar adevărata mea slujbă de zece ani încoace fusese să-mi protejez fiica. Cînd o văzusem în rochia aceea, mă simțisem de parcă primisem înștiințarea de concediere și un salariu compensatoriu. *Misiunea dumitale s-a încheiat aici*, spuse rochia, lunecînd de pe banchetă și căzînd pe covor, unde rămase într-o grămăjoară ce părea a-și rîde de mine. *Ce păcat, e-așa de trist, ai grijă să nu te lovească ușa cînd pleci*. Nu puteam să-i împărtășesc lui Peter detaliile tîrgului pe care-l încheiasem în mintea mea: dacă îi ofer lui Joy petrecerea pe care și-o dorește, o petrecere așa cum avuseseră toți prietenii și rudele ei, atunci sentimentul de recunoștință o va mai ține pe lîngă mine o vreme și lucrurile nu se vor schimba.

Am scos invitația lui Tyler din sertarul noptierei, unde-o ascunsesem în vederea unei astfel de discuții, după ce-o salvasem din coșul de gunoi.

— Ia uită-te la asta.

— E mare, zise Peter luînd plicul în mînă.

— Mare, am repetat eu. Asta își închipuie Joy că e normal și, în lumea ei, asta chiar e firesc. Deci, poate c-ar trebui...

Peter mă sărută. Pleoapele mi se închiseră atunci cînd îmi trase bluza și sutienul peste cap, dar se deschiseră din nou, imediat după.

— Aranjamentele din centrul mesei. Trebuie să găsim altele.

— Șșș, spuse Peter și mă sărută încă o dată.

Mă întinse pe spate și-și lăsă trupul peste al meu.

— În următoarele zece minute nu mai vorbim.

— Zece minute? am început eu să chicotesc. O facem de două ori?

— Tacă-ți gura, îmi șopti.

I-am simțit fierbințeala buzelor pe obraz, apoi pe gît. Am închis ochii și mi-am lăsat inima, acel pumn veșnic încheștat, să se destindă și să-și avînte degetele către cer.

De fapt, au trecut în jur de patruzeci de minute pînă ce vreunul dintre noi să fie iarăși interesat de conversație. Cum stăteam așa, întinși în întuneric, acoperiți cu o pătură și ascultînd zgomotul mașinilor dincolo de fereastră, mi-am expus părerea, după care Peter îmi spuse pe un ton foarte serios:

— Deci să recapitulăm, ca să fiu sigur că am înțeles bine.

Era încă dezbrăcat, pe pieptul lui neted jucîndu-se flacăra lumînării de pe noptieră. După sex, eu mă îmbrăcasem cu niște pantaloni de pijama și un tricou cu University of Philadelphia. Mi-am strecurat capul în scobitura dintre gîtul și umărul lui și m-am pregătit sufletește pentru recapitulare.

— Tu crezi, începu el, că petrecerile de *bar mitzvah* ca aceea dată de Tyler sînt motivul pentru care lumea îi urăște pe americani, în general, și pe evrei, în particular. Deci, dacă îi organizăm lui Joy o petrecere de o sută de mii de dolari, cu

dansatori, invitații video și schimbări de costume, înseamnă că teroriștii au câștigat partida.

— Mai mult sau mai puțin, am confirmat eu.

— Cu toate astea, continuă Peter, ești chinuită de neliniște...

— Și de remușcare! am adăugat.

— ...neliniște și remușcare, pentru că nu am pregătit sărbătoarea fiicei noastre cu destulă generozitate, și-ai vrea să plec din culcușul meu cald, să mă duc la computer, să intru pe internet și să aflu dacă Aretha Franklin este disponibilă pentru un minispectacol în ziua respectivă.

— Aretha nu călătorește niciodată cu avionul, i-am amintit eu. Nu știu dacă ar accepta să meargă cu trenul sau cu mașina, dar spune-le impresarilor că sîntem dispuși să plătim pentru transport.

M-am rostogolit de lîngă el și m-am forțat să fac niște extensii, respirînd adînc, cu picioarele întinse către colțurile patului și cu brațele ridicate deasupra capului.

Peter se propti în cot și mă privi cu dragoste.

— Ești nebună.

— Ai dreptate, am oftat eu. Probabil că Joy nici n-a auzit de Aretha Franklin. Ar trebui să-l chemăm pe... cum îl cheamă? Ăla care arată de parcă ar fi fratele mai mic și handicapat al lui Leonardo DiCaprio? Dustin Tull? Lui Joy îi place la nebunie.

— Cannie, spuse Peter răbdător, nu-l vom angaja pe Dustin Tull să cînte la petrecerea de *bat mitzvah* a fiicei noastre.

— Ei bine, ceva tot trebuie să facem.

M-am dat jos din pat și-am început să mă plimb de colo-colo.

— Ce-ar fi să ne purtăm firesc? propuse el.

M-am trîntit înapoi în pat și mi-am îngropat fața în pernă.

— Nu cred că e de-ajuns. Crezi că ar fi nimerit să-l aducem pe Prince? am întrebat, ridicîndu-mă iar.

— Candace, zise Peter, lăsîndu-și mîna caldă pe spatele meu.

— Neah, nu Prince. O să spună că vine la două și-o să apară pe la opt. Ca să nu mai zic de tipii ăia fără fund, cu care umblă...

— Cannie, tună Peter. Ce naiba se întîmplă?

M-am ridicat în picioare și i-am oferit doar o parte din adevăr — vîrfurile aisbergului, cum s-ar zice:

— I-am spus că rochia aia nu e potrivită. Îi trebuie ceva cu mîneci. N-a fost prea încîntată.

Și premiul pentru cea mai reușită jumătate-de-adevăr a serii i se atribuie lui...

— Și de ce, mă rog, n-o lăsăm să se îmbrace cu ce rochie vrea ea? întrebă Peter. Suflă în lumînare și-și încrucișă brațele sub cap, dînd de înțeles că va adormi curînd. Poate să-și pună ceva pe deasupra. Un batic, de pildă.

— Un batic? Dar ce, are nouăzeci de ani? Unde trăim, în Anatevka¹?

— Știi ce vreau să spun.

— Un șal, am mormăit eu.

— Un șal, repetă el aprobator. Nu e mare lucru.

— Nu e mare lucru dacă fiica noastră va arăta ca o prostituată, în sinagogă?

— N-o să arate așa, mă contrazise Peter, cîșcînd și acoperindu-și gura cu palma.

— Bine, poate nu chiar ca o prostituată, am cedat eu. Doar ca o damă de companie. Știi tu, serviciul ăla unde trebuie să dai bani în plus, dacă vrei și sex.

---

1. Satul tradițional evreiesc din filmul muzical *Scripcarul de pe acoperiș* (1971), a cărui acțiune este plasată în Rusia țaristă, în anul 1905.

— Poate că va arăta ca o adolescentă, pur și simplu.

Am închis ochii și m-am înfiorat, conștientă fiind că ne apropiam de miezul problemei.

— Trebuie să ținem seama și de dorințele ei.

Am încuviințat, căci era un punct de vedere foarte corect.

— Joy se maturizează, a mai spus Peter.

Am scuturat din cap fără să scot o vorbă. *Domnițe, feți-frumoși, coșari, toți cată/Să se prefacă-n pulbere odată*¹. Era un fapt inevitabil, dar asta nu însemna că trebuia să-mi și placă. Doar pentru că soțul meu se grăbea să-i facă vînt lui Joy și să aibă încă un copil, iar editoarea mea ardea de nerăbdare să mai scriu un roman nu însemna în mod automat că eu voi fi de acord.

— E firesc să se întîmple așa, spuse el și mă sărută blînd pe obraz, pe gît și apoi pe frunte. E un lucru bun.

O lacrimă mi se rostogoli din ochi și căzu pe pernă. *Fetița mea*, m-am gîndit și mi-am șters lacrima cu mîneca pijamalei. Cea mai importantă ființă din viața mea.

---

1. William Shakespeare, *Cymbeline*, Actul IV, Scena 2, Editura Univers, București, 1971, trad. de Florian Nicolau, p. 172 (n. r.).

Paisprezece

De patru ani încoace, îmi serbez ziua de naștere în exact același fel. În weekendul de dinainte, mama și cu mine mergem la Toppers, ca să ne facem manichiura și pedichiura. În weekendul din săptămîna în care e ziua mea, mergem la Kimmel Center să vedem un film muzical și luăm ceaiul la Ritz-Carlton, unde mîncăm sendvișuri cu castraveți și miniecleruri. În weekendul de după, mi se permite să invit doi prieteni să doarmă la mine și mama îmi pregătește ce vreau eu la cină. Musafirii mei au fost întotdeauna Tamsin și Todd, dar anul ăsta, din pricină că Todd devenise bărbat și nu mai avea voie să vină (o interdicție de-a dreptul ridicolă, dar maică-sa încă mai spera că vor începe să-i placă fetele), le-am invitat pe Tamsin și pe Amber Gross.

În după-amiaza din ziua respectivă, Tamsin și cu mine eram în camera de zi, cînd deodată sună cineva la ușă.

— Haide, am zis, ridicîndu-mă în picioare.

Tamsin rămase așezată, ținîndu-și cartea (*Persepolis* 2) în poală și făcînd o mutră îmbufnată.

— Du-te tu, spuse ea.

Era evident că prezența lui Amber n-o încînta prea mult, în ciuda faptului că, atunci cînd îi cerusem părerea, fusese de acord. În săptămîna care trecuse, gemenii stătuseră cu mine la masa lui Amber. Mi-am imaginat că Tamsin va fi

încântată să le vadă pe Sasha și Audrey strîngîndu-se ca să-i facă loc pe bancă, dar ea și-a mîncat prăpăditul de *burrito* dat de maică-sa și a stat cu nasul în carte, fără să scoată un cuvînt. Bănuiala mea era că, deși părea cufundată în lectură, Tamsin trăgea, de fapt, cu urechea din toate puterile, așa cum făcea de obicei. Mai bănuiam și că n-o impresionase prea tare ceea ce auzise, dar, cel puțin deocamdată, nu-mi spusese nimic despre asta.

Am deschis ușa. În prag era Amber Gross. Parcă tot nu-mi venea să cred. Era ca și cînd însuși președintele țării ar fi venit pe la noi să ia cina și să vadă un film. Nădăjduiam că vecinii erau acum la ferestre, privind minunea: cea mai iubită fată de la Philadelphia Academy stătea în pragul casei mele.

— Salut!

Pe un umăr ducea un rucsac roz, iar aparatul dentar era prins cu benzi de elastic galben. M-aș fi putut uita la ea ore în șir, analizînd-o minuțios și încercînd să-mi dau seama cum de-i reușeau toate perfect: cum de lungimea pantalonilor ei era perfectă sau cum de știa să-și întoarcă manșetele cămășii de două ori, astfel încît aspectul acesteia să nu fie nici prea neglijent, nici prea îngrijit.

— Salut! Hai înăuntru.

— Uau, exclamă ea, părînd impresionată după ce a tras cu ochiul în biroul mamei.

Se uită lung la teancurile de volume în numeroase limbi, toate traduceri ale romanului *Fetele curajoase*, apoi ridică o poză înrămată în care, gătite nevoie mare, erau mama și Maxi Ryder pe un covor roșu. Avusesem grijă ca fotografia să fie cît mai la vedere.

— Uau, spuse ea din nou.

Începusem să mă relaxez, dar Amber ridică ochii și-și trecu degetul peste vrafurile de cărți

negru cu verde din colecția StarGirl, care ocupau două etajere întregi.

— Mama ta citește așa ceva?

Inima se porni să-mi bată cu putere. StarGirl era un secret – unul dintre multele secrete ale maică-mii, dacă stăteam să mă gîndesc bine –, dar de ce ar fi fost, oare, de datoria mea să-i păstrez secretele? Ce făcuse pentru mine în ultima vreme? Mă refuzase cu fiecare ocazie.

— Da, le citește, i-am răspuns. Dar le și scrie. Amber se uită la mine cu ochi mari.

— Serious?

— Da. Cu asta se ocupă. Dar e un secret, așa că...

Tamsin își vîrî capul pe ușa biroului.

— Bună, Tamsin! o salută Amber.

— Bună, Amber! răspunse Tamsin pe același ton, stînd lîngă ușa în bluza ei de trening cenușie și ținînd cartea în mînă.

Am avertizat-o scurt din priviri, dar ea m-a ignorat. Le-am condus pe amîndouă înapoi în camera de zi, unde Frenchelle se urcase pe canapea și era pe jumătate băgată în castronul cu floricele de porumb.

— Deci care-i planul? m-a întrebat Amber, de îndată ce-am alungat cîinele și-am aruncat la chiuvetă floricelele în care își băgase nasul.

— Ăăă...

Crezusem că planul era să mîncăm cina și să ieșim la o înghețată, dar poate că activitățile astea nu erau destul de palpitate.

— Noi ne uitam la televizor, am spus. Aș putea să mai fac niște floricele.

Amber trase fermoarul rucsacului și scoase un plic roz uriaș.

— Vreți să vedeți invitațiile mele pentru *bat mitzvah*? Au sosit chiar azi-dimineață.

Am dat amîndouă din cap în semn că da. Mă rog, eu am dat, Tamsin mulțumindu-se să ridice

din umeri. Amber extrase din plic un DVD și-l puse în player. O clipă mai târziu, încăperea răsună de acordurile melodiei *Isn't She Lovely*, iar chipul în alb și negru al lui Amber umplu ecranul. „Isn't she lovely, isn't she wonderful...”, cânta Stevie Wonder.

— Frățioare, am zis eu, rămasă fără suflare.

— Frățioare, spuse și Tamsin, dar cu sarcasm.

I-am aruncat o privire furioasă. Tamsin dădu din umeri și-și luă iarăși cartea, dar eram convinsă că se uita în continuare. Ecranul televizorului se animă de secvențe care-o înfățișau pe Amber costumată precum diverse vedete de cinema: în crinolină, coborînd scările ca Vivian Leigh în *Pe aripile vîntului*; în rochie neagră și cu un șirag de perle, așa cum purta Audrey Hepburn în *Sabrina*; în postură avîntată, la prova unui vapor (pe care l-am recunoscut imediat, din numeroasele excursii cu clasa la Independence Seaport Museum), precum Kate Winslet în *Titanic*.

— Cine-i tipul? am întrebat eu în șoaptă, indicîndu-l pe tînărul care-o ținea de mijloc, iar Amber mă lămuri că era fratele ei vitreg, făcîndu-mi cu ochiul și precizînd că-l voi cunoaște la petrecere.

Un crainic, a cărui voce adîncă suna exact ca a tipului care anunța premierele filmelor, zise: „În ziua de optsprezece iunie, orașul Philadelphia, statul Pennsylvania, va deveni... orașul Ambria”.

— Cum ai făcut asta? o întrebă Tamsin pe Amber.

— Ce?

— Cum i-ai convins să schimbe numele orașului de dragul tău?

— Șșș, zise Amber, balansîndu-și greutatea de pe un picior pe altul, astfel încît părul i se legăna pe spate. Acum vine partea cea mai reușită.

Era un montaj în care femei și bărbați cu trupurile vopsite se roteau pe o scenă, dându-se peste cap, executînd salturi și luptîndu-se între ei cu săbii în flăcări.

— Circul Soarelui! exclamă Amber. Va fi o reprezentație la petrecere!

Invitația se încheia cu o poză a lui Amber îmbrăcată precum Anne Hathaway în *Jurnalul unei prințese*, după ce fusese machiată, în spatele ei stînd și zîbind părinții, bănuiesc, și fratele mai mic.

„Vă rugăm să fiți alături de prințesa noastră“, spunea mama lui Amber. „Pentru a sărbători una dintre cele mai frumoase zile din viața sa“, continua tatăl ei. Apoi ecranul ne arăta adresa website-ului unde puteam trimite răspunsul „Reginei Mamă“ și, în cele din urmă, apărură niște litere mari și aurii, care, rotindu-se, alcătuiau cuvîntul „SFÎRȘIT“.

Amber apăsă butonul și scoase DVD-ul.

— Practic, ai mei au stricat totul. Nu suportă nici măcar să stea împreună în aceeași cameră, așa că a durat o veșnicie pînă să-și spună replicile corect, iar frate-meu e un mototol.

— E incredibil, am zis eu.

Pînă și Tamsin, pitită în spatele cărții, părea impresionată.

Mama ne aduse un castron cu floricele proaspete și privi atent la ecran.

— La ce vă uitați, fetelor?

— La invitația mea pentru *bat mitzvah*, răspunse Amber.

Flutură telecomanda în direcția televizorului și puse încă o dată DVD-ul.

Mama se așeză pe canapea ca să privească. O dată în viață, arăta complet depășită. Parcă însuși darul vorbirii o părăsise definitiv.

„Păi...“ și „Oh“, zicea ea, și apoi „Asta e foarte...“ și „Doamne!“ și „Cercul Soarelui!“. După genericul de final, adăugă:

— Trebuie să mă asigur că n-am nimic pe foc.

Se repezi înapoi în bucătărie, roșie în obraji și cu ochii scînteind, dînd impresia că se luptă din răspuțeri să nu izbucnească în rîs.

Am luat telecomanda de pe canapea, unde-o lăsase Amber, și-am apăsat butonul de *replay*.

— Ești atît de norocoasă, i-am spus. Mie n-or să-mi facă în veci invitații video. Nici nu mai zic de vreun spectacol la petrecere.

— Serios? N-o să ai nici măcar dansatori?

Amber clătină dezaprobator din cap, făcînd să i se unduiască părul drept.

— Eu credeam că scrie undeva, în Tora, că trebuie să ai dansatori la petrecere.

— Eu n-am avut, replică Tamsin din spatele cărții.

— Ba ai avut, am contrazis-o eu.

Tamsin se strîmbă.

— *Todd* a avut dansatori. Eu doar eram prin preajmă.

Amber n-o băgă în seamă și-mi zise:

— Cine știe?! Dacă iei note foarte bune semestrul ăsta, poate că ai tăi or să se răzgîndească.

— Poate, am spus, ridicînd din umeri.

Singura cale de a lua note mai bune era să port aparatele auditive tot timpul, și nu voiam asta, deși, dacă notele mele continuau să scadă, mama avea de gînd să angajeze meditatorul cu care mă tot amenința sau avea să ceară o întîlnire cu toți profesorii mei. Era imposibil să nu-și dea seama că nu purtam aparatele, iar asta însemna că voi fi pedepsită să stau în casă pentru tot restul vieții.

Amber își aranjă bentița.

— Nu tu invitații video sau vreo temă...

În clipele acelea, simțeam că mă evalua, cîntărind dacă eram destul de „super“ pentru standardele ei sau dacă, în ciuda legăturii mele indirecte cu Maxi Ryder, rămîneam o mototoală fără leac.

— Dar o să primesc o rochie grozavă, am zis. De la New York.

Amber se mai învioră.

— Serios? De la ce magazin?

— Asistenta mea de cumpărături și cu mine am explorat puțin pe la Bergdorf's, am răspuns pe un ton degajat. Dar mama a spus că nu pot păstra rochia care mi-a plăcut. E prea sofisticată sau ceva de genul ăsta.

— La naiba, zise Amber.

— Ai o asistentă de cumpărături? se miră Tamsin.

— Da, am, i-am răspuns, aruncîndu-i o privire severă.

Tamsin dădu din umeri și reveni la carte.

— Ești așa de norocoasă, îmi zise Amber. Eu trebuie să cumpăr totul de la penibilul ăla de mall King of Prussia.

Se cutremură într-un mod, spre lauda ei, foarte teatral, tocmai cînd mama își vîrî iarăși capul pe ușă, anunțîndu-ne că masa e gata.

În seara aceea, ca de fiecare dată de ziua mea, mama îmi pregătise mîncărurile preferate: pui fiert în abur și pesmeți cu unt, presărați cu piper negru și brînză Cheddar, piersici conservate, pe care-o ajutasem să le culeagă vara trecută, și spanac pasat, peste care pusese nucșoară. La desert, făcuse brioșe cu ciocolată cum îmi plăceau mie, cu glazură din unt de arahide și decorate cu bombonele argintii, servite pe străvechiul platou de prăjituri primit de mama și Peter de la tanti Samantha, drept cadou de nuntă. Mama înfipse o lumînare în brioșa mea, deși o implorasem să

nu facă asta, dar slavă Domnului că măcar de data asta n-a mai cîntat. Amber își linse puțină glazură de pe unghiile roz, mușcă delicat de vreo două ori, după care puse prăjitura deoparte. Am imitat-o.

— Voi nu mai mîncăți? întrebă Tamsin și, cînd am dat din cap că nu, îmi luă brișoșă și-o termină.

După cină, am mers toate trei la TLA și-am închiriat DVD-ul cu *Titanic*, la cererea lui Amber, și pe cel cu *Ghost World*, la dorința lui Tamsin.

— N-ai văzut niciodată un film pentru persoane peste cincisprezece ani? mă întrebasese Amber, cu ochii cît cepele. Niciodată, niciodată? Doamne. Eu am primit *Spărgătorii de nunți* cînd am împlinit... cred că zece ani.

Ne-am întors pe South Street, eu mergînd de-o parte cu Amber, care vorbea despre rochii, și de cealaltă cu Tamsin, cufundată în tăcere. Doar uneori o mai auzeam fredonînd bucăți din *Isn't She Lovely*. Am luat înghețată cu lămîie de la Rita's și-am mîncat-o pe drum spre casă. Cînd am ajuns, ne-am schimbat în pantaloni de trening și tricouri și, o vreme, am crezut că totul va fi în regulă. Mama și tata se mișcau prin bucătărie în tăcere, spălînd vasele și pregătînd cafea. Amber și Tamsin se ignorau reciproc, dar, odată filmul pornit, asta nici nu mai conta. La unsprezece, mama dădu stingerea. Ne-am dus sus și ne-am spălat pe dinți. Nici nu m-am uitat în clipa în care Tamsin a ieșit din baie, purtînd pijamaua cu *Stăpînul inelelor*.

— Frumoasă bluză, observă Amber, pe același ton pe care-i spusese domnului Shoup „Frumoasă cravată“.

Amber se îmbrăcase cu o cămașă de noapte fără mîneci, albă și tivită cu dantelă roz. Tamsin n-o luă în seamă, instalîndu-se, ca de obicei, în sașul de dormit așezat pe jos, lîngă patul meu, și trăgînd fermoarul acestuia pînă sub bărbie.

Frenchie sări pe pat și se făcu ghem la picioarele mele.

Amber își desfășură și ea sacul de dormit.

— Ah, nu, i-am spus eu. Poți să dormi aici, în pat.

— Ești sigură? mă întrebă.

Am dat din cap că da, ochii lui Tamsin urmărindu-mi mișcările. Amber se strecură în pat, iar eu am întins pătura pe jos, de partea cealaltă a locului în care dormea Tamsin. De îndată ce-am stins lumina, Amber scoase telefonul mobil din rucsac și-i desfăcu clapeta, inundând camera cu o lumină albăstruie. Frenchie săltă capul.

— Ar trebui să le dăm niște apeluri unor tipi, zise ea, aparatul dentar reflectînd lumina ecranului, în timp ce Amber se apleca spre mine.

— Ăăă...

Căutam să nu vorbesc la telefon cu oameni pe care nu-i cunoșteam, pentru că nu eram niciodată sigură că vocea mea suna OK.

— Știu și eu...

Tamsin își luă cartea și se întoarse pe-o parte. Amber îmi șopti ceva, dar n-am auzit-o. Am aprins veioza de pe noptieră, ca să-i pot citi pe buze.

— Haide, Joy, mă îndemna ea. Eu o să-l sun pe Martin. Tu pe cine vrei să suni?

Numele lui Duncan Brodkey îmi stătea pe vârful limbii, dar ce-aș fi putut să-i spun? Dacă dormea? Dacă vocea mea îi suna ciudat? Dacă-și închipuia că sînt un băiat? Am simțit că încep să roșesc.

— Nu spui nimic și închizi, spuse Amber.

— Și ce rost are? întrebă Tamsin, întorcînd pagina.

— Păi, or să știe că te gîndești la ei, răspunse Amber, cu o expresie teribil de dezgustată. Uite, dacă tastezi steluță-șase-doi, apelezi cu număr ascuns, ca să nu-și poată da seama cine i-a sunat.

— Atunci, de unde vor ști cine se gîndește la ei? întrebă Tamsin. Ar putea fi oricine. Poate cineva a greșit numărul.

— Tu parcă citeai, îi replică Amber.

Își dădu ochii peste cap, exasperată. Mi-am mușcat buza, fără să scot o vorbă.

— Ce pacoste, îmi șopti ea.

Mi-am plecat capul, proptindu-mi bărbia în piept și prefăcîndu-mă că n-am auzit, deși Amber știa probabil că o auzisem. Mai rău, chiar, probabil c-o auzise și Tamsin.

A doua zi, m-am trezit la șapte și jumătate, m-am îmbrăcat în liniște, mi-am strecurat aparatele în urechi și-am zgîlțîit-o pe Amber de umăr cît de blînd am putut.

— Ce? zise ea, fără să deschidă ochii.

— Pot să-ți împrumut telefonul o clipă?

— Sigur, răspunse, rostogolindu-se pe partea ei.

— Pot să dau telefon în alt stat?

— Convorbiri nelimitate, zise Amber căscînd.

Contasem pe asta. Am scos volumul din *Fetele curajoase* de sub saltea, l-am îndesat în rucsac, i-am legat lesa lui Frenchie și m-am asigurat încă o dată că mobilul lui Amber era în buzunar. Nu eram sigură dacă mama îmi verifica mobilul ca să vadă cu cine vorbeam, dar știam că ținea socoteala minutelor și a mesajelor pe care le trimiteam și era foarte important să nu afle despre convorbirea asta. Am lăsat un bilet pe masa din bucătărie, anunțînd că ieșisem după covrigi, și m-am strecurat pe ușa din față.

Cerul era de-un albastru profund. O briză dulce mișca ușor crengile copacilor, răscolindu-mi părul și blana lui Frenchie cu adieri parfumate și făcînd umbrele de pe trotuar să tremure. Mi-am scos jacheta și mi-am legat-o în jurul mijlocului.

— Fetiță drăguță, fetiță drăguță, cîntă vagabondul în scaun cu rotile, de la colțul străzii.

Vînzătorul de la patiserie îmi zîmbi și-mi strecură în pungă încă un covrig, din partea casei. I-am pus sub braț și am mers cale de trei străzi către sud, după care m-am așezat pe-o bancă, la umbra unui sînger uriaș din parcul Mario Lanza.

Frenchie tropotea prin perimetrul destinat cîinilor, ignorînd restul patruipedelor și ridicînd arogant năsucul în aer atunci cînd încercau s-o miroasă. Am scos romanul din rucsac, l-am deschis la pagina unde lipisem semnul și-am început să citesc.

Ca studentă a prestigioasei Universități Larchmont, specializarea mea oficială era literatura engleză, dar, chiar din a treia săptămîină din anul întîi, a devenit limpede că eforturile mele se vor îndrepta mai ales către Iubiții Ticăloaselor Bogate. În timpul cursurilor, cînd pe foi de hîrtie mototolite găseam firimituri și resturi de blat de pizza (odată, am dat peste o întreagă felie cu pepperoni, tare ca piatra), în ore furate, la finalul căroră traversam invariabil Bell Courtyard, cu un rînjet satisfăcut pe față și cu lenjeria mea XXL în buzunar. Nu eram genul de fată care să rămîină peste noapte. Nu eram nici din acelea pe care le inviți atunci cînd e și colegul de cameră prin apropiere. Eu eram plăcerea vinovată, un răsfăț pe care și-l ofereau, tipul de fată care n-ar refuza nimic. Zvonul începu să umble. La fel și eu. Nu mă atrăgea sexul ca atare, partidele fiind între mediocre și bunicile. Ceea ce-mi doream cu ardoare era să stau cuibărită în brațele Iubitului

Ticăloasei Bogate, în vreme ce raze prăfuite de soare își croiau drum pe sub jaluzelele verzi, tipice în campus, imaginându-mi că aud spunându-mi-se „Te iubesc”. Firește că Chas, Trip ori Talbot nu rosteau niciodată aceste cuvinte. Nici măcar nu mă salutau, dacă se întâmpla să treacă pe lângă mine, prin curte, sau dacă ședeau alături la seminarul pentru „boboci”. Puteai să te lauzi în gura mare că ai făcut sex, dacă partenera era una dintre blondele anorexice și insipide care păreau a alcătui jumătate din promoția anului 1991, dar sexul cu cineva ca mine rămânea secret... Și-am trecut pe lângă toți băieții aceia precum devorasem odinioară ciocolatele de la Whitman pe care obișnuia să ni le aducă tata, înainte să se decidă că mai întâi dulciurile, apoi căsnicia și familia lui sînt o idee cît se poate de proastă.

Nu mi-o puteam închipui pe mama în posturile acelea : mama mea, cea care tricota, era membră în diverse comitete, conducea o dubiță și avea trei feluri de soluții de îndepărtat petele, puse bine în baie. Dar, pînă în prezent, mi se confirmase tot ceea ce știam despre roman. Era o versiune superficială a realității, o povestire oarecum adevărată. Dacă, în studenție, mama fusese într-adevăr o stricată notorie, mi-am zis că exista o singură persoană care mi-ar putea spune mai multe.

În carte, colega de cameră a maică-mii de la „Larchmont” se numea „Baldwin”. În realitate, cea cu care locuise în aceeași cameră în anul întâi era Alden Langley, din Richmond, statul Virginia. Îi aflasem numele de căsătorie (adică Chernowitz, care părea un mare pas înapoi față de numele de fată) de pe site-ul absolvenților de la

Princeton. Îl accesasem introducînd un cod găsit într-o revistă – *Princeton Alumni Weekly* – de-a maică-mii, pe care-o descoperisem în coșul de gunoi. Deși aș fi preferat acest mijloc de comunicare, Alden nu postase nici o adresă de e-mail. Își dăduse, însă, numărul de telefon. Cît ronțaiam eu marginile unui covrig cu sare, am lăsat-o pe Frenchie să adulmece pe lîngă un tomberon. La ora nouă fix, am format cu grijă numărul lui Alden, repetîndu-mi în șoaptă replicile și rugîndu-mă la Dumnezeu să am o voce normală. La al treilea apel, răspunse un bărbat.

— Alo?

Mai că mi-a pierit tot curajul și-am vrut să închid.

— Alooo?

— Alden Langley Chernowitz este acasă? am întrebat.

— Cine sînteți? mă chestionă vocea nazală.

Pe fundal se deslușeau glasuri de copii, ceea ce m-a mai liniștit. Măcar nu trezisem toată casa din somn.

— Mă numesc Joy Shapiro. Alden a fost colegă de facultate cu mama.

Bărbatul zăbovi puțin, apoi zise:

— Așteaptă o clipă.

Urmă un clic, se lăsă tăcerea, apoi în telefon se auzi vocea unei femei.

— Alo?

Părea nedumerită, dar nu ostilă.

— Bună ziua. Sînt Joy Shapiro. Pe mama o cheamă...

— ...Cannie, mă completă vocea instantaneu. Ce mai face? Speram că va veni și ea la reuniune.

— O, vai... ăăă, nu știu ce să vă spun.

În anul care trecuse, văzusem mereu sosind invitații portocaliu cu negru și scrisori, dar mama

le aruncase direct la coș. *Încă nu sînt pregătită pentru asta*, îmi zisese.

— E bine, cred.

Vocea lui Alden nu era aceea a unei bogătașe arogante, așa cum mă așteptasem. Era caldă și cu un ușor accent sudist, pronunțînd numele mamei de parc-ar fi fost „Cann-ee“.

— Cu ce te pot ajuta? mă întrebă ea.

— Ăăă...

Haide, Joy, spune odată, m-am încurajat singură.

— Am citit cartea scrisă de mama.

Alden nu răspunse, dar mi s-a părut c-o auzisem inspirînd repede.

— Și aș vrea să vă întreb...

Despre partea cu sexul, am continuat în gînd.

— Despre cercei, zise Alden cu o oarecare tristețe.

Pe moment n-am știut la ce se referă. Apoi mi-am amintit de pagina 73 și-am răsfoit rapid cartea pînă am dat de ea :

Maică-mea m-a condus pînă la Universitate, după ce-mi pusese în bagaje cîte două din toate : două perechi de blugi, două tricouri cu mîneacă lungă, două perechi de pantofi. Bine că asta era tot ce-aveam la sufletul meu, pentru că hainele colegei mele de cameră, Baldwin Carruther, ocupau întreg spațiul rămas disponibil în dulapul comun, umplînd inclusiv șifonierul pe care-l instalase în cameră, lîngă combină și deasupra unui covor oriental adus din Atlanta. Familia lui Baldwin studia la Larchmont de patru generații. Baldwin avea păr blond fin, pe care-l purta strîns într-o coadă subțire ca un creion, și brațe musculoase, cu care se alesese după anii de canotaj. Cît mă agitam

eu cu cearșafurile, ea a pus o poză înrămată lângă paturile noastre supraetajate. În fotografie era ea, stînd alături de sora ei în rochie de seară lungă pînă la podea, cu mînuși pînă la cot și-un buchet prins la încheietură.

— Erați la balul ei de absolvire? am întrebat.

— Nu, la balul de intrare în societate, răspunse ea.

Caseta de bijuterii a lui Baldwin era plină cu șiraguri de perle, brățări de aur, cercei de argint, pandantive și talismane.

— Ia orice dorești, mă invită, fluturînd nepăsătoare mîna în direcția comorii din cufăraș. Pînă în semestrul al doilea nu m-am atins de lucrurile ei. Fusesem invitată la un bal mascat – de fapt, toată lumea din cămin primise invitații – și mă hotărîsem să mă costumez în Madonna. Cerceii mari, din aur ai lui Baldwin ar merge de minune, mi-am zis. I-am scos din cutie și i-am lăsat un bilet. Cînd m-am întors, am găsit un mesaj pe pernă, în care scria : **DĂ-MI CERCEII ÎNAPOI. SÎNT MOȘTENIRE DE FAMILIE.**

Mi-era greață cînd i-am scos din urechi și i-am așezat la loc, în vîrfurile talmeș-balmeșului de bijuterii : perle, brățări, medalionul gravat cu numele ei.

— Bogații sînt alt soi de oameni, am zis cu voce tare.

Apoi am rostit cuvintele „moștenire de familie“.

În următoarele două săptămîni, Baldwin nu mi-a spus decît „bună dimineața“ și „noapte bună“, dar era evident că nu uitase de greșeala pe care-o făcusem. Într-o sîmbătă

seara, intră împleticindu-se în cameră, de mînă cu Jasper Jenkins. Jasper, băiatul de care mă amoresasem la ziarul școlii, unde el scria știrile sportive, iar eu eram redactorul care-i scria titlurile articolelor și-i corecta greșelile. Am rămas întinsă în pat, încremenită, în vreme ce Baldwin îl trase în patul de sus și, judecînd după sunete, îi făcu o felație extrem de stîngace. „Ai grijă la dinți !” o avertizase el de mai multe ori. Îngrozită și excitată în același timp, am stat acolo cu pumnii închețați și mi-am spus în gînd : Să nu iei niciodată cu împrumut bijuteriile bogătașei, chiar dacă îți dă voie.

— Nu era vorba despre cercei, zise Alden. Era o geacă. O geacă de piele. Maică-ta a luat-o cu împrumut și eu m-am supărat.

— Oh.

— Dar nu din pricină că era scumpă ! Era geaca bunicului meu. Mi-a lăsat-o prin testament. Însemna foarte mult pentru mine. Mama ta nu avea de unde să știe asta. Ne-am certat, dar ne-am împăcat după aceea. Vedeam și eu că... Adică, erau fete de genul ăsta la Princeton. Știi tu, fete bogate, care te făceau să te simți de rahat doar pentru că respirai același aer. Ar trebui s-o întrebi pe maică-ta despre tipa de la etajul nostru, care și-a adus și caii cu ea, zise Alden chicotind.

— Frățioare !

Nu-i mare brînză, mi-am notat pe Post-it, în timp ce Alden continua să vorbească. Am scris „cai” și, din motive pe care nu le înțelegeam, am adăugat „mama”.

— Deci ea... ea chiar a....

Nu eram în stare să rostesc cuvintele cu voce tare. *Ea chiar s-a culcat cu toți băieții ăia ? Se*

plimba prin campus cu chiloții în buzunar ? Era într-adevăr genul ăla de fată ?

— Ei, sînt doar povești, scumpo, chicoti Alden.

Am scris și „povești“. Dar, doar pentru faptul că aceste isprăvi nu erau decît povești, nu însemna că nu exista un sîmbure de adevăr pe undeva, licărind precum monedele pe fundul unei fîntîni. *Cine e ea ?* m-am întrebat, punînd la loc capacul stiloului. *Cine e mama, de fapt ? Și cine sînt eu ?*

— Hei, ea-i pe-acolo ? se interesă Alden, cu vocea-i muiată în dulceața Sudului. Aș putea s-o salut ?

— Doarme, i-am spus.

Alden rîse.

— Norocoasa. Păi, transmite-i salutări din partea mea, scumpo. Spune-i că mă gîndesc la ea.

Pe fundal, se auzi un copil scîncind și, rîzînd iar plină de veselie, Alden îmi zise :

— Tre' să fug.

Și închise.

Cincisprezece

— Numele, spuse Peter.

Stăteam rezemată de un braț al canapelei, iar el ședea cu fața la mine, cu picioarele goale încrucișate și cu laptopul în poală.

— O! Știu eu! am zis, fluturînd mîna în aer.

Peter îmi adresează o privire severă, în vreme ce degetele îi țacăneau pe tastatură.

— Datele de naștere, citi el și le completează. Adresa, numărul de telefon de acasă, numărul de telefon de la serviciu, telefon mobil... Se opri puțin. Ocupații.

— Păi, tu ești doctor dietetician.

— Specialist în medicina de prevenire a obezității, se strîmbă Peter.

— Da, așa zici tu.

— Și tu?

Am tresărit. Era miercuri seara. Mașina de spălat vase pufăia de zor, Frenchie moțăia în pătucul ei, Joy gîngurea ceva în dormitorul ei, iar eu și soțul meu tocmai începuserăm să completăm o cerere de zece pagini pentru înscrierea la Open Hearts Surrogate Services. (El alesese Open Hearts. Eu, veșnic amatoare de-o denumire frumoasă, voisem să aleg o companie de mame-surrogat și donatoare de ovule pe care-o găsisem pe net și care se numea Game Ova.)

— Nu poți să scrii pur și simplu „gospodină“? Sună bine.

Peter bătu darabana pe marginea laptopului.

— Pe oamenii ăștia îi interesează declarațiile de venit din ultimii zece ani. „Gospodină“ nu detaliază sursa veniturilor tale.

Iată o remarcă inteligentă.

— Păi, ce-ai zice de „gospodină bine plătită“? Sau „gospodină care a câștigat la loto“?

— Candace, rubrica e foarte mică.

Își strecură picioarele goale în poala mea. I-am strâns degetele în palmă, după ce mă asiguraseram că Joy nu era prin apropiere. Cu o seară înainte, ne uitaserăm împreună la un film și, când mă văzuse că-i masez picioarele lui Peter, mă săgetase cu o privire ucigător de dezgustată și ieșise din cameră.

— Poți să pui o notă de subsol?

— Dar ce sînt eu? David Foster Wallace¹?

— Fostă scriitoare? Poate chiar scriitoare pensionată?

— Scriitoare, decise el și completează rubrica, apoi mă privi sfidător, de parcă abia aștepta să-l contrazică.

Cînd am primit în cutia poștală primele volume din *Fetele curajoase nu plîng*, copertele lor roz aprins ițindu-se cu neobrăzare din plicul din carton gros, am crezut că întreaga mea viață avea să se schimbe. Anii îndelungați în care fusesem doar cititoare, în care visasem cu ochii deschiși să devin o scriitoare adevărată îmi creaseră și întăriseră convingerea că momentul în care opera mea va ieși în lume va reprezenta pivotul pe care întreaga mea viață își va schimba, profund și pentru totdeauna, cursul.

În seara de luni de dinainte de ziua publicării, Peter m-a invitat la Le Bec Fin, unde-am savurat

---

1. David Foster Wallace (n. 1962), romancier și eseist american.

cantități mari de vin și le-am spus tuturor, de la garderobieră pînă la băiatul care servea brînză, vestea cea bună. După desert, m-am împleticit pe trotuar în direcția Barnes & Noble, pe Walnut Street, Peter susținîndu-mă cu brațul. Am rămas în fața vitrinei, legănîndu-mă pe picioare și plină ca un butoi, spunîndu-le trecătorilor indiferenți că romanul meu era acolo, înăuntru. (Din nefericire, nu anticipasem faptul că librăria era încă deschisă, și nici reacția gardianului, care m-a amenințat că va chema poliția dacă nu încetez să mozolesc geamul.)

A doua zi de dimineață, ușor mahmură și extrem de agitată, mi-am tîrît, ajutată de soră-mea, valizoiul cenușiu și fetița (plus scaunul ei de mașină, punga cu scutece, sortimentele de alimente pentru copii și alte angarale) pînă la Aeroportul Internațional din Philadelphia, unde urma să înceapă turneul de promovare a romanului. Am pornit-o din Cleveland, unde m-am așezat, plină de speranță, îndărătul unui uriaș teanc de ediții cartonate. După două ore, izbutisem să vînd cantitatea impresionantă de... un volum. Ne-am continuat drumul spre Chicago; la ședința de lectură s-a prezentat o singură persoană și sînt sigură că femeia respectivă nu avea adăpost, refugiindu-se în librărie ca să se mai încălzească.

În Kansas City, o femeie lividă și care tremura toată s-a apropiat de podiumul pe care stăteam, într-o librărie simandicoasă unde puseseră în vitrină un poster cu romanul, pînă ce un client fidel se plînsese.

— Mama dumitale a zis că mă strînge de gît, dacă nu vin, așa că sunteți bună să-i telefonați și să-i spuneți că sînt aici? mă imploră femeia.

În Miami, bunică-mea m-a șocat aducînd la librărie tot clubul ei de bridge și anunțînd destul de tare ca să se facă auzită, în ciuda urletelor ce veneau de la secțiunea pentru copii:

— Asta e nepoată-mea, scriitoarea.

Din păcate, mîndria ei nu a mers pînă într-acolo încît să plătească prețul de 24,95 de dolari, înscris pe copertă.

— O s-o iau de la bibliotecă, m-a asigurat ea, lăsîndu-mi pe obraz un semn semipermanent de ruj coral, spunîndu-mi că bluza mea neagră mă slăbea foarte mult și întrebînd-o pe soră-mea dacă are logodnic.

În Atlanta, însoțitoarea mea, femeia pe care editoarea o angajase ca să mă escorteze la evenimente, și-a petrecut întreaga oră cît a durat călătoria de la aeroport povestindu-mi toate amănuntele morții soțului ei, decedat cu o lună înainte. Din pricina ei, ne-am rătăcit complet și-am întîrziat un ceas la ședința de lectură. Pe drum spre hotel, a mai încasat și-o amendă pentru viteză excesivă. În Milwaukee, o evreică ortodoxă purtînd o perucă strîmbă m-a certat aspru și îndelung, pentru că eroina romanului mîncă alimente impure. Am așteptat s-o aud plîngîndu-se și de scena în care Allie făcea sex cu un om de serviciu care nu era evreu, în parcare a sinagogii, de Yom Kippur, ceea ce reprezenta o insultă mai gravă la adresa Domnului decît sendvișul cu șuncă de porc de la pagina 217, dar criza de furie n-a mai avut loc. Se pare că problema era porcul, nu sexul.

În fiecare zi, instalam scaunul lui Joy în mașina unei alte însoțitoare, dintr-un alt oraș, conducînd de la o librărie la alta, ca să dau autografe toată după-amiaza și să citesc din carte seară de seară. După ședințele de lectură, comandam o salată în camera de hotel, apoi mă întindeam în pat, pe cearșafuri moi din bumbac, cu Joy adormită lîngă mine și cu soră-mea scormonind prin minibar, în vreme ce gîndurile mi se jucau de-a leapșa prin minte. Cred că turneul costase o avere. Cu excepția serii în care bunica venise cu membrii clubului

de bridge, numărul participanților la sesiunile de lectură nu depășise o sută, ceea ce însemna că nici romanul nu se vindea prea bine. Oare editoarea mă va considera pe mine responsabilă? Îmi vor cere înapoi avansul? Existau precedente pentru asta?

Nu că m-aș fi mirat foarte tare. Mă așteptasem ca *Fetele curajoase* să fie asemeni unui semnal radio de la capătul spectrului, la care te puteai conecta numai în serile cu cer senin și fără stele. Am crezut că romanul va circula în grupurile de prieteni sau printre membrii familiei; mi-am imaginat că suratele mele, fetele grase, fără noroc în dragoste și nefericite în propria piele, vor găsi cartea la bibliotecă ori pe rafturile vreunei case de vacanță, poate la vreo vânzare cu reduceri ori printr-un târg de vechituri; nădăjduisem c-o vor descoperi, o vor citi și vor afla în ea mîngîiere. Altă răsplată n-aș rîvni. Deocamdată, însă, speram din inimă că eforturile mele o vor mulțumi pe editoare.

Eram în Seattle, într-o miercuri după-amiază, dînd autografe pe cărți la biroul de informații și răspunzînd la întrebări gen „Unde este toaleta?” sau „Știți cumva numele unui roman de dragoste cu copertă roșie ori poate albastru închis?”, cînd mobilul începu să sune, iar pe *display* apăru numele agentului literar.

— Hei, ia ghici ce s-a întîmplat? i-am zis Larissei, aplecîndu-mă s-o iau pe Joy pe sus, înainte să dărîme un raft întreg de cărți cu *George cel curios*. Aseară au venit cinci persoane! Și toate arătau de parcă n-ar ieși niciodată din casă!

— Lasă asta. Îți trimit prin fax un număr complet din *New York Times Book Review* de săptămîna viitoare, pe care l-am obținut cu mare bătaie de cap și cheltuială, mă anunță ea.

— De ce?

Prestigioasa publicație rareori discuta genul de literatură ușoară, pentru femei, pe care-o abordasem eu, excepție făcând romanul bazat pe fapte și personaje reale, în care rolul negativ era deținut de o mare damă din Manhattan, a cărei identitate era ușor de ghicit (în astfel de cazuri, revista angaja, de regulă, un aghiotant de-al damei și-l puneă să scrie articolul).

— Așteaptă numai și-o să vezi!

Am cumpărat o carte cu abțibilduri pentru Joy și-un *frappucino* degresat pentru soră-mea, iar însoțitoarea ne conduse înapoi la hotelul de cinci stele, în SUV-ul personal, care era atât de departe de pământ, încât persoana ținea în mașină un scăunel, pentru cazurile în care transporta autori mai în vîrstă. Revista de recenzii literare, în variantă completă, sosise prin fax la recepție și mă aștepta. Am răsfoit-o încet, împreună cu însoțitoarea, o femeie amabilă și cam de vîrsta maică-mii, care ne întâmpinase la aeroport cu un coș plin cu jucării pentru Joy, transportat în partea din spate a SUV-ului. Articolul de pe prima pagină era o recenzie a unei colecții de nuvele, de 160 de pagini, a lui Daniel Frustmann Friedlander, intitulată *Budapest Nights*. Cu o săptămînă înainte, *The New Yorker* publicase o biografie de zece pagini a autorului, marșînd pe înfățișarea lui tinerească și accentul rusesc fermecător. Ciudat. Îl cunoșteam pe Dan încă din facultate, cînd n-avea decît două nume și nici urmă de accent.

La pagina trei, un critic cultural de la o revistută lucioasă îl numea „măgar“ pe-un editorialist de la o publicație rivală. Editorialul despre bestselleruri nici nu lua în seamă cărțile de pe lista celor mai bine vîndute, trîmbițînd un roman care putea fi cumpărat doar în Germania și numai în germană. Eram pe punctul de-a o suna pe

Larissa, ca s-o întreb dacă era ceva ce-mi scăpa mie, când mi-au căzut ochii pe lista de bestselleruri. Și iat-o, la numărul 11: *O femeie singură din Philadelphia parcurge drumul anevoios dintre dramele de familie, aventurile sexuale și viața de părinte*, spunea rezumatul. Șocată, m-am rezemat de ghișeul de la recepție.

— Frățioare!

Soră-mea, pe care, la vremea aceea, încă o mai chema Lucy, îmi smulse paginile din mână, apoi țipă triumfătoare.

— Permiteți-mi să fiu prima care vă felicită, îmi spuse însoțitoarea și-mi strînse solemn mîna.

Peter mi-a trimis flori. Editorea a trimis șampanie, pe care soră-mea a pus stăpînire numai-decît. Larissa mi-a expediat bomboane de ciocolată și o rățușcă de cauciuc, pentru Joy. La următoarea haltă din cadrul turneului, revista *People* a trimis un reporter, un fotograf și, slavă Cerului, o specialistă în machiaj, în vederea unui interviu, care cuprindea și fotografia obligatorie, înfățișîndu-ne pe mine și pe Joy țopăind pe un pat de hotel. Dedesubtul pozei scria: „Final fericit”. *Twentyfourseven*, o revistă new-yorkeză, și-a trimis reportera-vedetă, o femeie de vîrstă mijlocie și înspăimîntător de slabă, cu pielea obrazilor atît de întinsă pe oase, încît i se vedeau vinișoarele, ca să scrie un articol biografic în timpul șederii mele în Los Angeles. Cucoana se lansă în interviu deschizîndu-și brusc carnetul și mîrîind la mine:

— Ați scris cartea pentru că vreți ca oamenii să vă simpatizeze?

— Nu, i-am răspuns de îndată ce mi-am recăpătat suflarea. Nu, asta e motivul pentru care sînt promiscuă.

Editorea prelungi turneul, incluzînd alte patru orașe: Denver, Albuquerque, San Francisco și apoi iarăși L.A. În seara sesiunii de lectură din

Pasadena, constatase că nu mai aveau lenjerie curată, că-i pierdusem lui Joy toate păpușile Polly Pocket și că nu-mi doream decît să merg acasă, să dorm o săptămîină încheiată și să-mi planific nunta.

— A venit cineva special să te vadă ! mă anunță directoarea librăriei, conducîndu-mă spre podium, în timp ce soră-mea o luă pe Joy în brațe și-o porni să caute cărțile cu Eloise.

— Da ?

Maxi, mi-am zis. Prietena mea, vedetă de cinema, îmi spusese că va fi plecată la o filmare în Vancouver (care, mi-a jurat ea, putea fi făcut să semene ca două picături de apă cu New Yorkul), dar poate că venise înapoi special ca să mă vadă. Am cercetat, plină de speranță, mulțimea. Douăzeci de oameni. Nu era rău.

— Bună, i-am salutat eu voioasă, alungînd oboseala și afișînd zîmbetul destinat publicului. Vă mulțumesc foarte mult că ați venit în seara aceasta. Voi citi cîte ceva din primul capitol al romanului.

La instrucțiunile Larisei, am ținut cartea sus, astfel încît toată lumea să vadă cît mai bine coperta. De fapt, era imposibil să n-o observi, avînd în vedere că imaginea prezenta niște sîni mari încadrînd o înghețată cu frișcă și ciocolată, de pe care o cireașă în lichior se scurgea sugestiv în decolteu. Mesajul nu era chiar așa de greu de descifrat. Coperta cărții lui Daniel Frustmann Friedlander ne înfățișa o fotografie alb-negru granulată a unui castel din Cehia. *Mă rog*, mi-am zis. *Poate data viitoare.*

— Apoi, dacă doriți să-mi adresați întrebări...

Vocea mi s-a stins cînd l-am zărit pe bărbatul care se oprise lîngă rîndul din spate, fără a căuta să se așeze undeva. Purta un costum bleumarin, iar părul negru și creț era vîrstat cu argintiu.

Totul la el părea să strălucească : ceasul de aur, verigheta, ochelarii, dinții. Mi s-a tăiat răsufarea în clipa în care tata ridică mîna.

— Cannie, mă strigă cu o voce joasă și caldă, de parcă am fi fost numai noi în librărie.

Mi-am înghițit nodul din gît, forțîndu-mă să deschid gura și să vorbesc.

— Bună, tată.

Un murmur străbătu încăperea, stîrnit, probabil, de cei care citiseră cartea. M-am chinuit să deschid volumul și m-am apucat să citesc, din memorie, frazele cu care-mi începusem povestirea cu mult timp în urmă.

Dintre toți bărbații care mi-au tras-o și m-au dezamăgit, tata a fost primul și cel mai crud. Drew Blankenship a fost pe locul doi, la mică distanță. Retrospectiv, ar fi trebuit să știu că era o pacoste. Chipul lui grăia adevărul, chiar dacă gura nu spunea decît minciuni. Cu toate astea, deschizînd un număr din Cosmo, atrasă, ca întotdeauna, de promisiunile că voi da jos rapid cinci kilograme, că-mi voi însuși la perfecție toate trucurile de machiaj ale vedetelor și că voi deprinde o poziție exotică și inedită, care-l va face să geamă, să scîncească și să cerșească precum un cîine, am fost uimită peste măsură cînd ochii mi-au căzut pe numele lui Drew, scris deasupra unui articol intitulat „O dragoste mare, mare“. Drew a scris un articol ? m-am întrebat. Eu eram cea care mai făcea un ban din articole de colaborator. Eu eram cea care-ar fi dat în cap numai să-și vadă numele într-o revistă de circulație națională. Pînă în clipa aceea, crezusem că visul lui Drew era să crească într-o bună zi o plantă de marijuana, despre

care să se scrie în High Times. Parcurgînd la iușeală articolul, cu inima bătîndu-mi tot mai tare și cu mîinile înghețate, am realizat că mă înșelasem cumplit.

Mulțimea de oameni a rîs exact atunci cînd trebuia, a oftat adînc și plină de înțelegere aflînd că articolul era despre constituția masivă a lui Allie (*Dumnezeu mi-e martor că ar fi putut să se refere la dotările lui Drew, scrisesem eu. Licența poetică are limitele sale*). Pe măsură ce citeam, trăgeam cu ochiul la tata, care nu se mișcase de la locul său. Stătea cu mîinile în buzunare, iar pe chip purta o mască impenetrabilă. Dacă prima propoziție l-ar fi deranjat cîtuși de puțin, mi-aș fi dat seama. Mi-am întors atenția către pagină și m-am concentrat, cît de intens am putut, asupra surorii mele și-a lui Joy, care ședeau în siguranță, într-un fotoliu imens, cu spatele la podium. *Ține-o departe de el, ține-o departe de el, ține-o departe de el.*

— Întrebări? am izbutit să articulez.

Urechile îmi vîjîiau, iar mîinile îmi erau asudate.

O femeie din primul rînd ridică brațul.

— Lucrez de ceva vreme la un roman, zise ea.

Am început să vorbesc fără să fie nevoie să mă gîndesc la ce spuneam. I-am povestit cum fusese publicat romanul, apoi am răspuns la întrebări despre cartea însăși, despre agentul meu literar, despre adevăr și ficțiune. Mi s-a oprit respirația în gît cînd am văzut-o pe Joy îndreptîndu-se cu pași ezitanți spre mine, ținînd în mînă o carte cu Eloise.

— Mă scuzați, am murmurat. Lucy? am spus la microfon.

Soră-mea veni în grabă dinspre secțiunea pentru copii, ținînd și ea o carte în mînă. S-a

mișcat rapid, dar nu suficient de rapid. În vreme ce oamenii șopoteau, tata se aplecă și-o luă pe Joy în brațe, iar aceasta, deși de regulă urla de câte ori vedea un bărbat străin (Lucy presupunea, deseori corect, că bărbatul străin era luat drept încă un doctor care îi va face o injecție), se cuibări lângă el și-și aruncă brațele pe după gâtul lui. Mi-a stat inima în loc.

— N-o atinge, i-am spus, dar cuvintele se auziră ca o șoaptă gîtuită.

— Bună, pisoiaș, zise tata.

— Pisoiaș! repetă Joy și bătu încîntată din palme.

Am rămas încremenită și amuțită, incapabilă să mă mișc sau să cred ce vedeam. Tata scoase din buzunar un mic aparat de fotografiat argintiu și, cu un zîmbet, îl întinse unei persoane care le făcu bucuroasă o poză, în vreme ce soră-mea stătea lângă rafturile pentru copii, cu palma la gură și părăind la fel de îngrozită ca și mine.

— Joy, am strigat-o, întinzînd brațele spre ea.

— Pisoiaș! exclamă Joy chicotind.

— Felicitări, spunse tata și-o lăsă din brațe cu blîndețe.

Pînă mi-am șters lacrimile și-am dat-o pe Joy înapoi în grija soră-mii, tata dispăruse, iar eu rămăsesem țintuită locului, cu inima bătîndu-mi puternic și picioarele amorțite, pe jumătate furioasă, pe jumătate uluită. De ce-ar vrea tata să mă vadă, după atîta timp? M-am așezat pe un fotoliu și-am închis ochii. Las-o baltă. Urma să plecăm a doua zi, la prima oră. Descifram eu misterul acasă.

A doua zi, am ajuns înapoi în Philadelphia, la casa mea de cărămidă roșie și la Peter, de care-mi fusese atît de dor, încît, de vreo săptămînă, sentimentul se transformase într-o durere continuă. Mi se desprinseseră două rotițe de la valiză.

Soră-mea șchiopăta, după ce se rănisese încercînd să se cațare în țarcul de joacă al lui Joy.

— Am vrut să văd dacă încap, îmi explicase ea, cu o oarecare mîndrie de chefliu.

Grădina pe care-o sădisem înainte să plec era sufocată de buruieni; coșurile cu violete și petunii se uscau din lipsă de apă. Cartea ștersese un întreg anotimp. Pierdusem toată primăvara.

Dar, în calitate de senzație a săptămînii și, firește, de reprezentată-simbol a femeilor grase și foarte grase, care n-avea nimic împotrivă să fie fotografiată în public, mă întorsesem acasă cu un premiu de consolare foarte drăguț: un teanc de oferte supuse examinării mele, una mai măgulitoare și mai bizară decît alta. De pildă, aş dori să fiu noua reprezentată a Supraveghetorilor Greutății?

— Dar sînt grasă! am izbucnit, vorbind cu Larissa.

— Bănuiesc că, de îndată ce-și vor isprăvi treaba cu tine, n-o să mai fii.

Doream să fac reclamă la fursecuri dietetice, înghețată fără grăsimi și haine pentru gravidele grase? Nu, nu și încă o dată, nu, deși suna tentant.

Compania care-mi eliberase cartea de credit m-a avansat la White Card, acel instrument rar și legendar care nu impunea limite de cheltuială și oferea tot soiul de bonusuri. Un doctor din Illinois mi-a oferit o operație de by-pass gastric gratuită. Un chirurg din Pittsburgh a pus la bătaie o operație de ajustare a nasului, deși nu mă gîndisem niciodată că nasul meu ar avea nevoie de așa ceva. Era mare, firește, dar se încadra în proporțiile generale. Un văr de gradul al treilea, pe care-l văzusem de două ori în viața mea, mi-a cerut un împrumut ca să pună pe picioare o combinație personală între o companie

de formare profesională și-un bar. L-am refuzat, dar am adăugat că puteam să-i dau relații, dacă intenționa să-și facă operații la nas și stomac.

Cea mai ciudată ofertă a venit din partea unei companii care-mi propunea să fiu purtătoarea lor de cuvânt pentru tampoane, în campusurile studentești.

— Ar trebui să vizitez diverse facultăți, îmbrăcată ca un tampon gigantic? am întrebat-o pe Larissa.

Mi-o imaginam îndărătul străvechiului ei birou din mahon, șezînd în scaunul roz, capitonat, și frunzărind cartea.

— Nu cred, răspunse pe un ton vioi.

— Aș putea să mă costumez în tampon, dacă aș vrea? am insistat eu.

— Ăăă...

— Oare oferta asta duce spre alte fire?

Larissa oftă.

— Ai terminat cu bancurile despre menstruație?

— Păi, am zis eu umilă, nu-s prea multe de absorbit.

Și nici nu prea exista timp pentru asta. Odată ajunsă acasă, mă așteptau încă vreo șase interviuri, aranjate de editoarea mea. De ani de zile scriam pagina de divertisment a ziarului *Philadelphia Examiner*. Îmi închipuisem că, după aproape un deceniu în care-i pisasem pe alții, eram pregătită să fiu trecută eu însămi prin mașina de tocat. Dar mă înșelam amarnic. Îmi deschisesem ușa vechilor mei colegi – oameni cu fețe proaspete sau marcate de acnee; mame iritate și ocupate, ale căror mobile zbîrnîiau neîncetat; băieți tomnatoci și simpatici, care se perindaseră de la ziar la ziar și de la o revistă la alta. Le arătasem casa, le istorisisem întâmplări din turneu, le-o prezentasem pe Joy. În majoritatea

cazurilor, lucrurile merseseră foarte bine, chiar dacă *Publishing Today* nu fusese prea impresionat de conținutul frigiderului meu (prea mult unt și prea puține fructe pentru gusturile reporterului), iar titlul din săptămînalul de Chicago fusese regretabilul: FATA CEA GREOAIE, REGINA ROMANELOR DE DRAGOSTE MODERNE.

— Greoaie? am urlat eu la Peter, fluturînd tăietura din ziar. Greoaie? „Greoi“ sună a sac de gunoi. Eu, una, am forme generoase.

Apoi, într-o duminică dimineată, am deschis ușa și-am constatat că numărul zilnic din *Examiner* nu era pe trepte.

— Ai luat tu ziarul? am strigat.

Peter scutură din cap fără să mă privească.

— Azi n-avem ziar, zise el.

M-am întristat. Ziarul era livrat în fiecare zi, ceea ce însemna că Peter se trezise de cu zori și se descotorosise de el. Știam și motivul. Cu o săptămîină înainte, petrecusem două ore în compania reporteritei pe care *Examiner* o angajase în locul meu, o fată cu voce slabă și-un caz grav de acnee, care se prezentase cu un buchet de garoafe luat de la băcănie.

— Îmi plac copiii, mă anunțase ea cînd i-o prezentasem pe Joy. Dacă aveți vreodată nevoie de cineva să stea cu cea mică...

I-am mulțumit pentru ofertă, în vreme ce trăgeam concluzia că ziarul o plătea mai prost decît pe mine. Interviuul s-a întins pe-o jumătate de oră încheiată. Mă întrebasese cum reușisem să scriu o carte, lucrînd în același timp pentru ziar, și dacă agentul meu literar ar avea timp să-i citească romanul, acum, că aflase cum putea să-și facă timp pentru a scrie unul.

Peter stătea în spatele meu și-i simțeam mîinile calde pe umeri. Am tras adînc aer în piept, luîndu-mi inima în dinți să aflu adevărul.

— Cît de rău e? l-am întrebat.

— Ar fi mai bine să nu-l citești.

— Ei, haide. Fostul meu iubit mi-a zis că sînt grasă într-un articol apărut în *Moxie*. Ce-ar putea fi mai rău de-atît?

Urmă o pauză agonizantă.

— Nu cred că..., zice el.

Telefonul începu să sune, iar eu am smuls receptorul.

— Alo?

— De ce le-ai spus celor de la *Examiner* că am fost la dezintoxicare?

Mi-a căzut fața.

— De ce le-am spus... ce?

— De ce... le-ai spus... celor de la *Examiner*... că am fost... la DEZINTOXICARE? rosti sacadat soră-mea. N-o mai auzisem niciodată vorbind cu atîta furie. Și, dacă tot era musai să aduci vorba, de ce nu le-ai zis că am făcut asta ca să cunosc bărbați?

— Nu știu despre ce vorbești! Nici nu i-am pomenit fetei ăleia despre tine!

Tonul soră-mii scăzu și mai mult.

— De ce? Nu știi că am nevoie de publicitate?

— Stai puțin, am rugat-o, băgînd laptopul în priza de la bucătărie și ignorînd semnele disperate pe care mi le adresa Peter. Nici n-am citit articolul.

Am încărcat pagina, cu soră-mea urlîndu-mi încă în ureche, apoi am înghițit greu. Lîngă poza reporterei, ale cărei coșuri fuseseră îndepărtate electronic, se afla următorul titlu: „SECRETE DEZVĂLUITE. FOSTA REPORTERĂ A ZIARULUI NOSTRU, Candace Shapiro, scoate aur curat din rufe murdare ale familiei“.

— Secrete dezvăluite? am citit eu tare. Rufe murdare?

Se auzi semnalul de apel în așteptare.

— Nu închide, am rugat-o. Alo?

— Candace, lătră frate-meu.

— Josh, i-am răspuns, în vreme ce pagina continua să se încarce. Mă suni ca să mă întrebi de ce am povestit că Lucy a fost la dezintoxicare?

— Nu. Vreau să te întreb de ce le-ai povestit că am fost arestat pentru consum de băuturi alcoolice în public, atunci când aveam cincisprezece ani?

— Dar nu le-am spus asta.

Mi-am aruncat rapid ochii peste articol.

Candace Shapiro stă pe canapeaua din eleganta ei locuință situată în centru orașului, cu picioarele grăsuțe aproape încrucișate și cu un zîmbet larg, ce-i încrețește obrajii durdulii, de parcă nu i-ar veni nici ei să creadă peste ce noroc a dat.

— Doamne sfinte...

Am continuat să citesc și iată fragmentul cu pricina: arestarea lui Josh (îl săltaseră din fața casei unui prieten, împreună cu o frapieră Merry Berry) și scurta perioadă petrecută de soră-mea la dezintoxicare. Al treilea paragraf nu numai că dezvăluia suma primită de mine ca avans, dar dădea și prețul casei, o chestie pe care eu, personal, n-o făcusem decît o singură dată, anume în cazul unui fundaș al echipei Eagles, implicat într-un divorț foarte urît.

— „O rochie de vară mototolită – măsura 46, cu etichetele de la Lane Bryant încă atașate – zace pe patul nefăcut al lui Shapiro, cu prețul la vedere: 399,99\$“, am citit cu voce tare. OK, în primul rînd, rochia aia costă 39,99\$!

Cineva sună la ușă.

— Răspund eu, se oferă Peter, în vreme ce semnalul de apel în așteptare se auzi din nou.

— Lucy?

— Maică-ta la telefon, se auzi vocea blîndă și placidă a mamei. Uite, Cannie, tu știi că sînt oricînd fericită să-ți ofer material de creație, dar

mă văd nevoită să te întreb dacă era absolut necesar ca publicul cititor să afle că am cunoscut-o pe Tanya în piscina de la Centrul Evreiesc?

— O, Doamne, am gemut. Mamă, eu nu...

Ușa dormitorului lui Joy se dădu în lături și fiică-mea, aproape în pielea goală, purtând doar un tricorn și o pereche de chiloți cu Ariel, în care înfipsese o periută de dinți, coborî în bucătărie.

— Piratul Joy!

— Te sun eu imediat, i-am zis mamei.

Am închis și i-am dat un pupic lui Joy.

— Du-te și îmbracă-te, botoșel. Pantaloni și bluză.

— Cîini infami, zise ea cu tristețe, lipăind înapoi spre camera ei.

Peter reveni în bucătărie, roșu la față și ținînd în mîini un pachet învelit în hîrtie.

— Cineva ți-a făcut prăjituri, îmi spuse, aruncînd rapid pachetul în coșul de gunoi și spălîndu-se pe mîini.

Era mai indicat să nu le mîncăm.

— Asta nu-i a bună.

— Mie-mi spui?! am exclamat eu, continuînd să parcurg articolul cu tresăriri, avînd senzația, tot mai puternică cu fiecare cuvînt, că mă lovise un autobuz.

— „Nevrotică și cinică“? „Simte nevoia acută de a se confesa“? Nici măcar n-a avut ocazia să constate cît de nebună sînt de fapt. Și a scris greșit numele lui Joy! N-o cheamă Joyce!

Ușa dormitorului lui Joy se deschise iar și ea începu să coboare lent. Își schimbase pălăria de pirat cu una de cowboy și se încinsese cu o centură, de care atîrnau două pistoale de plastic peste burtica ei goală.

— Cowgirl Joy!

— Pantaloni, am repetat eu pe un ton hotărît. Bluză.

Ne făcuserăm planuri pentru ritualul de duminică dimineața, adică o plimbare pînă în Old City, unde urma să luăm cîte-o cafea și-un croasant la Metropolitan Bakery. Mi-am dat seama că acum nu prea mai aveam șanse să ne punem planurile în aplicare. Nici gînd să-mi mai arăt obrajii durdulii, posibil chiar mutra dementă, în public.

— La naiba, zise Joy și-o porni către camera ei.

M-am uitat lung la pagină, apoi am citit cu voce tare:

— „Casa lui Shapiro e înțesată de dovezi care atestă prezența unui copil de trei ani, de la bucăți de biscuit strivite pînă ce-au pătruns în țesătura covorului, la un cărucior de cumpărături din plastic, doar pe jumătate asamblat, din camera de zi. În după-amiaza petrecută împreună, cîinele ei, Nifkin, năpîrlește pe canapea, iar fiica, Joyce, nu se zărește pe nicăieri. Shapiro îmi spune că mama ei s-a ocupat de micuță, cîtă vreme a durat explozia publicitară. *Babysittere, soră-mea, iubită maică-mii, vînzătoarea de la Starbucks, oricine era disponibil*, rîde ea, lansîndu-se într-o istorie despre cum sora ei, proaspăt ieșită de la dezintoxicare, a reușit s-o încuie pe Joyce într-o cameră de hotel, în timpul turneului de promovare a cărții“.

Am trîntit capacul laptopului. M-am convins că exista ceva și mai dureros decît să se spună despre tine că ești grasă într-o pagină de ziar.

— Sînt o mamă rea? am întrebat, îngropîndu-mi fața în palme. Pur și simplu nu înțeleg. A fost așa de drăguță! Și cum de-a aflat de maică-mea și de piscină?

— Cannie, îmi zise Peter cu blîndețe, n-ai povestit tu însăși chestia asta tuturor celor care lucrau în redacția de știri?

Mi-am plecat capul. Era adevărat. Eu, cu gura mea, povestisem asta tuturor celor din redacție.

Obişnuiam să însoţesc istorisirea cu efecte sonore, pe care le obţineam cu un pai şi-o cutie de Cola dietetică.

— Nu era destinată publicului consumator.

M-am trîntit pe un scaun, tresărind cînd ceva se turti sub mine. În cel mai bun caz, plastilină. În cel mai rău caz, vreun rest de struguri.

— Toate chestiile astea spuse despre familia mea! m-am foit eu, ruşinată la culme. Nici măcar nu m-a întrebat despre ei! N-a vrut să ştie decît dacă am scris de mîină sau am folosit laptopul. Am clipit pentru a-mi reţine lacrimile. De ce a făcut asta? Eu n-aş fi făcut aşa ceva în veci.

Peter ridică dintr-o sprînceană.

— Vorbesc serios, am insistat eu. Dacă ar fi trebuit să iau interviu unui reporter care tocmai a vîndut o carte, aş fi scris articolul fierbînd liniştită în suc propriu, la birou, după care m-aş fi îmbătat, ca să mai uit de necaz.

Peter ridică din ambele sprîncene.

— Ei bine, da, să zicem că i-aş fi făcut una ca asta lui Bruce, am mormăit eu. Dar el m-a părăsit! M-a lăsat de izbelişte! Însărcinată şi singură! Omul ăsta mi-a transformat viaţa într-un cîntec country jalnic şi meritam să... ştii tu...

Să mă răzbun, şopti mintea mea.

— Să-mi spun povestea, am continuat cu voce tare.

— Mi se pare corect, zise Peter. Dar, în cazul ăsta, nu cred că trebuie să te înfurii atunci cînd alţii povestesc lucruri despre tine.

— Ba trebuie! Ce-am făcut aşa de rău?! Cui i-am tras-o, pentru ca apoi să-l las cu fundu-n baltă? Cînd am...

Mi-am apăsat ochii cu degetele. Cineva sună la uşă. Nifkin lătră ascuţit.

— Mai bine răspunzi tu, am zis. Sînt probabil cei de la Protecţia Copilului.

Am spus-o în glumă, dar îmi și imaginam scena : doi asistenți sociali cu figuri severe, înarmați cu documente și întrebări, poate chiar însoțiți de-un polițist stînd în spatele lor, la o oarecare distanță : era adevărat că-mi încredințasem copilul, atît de fragil din punct de vedere medical, surorii mele, care nu era străină de raidurile nocturne în minibarurile din hoteluri ? Era adevărat că o lăsam pe Joy cu o vînzătoare de la cafenea sau cu cine știe ce persoană străină ? Am gemut tare, am deschis din nou laptopul și m-am uitat la poza pe care-o tipăriseră. Era o fotografie luată cu Polaroidul la cine știe ce petrecere de adio a vreunui angajat al ziarului, în care eu stăteam dinaintea biroului, cu gura larg deschisă, cu bustul măsura G ieșind în evidență într-un pulover neinspirat, cu bărbia dublă la vedere, ridicînd o furculiță plină vîrf cu glazură. *Fata cu cea mai mare felie din tort*, spunea inscripția de dedesubt.

Peter mă trase mai aproape, cu o mînă caldă, și mă liniști :

— Lasă, nu-ți face griji. E doar vorbărie goală.

Am dat din cap fără să scot un cuvînt, știind că nu aveam altceva de făcut decît să îndur. Sigur, aș fi putut să o sun pe reporteră sau pe redactorul care se ocupase de articol – adică unul din numeroșii bărbați între două vîrste, scunzi și palizi, care alcătuiau majoritatea eșalonului de mijloc al ziarului, genul de indivizi care-ți lăsaus impresia că și-au petrecut decenii din viață încasînd șuturi în fund, înainte să urce suficient de mult pe scara ierarhică, încît să-și poată rezolva frustrările pe spinarea unei generații de „răcani“. Aș fi putut să-l sun și să urlu la el. Aș fi putut face apel la sentimentele lui. Aș fi putut chiar să plîng. Dar n-ar fi contat. Știam ce răspuns aveam să primesc. *Sigur că am scris și de cheștiile alea*, mi-ar zice. *Sînt suculente și iese un articol bun.*

Asta ajunsese : material succulent pentru articole bune. Nu-mi dorisem decît să scriu astfel de articole, dar, fără voia mea, ajunsese eu însămi subiectul unuia.

— Nu lua în seamă, îmi zise Maxi, care se erijase în consiliera mea pe probleme de celebritate.

— Cum anume ? am întrebat-o. Mama nu mai vorbește cu mine. Soră-mea vrea zece mii de dolari ca să-și pună niște implanturi mai mari — numai așa o să mă ierte. Și azi-dimineață, cînd m-am căutat pe Google, nu-ș care blogger o numise pe Joy „lepădătură“.

— Ignoră, ignoră, ignoră, îmi cînta Maxi cu accentul ei elegant. Stai departe de Google. E motorul de căutare al Diavolului. Unu la mîină, lumea nu citește decît titlurile ; doi la mîină, dacă citește careva mai mult, va uita cu siguranță ce-a citit ; și trei la mîină, articolul cu pricina a fost tipărit în Philadelphia. Nu e vreun ziar cu greutate.

M-am trîntit pe canapea și-am închis ochii. Avînd în vedere că lucrasem la sus-numita publicație, remarca nu era de natură să mă liniștească.

— Ai văzut ediția de dimineață a ziarului din Akron¹ ? am întrebat.

— Dacă ne gîndim că nu locuiesc în orașul ăsta..., începu Maxi.

— Recenzia spune că sînt frivolă, excentrică și amețită ! Și cine e autorul, mă rog ? Un individ care a scris istoria socială a cornetului de înghețată !

— Sincer vorbind, ce-ți închipuiai că vor scrie ? mă întrebă Maxi. Că oamenilor de treabă merită să li se întîmple doar lucruri bune ? Că e o carte excelentă și-o lectură fantastică ? Cum crezi că

---

1. Oraș în nordul statului Ohio.

va vinde asta un ziar? Ar trebui să zici mersi că te consideră suficient de importantă ca să scrie despre tine.

Am încuviințat.

— Ce-a fost a fost, continuă Maxi. Privește înainte, nu înapoi.

— Dar e-o nebunie! am exclamat eu. Site-ul ăsta zice că sînt... Stai nițel, să-l găsesc.

Am derulat paragrafele dense și fără semne de punctuație (am presupus că semnele de punctuație erau considerate un instrument al orînduirii patriarhale).

— „O scriitoare de aiureli periculoase și sexiste, o susținătoare rujată a valorilor familiale conservatoare.“ Asta ce mai înseamnă? De unde și pînă unde-am ajuns eu conservatoare?

— E chiar ciudat, mă aprobă Maxi. Tu nu prea porți ruj. Ai primit ce ți-am trimis?

— Da, da, am primit. Mulțumesc.

După ce un săptămînal din Los Angeles îmi publicase poza de la o sesiune de lectură, Maxi îmi trimisese o trusă de îngrijire cosmetică, plină cu cremă de retușare a tenului.

— Nu înțeleg și pace. Cartea mea „dăunează Americii“? am citat eu din articol. Cum Dumnezeu fac asta? Doar conduc o dubiță!

Maxi stătu să se gîndească.

— Păi, ai putea să calci pe cineva cu dubița. Am pufnit în rîs fără să vreau.

— Nu mai citi, mă sfătui Maxi. Du-te să înoți sau fă altceva. Ai o viață și o fetiță superbe, plus un bărbat care te iubește. O să fie bine.

Nu m-am dus să înot. M-am apucat de treburi casnice, cu un avînt și-o rîvnă care-ar fi făcut-o de rușine pe Martha Stewart. Am curățat, frecat și sortat, am făcut briose și-am încercat să cresc toate legumele necesare familiei în grădinița din

spatele casei. Am plantat viță albă și trandafiri, pe care-i alesesem atît pentru denumire, cît și pentru parfum sau flori: Silver Star, Double Delight, Day Breaker, Paradise, Golden Shower, Rambling Red, Funny Face și Kiss Me. Nu scriam, pentru că, în majoritatea timpului, n-o scăpam pe Joy din ochi, încercîndu-i în fiecare dimineață punga pentru scutece cu brînză, sendvișuri și cănuțe de plastic și pornind în periplul pe la grădinile zoologice, prin parcuri și locuri de joacă, pe la concertele pentru copii, pe la acvariu și muzeu. Profeția lui Maxi se împlinise: nici una dintre persoanele cu care m-am întîlnit nu a pomenit de articol. Dar, pe de altă parte, prietenii mei erau prea drăguți ca să pomenească de el și majoritatea mamelor pe care le cunoșteam erau prea ocupate ca să citească dincolo de titluri, presupunînd că citeau vreun ziar.

Într-o dimineață de duminică din august, pe cînd Peter încă mai dormea, Joy și cu mine eram în camera de zi. Joy era ghemuită lîngă căsuța păpușilor, iar Nifkin era încolăcit în pătucul lui, veghindu-ne, cînd sună telefonul. NUMĂR NECUNOSCUȚ, scria pe ecran. M-am strîmbat. În ultima vreme îl lăsasem pe Peter să răspundă la apeluri și la ușă și să-mi sorteze e-mailurile, dar acum nu voiam să-l trezesc. *Nu mai fi așa o fricoasă*, mi-am zis și-am ridicat receptorul.

— Alo?

— Cannie.

Vocea tatei la telefon era minunată, profundă, mătăsoasă și puternică. Am recunoscut-o de-ndată, doar la auzul numelui meu.

Pe de altă parte, glasul meu era ascuțit și tremurător, semănînd cu vocea unei fetei prostuțe care e scoasă la tablă la ora de mate și habar n-are care e răspunsul corect.

— Da?

— Te-am sunat ca să te felicit. Mă cam îndoiam de asta. Tata se opri o clipă, apoi continuă solemn : Autoarea cu cele mai mari vânzări.

Am încercat să-mi iau un ton neutru.

— Cu ce te pot ajuta ?

— Mă bucur că întrebi. Noi doi n-am prea apucat să discutăm despre sesiunea aceea de lectură.

Mda, era adevărat, mai ales pentru că dispăruse într-o clipită, iar eu o rugasem pe directoare, ca măsură de precauție, să mă conducă rapid spre ieșirea de serviciu.

M-am ridicat de pe canapea și-am început să măsoz casa de la ușa din față pînă la cea din spate, în vreme ce lăbuțele lui Nifkin țacăneau pe lîngă mine, de parcă ar fi fost un stenograf cu pete alb-negre, mic și agitat, iar tata îmi explica : i se prezentase o ocazie favorabilă, o șansă de a-și spori exponențial veniturile, în urma asocierii cu alți cîțiva chirurghi care-și deschideau o clinică...

— Cît ?

Din neutră, vocea mea deveni de-a dreptul plată.

Rîsul lui suna speriat.

— Te-am admirat întotdeauna pentru asta, îmi zise. Mai rîse puțin, apoi hohotele se rupseră într-un acces de tuse. Treci direct la miezul chestiunii. Lovești omul unde-l doare mai tare.

Nu, așa ești tu, mi-am zis în sinea mea.

— Cît ? am repetat.

— Ei, Cannie, mă linguși el. Așa vorbești cu taică-tău ?

N-am răspuns.

— O sută de mii ar trebui să ajungă, spuse degajat, de parcă mi-ar fi cerut mărunt pentru contorul din parcare.

Am scuturat din cap uluită.

— Dar nu am o sută de mii de dolari !

Vocea îmi deveni brutală și caustică.

— Eu am auzit altceva. N-au scris cei de la *Examiner* că avansul era o sumă cu șase cifre? N-a costat casa...

— Avansul meu a fost împărțit în cinci, i-am tăiat-o eu. Agentul meu literar ia un comision, plătesc taxe și am în grijă un copil.

Mi-am strîns buzele. Dă-o încolo de contabilitate. Nu-i datoram nimic, nici măcar o explicație.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, îmi spuse:

— Ar trebui să te gîndești la sursele pentru povestea din roman. Viața eroinei... experiențele prin care a trecut...

— Tată, am zis eu, simțind cuvîntul ca pe-un gîndac în gură. Vrei să-mi spui că te aștepti să fii răsplătit pentru că ți-ai părăsit nevasta și copiii?

— Nu e cîtuși de puțin o cerere exagerată, zise el, pompos ca un profesor universitar. Ți-am oferit o voce, o poveste de spus.

— Tu... Tu chiar crezi că...

Am tras adînc aer în piept. Joy se uita lung la mine; cu ochisorii mari. M-am forțat să zîmbesc, ducînd telefonul în bucătărie, departe de canapea și de măsuța de cafea pe care zăceau ziarul de duminică și-o felie de pîine tăiată în triunghiuri, cum îi plăcea lui Joy.

— Nu mi-ai dat nimic. Cînd am venit la tine, în Los Angeles, și eram însărcinată, te-ai prefăcut că nu mă cunoști. Și-acum, cînd am bani, îi vrei, fiindcă-ți închipui că meriți recunoaștere pentru munca mea?

Urmă o pauză scurtă, de gheață.

— Poate-o să trec să te văd într-o zi, zise pe un ton degajat, meditativ și – pentru urechile unui străin neavizat – complet inofensiv.

Dacă ascultai cu atenție, simțeai nuanța de amenințare.

— Te rog, i-am zis. Te rog să ne lași în pace.

Am pus telefonul înapoi în lăcașul său și m-am așezat pe canapea, ținându-mi capul în mâini.

— Mama? mă strigă Joy, bătându-mă pe genunchi cu palmele. Acum păpuși?

— Acum păpuși, am zis și m-am lăsat pe covor, forțându-mi degetele să se miște și buzele să mi se arcuiască într-un zîmbet, de dragul fetei mele.

Peste zece minute, Peter coborî în pijamalele de weekend, mirosind a săpun și-a colonia pe care eu și Joy i-o aleseserăm și i-o dăruiserăm de Ziua Tatălui.

— Bună dimineața, mă salută, scotocind prin teancul de ziare, în căutarea cuvintelor încrucișate. Cine-a sunat?

M-am dus la el, i-am petrecut brațele peste mijloc și m-am sprijinit de pieptul lui. Apoi am răspuns cu nemuritoarele vorbe rostite de Roberto Duran, după ce fusese învins la consistența sosului tartar:

— *No más.*

— Ce?

— *No más.* Ajunge. S-a terminat.

Nu era din pricină că Bruce scrisese despre mine în *Moxie*, spunînd lumii că eram grasă. Nu era nici din cauza articolului din *Examiner*, care dezvăluise tuturor că eram un produs jalnic, înrăit și nefericit al unei familii destrămate, care devenise, la rîndul ei, o mamă denaturată (și era încă grasă, în caz ca uitase cineva). Puteam supraviețui umilinței publice. N-ar fi fost pentru prima oară. După cîteva săptămîni de carbohidrați, de băuturi tari și de plimbări lungi în compania prietenilor sau a mamei, aș fi încetat să mă mai simt precum un creștin neînarmat, aruncat în cușca leului, și n-aș mai fi avut impresia că toată lumea rîde de mine. Așa cum aflasem după episodul cu *Moxie*, adevărul era că majoritatea oamenilor sînt prea prinși de propria umilință și

suferință, pentru a-și mai bate capul cu necazurile altora. Motivul era Joy. Joy și Peter și ideea că le-aș fi pus în pericol siguranța, că i-aș fi expus pericolului prin ceea ce scrisesem, prin ceea ce spuseseam. Scrisesem romanul din furie, pentru că voisem să mă răzbun – dar răzbunarea scăpase de sub control. Era ca și când Bruce îmi spărsese fereastra cu o piatră, iar eu răspunseseam aruncînd o bombă peste întregul oraș, ucigînd toți locuitorii, după care, doar ca să mă distrez, sărasem pămîntul, pentru ca nimic să nu mai crească vreodată acolo. Mă purtasem oribil (*ca tata*, îmi șopti o voce în minte) și acum suportam consecințele. În plus, știam cum să trec peste ocară publică... Dar cum supraviețuiește o fiică, după ce părintele pe care nu l-a mai văzut de mult reapare și-o tratează ca pe-un bancomat?

Se auzi soneria de la ușa, iar eu am devenit brusc încordată, crezînd din nou că veniseră cei de la Protecția Copilului sau vreun nebun care-mi citise adresa în ziar sau chiar tata, în costum negru și încercînd s-o ia pe Joy. „Poate trec într-o zi pe la tine“, îmi zisese. Ce l-ar fi oprit, oare, să nu apară în tabăra de vară sau la grădinița lui Joy, unde să prezinte fotografia făcută la sesiunea de lectură și propriul carnet de conducere, ca să dovedească faptul că sîntem rude? „Sînt doctorul Shapiro“, ar spune. I-ar zice lui Joy „pisoiaș“, ea ar rîde, sărindu-i în brațe, și-apoi... Mi-am îngropat fața în umărul lui Peter și mi-am închis ochii cît de tare am putut. Ajunge. *No más*. Am riscat destul. S-a terminat.

După o lună și jumătate, în care ignorasem telefoanele și e-mailurile de la agentul literar, am încuiat în cele din urmă ușa de la dormitor, m-am așezat turcește pe pledul meu preferat, am luat telefonul și, cu Nifkin cuibărit pe perna

de alături, am anunțat-o pe Larissa că renunț la cariera de scriitoare.

Nu m-a crezut.

— Cannie, mi-a zis ea, un scriitor scrie. Cu asta te ocupi. Ce-ai de gând să faci în viitor? Să fii supermamă în fiecare zi?

Mi-am mușcat buza. În ultima vreme, petrecusem foarte mult timp în tabăra de vară a lui Joy. Cu o săptămână înainte, tipul de la livrări îmi ceruse să semnez facturile.

— De fapt, i-am răspuns, mi-a venit o altă idee.

Și uite-așa, dintr-odată, mi-a venit o idee, de parcă băgasem mîna în paltonul pe care-l purtașem luni de zile și dădusem peste o bancnotă de cincizeci de dolari, împăturită.

— Te rog, mă imploră Larissa, spune-mi că e o idee pentru o nouă carte.

— Oarecum, am spus și i-am prezentat chestiunea.

Pe lângă volumele de ficțiune contemporană, de non-ficțiune serioasă și cărțile de diete, care le susțineau financiar pe cele din primele două categorii, editura mea publica și seria *StarGirl*.

Odată ca niciodată – mai exact în 1978 – *StarGirl* fusese un film de succes. De atunci, dăduse naștere unei droaie de continuări, cărți de benzi desenate, păpuși, cutii de sendvișuri, jocuri, cearșafuri, cadouri pentru zilele de naștere și povestiri deocheate publicate de fani pe internet. Valor Press scotea o serie populară, în care se detaliau aventurile personajelor apărute în film, în urmă cu mulți ani.

StarGirl, al cărei nume real era Lyla Dare, se născuse între două planete, la bordul unei nave spațiale de cursă lungă. Mama ei, o cercetătoare, fusese inseminată în timpul ultimei escale a navei sale pe suprafața unei planete – Lyla nu

știa nici de către cine sau ce, nici prin ce mijloace. Nava fusese prădată de pirați și obligată să aterizeze forțat pe o planetă ostilă (calote glaciare la un pol, deșert la celălalt, iar la mijloc, o mulțime de creaturi asemănătoare dinozaurilor carnivori), iar mama pierise pe loc. Micuța Lyla fusese adoptată de un trib de licantropi (niște lupi care vorbeau și care, în 1978, reprezentaseră o realizare a artei machiajului și costumelor) și crescută ca una de-a lor. Când împlinise doisprezece ani, sosise o echipă a cărei misiune era să cartografieze planeta. Membrii ei o găsiseră pe Lyla aproape goală, purtând doar o bucată de piele de leu în jurul mijlocului, un colier din colți de animal și un schelet de șobolan împletit în păr. După ce lovise vreo doi dintre ei și-i smulsese unui al treilea degetul mic, fetița fusese tranchilizată, spălată, îmbrăcată și dusă într-o instituție de pe o planetă cunoscută doar sub numele de Academia, unde tutorii ei îi descoperiseră de îndată capacitățile telepatice și forța redutabilă.

Lyla Dare era înaltă de 1,80, avea părul blond ca firul de aur și lung pînă la rotunjimile ferme ale fundului. Avea ochi violeti și gură cu buze senzuale, oasele pomeților ei ar fi putut să taie sticla, iar trupul ar fi putut declanșa războaie (și, în cel puțin trei aventuri diferite, chiar asta făcuse). Poseda capacități telepatice, citind mințile oamenilor printr-o simplă atingere și vindecînd doar cu un sărut. Mai presus de orice, Lyla nu se lăsa călcată în picioare. Pilota un crucișător spațial special construit pentru ea și botezat *Angel* (după numele răposatei mame) și, de ani de zile, era îndrăgostită nebunește de un bărbat care depusese jurămîntul de celibat pentru a salva viața fratelui său și care o iubea cu disperare, dar nu avea voie nici măcar s-o sărute.

Povestea semăna teribil cu cea a lui Heathcliff și Cathy¹ în mlaștinile Angliei sau cu cea a lui Meggie și a părintelui Ralph² la ferma Drogheda. Adolescenții au devorat cărțile, iar Lyla Dare, bătaușa intergalactică, a devenit și a rămas o plăcere vinovată pentru multe femei în toată firea, care ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Potrivit criticilor, acestea ar fi trebuit să-și îmbogățească intelectul cu opere literare serioase, dar ele preferau aventurile Lylei. Când eram mică, întreaga mea viață gravitase în jurul lor. În ziua în care apăreau, mergeam cu bicicleta la librăria de la mall, după care mă retrăgeam în dormitor, ca să petrec câteva după-amiezi fericite în lumea Lylei, unde lucrurile rele nu semănau nici pe departe cu necazurile pe care le aveam în viața reală.

— Vreau să scriu cărți StarGirl, am zis.

La celălalt capăt al firului se auzi un murmur. Când Larissa vorbi în sfârșit, vocea ei era slabă.

— Te rog să-mi spui c-a fost o glumă.

— Nu e nici o glumă. Crezi că m-ar lăsa?

— Candace.

Auzeam efortul pe care-l depunea ca să nu urle sau să nu ia avionul pînă la Philadelphia, unde să angajeze niște halterofili care să mă țină cu capul în jos și să mă zgîlție pînă ce-ar mai fi căzut o carte din mine.

— Problema nu este că nu te-ar lăsa, dar cărțile StarGirl sînt scrise sub pseudonim.

— Știu.

În ce mă privea, asta era, în parte, ceea ce mă atrăgea la ele.

---

1. Personajele principale din romanul *La răscruce de vînturi*, de Emily Brontë (n. r.).

2. Personaje din romanul *Pasărea spin*, de Colleen McCullough (n. r.).

— Știi și cât plătește Valor pentru o carte? Mărunțiș! țipă Larissa. Vrei să-i dai iarăși cîinelui mîncare ieftină?

— Mă descurc eu, am asigurat-o. Numai să mă lase să le scriu.

Se așternu tăcerea.

— O să văd, spuse ea într-un final, dacă i-aș putea convinge să le publice cu numele tău.

— Nu! Vreau să fiu J.N. Locksley, am zis, aruncînd pledul pe jos și ridicîndu-mă în picioare.

Pentru prima dată după săptămîni întregi, izbuteam să întrezăresc un viitor care nu mă înspăimînta și-n care sentimentul de culpă nu mă năucea. Puteam să scriu romanele din seria StarGirl, puteam să muncesc, să contribui, să-mi găsesc o ocupație, și toate astea fără să afle lumea. Am luat pe sus trei căni de ceai goale și le-am dus în bucătărie, ascultînd cum Larissa îmi ofta în ureche.

— Stai să dau niște telefoane, zise ea.

A doua zi de dimineață, bătuserăm palma. Larissa o convinsese pe editoare să-mi plătească regeasca sumă de cincisprezece mii de dolari pe volum și să-mi extindă perioada de creație de la obișnuitele șase săptămîni la trei luni.

— Promite-mi doar că situația asta nu va fi permanentă.

— Firește că nu! am asigurat-o. Doar pînă se mai liniștesc puțin apele.

— Promite-mi, repetă ea.

M-am supus. Și ce dacă-mi ținusem degetele încrucișate la spate? Doar fiindcă-mi promisesem mie însămi – nu mai pomenesc de promisiunile făcute soțului și fiicei mele – că nu-i voi mai obliga vreodată să treacă prin experiența publicării unui alt roman, nu aveam nici un motiv să-i spun asta Larissei chiar în acel moment. În cîțiva ani sau poate în cîteva luni, își va găsi alți clienți și

le va încheia contracte profitabile. Alte și alte cărți vor urca în clasamentul bestsellerurilor. Tata n-o să ne mai deranjeze. Lumea mă va ignora și vom fi cu toții în siguranță.

În săptămîna următoare, a sosit prin FedEx un index de șase sute de pagini, cuprinzînd toate informațiile despre StarGirl. Dedesubtul acestuia, era un plic opac, în care se găsea rezumatul de două pagini pe baza căruia urma să scriu cartea: introducerea, cuprinsul și încheierea. Cum treceam de la una la alta era treaba mea.

Și asta se întîmplă de zece ani încoace. Scriu patru cărți StarGirl pe an, cărți ce nu sînt pomenite în ziare, căroră nu li se fac recenzii și care se cumpără în cantități infime comparativ cu *Fetele curajoase nu plîng*. Dar, judecînd după scrisorile și e-mailurile ce-mi parvin prin intermediul editoarei, fanii seriei sînt mulțumiți. La fel sînt și eu.

La o jumătate de an de la publicarea romanului, Bruce Guberman și-a găsit pașaportul, și-a croit drum înapoi pe țărmurile americane și a uluit națiunea (sau cel puțin pe mine) cu faptul că și-a terminat teza de doctorat și s-a însurat cu „Îmbrîncitoarea”, pe care, într-un sfîrșit, am învățat s-o strig pe numele adevărat, adică Emily. Emily Guberman – un nume care ți se rostogolește, pur și simplu, de pe limbă.

Tata a dispărut din nou. După acea zi de august, n-am mai primit nici o veste și n-am încercat să dau de el, pe internet sau în lumea reală. *Lăsați morții să-și îngroape morții lor*, mi-am zis, dar expresia n-a avut mai multă logică decît atunci cînd o rostise Iisus, căci, tehnic vorbind, nici unul dintre noi nu era mort. Totuși, eu asta gîndeam și, într-un fel, ideea mă liniștea.

Nifkin, tovarășul meu credincios timp de două decenii, a murit cînd Joy avea patru ani. Într-o noapte rece de noiembrie, cînd vîntul sufla așa de tare că zdrăngăneau storurile de la dormitor, mi-a îngăduit să-l iau în brațe și să-l urc la etaj, unde i-am dat o lingură cu cremă de brînză conținînd pastilele pentru seară. S-a ghemuit în pătucul lui de lîngă șemineu, a închis ochii, a oftat și s-a cutremurat puternic. Trupușorul lui pătat înțepeni și unghiile zornăiră ușor pe scîndurile podelei. M-am așezat alături, cu lacrimile siroindu-mi pe obraji, și l-am bătut ușurel pe cap, spunînd întruna : *Băiat bun, ce băiat cuminte am eu.*

Bruce se întorsese în oraș de șase luni. I-am cerut lui Audrey un număr de telefon, mi-am luat inima în dinți, mi-am turnat un pahar de vin și am sunat acasă la Bruce și la Emily.

— Cred că ar trebui să-ți vezi fiica, i-am zis.

— E un gest generos, spuse Bruce.

— Cred că i-ar plăcea.

Am respirat adînc și-am tras o otheadă plină de jind la sticla de vin.

— Vreau să-mi cer scuze, am izbucnit. Pentru carte.

Bruce nu răspunse.

— Îmi pare rău, am spus. N-am... N-am vrut să... Mă rog, n-ar trebui să spun că nu mi-am dorit niciodată să te rănesc, pentru că exact asta voiam la vremea respectivă, dar nu mi-am închipuit că... știi tu, că lucrurile o vor lua razna pînă într-atît.

— Avocatul meu va lua legătura cu tine, a zis Bruce.

Peste două luni, ne-am întîlnit la restaurantul din Cherry Hill, unde, la cea mai jenantă porție de clătite pe care-am fost vreodată obligată s-o suport, am izbutit să punem la punct un aranjament : o

dată la două duminici, Bruce o va lua pe Joy de acasă și-o va aduce înapoi în două ore. Peste ani, restricțiile acestea s-au mai relaxat. Am participat cu toții la serbarea lui Joy de la sfârșitul clasei a șasea, chiar dacă ne-am așezat în colțuri opuse. Era și asta un progres.

Cît despre mine, cea care dădea interviuri și citea la sesiuni publice, cea care postase cu degajare pe blog ultimele știri despre cum fiica ei încercase să mănînce pietriș pe terenul de joacă, acea Candace Shapiro a dispărut. Nu-mi actualizez pagina de internet. Nu răspund la mesajele primite de la admiratori. Nu merg în vizite la cluburile de lectură. Anul trecut, numele meu a fost unul dintre răspunsurile de la „Știi și câștigi!“ („Această autoare a înregistrat un succes gras în 2003, cu romanul *Fetele curajoase nu plîng*“. Concurentul a răspuns greșit). Încă îmi mai cultiv singură verdețurile și coc pateuri. Spăl rufele și găsesc alinare în mișcările de rutină presupuse de călcatul cămășilor și-al cearșafurilor. Cît Joy e plecată la școală, scriu despre Lyla și aventurile ei printre stele. După-amiază, am întotdeauna timp să iau mai mulți copii de la școală sau să semnez pentru vreun pachet, să ridic rufele de la curățătorie sau să decojesc cincisprezece kile de cartofi pentru serbarea de Hanuka de la sinagogă. Nu răspund la telefon decît dacă recunosc numărul. Nu răspund la ușă decît dacă aștept musafiri. Și mă străduiesc din răspuțeri s-o țin pe fiica mea departe de ceea ce-am scris și am făcut acum mulți, mulți ani.

partea a doua

Amsterdam

Şaisprezece

Sîmbătă dimineată, la ora zece, bunica Ann opri lîngă bordură maşinuţa ei hibrid, care e într-atît de plină de abţibilduri cu mesaje politice, încît bara din spate a ajuns o formă nedesluşită roşie-alb-albastră, care protestează împotriva războiului şi a poluării. Apăsă pe claxon, îi făcu maică-mii semn cu mîna prin geam şi mă sărută pe obraz după ce-am urcat.

— Cărui fapt îi datorez acest privilegiu? mă întrebă ea, în vreme ce-mi legam centura de siguranţă.

Adevăratul motiv îl constituia investigaţia mea, dar i-am răspuns că-mi fusese dor de ea şi că-mi plăcea teribil casa ei. Bunică-mea zîmbi, porni radioul pe frecvenţa NPR şi demară.

Pe vremuri, bunica Ann a locuit în Avondale, o suburbie aflată la douăzeci de minute de oraş, într-o casă colonială cu patru dormitoare aşezată departe de şosea, pe o pajişte uriaşă, verde ca smaraldul. A locuit acolo împreună cu soţul şi copiii ei. Pe urmă a divorţat şi copiii au plecat, ea rămînînd singură o vreme. Apoi, a început o relaţie cu Tanya, care dura de şapte ani. Ținuseră chiar şi-o ceremonie în care-şi juraseră credinţă, dar Tanya o părăsise pentru un instalator pe care-l cunoscuse într-o tabără de weekend pentru supravegherea dietei.

— Tanya încă mai are probleme de nutriție? o auzisem pe mama întrebînd-o pe mătușa Elle, care ținuse să ne dea chiar ea vestea.

— Nu se putea opri din mîncat cocoșel, declarase mătușa Elle pe un ton solemn.

Maică-mea îi aruncase șervetul de bucătărie în cap.

— Ține-ți gura, că te-aude! îi zisese mama furioasă, arătînd cu bărbia spre mine.

Cu doi ani în urmă, bunica o cunoscuse pe Mona la un marș pentru pace al lesbiienelor. Mona e profesoară de drept la Temple. Bunica Ann a fost profesoară de sport.

— Și acum, e lesbiană, zisese unchiul Josh, la o cină de Paște în familie. Ceea ce n-ar trebui să surprindă pe nimeni.

Anul trecut, bunica și Mona își vînduseră casele și cumpăraseră, la un preț accesibil, o fermă nou-nouță, într-un complex rezidențial din Bryn Mawr. În casa cea nouă, totul este pe un singur nivel, ușile sînt largi, mesele sînt joase și toaletele au bare de metal de jur împrejur, ca să te poți sprijini.

— Cred că bunică-ta se gîndește că se va seniliza în curînd, îmi spusese mama.

— Mai bine-am pune-o direct pe un ghețar în derivă, ca să terminăm povestea, sugerase mătușa Elle.

Bunica Ann și Mona organizează serate și se duc la cluburi de lectură, și aproape în fiecare weekend participă la marșuri de protest în zona din jurul New Yorkului. Mona e foarte implicată în politică, iar bunica e fericită să-i țină tovărășie, cu toate că ajunge să se plictisească în cursul demonstrației și mă sună pe mine sau pe mama, în timp ce discursurile continuă.

— Care e scopul demonstrației? am întrebat-o cînd m-a sunat ultima oară.

— Stai așa, să mă uit pe pancarte! îmi urlase bunică-mea.

Partea cea mai bună este că, atunci cînd sînt în casa bunicii, pot să fac ce vreau. Bunica Ann este ceea ce mama numește „o persoană îngăduitoare” și ceea ce mătușa Elle etichetează drept „leneșă”. De obicei, cînd sînt la ea, bunica își face de lucru prin grădină și bucătărie, plătește facturile online sau vorbește la telefon cu Mona, care are extrem de mult timp liber pentru cineva care-ți spune încontinuu că e foarte ocupată. La gustare pot să mănînc ce-mi poștește inima, îmi pregătesc lecțiile cu muzica pornită și, odată, am mers pe vechea bicicletă a maică-mii fără casca de protecție, iar bunică-mea n-a protestat.

În simbăta cu pricina, m-am dat jos din mașinuță și-am urmat-o în bucătărie, unde pregătea ceva *kosher* pentru masa de Paște, cu aluat nedospit, stafide și brînză de capră.

— „Coaceți, decojiți și tocați mărunț o mîină de ardei iuți”, citi ea din cartea de bucate.

Ochelarii bifocali îi alunecară de pe nas, iar ea-și dădu capul pe spate ca să-i readucă în poziția inițială. Bunica are păr cărunț și scurt, pe care nu și-l vopsește niciodată și care, de regulă, îi încadrează chipul ca o claie de spini. Are un ten sănătos și ochii îi sînt la fel de verzi ca ai maică-mii. E durdulie, dar brațele și picioarele îi sînt slabe, ceea ce face ca întreg ansamblul să lase impresia unui măr în care-au fost înfipte patru scobitori.

— Crezi c-aș putea să folosesc un ardei gras roșu? îmi ceru ea părerea.

— Presupun că da.

Mi-am zis că rețeta de tocană – cuvînt pe care Mona, dintr-un motiv necunoscut, îl pronunța „thocană” – suna dezgustător și că o eventuală alegere între ardei iuți și ardei grași era cea mai neînsemnată dintre hibe.

— Dar avem ardei roșu ?

M-am uitat în frigider.

— Nu.

— Ardei gras verde, atunci ? se interesă, dar fără prea mare nădejde.

Am scuturat din cap.

— Hmm... Bine. Dă-mi o ceapă.

I-am dat ceapa și m-am uitat cum o tăia mărunț, fredonînd împreună cu Holly Near.

— Auzi..., am început eu.

Îmi tot bătusem capul de săptămîni întregi ce să întreb și pe cine. Discuția cu Alden Langley Chernowitz fusese un lucru bun. Mă ajutase și mătușa Elle, dar ea era, ca să folosesc o expresie de-a profesoarei mele de engleză, „un narator necreditabil“.

— Mama a avut mulți iubiți cînd era la liceu ?

— Ah, sigur, răspunse bunică. Puse ceapa tocată în tava de la cuptor, peste orezul brun fiert în prealabil. Jucători de fotbal american, de fotbal european... Se chiorî la cartea de bucate, apoi se uită la mine.

— Stai așa. Nu, asta era Lucy.

Mi-am dat seama.

— Ei, și mama n-a avut pe nimeni ?

— În liceu ? Din cîte-mi amintesc, a fost un singur băiat.

Mă privi sever prin ochelari.

— Tu ai vreun prieten ?

O clipă, mi-a zburat gîndul la Duncan Brodkey și la ziua aceea, în laborator, cînd cămașa verde le dăduse ochilor lui o strălucire auriu-verzuie, la felul în care se oprea înainte să răspundă la întrebarea unui profesor, de parcă meditase la ceva mai important decît algebra sau franceza.

— Nu, n-am prieten, am spus. Dar eram curioasă dacă mama avea.

— Știu că avea un prieten mai mare decît ea.

Se întoarse, deschise dulăpiorul în care ținea condimentele și-ncepu să mormăie cuvîntul „oregano“.

— Era un băiat pe care-l cunoscuse în liceu cînd a participat, ca audient, la un curs de la facultate. Cum îl chema oare? Brian? Ryan? Ceva de genul ăsta. Ori Brian, ori Ryan.

Am trecut în revistă ce citisem în *Fetele curajoase nu plîng*, dar nu-mi aminteam ca „Allie“ să fi avut vreun iubit mai în vîrstă decît ea, în liceu. Fusese cu un profesor mai în vîrstă, dar la facultate. Pe urmă, avusese o „întîlnire“ cu un polițist, care o trăsese pe dreapta pentru că mergea cu un far spart, și avusese o grămadă de alți iubiți în facultate, deși cuvîntul „iubit“ nu s-ar potrivi unor băieți cu care a făcut doar sex.

— Au fost împreună ani de zile. Din clasa a douăsprezecea și pînă la absolvirea facultății.

Își dădu iarăși capul pe spate.

— Sau poate îl chema Colin. Nu știu de ce, dar numele ăsta îmi sună cunoscut.

— Au fost împreună în timpul facultății?

Asta nu se potrivea cu ce scria în carte: Allie își petrecuse cei patru ani specializîndu-se în Iubiții Ticăloaselor Bogate. Partea aceea mă făcuse s-o compătimesc pe mama, așa că ștersesem rîndurile respective cu markerul. Nu voiam s-o compătimesc. Era mai simplu cînd mă înfuria.

— Din cîte știu eu, zise bunica, întinzîndu-mi un borcan desfăcut, ca să-l miros, tipul ăsta a fost prima ei dragoste. Înainte de Bruce. Tare-aș vrea să-mi amintesc cum îl chema!

Bunica Ann își trecu o mînă prin părul țepos, se întoarse în cămară și mai scoase un borcan. Îl ținu la distanță de un braț și se chiorî la etichetă.

— Ăsta e oregano?

M-am uitat și eu.

— Coriandru.

— Merge, zise ea veselă și presără puțin peste ceapa tocată.

Am vrut să-i mai pun întrebări — despre primul prieten al mamei și despre Bruce —, dar mi-am zis că-i mai bine să renunț și să mai investighez de una singură.

Odată ce-am terminat de mâncat sendvișul, m-am dus la etaj, în „camera bonus“. Aceasta era o încăpere dreptunghiulară și mai mult goală, cu un televizor prăfuit într-un colț, cu pereți albi și covoare bej (la fermă, toate covoarele erau bej și pereții albi, pentru că erau singurele culori asupra cărora fuseseră de acord și bunica, și Mona). De-a lungul unui perete erau niște polițe de plastic masiv, pline cu tot soiul de coșuri pe care le aduseseră amîndouă din fostele case și fostele vieți. Erau cutii cu vechi costume de Halloween și carnete de note, albume foto și discuri, chiar și albumele de la nunțile lor de demult.

Am dat peste o cutie de carton plină cu pulovere împăturite, în mînele cărora fuseseră puse bucăți din lemn de cedru; apoi am descoperit niște casete etichetate pe care scria TOP 40, cu scrisul de mînă al lui Elle. Bun, îmi plac melodiile vechi. Am găsit un casetofon antic și prăfuit, l-am pus în priză, am băgat o casetă înăuntru și-am zîmbit la auzul vocii mătușă-mii, mai tînără, dar inconfundabilă: „Aici Lucy Beth Shapiro, care vă aduce Topul celor mai bune 40 de melodii ale anului 1982!“. Apoi, mătușa anunță un cîntec al celor de la Quarterflash. „Îmi voi împietri inima și-mi voi înghiți lacrimile“, se jelea vocea. Am dat sonorul mai tare și-am deschis primul album cu fotografii, în căutarea unor dovezi despre adevăratul caracter al maică-mii.

Albumul era plin cu poze de copii și, avînd în vedere că mama, sora și fratele ei arătaseră cam

la fel în copilărie, l-am lăsat deoparte. În următorul am găsit poze cu mama când avea vreo două, trei ani, îmbrăcată într-o rochie cu volane și participând la vreo petrecere. Să fi fost *bat mitzvah*? m-am întrebat și-am întors fila. Acolo era o fotografie din prima zi de școală, în care mama, mătușa Elle și unchiul stăteau țepeni în fața casei, îmbrăcați în blugi bleumarin noi-nouți și cămăși vărgate. Am observat că mătușa își împletise neîndemînatic părul. Mama și-l lăsase pe-al ei să atîrne liber pe umeri, iar când zîmbea, se observa strungăreața care pesemne că fusese corectată cu un aparat dentar.

Erau poze de la Rosh Hashanah, cu mama și mătușa Elle purtînd fuste plisate și dresuri de culoarea pielii, și cu unchiul Josh, a cărui cravată cu dungi era legată strîmb. Mai erau și fotografiile de la Ziua Recunoștinței, cu toți cinci adunați în jurul unui curcan la cuptor; de la Hanuka, cu aceeași masă, dar cu o *menora*¹ în locul orătaniei; de la patinaj și hochei pe gheață, de la meciurile ligii de baseball pentru copii și ale echipei de fotbal Stelele Căzătoare. Bunicul avea păr cîrlionțat și negru, care încărunțea odată cu trecerea anilor. În majoritatea pozelor, își ascundea ochii îndărătul unor ochelari întunecați și uneori ținea între degetele pătrătoase un muc de țigară. Rar apărea zîmbind, iar cînd se întîmpla, zîmbetul era mai degrabă un soi de rînjit, care numai fericit nu arăta.

Îmi amintesc cînd i-am văzut prima oară fotografia, poate chiar în albumul ăsta. Eram mică și venisem la bunica de Ziua Recunoștinței.

---

1. Candelabru cu șapte brațe; unul dintre cele mai vechi simboluri ale poporului evreu, este prezent chiar pe stema statului Israel. În timpul sărbătorii Hanuka („Sărbătoarea luminilor”), în cea de-a opta zi este folosită o *menora* cu nouă brațe (n. r.).

— Cine e ? întrebasesem eu, arătînd cu degetul. Mama, unchiul și mătușa veniseră să se uite peste umărul meu.

— Doctorul Diabolic, zisese Elle.

— Cap-de-mort, răspunsese unchiul Josh.

— Acela e tatăl nostru, mă lămurise mama, după care se aplecase, părul ei atingîndu-mi obrazul, și întorsese pagina.

Am dat muzica mai tare și-am luat încă un album, uitîndu-mă la cum trecea vremea. Bunica Ann se îngrășase, își scurtase părul, îl vopsise blond, îl înfoiase, apoi îl tunsese în scări, după care își făcuse șuvițe și revenise la o tunsoare dreaptă, toate în vreme ce copiii ei creșteau, iar soțul ei, bunicul meu, nu se schimba prea mult. Îi mai crescuse barba și i se mai îngustaseră reverele și gulerele ; o dată, își răsese mustața, dar îi crescuse la loc. Cam asta era tot.

„Chicago ! țipă Elle din difuzoare. *Hard to Say I'm Sorry* ! Vai, ador melodia asta !“

Am rînjit, întorcînd paginile încet și urmărind cum coafura mamei trecea de la coadă de cal la una cum purta Farrah Fawcett. Ar fi trebuit să-i spună cineva că-i stătea oribil. Am văzut cum sîinii și nasul i se măreau, în vreme ce muzica trecea de la Chicago la John Cougar și-apoi la J. Geils Band. În sfîrșit, am ajuns și la pagina pe care speram s-o găsesc : mama la *bat mitzvah*, tunsă scurt și cu un aparat dentar uriaș, stînd dinaintea porților sinagogii. Purta o rochie lungă neagră, cu niște floricele trandafirii, cu o eșarfă roz și volănașe pe tiv și la mîneci. Iarăși dresuri de culoarea pielii (*o greșeală grosolană*, zise vocea lui Amber Gross în mintea mea), balerini negri, cercei din aur simpli în urechi și nici o altă bijuterie în plus. Arăta groaznic. De fapt, arăta atît de rău, încît mă mir că mama ei îi dăduse voie să iasă din casă, darămite să mai participe la

propria ceremonie de *bat mitzvah*. Nu-i de mirare că nu avusese o petrecere. Probabil că nu voise să mai apară în public îmbrăcată în halul ăla.

Cînd s-a terminat caseta, am scos-o din casetofon, după care-am mai răscolit prin cutie ca să găsesc alta. Erau vreo șase cu Topul 40 din anul 1982 și una pe care scria **LECTURĂ 1974** cu litere înguste și aplecate, așa cum nu mai văzusem pînă atunci. Din curiozitate, am pus-o în casetofon și-am apăsat pe *play*.

„A fost odată ca niciodată o regină frumoasă, dar rea, care stăpînea peste un regat mare“, se auzi o voce adîncă de bărbat.

O clipă am crezut că era tata, dar presupunerea mea n-avea logică.

„Nu citi partea cu vrăjitoarea!“ spuse un glas de copil.

Să fie mama? m-am întrebat.

„Păi, de unde primește Albă ca Zăpada mărul otrăvit, dacă nu e nici o vrăjitoare în poveste?“ întrebă un al doilea glas de copil.

Am zîmbit, căci o recunoscusem. Da, *asta* era mama.

„Dacă nu se întâlnește cu vrăjitoarea, nu ajunge în sicriul de cleștar și nu-l cunoaște pe prinț!“

„Voi sări peste fragmentul ăsta“, zise liniștitor vocea bărbatului.

Am simțit un sloi de gheață pe șira spinării în clipa în care mi-am dat seama cine era: bunicul meu.

„Dar nu se mai leagă povestea!“

„Ei bine, atunci o să-l citesc foarte repede“.

„Foarte repede“, zise Elle.

„Bebe“, zise maică-mea în șoaptă.

„Șșș“, o atenționează bărbatul, apoi își relua lectura. „Regina avea o oglindă fermecată și, seară de seară, se privea în ea și întreba: *Oglindă, oglinjoară, cine-i cea mai frumoasă din țară?*“

„Adică fermecătoare“, se auzi vocea mamei, care-și dădea importanță, ca de obicei.

„Eu sînt fermecătoare?“ întrebă mătușa.

„Sigur că ești“, îi răspunse tatăl lor, aproape cîntîndu-și cuvintele. „Fetițele mele sînt amîndouă frumoase.“

Am ascultat toată caseta. Înregistrase *Albă ca Zăpada* și *Scufița Roșie*, iar fetițele îl întrerupseseră tot timpul. Mătușa Elle puneă foarte multe întrebări despre povești și voia să știe dacă va mai fi fermecătoare cînd va crește; mama părea mai preocupată să afle dacă vor primi pîine prăjită la micul dejun. Bărbatul nu-și pierduse nici o clipă răbdarea și nici nu le ignorase. Răspunsese la fiecă întrebare cu mult calm și amabilitate. După voce, părea drăguț. Mai mult de atît, părea un om minunat.

Cînd s-a terminat banda, am scos-o din case-tofon și-am îndesat-o în rucsac. Era un indiciu, deși nu eram încă sigură de semnificația lui.

Cînd am coborît în bucătărie, mama și bunica Ann stăteau la masă, cu capetele aplecate și vorbeau în șoaptă.

— Rămîneți la cină, ne îndemnă bunica, scoțînd tocana din cuptor la ora cinci.

— Nu, mersi, am răspuns amîndouă în același timp.

Mama îmi zîmbi și, preț de-o secundă, am simțit că sînt iarăși mică și lucrurile sînt iar cum au fost înainte să sărut un băiat și să mă așez la altă masă, înainte să caut numele mamei pe internet și să citesc *Fetele curajoase nu plîng*.

Apoi m-am aplecat ca să trag fermoarul rucsacului, iar maică-mea zise:

— Serios vorbind, miroase de parcă s-ar fi tîrît o vietate în cuptorul tău și și-ar fi dat duhul acolo.

— Chiar trebuie să folosești expresii vulgare? întrebă bunica Ann. Monei îi plac foarte mult tocănițele mele.

— Prea multe informații, zise mama. Ne vedem mâine.

Am tras fermoarul rucsacului, asigurându-mă că banda era în siguranță, în buzunarul din față, am pupat-o pe bunica și am ieșit din casă, îndreptându-mă spre locul unde parcase mama mașina.

— Centura de siguranță, spuse mama, parcurgînd în marșarier aleea largă ce ducea spre ferma nou-nouță, de-a lungul căreia, vara trecută, fuseseră plantați pini mici și îndesați.

Mi-am petrecut centura peste umeri și poală și-am închis-o cu un clic, trăgînd cu ochiul la mama. Ce se întîmplase cu bărbatul care-i citise povești? În ce fel de persoană se transformase mama ca adult? În nici un caz nu era o prințesă, dar fotografiile nu-mi oferiseră destule indicii. Cine era cea mai bună prietenă a ei? Cu cine stătea la masă în clasa a șaptea? Își urise vreodată părinții sau furase cremă antiîmbătrînire? Se rușinase vreodată de felul în care arăta și de originile ei? *Cine ești?* m-am întrebat în gînd, în vreme ce mama răsucea volanul și era atentă la drum. *Cine ești tu și cine sînt eu?*

— Putem să ne oprim la librărie? am rugat-o cînd am ajuns în oraș.

— Sigur. Ce carte-ți trebuie?

— *Împăratul muștelor.*

— O avem acasă. Am citit-o cînd eram de vîrsta ta. Zîmbi, sperînd în mod evident că-i voi răspunde. Știi tu, pe vremea cînd dinozaurii stăpîneau Pămîntul.

— Ha, ha.

La vîrsta mea, mi-am spus, îl lăsai deja pe băiatul de șaisprezece ani de la capătul străzii

să-și strecoare mîna în slipul tău – mă rog, asta făceai în carte.

— Exemplarul tău e plin de însemnări, i-am spus.

Am deschis radioul ca să nu mai fiu nevoită să vorbesc cu ea, iar mama nu mai scoase nici un cuvînt pînă cînd opri mașina în fața librăriei Barnes & Noble, pe Walnut Street.

— O să parchez la Rittenhouse. Sună-mă pe mobil cînd ai terminat.

Am asigurat-o că așa voi face și-am intrat în librărie. A fost ușor să reperez *Împăratul muștelor* și, după ce-am plătit, m-am uitat prin vitrină. Nu se vedea nici urmă de dubiță. Mi-am îndesat punga sub braț și-am traversat în fugă către Kiehl's. Clopoștii de la ușă clincăniră și toate cele trei doamne în halate își ridicară privirile.

— Vă putem ajuta cu ceva? mă întrebă una dintre ele, zîmbind amabil.

Era tînără, cu păr blond care-i ajungea chiar deasupra umerilor, atingînd ușor țesătura halatului, și cu dîre în diverse nuanțe de roz brăzdîndu-i mîna.

Am inspirat adînc.

— Ăăă, am început eu. Am fost aici acum cîteva săptămîni și am pus asta în buzunar.

Am scos borcănașul de cremă antirid.

— Am vrut să-l plătesc, dar am uitat.

Femeia mă privi cu răceală și spuse:

— Nouăsprezece dolari și nouăzeci și nouă de cenți.

Am scos o bancnotă de douăzeci de dolari din buzunar.

— Plus taxa, preciză ea.

I-am mai dat două bancnote mototolite.

— Mă scuzați, am spus și-am ieșit în goană pe ușă, fără să mai aștept restul.

Şaptesprezece

Ar fi fost o întrebare perfectă pentru Anne Landers, dacă aceasta ar mai fi fost în viaţă ca să răspundă: în ce împrejurări şi cu ce daruri îi ceri surorii tale mai mici să-ţi împrumute uterul?

Peter şi cu mine trimiseserăm cerea de înscriere la Open Hearts, împreună cu declaraţiile de venit şi taxa de înscriere. Între timp, plănuiam în taină să încep căutările ceva mai aproape de casă. Elle părea alegerea logică. Ea avea părţile anatomice necesare, eu aveam banii. Şi dacă mama-purtătoare este chiar sora ta, nu vreo străină, lucrurile rămân în familie. Totul era perfect logic, numai că nu eram prea sigură cum să iniţiez o astfel de conversaţie.

Graţie activităţii de voluntariat la bibliotecă şi la spital, aflasem foarte multe despre ceea ce se cheamă „solicitare“, o activitate în cadrul căreia încerci să convingi o persoană bogată să se despartă de o părticică din avutul său. În urmă cu şase ani, făcusem parte dintr-un comitet de trei persoane care plecase într-un pelerinaj la conacul din Radnor al unei foste vedete de televiziune, în scopul de a-l uşura de exorbitanta sumă de cincisprezece milioane de dolari, pentru renovarea bibliotecii. Mă rog, pentru mine era exorbitantă. Celebritatea de odinioară, la vremea aceea un domn cu prestanţă, trecut de şaizeci de ani, încărunţit pe la tîmple şi posesor a numeroase premii,

nici nu tresărise când semnase cecul. Dar cecul respectiv îi asigurase o publicitate favorabilă, căci tocmai fusese dat în judecată pentru că pipăise niște asistente pe vremea când prezenta o emisiune-concurs.

Peste ani, le cerusem străinilor, cunoscuților și prietenilor bani, timp și donații pentru orice, de la prăjituri *hamentaschen* pentru Parada de Purim a Preșcolarilor, la mii de dolari pentru noua cameră de odihnă de la spitalul pentru copii. Dar, în timp ce-mi scoteam hainele și-mi puneam un halat alb și larg, în vestiarul îmbrăcat în gresie verde-albastră al uneia dintre cele mai simandicoase săli de SPA de la Centrul Municipal, eram convinsă că această solicitare avea să fie cea mai dificilă din viața mea.

Mama venise cu ideea să merg la SPA.

— Du-o într-un loc cu dichis, în care să se poată relaxa, îmi sugerase ea.

Pe urmă se autoinvitase, dornică să vadă cu ochii ei fiecare moment. Contribuția mea la ofertă fusese să le conving pe angajatele de la SPA să aducă șampanie în loc de ceai din plante medicinale. De asemenea, venisem cu un întreg arsenal de vin, ciocolată și... carnetul de cecuri. Cândva, între tratamentul de exfoliere cu mentă și *mojito* și împachetările calde cu scoarță de salcie, îi voi explica soră-mii situația. Probabil că Elle va fi de-a dreptul extaziată și va semna pe dată. Poate că se va muta la noi, mi-am zis, evitînd deocamdată să mă gîndesc la reacția lui Peter. Lui Joy i-ar plăcea tare mult chestia asta, odată ce s-ar obișnui cu ideea stranie că mătușa urma să nască fiul sau fiica părinților ei, proces ce nu trebuia să dureze prea mult, dată fiind politica de acceptare, toleranță și diversitate promovată de școala scumpă la care mergea. Ne vedeam deja pe toate trei luînd lecții de yoga prenatală, plimbîndu-ne

îndelung pe aleile din parcul Fairmount, făcînd fotografii în care țin o mîină pe burta lui Elle și muncind cot la cot în bucătărie, ca să pregătim mese sănătoase și hrănitoare...

Geamătul dezgustat al soră-mii tăie aerul încărcat de parfum de eucalipt.

— Mamă, pentru numele Domnului!

Mi-am ridicat privirea. Pe plăcuța de deasupra piscinei cu apă caldă scria „ÎMBRĂCĂMINTEA ESTE OPȚIONALĂ“. Mama se descotorosi de halatul de baie, iar Elle tresări îngrozită de spectrul venelor varicoase, al sînilor căzuți și-al burții lăsate, acoperindu-și ochii în vreme ce mama înota și se vînzolea puțin prin apa aburindă, înainte să se instaleze sub o minicascadă. Își stropi părul cărunț și zîmbi calmă.

— Asta e viitorul, fetelor, ne strigă ea. Îmbrățișați-l.

— Asta e treaba Monei, zise Elle, care era suplă ca o felină, bronzată și epilată, cu mani-chiura și pedichiura puse la punct și fără măcar o vergetură sau vreun fir de păr alb.

— Bea ceva, i-am spus, îndesînd un pahar de șampanie în mîina soră-mii.

Elle se încruntă, își dădu jos halatul și se descălță de papuci, dînd la iveală o pereche de bikini portocalii și oja asortată la unghiile de la picioare, după care intră în piscină, luîndu-și șampania cu ea. Odată aflată în apă, se instalează cît mai departe posibil de mama și-și goli paharul.

— Mai vrei șampanie? am întrebat-o în timp ce-și punea felii de castravete pe pleoape.

Fără să-și miște capul de pe perna gonflabilă, Elle întinse un braț suplu și bronzat, psalmodiindu-și cuvintele:

— După cum vezi.

Mama surîse încîntată. Am inspirat adînc și m-am cufundat în apa plină de bule.

Cîndva, între a cincisprezecea reuniune a clasei ei din liceu și precedenta sărbătoare de Ziua Recunoștinței, soră-mea descoperise ceea ce ea numește, fără vreo umbră de ironie, „sensul vieții mele“. Elle a devenit Fi-istă.

— Ființă? întrebuse Joy, cînd soră-mea venise pe la noi să ne dea vestea.

Fi-ismul apăruse pe scena internațională în 2005, cînd Jane Myer, o casierică din Africa de Sud – o femeie divorțată, părăsită de noroc, cu cincisprezece kilograme în plus și cu un permanent oribil – descoperise o broșură de autoeducare de pe vremea lui Pazvante, la... cum s-o zice în *afrikaans* la „tîrg de reduceri“. Broșura conținea o versiune primitivă a filosofiei gîndirii pozitive, care-i instruia pe săraci să-și imagineze lucrul pe care-l doreau cel mai mult. Dacă se concentrau destul de intens și un timp suficient de îndelungat asupra acelei imagini, dobîndeau lucrul respectiv. „Vizualizează și va fi“ era mantra predicată de Jane Myer. Cartea omonimă se vînduse într-o jumătate de milion de exemplare numai în prima săptămînă și înainte ca Jane, acum cu o siluetă de invidiat și păr îndreptat, să pornească într-un turneu de promovare, amăgindu-i pe moderatorii de talk-show-uri și pe telespectatorii acestora cu încrederea în sine, cu accentul, decolteul și simplitatea dezarmantă a mesajului ei.

Sora mea, care, pînă în clipa aceea, trecuse prin cel puțin o jumătate de duzină de guru, mișcări spirituale și filosofii de viață, a cumpărat un exemplar din carte și a purces de îndată să-i aplice principiile. A renunțat la numele de Lucy („se pot face prea multe asocieri neplăcute“, ne spusese ea, fără a preciza care erau acelea), s-a ținut departe de oricine avea o problemă cu drogurile sau era într-un program de dezalcoolizare ori de slăbire, conform ideii lui Jane Myer că

însăși proximitatea față de un act extrem te putea transforma într-o ființă obeză și/sau dependentă, chiar fără să fi consumat vreun cocteil sau vreun biscuit cu cremă. Atitudinea asta a dus la un an întreg în care, la mesele în familie, Elle a mâncat cât mai departe posibil de mine și de mama, cu ochii pe jumătate închiși, în vreme ce noi ne întrebam pe cine încearcă să evite mai mult: pe grăsană sau pe lesbiană.

În ultimii trei ani, Elle a insistat că toate lucrurile bune care i se întâmplaseră, de la o pedichiură desăvârșită, la rolul permanent de femeie fără adăpost din serialul *As the World Turns*, fuseseră rezultatul direct al aplicării filosofiei Fi-iste. Peter și cu mine glumeam pe seama faptului că versiunea pe care Elle o dăduse mantrei – „Vizualizează și va fi” – implica o etapă intermediară pe care Jane Myer nici nu și-o imaginase – adică obținea lucrurile dorite prin intermediul unei vizualizări intense și prelungite a felul în care aveam să le plătesc eu. Dar nici unul din noi nu nega realitatea evidentă, anume că, la venerabila vîrstă de patruzeci de ani, surioara mea își pusese o oarecare ordine în viață.

— Shapiro? strigă o femeie într-un halat imaculat, postată la capătul piscinei, cu un *clipboard* în mîini.

— Da? am răspuns eu.

Mama dădu să se ridice. Elle își îndepărtă feliile de castravete de pe ochi și se încruntă.

— Ține-ți cheștiile sub linia apei! izbucni ea.

— Lucy, dragă..., zise mama cu blîndețe.

— Sîntem gata pentru masaj? ne întrebă doamna în halat.

Am ieșit din apă.

— Eu prima! zise Elle, ferindu-și ochii.

Ne-am pus halatele și-am urmat-o pe doamnă, lipăind pe culoar. Mama dispăru într-o cameră

de masaj individual, în vreme ce eu și soră-mea am fost conduse în camera pentru cupluri pe care-o solicitasem, un spațiu luminat de lumînări, cu două mese de masaj acoperite cu petale de trandafiri și așezate aproape de pereții drapați în alb. O fîntînă susura într-un colț, iar din difuzoarele montate în tavan se revărsau acordurile unui cor. M-am instalat pe masa aflată cel mai aproape de perete.

— Cannie, ce se petrece? mă întrebă Elle, bănuitoare.

— M-am gîndit c-am putea să petrecem puțin timp împreună. Știi, să mai stăm și noi de vorbă.

— Cum adică? Dar vorbim tot timpul!

Asta era adevărat. Elle și cu mine stăteam de vorbă de cîteva ori pe săptămînă, iar ea-mi trimitea pe mobil pozele pe care le făcea pe platourile de filmare a serialului, cu ea îmbrăcată într-un sac de gunoi, cu un herpes uriaș plin de puroi, dar fals, în colțul gurii, și cu mesajul „AM NEVOIE DE-O VACANȚĂ“.

Doi maseuri, un bărbat și-o femeie, intrară în cameră. Erau îmbrăcați identic, cu pantaloni albi cu șnur și tricouri imaculate, arătînd ca niște asistente dintr-un spital ultrasofisticat.

— Eu îl iau pe tip, mă anunță Elle.

— Ca de-obicei, am comentat eu.

Soră-mea îi făcu vesel cu mîna și se trînti cu fața în jos, purtînd încă bikini portocalii umezi. Mi-am atîrnat halatul în cui și m-am lungit lîngă ea.

— Nu-ți scoți costumul de baie? i-am șoptit.

— Te rog, zise ea, strîmbînd din nas. Nu mă dezbrac în prezența altor femei.

— Dar sînt sora ta... iar lesbianismul nu e o boală molipsitoare, am precizat, tot în șoaptă.

— N-ai de unde să știi, îmi răspunse Elle pe aceeași notă, în vreme ce maseuza îmi turna ulei cald între omoplați.

— Deci care sînt noutățile?

— Mmm, zise soră-mea cu fața îngropată în pernă, după care-și săltă capul. Nimic. La tine ce mai e nou?

— Nu prea multe.

Eram conștientă de imaginea pe care și-o făcuse Elle despre mine: locuiam într-o casă dintr-un oraș pe care ea-l considera o închisoare, cu soțul și fiica, două lucruri pe care ea cu siguranță nu și le dorise niciodată. Și să nu uităm dubița pe care-o conduceam. Dacă ar fi ultimul autovehicul de pe Pămînt, sînt absolut convinsă că soră-mea ar merge pe jos. Sau poate că ar demonta roțile și și-ar construi un *scooter* mititel.

— Cum mai stați cu planurile pentru *bat mitzvah*? se intereseă, strîngînd din buze. Va avea și Mona un rol?

— Ăăă...

Mă concentrasem atît de mult asupra caracterului unificator al serviciului religios, încît nu-mi făcusem nici cea mai vagă idee despre ce rol ar fi putut să aibă partenera de viață a mamei-mii.

— Și Guberman? ceru Elle să afle. O să plătească și el o parte din cheltuieli?

— Păi, am zis, gîndindu-mă că-i voi cere lui Bruce Guberman să-mi dea bani exact în clipa în care-i voi cere și să se culce iarăși cu mine. Păi, găsim noi o soluție. Se rezolvă.

Am rămas tăcute cîteva minute, în vreme ce maseurii își făceau treaba.

— Chiar crezi că o să ajungem să arătăm ca mama? mă întrebă Elle. Oribile și cu toate pieile atîrnîndu-ne?

— Elle, se auzi vocea dulce a mamei, aflată în cabina de alături. Să știi că te aud!

— Mama arată bine, am zis hotărîtă.

— Ba nu, îmi replică Elle. Ar fi trebuit să-și facă un *lifting*.

— Fi-iștii cred în chirurgia plastică? m-am interesat eu. Oare mama ar trebui să-și imagineze că a făcut un lifting?

— Pentru ea e deja prea târziu.

Elle își făcuse operații estetice la frunte, bărbie și sîni, înainte să îmbrățișeze filosofia Fi-istă, ca să nu mai pomenesc de cele șase luni în care mersese la ședințe de epilare cu laser, încheiate cu numai cîteva săptămîni înainte să se publice *Vizualizează și va fi*.

— Și ce-ar fi trebuit să retușeze? m-am interesat eu.

— Totul! zise ea. Fiecare părticică!

— Te-am auzit! strigă mama.

— Șșș, i-am șoptit eu, în timp ce maseurii ridicau cearșafurile și ne cereau să ne întoarcem pe spate. Vreau să te rog ceva. E o chestiune personală, am adăugat, coborîndu-mi vocea.

Elle își coborî și ea vocea, întinzîndu-se ca să-mi ia mîna unsă cu ulei de masaj.

— O, Cannie. Ai cumva sentimentul că-ți lipsește prospețimea?

Am dat din cap că nu, dar ea mă ignoră.

— Ai nevoie de sfatul unei femei! trîmbiță soră-mea. Ei bine, Cannie, sînt aici ca să te ajut! Spune-mi ce te supără! Vrei rețete de slăbit? Ai cumva..., începui, coborîndu-și din nou vocea puțin, ...ai probleme în dormitor?

— Ca să fiu mai precisă, nu am nevoie de sfatul tău, am zis grăbită, ci de... Aș vrea să-mi împrumuți ceva.

Gata, sosise clipa.

— Ce?

— Mă scuzați, doamnelor, zise unul dintre maseuri. E vremea să mergeți la împachetări.

L-am blestemat în gînd pentru momentul ales, în vreme ce omul ne explica procedura: urma să fim mînjite cu o grămadă de extract din scoarță

de salcie, înfoltite în niște pleduri argintii, ca niște cartofi copti, apoi lăsate singure în cameră, într-o lumină scăzută, pentru ca porii noștri să aibă timp să absoarbă substanțele benefăcătoare. Elle se întinse pe spate, în timp ce maseurul îi întindea loțiunea pe picioare și apoi pe brațe. La final, o împachetă în pătură ca pe un *burrito* și-i întinse un șervet matlasat pe față. Maseuza mea procedă la fel.

În fine, am fost lăsate singure, întinse pe spate și imobilizate. Luminile erau stinse, iar camera, cufundată în tăcere, cu excepția fișitului păturilor și a corului care cânta din tavan.

— Nu e vorba de un împrumut financiar, zise Elle.

— Nu.

— Vrei haine?

Ha, ha, ha.

— Nu.

— Accesorii? Extensii de păr? Numere mai vechi din *Vogue*?

— Peter și cu mine ne-am gândit să mai avem un copil, am început eu. Am ovule viabile, iar sperma lui e bună, așa că... ăăă... Ei bine, am avea nevoie de o mamă-surogat. Am izbutit să-mi întorc capul, să-mi eliberez o mînă și să ajung la ea, ca să-i strîng umărul. O să fie distractiv! Ai putea să te muți la noi pînă se naște copilul...

Elle se ridică brusc și aproape că alunecă de pe masa învelită în plastic.

— Ce vrei să fac?

— Mi-am zis că poate ai vrea... știi tu... să ne ajuți cu chestia asta.

Șervetul cu miros de lavandă îi căzuse de pe față și, în ciuda luminii slabe, am reușit să văd că făcuse ochii cît cepele.

— Vrei să mă culc cu soțul tău?

— Nu! Doamne!

Am inspirat adînc.

— E o procedură foarte simplă. Ți se injectează ovulul fertilizat în...

— Ce? Când? Acum?

Tălpile lui Elle aterizară cu zgomot pe gresia podelei și ea se zbătu să iasă din coconul argintiu care-o ținea prizonieră. Mi-am amintit, cu oarecare întârziere, că același spațiu găzduia și cabinetele medicilor, astfel încât răsfățatele doamne din Philadelphia să aibă posibilitatea de a-și injecta niște Botox sau de a urma tratamentul de cosmetică dentară, deodată cu masajul și împachetările. Cine știe, poate că, în drumul de la vestiar la piscină, Elle văzuse niște halate albe și presupusese că baia în jacuzzi și masajul erau doar un preludiv pentru o inseminare ca-n *Rosemary's Baby*.

— Calmează-te! am rugat-o în șoaptă.

Una dintre maseuze crăpă ușa și mă găsi pe masă, încă încorsetată în pătură, iar pe Elle pe jumătate goală pe podea, azvîrlind din picioare ca să se elibereze, de parcă ar fi fost un pui de pasăre căznindu-se să iasă din ou.

— Doamnelor, e totul în regulă? ne întrebă femeia.

— Da, perfect, am zis, sărind pe podea, lângă soră-mea. Elle, potolește-te!

Roșie la față și gîfîind, Elle îi permise maseuzei s-o reînfășoare în pătură și s-o aburce pe masă, dar numai după o îndelungată muncă de convingere. M-am strecurat și eu pe masa mea.

— O să iau asta drept un refuz, i-am zis.

— Nu e vorba de asta, zise Elle. Doar că... adică, te rog să nu te superi, Cannie, dar nu cred că vreau să rămîn însărcinată. Nu cred că...

Își făcu de lucru, reajustînd cutele păturii.

— Ce nu crezi?

— Nu cred c-ar trebui să avem copii. Știi tu, cu toate cîte s-au întîmplat...

Dădu din mîini, vrînd să cuprindă cu un singur gest întreaga nebunie : divorțul părinților noștri, dezertarea tatei, revelația tîrzie a mamei legată de orientarea ei sexuală. Vorbea pe un ton scăzut, probabil ca să n-o audă mama :

— Nu știu. Mă mai gîndesc.

— Nu ești obligată..

— Nu. O să mă gîndesc.

— Chiar ar trebui să citești *Vizualizează și va fi*, îmi zise soră-mea a mia oară, în vreme ce împingeam un căruț de cumpărături prin raionul de legume și fructe al magazinului de produse organice deschis de curînd, chiar peste drum de locuința mamei.

După ce ne întorseserăm de la SPA, ne abătuserăm pe-acolo ca să facem cumpărături pentru festinul cu care mama încheia, în mod tradițional, sărbătoarea de Paște, pe care o marcaserăm printr-o cină atotcuprinzătoare și neutră din toate punctele de vedere. Dumnezeu fusese pomenit drept „Puterea“, iar numele de Miriam se rostise la fel de des ca și cel al lui Moise.

— De ce ?

Am luat un ciorchine de struguri și-o pungă de cireșe auriu-roșcate, apoi o cutie cu stafide mari și aurii, pentru compot. Maică-mea se văicărea de parcă o înjughiase cineva.

— Ce-i cu tine ? am întrebat.

Fără o vorbă, îmi făcu semn către preț.

— Mamă, sînt doar niște cireșe ! Îmi permit să le cumpăr ! am exclamat.

— Ei, las-o în pace, zise soră-mea. Citește cartea. Cine știe, poate că, dacă vizualizezi rezultatul urmărit...

— Apreciez intenția, dar nu cred că aș putea obține un uter nou în felul ăsta.

— Mda, așa e, conveni Elle. Atunci, vizualizează rezultatul final. Copilul.

Am luat de pe raft o cutie de lapte de jumătate de litru fără hormoni. Mama oftă din rărunchi.

— Acum ce mai e? am întrebat.

— La Price Chopper, asta e un dolar și cincizeci și nouă de cenți.

— Dar nu sîntem la Price Chopper. Sîntem aici.

— Nu așa v-am crescut, protestă mama.

— Nu mă-nnebuni, mormăi Elle, azvîrlind un borcan cu măslina peste cutia cu aluat nedospit din cărucior. Trei copii duși în fiecare vară la parcul acvatic și culcați într-un singur pat, la Days Inn.

— Dar vă plăcea așa de mult să mergeți la parcul acvatic! sări mama.

— Nimănui nu-i place să meargă la parcul acvatic șapte ani la rînd, o contrazise Elle. Mai ales cînd ești nevoită să împarți patul cu fratele tău.

Am împins căruciorul către tejgheaua cu carne, unde bucățile uscate erau etalate într-o cutie frigorifică specială, de parcă ar fi fost bijuterii expuse într-o vitrină de sticlă. Am arătat cu degetul spre o coastă, în timp ce maică-mea se lua cu mîinile de păr și gema.

— Dacă nu vrei, nu ești obligată să mănînci, i-am zis. Dar eu nu mă ating de tocănița aia.

Am mai pus în cărucior niște *focaccia*, măslina, o bucată de brînză *gorgonzola* dulce, smochine și legume pentru salată. Între timp, Elle îi zîmbea bărbatului în halat alb din spatele tejghelei, pe care părea să-l încînte atenția ce i se acorda.

— Doriți și osul? o întreabă el pe soră-mea. Eram exasperată.

— Ce zici? îmi șopti Elle, cînd tipul se aplecă peste tejghea ca să împacheteze carnea. E homosexual sau doar foarte preocupat de aspectul fizic?

M-am uitat lung la individ.

— Habar n-am. Întreab-o pe mama.

— Fii serioasă, zise Elle. Ea n-a aflat că e lesbiană decît la vîrsta de cincizeci și șase de ani. Cum îți închipui c-ar putea să aibă vreo opinie despre alții?

Soră-mea, îmbrăcată în fustă scurtă, croită din straturi de satin roz, cu o bluză mulată și geacă de blugi, cu ciorapi-plasă, pălărie de cowboy și ghetе roz-bonbon, se topi pe intervalul dintre rafturi. Am plătit pentru ce cumpărasem, dar și pentru produsele în valoare de încă vreo treizeci de dolari care apăruseră în mod misterios în cărucior (miere de afine, bezele pregătite manual și oțet balsamic vechi de douăzeci de ani). La casă, mama îmi smulse bonul din mînă, se chiorî la el prin ochelarii bifocali, apoi o porni clătinîndu-se către măsuțele de la cafenea.

— Dă-i mamei niște săruri și ajută-mă să pun astea în pungi, am rugat-o pe soră-mea.

Elle deschise o pungă de hîrtie și începu s-o umple cu produsele pe care le alesese de la raft: gel de duș cu lămîie, un burete de baie natural, o sticlă din plastic plină cu suc de grepfrut. Jane Myer ar fi fost mîndră de ea. Am luat sucul și l-am zgîlțîit.

— Cînd eram însărcinată cu Joy, ăsta a fost singurul lucru la care pofteam, mi-am amintit eu cu voce tare. Îmi imaginasem că o să vreau ceva dulce sau sărat, poate murături sau înghețată. Nu știu, ceva de genul ăsta. Dar tot ce-mi doream era suc de grepfrut. Puteam să beau și doi litri pe zi.

— Din gura ta, chestia asta sună foarte romantic.

După saună, tenul lui Elle încă mai purta o ușoară roșeață, iar expresia de pe chipul ei era una preocupată.

— Nu era o aluzie. Îmi aminteam cum a fost, atîta tot. Și n-a fost chiar așa de rău, am zis eu gînditoare, punînd sticla de suc într-o pungă. După ce-am depășit perioada în care mi-era greață tot timpul, au existat zile în care nici nu băgam de seamă că eram însărcinată. În plus, mi-am făcut niște prieteni foarte buni.

— Am deja prieteni, zise soră-mea. Și cred că aş băga de seamă dacă aş fi acoperită de vergeturi și m-aș clătina cînd pășesc. Îți amintești cît te-ai îngrășat atunci? Erai cît un camion.

M-am strîmbat. Nu credeam că mă îngrășasem pînă într-atît, dar e foarte posibil ca trecerea vremii și nostalgia să fi îmbunătățit imaginea.

— Un camionas?

Elle mă ignoră.

— Aș avea nevoie de-o garderobă nouă, continuă ea.

Chipul i se luminează, poate la gîndul numeroaselor rochii de gravidă drăguțe care existau pe piață.

— De fapt, se poartă sarcina. Toate vedetele de cinema fac copii.

I-am zis că da, așa e. Încercam să-mi amintesc cum fusese Elle cînd era Joy mică. Venea pe la noi o dată la o săptămîină sau două, se așeza pe covor și-mi amuza fetița construind modele din plastilină maro ce închipuiau mișcările intestinelor și pe care le lăsa cocoțate pe marginea vasului de toaletă. Apoi, o ducea la Johnny Rockets, cu un pumn de monede pentru tonomat, sau îi citea din *Us* ori *In Touch*.

— Vedetele sînt oameni ca și noi, declarase Joy cu o voce somnoroasă, după ce-i cîntasem *Steluță, steluță*.

— E o decizie importantă, am zis, înainte ca Elle să apuce să înșire care vedete însărcinate fuseseră subiectul predilect al articolelor din

ziarele de scandal. Am vrut numai să ți-o prezint, pentru ca tu s-o iei în considerare.

Elle puse în pungă pâinea și legumele.

— N-aș mai avea voie să beau, să fumez...

— Fumezi? o întrebă mama, care apăruse la capătul benzii pe care rulau produsele.

Elle se încruntă.

— Nu, mamă. Eu n-am fumat nici o țigară, Josh nu s-a atins în viața lui de-o bere, iar Cannie n-a cheltuit șaptespe dolari pe cireșe.

Mama își duse mîna la piept și plecă împleticindu-se iarăși. Elle strînse din buzele date cu luciu, poate la gîndul altor activități ilicite cărora sarcina le-ar pune capăt. Am împins toate trei căruciorul spre ieșire. Eu am scos cheile, am ridicat capacul portbagajului dubiței și mi-am jucat ultima carte:

— Te-am plăti pentru asta.

Soră-mea tocmai își aranja părul pe sub pălăria de cowboy pe care o scosese din geantă. Cînd am rostit cuvintele fermecate, mîinile i-au încremenit.

— Cît?

— Dacă ești interesată și dacă vrei să te gîndești serios la asta, există organizații ale mameilor-surogat care sînt sigură că te-ar putea lămuri în privința sumei.

— Sumă? zise Elle pe un ton degajat. Dar cu cît ești plătită, de regulă, ca să faci un copil?

— Poate cincizeci de mii de dolari? am spus eu, scoțînd o cifră din burtă.

Ochii lui Elle străluciră.

— Știi ceva? Am o prietenă, Sarah. E foarte drăguță – cred că v-ați întîlnit o dată. Ei îi plac foarte mult copiii și ar fi absolut de acord cu propunerea ta. Aș putea s-o sun.

Făcu o pauză și mai puse o pungă în portbagaj.

— Poate primesc... știu eu, o recompensă pentru că am găsit-o.

M-am sprijinit de mașină.

— Elle, uite ce e... dacă am fi vrut să găsim pe cineva, oricine, am fi făcut asta de mult. Eu speram că vei fi tu interesată de propunere.

— Pur și simplu nu-mi imaginez, oftă ea.

Se strecură pe lângă mama și se urcă pe scaunul pasagerului.

— Ar fi copilul meu, nu-i așa? Asta ar fi senzația.

— Nu știu, i-am spus. Nu știu care va fi senzația.

— Copilul meu, repetă soră-mea. Deci n-ar trebui să am senzația că sînt mama lui?

— Nu știu.

Eram sinceră. Cum i-aș fi putut cere surorii mele sau oricărei alte femei să poarte un copil, să treacă prin chinurile facerii și apoi să renunțe pur și simplu la el, cînd eu însămi n-aș fi fost în stare de așa ceva? Am urcat în mașină, am băgat cheia în contact și-am ieșit din parcare. Brățările lui Elle zdrăngăniră cînd își puse mîna peste a mea.

Optsprezece

În prima zi după vacanța de primăvară, i-am întrebat pe cei de la masa lui Amber:

— Știe cineva cum pot ajunge de una singură în South Orange, New Jersey?

— Fură o mașină, zise Tamsin, fără să-și ridice privirea din cartea despre științele naturii.

O invitasem să stea cu mine și ea fusese de acord, deși nu cu prea mare tragere de inimă, dar, de când venise, nu adresase nimănui nici o vorbă. Spre deosebire de restul fetelor, care se îmbrăcau în nuanțe de roz și bleu, Tamsin purta obișnuitul ei hanorac cenușiu, cu glugă. Ca întotdeauna, părul îi atârna pe față, nelăsînd la vedere decît vârful nasului.

— Ha, ha, i-am replicat eu.

Încă de la petrecerea în pijama de ziua mea, Tamsin mă tratase cu răceală. Am ghicit că lucrurile nu merseseră tocmai bine atunci cînd ea și Amber se treziseră în camera mea, iar eu nu fusesem prezentă, dar ori de cîte ori o întrebam pe Tamsin despre asta, ea ridicase din umeri și zisese că totul e în regulă.

— De ce te duci singură? se interesă Duncan Brodkey.

— E petrecerea de *bar mitzvah* a vărului meu. Duncan își înclină capul.

— Nu te pot duce părinții?

— E vărul din cealaltă ramură a familiei.

L-am privit meditănd la afirmația mea, în timp ce-și trecea un măr verde dintr-o mână într-alta, manevrându-l cu degetele sale lungi.

— Asta e valabil pentru amândoi părinții?

— Ai putea să mergi cu trenul, zise Tamsin repede.

Asta era minunat la Tamsin: chiar când nu credeai că e atentă, ea îți dovedea contrariul. Își scoase laptopul din rucsac și zise:

— Hai să vedem... Un tren regional de la gara de pe Thirtieth Street pînă la Trenton, apoi trenul de la New Jersey la Metro Park și pe urmă un autocar spre South Orange...

Calculă timpii, iar eu am notat în grabă tot ce mi-a zis, inclusiv linkurile pentru orarele trenului și ale autocarului, plus traseul de la stația de autocar la sinagogă. Dacă plecam din Philadelphia înainte de ora opt dimineața, eram acolo la unsprezece, iar dacă plecam de la *bar mitzvah* pe la cinci, ajungeam lejer acasă pînă la opt seara. O să-i spun maică-mii că mă duc la Tamsin. Perfect! Numai că...

Mi-am dres glasul. Când asta n-a avut efect, am bătut-o ușurel pe umăr pe Amber, întrerupîndu-i discuția cu Candace despre formațiile care cîntă la petrecerile de *bat mitzvah*.

— Hei, i-am zis când s-a întors cu fața la mine. Tu ce-ai purta la un *bar mitzvah* de după-amiază, în New Jersey?

Sîmbătă dimineața, la ora opt, mi-am scos cărțile de școală din rucsac, le-am împins sub pat și-am pus în loc rochia bleumarin cu bretele subțiri pe care mi-o împrumutase Amber, dimpreună cu balerinii ei negri, o pereche de șosete de sport („pentru dans“, mă lămurise ea) și un mic recipient cu spumă de păr cu sclipici. Maică-mii i-am spus că-mi petrec ziua acasă la Tamsin.

Am ieșit pe ușă, dar în loc să fac la stînga, în direcția Bella Vista, am luat-o la dreapta, traversînd South Street, apoi Lombard și Pine Street. Autobuzul pe care l-am prins pe Spruce Street m-a dus chiar pînă la gară. Simțindu-mă foarte mică pe sub bolțile înalte, în mijlocul mulțimii de oameni care trăgeau valize pe roțile sau împingeau cărucioare pe dalele de marmură pătate, am strecurat în automat cardul rămas de la Hanuka și-am cumpărat un bilet dus-întors. Apoi, m-am refugiat în toaleta gării și-am îmbrăcat rochia de la Amber, după care m-am instalat pe-o bancă din lemn curbat, cu spătar înalt, ținînd rucsacul în poală și ochii fixați pe tabla imensă ce atîrna deasupra biroului de informații, pîndind ca literele tremurătoare să-mi spună că e vremea s-o iau din loc.

— Joy ?

Am sărit de pe bancă de parcă-mi făcuse cineva vînt și l-am văzut pe Duncan Brodkey aplecîndu-se peste spătar.

— Hei, dormeai sau ce ? Te-am strigat pe nume. Asculți muzică ?

Îmi ciufuli părul în joacă, uitîndu-se după căști. Trăgîndu-mă înapoi, mi-am simțit întreg trupul roșind și-am sperat din suflet că nu observase aparatele auditive.

— N-n-nu, m-am bîlbîit eu. Mă gîndeam doar.

— Adînci gînduri, zise el, pîrînd impresionat, așa că m-am străduit să-mi iau o expresie contemplativă, ca să nu se vadă că, de fapt, eu deliberam dacă mai am sau nu vreme să-mi cumpăr un suc și mă întrebam dacă la chioșcul de băuturi aveau din țel care-mi place mie. Mergi la petrecerea de *bar mitzvah* ? continuă el.

Am dat din cap că da, încheindu-mi geaca de blugi, jenată de faptul că purtam rochia de la Amber.

— Tu ce faci aici?

De îndată ce cuvintele îmi ieşiră din gură, am realizat că sunau acuzator, dar Duncan nu păru să observe nuanţa.

— Mă duc să-l văd pe tata, la New York, îmi răspunse, sărind peste spătar şi aşezându-se lângă mine.

Purta pantaloni de pînză, cu un şnur care atîrna liber la manşete, adidaşi desfăcuţi la şireturi şi şapcă de baseball.

— O să-i văd pe cei de la Yankees mîncînd bătaie. Vrei o bomboană? mă întrebă, după ce se căută prin buzunar.

— O, aaa... sigur! am zis şi-am luat o bomboană mentolată. Şi te duci de unul singur?

Abia după ce-am rostit întrebarea mi-am dat seama ce copilăresc suna. În definitiv, şi eu călătoream singură. Duncan se mulţumi să dea din cap.

— Fac aşa tot timpul. Mă rog, începînd de anul ăsta. Hei, tu eşti deşteaptă, nu?

Eram odată, mi-am zis, dar am dat din cap că da, iar el se aplecă şi scoase cartea de algebră. Am făcut împreună tema, pînă în clipa în care panoul de informaţii se trezi iarăşi la viaţă. Duncan îşi ridică rucsacul, îl luă şi pe-al meu şi mă conduse pe scara rulantă, spre tren.

După o oră şi jumătate, îmbujorată şi fără astîmpăr, am coborît din autocar, proaspăt dată cu rimel şi ruj şi cu părul răsucit foarte şic, într-o coafură pe care-o copiasem din *Allure* (am lăsat două şuviţe să atîrne peste urechi, ca să mascheze prezenţa aparatelor auditive), păşind pe trotuarul de la colţul bulevardului Gilman, din South Orange. *Duncan Brodkey*, mi-am spus în gînd, apoi, pentru că nu era nimeni prin preajmă ca să mă audă, am zis cu voce tare:

— Duncan Brodkey mă place.

Se anunța o zi fantastică. Atmosfera strălucitoare era încărcată de polen și de zgomotul traficului. Pe stînga era o benzinărie, iar pe colțul de peste drum am zărit o brutărie. Inima bătea să-mi spargă pieptul și mă simțeam plină de energie, dar și puțin speriată. Dacă nu reușeam să găsesc sinagoga? Dacă nu mă mai întorceam acasă? Mi-a trebuit cam un minut să-mi dau seama pe unde trebuia s-o apuc, dar am dat aproape imediat de Sinagoga Beth Israel („O comunitate căreia îi pasă“). Clădirea semăna, nici mai mult, nici mai puțin, cu o gigantică barcă din ciment alb, pe jumătate ieșită din valurile unui ocean invizibil.

Tocmai traversam parcare, cînd o mașină verde încetini în dreptul meu și geamul de lîngă locul pasagerului se lăsă în jos.

— Salut, Joy, zise Emily, soția lui Bruce, făcîndu-mi semn cu mîna ei micuță. Cu ce-ai ajuns pînă aici?

Am simțit cum mi se ridică părul pe ceafă.

— M-au adus ai mei.

Emily încuviință. Mama îi spune *Stăpîna Alergiilor*, pentru că e alergică la foarte multe lucruri și-a lăsat moștenire copiilor toate aceste spuzeli. I se mai spune și *Panica din Parcul Alunelor*, pentru că alunele sînt alimentul la care ea și copiii ei sînt cel mai alergici. *Domnița Moștenitoare* este porecla numărul trei, pentru că Emily se trage dintr-o familie cu bani. Firește că nici una dintre aceste porecle nu este rostită în preajma mea. Le-am aflat de la mătușa Elle și de la Samantha sau ascultînd atent și citind pe buze, atunci cînd ai mei nu știau că sînt prin zonă. În public, mama și Emily își vorbesc politicos, așa cum i se adresează mama și lui Bruce. Nici n-aș fi bănuît că Emily are o poveste interesantă, înainte să citesc romanul.

În carte, „Drew“ o părăsește pe „Allie“, după care-și face altă iubită, pe „Eva“ (pe care Allie o poreclește instantaneu „Ebola“, denumire sub care este pomenită pînă la sfîrșit). Eva începe să iasă cu Drew, cu toate că acesta are o iubită însărcinată, iar cînd cei doi se ciocnesc de iubita însărcinată, adică Allie, adică mama, la un meci al echipei din Philadelphia, Eva îi pune piedică acesteia cînd se întoarce să treacă dincolo de bariera de la intrare, și-o aruncă pe Allie pe podeaua de ciment. După căzătură, Allie naște prematur o fetiță, pe Hope, așa cum s-a întîmplat și-n realitate.

Deși întorsesem acest episod pe toate părțile, tot nu reușisem să mi-o închipui pe Emily îmbrîncind pe cineva în viața reală. În primul rînd, era așa de micuță și de timidă, că nu mi-o imaginam avînd suficient tupeu – nu mai vorbesc de forță fizică – încît să se ia de maică-mea, care nu-i nici firavă, nici sperioasă. Mai multe recenzii ale romanului, pe care le descărcasem pe computerul de la școală, se plînseseră de răsturnările de situație cam trase de păr și extravagante – „viața lui Allie evoluează de la improbabil la imposibil“, spunea un astfel de comentariu. Mi-am zis că un exemplu grăitor era și confruntarea de la intrarea în stadion. Totuși, episodul mă făcuse s-o privesc pe soția lui Bruce cu alți ochi, precum eram și eu privită de către restul lumii, în vremea din urmă.

Am rămas în fața mașinii, cam jenată, în timp ce Emily îl elibera pe Max din scaunul lui, iar fiul cel mare al lui Bruce, Leo, închidea, trîntind, portierele. Leo are nouă ani, iar Max, patru. (Mama le spune „producătorii“, atunci cînd crede că n-o aud.) Amîndoi au moștenit părul nisipiu al tatălui lor – și-al meu –, doar că al lui Max e drept, în vreme ce Leo are cîrlionți. Ambii sînt

palizi, ca mama lor, dar Leo e slab, are o înfățișare severă și poartă ochelari, în timp ce Max e rotunjour și dulce ca o gogoasă.

— Joy! cîntă el, dănțuind în jurul meu.

Ca și frate-său, era îmbrăcat în pantaloni de pînză și cămașă, și izbutise deja să-și toarne suc de mere pe cravată.

— A venit Joy! Bună, Joy! Bună! Bună!

— Bună, Max, am zis și eu, pupîndu-l pe obră-jorul lipicios.

— Ce mai faci? mă întrebă Emily, zîmbind.

— Bine.

Am măsurat-o din cap pînă în picioare: purta o rochie înflorată și pantofi cu toc jos, cu o fundă în vîrf, iar părul și-l dăduse pe spate cu ajutorul unei bentițe asortate. Cred că, după ce mama s-a despărțit de el, Bruce se hotărîse să găsească o femeie complet diferită. Mama e masivă, înaltă și are un bust generos. Emily e scundă, firavă și poartă rochii înflorate, cu gulere de dantelă, sau tricouri cumpărate de la raioanele pentru copii. Părul mamei e castaniu, ochii îi sînt verzi, iar tenul ei e măsliniu. Emily are păr șaten și ochi albaștri. Cînd rîde, își duce degetele la buzele subțiri și emite un chicotit nervos, spre deosebire de mama, care-și dă capul pe spate și dă drumul unui „ha, ha, ha” foarte sonor, pe care-l poți auzi de la distanță.

Pe urmă, ar mai fi și alergiile de care suferă Emily și care i-au adus majoritatea poreclelor: alune, produse lactate, grîu, gluten, latex (nu poate să poarte plasturii normali), zinc (trebuie să folosească o loțiune de plajă specială), ouă (nu poate să mănînce prăjituri, plăcinte sau alte preparate coapte de la supermarket), mica¹ (nu se poate machia), fum („E pedeapsa divină pentru

---

1. O substanță minerală cristalizată, cu luciu sidefat.

Bruce“, am auzit-o pe mama zicîndu-i Samanthei, care însă-i replicase: „Nu prea cred. Poate că fumează iarbă în pivniță. Cei de teapa lui sînt foarte inventivi“).

Tatăl lui Emily e manager la un fond de investiții și, potrivit mătușii, „locuiește într-un palat din Greenwich“. Mama lui Emily se ocupă de activități caritabile („Ea conduce Asociația EyeBall“, îmi zisese mătușa) și colecționează premii pentru hortensiile pe care le cultivă, atunci cînd nu strînge bani pentru combaterea orbirii. Emily nu e obligată să muncească, dar predă la grădinița de pe lîngă școala lui Leo și a lui Max. Cred că și-a luat slujba asta ca să se asigure personal că nimeni nu le dă copiilor vreo alună sau niște zinc.

— Cum merge școala? mă întrebă ea, în timp ce traversam parcare.

— E bine.

— Și eu sînt la școală, sări Max, fluturînd cutia de suc. Profesoarele mele sînt domnișoara Meghan și domnișoara Shannon, și au șevalete pentru pictură și o tablă cu nisip. Îmi place rochia ta de bal! Arăți ca Belle din *Frumoasa și bestia*! Lui Belle îi place să citească!

Apoi începu să cînte cu vocea lui joasă și fonfăită (Max suferă de-o rinită alergică înfiorătoare, care-l ține de primăvara pînă toamna, cînd îl apucă alergiile la mucegai):

— „O poveste veche de cînd lumea...“

L-am luat de mînuță pe Max, care încă mai cînta, și l-am condus către ușile impunătoare ale sinagogii. Odată intrați, Emily întinse mîna spre Leo, cerîndu-i jocul video, iar acesta mormăi și i-l dădu. M-am cocoțat pe o bancă aproape de intrarea în hol, ca să-mi scot adidașii și geaca, să le îndes în rucsac și să-mi strecur picioarele în balerinii lui Amber.

Cînd m-am ridicat, Bruce mă sărută pe obraz. Mirosea a săpun și-a gumă de mestecat cu scorțișoară și, ca de-obicei, clipea prea repede.

— Mă bucur c-ai venit, îmi spuse.

— Și eu mă bucur, am răspuns.

Nu mințeam, cu toate că sentimentul de nervozitate nu mă părăsise încă. Aveam biletele de tren și autocar în rucsac și douăzeci de dolari de care să-mi iau ce-mi trebuia, ca să nu mai pomenesc de șosetele perfecte pentru dans. Partea cea mai frumoasă era că numai cîțiva dintre invitați mă cunoșteau, pe mine și povestea mea, sau o cunoșteau pe mama. Poate că aceasta era încă o șansă de a face ceva ce nu făcusem acasă — anume, să fiu altcineva. Oamenii se vor uita la mine, la Max și Leo, la asemănarea extraordinară dintre noi, și-și vor spune: „Iată o familie normală“. Savurînd această senzație de normalitate, sentimentul că aici era locul meu, mi-am îndreptat umerii, ajungînd cu creștetul la bărbia lui Bruce, și m-am simțit frumoasă și foarte matură.

Toți cinci ne-am îndreptat spre sanctuar, mergînd în spatele unei mame îmbrăcate cu o fustă de tweed roz și-o jachetă, al unui tată în costum închis și al unei fete blonde, slabe și cu oase ca de pasăre, cam de vîrsta mea, gătită cu o rochie de culoarea ciocolatei aproape la fel cu a lui Amber și cu balerini identici. *De unde știa Amber lucrurile astea?* m-am mirat. Apoi am zîmbit, căci, din punctul celorlalți de vedere, eram și eu genul de fată care se pricepea la modă.

Bruce dădu mîna cu tatăl și-o sărută pe obraz pe mamă.

— Aceasta este fiica mea, Joy, mă prezentă el.

Rostise cuvintele foarte calm, dar mi s-a părut că zăresc o tresărire de surpriză pe chipurile lor.

— Ea e Jessica, spuse tatăl.

Mama o împinse puțin pe fiică-sa, iar aceasta păși în față, netezindu-și marginile tunsorii scurte.

— Bună, mă salută Jessica.

Mama și tatăl ei se holbau nerăbdători.

— Vrei să stai lângă mine? mă întrebă.

— Ar fi minunat, i-am răspuns.

Jessica mă luă de braț, le spuse la revedere părinților și mă trase afară din sanctuar, fără a se opri să ia programul sau vreo carte de rugăciuni (am luat eu și pentru ea).

— Iată-i, gîfii Jessica și aproape că alergă pe culoar către locul unde ședeau vreo treizeci de copii. O să fie o petrecere nebună, spuse ea. Am auzit c-o să fie un bar de sushi făcut în întregime din gheață, și toți copiii primesc cadou carduri de bursă, din ciocolată aurită.

— Ciocolată aurită?

— Mă rog, carduri din ciocolată îmbrăcate în foiță de aur. Au încercat să le pună în foiță de platină, dar mama lui a zis că arată de parcă ar fi foiță din aluminiu obișnuit. Salutare, gașcă! Ea este...

Jessica se uită la mine, cu gura deschisă într-un „O” perfect, care-i întruchipa surpriza.

— O, Doamne, iartă-mă, dar cum ziceai că te cheamă?

— Nu spune „Doamne” în sinagogă, îi șopti una dintre fete.

— Mă cheamă Joy, am zis.

Ceilalți copii se dădură mai încolo, iar eu mi-am ocupat locul pe bancă, fiind doar o fată în rochie strîmtă, de culoare închisă, dintr-un șir de fete în rochii strîmte, de culoare închisă. Bolta sanctuarului era la fel de înaltă ca aceea de la gară. Singurele ceremonii de *bar* și *bat mitzvah* la care participasem se desfășurasera la Sinagoga Centrului Municipal, ceea ce însemna că sinagoga de aici era, de departe, cea mai mare și mai frumoasă în care intrasem vreodată. Probabil că erau vreo două sute de invitați și abia de-am

reușit să încăpem toți pe bănci. *Mă rog*, mi-am zis. Măcar cărțile de rugăciuni erau identice.

— Pagina șazeci și doi, zise rabinul, un bărbat înalt al cărui păr se asorta cu firul de argint țesut în șalul de rugăciune și cu franjurile de pe *bimah*, podiumul de unde Tyler urma să citească din Tora.

M-am întrebat dacă nu cumva îl angajaseră pe rabin tocmai pentru că se încadra atât de bine în decorul clădirii.

Jessica deschise aiurea cartea de rugăciuni și se holbă la ea încurcată.

— Uite, ține-o așa, am zis, arătându-i ce să facă.

— Ah, da, mersi, îmi șopti ea.

Tyler, care pînă atunci șezuse, ca păpușa unui ventriloc, într-un scaun înalt de lîngă chivotul în care erau ținute Torele, pîrînd că stă să vomite sau să leșine sau poate ambele, se ridică în picioare și traversează șovăitor scena, urcînd către altar. Purta un costum bleumarin, o cravată albastru cu argintiu și o *yarmulka* din satin albastru, prinsă în vîrfurile clăii de bucle zburlite. Cînd se aplecă spre microfon, dispozitivul emise un sunet ascuțit, de parcă se speriasă de el. Mulțimea izbucni într-un hohot de rîs. Rabinul se plecă, îi murmură ceva la ureche și ajustă poziția microfonului. Tyler se jucă cu agrafa de păr. L-am văzut înghițind un nod, după care-o luă de la capăt.

— Vă rog să întoarceți pagina și să citiți alături de mine, cu bucurie, chițai el.

Mai izbucniră cîteva rîsete. Tyler înghiți iarăși.

— Cu bucurie, se corectă și începu să citească din *Ashrel*.

Am deschis cartea și-am cîntat împreună cu ceilalți, gîndindu-mă că exercițiul îmi prindea bine: *Îl vom iubi pe Domnul Dumnezeuul nostru din toată inima, cu toată puterea, cu întreaga noastră minte și ființă*. Jessica nici nu se osteni

să citească textul ebraic transliterat sau pe cel în engleză. Când mai era un paragraf întreg pînă să termine Tyler, închise cartea și începu să vorbească în șoaptă cu fata așezată de cealaltă parte. Am auzit de mai multe ori numele „Zach“.

Tyler parcurse șovăitor binecuvîntările, adică rugăciunea în care se spune că există un singur Dumnezeu și rugăciunea de jelire a morților, cele pe care, după cum ne-a spus rabinul (pe un ton cam sever, căci auzise chicotelile și șoaptele venite din colțul nostru), le recitau toți evreii din lume de Sabatul acesta, precum le recitaseră generații întregi în decursul îndelungatei și tristei istorii a acestui neam urmărit de persecuții și dezrădăcinat. Asta i-a închis gura Jessicăi.

Am privit împrejur și-am realizat că, în afară de rudele mele, nu cunoșteam pe nimeni prezent în sanctuar. Eram pe cît de fericită, pe-atît de îngrozită.

Sus, pe platforma altarului, Tyler părea a fi pe cale să vomite. Congregația își ținu răsufarea în clipa în care rabinul ridică Tora – un pergament vechi de cinci sute de ani, care, după cum ne explică el, fusese destinat unui muzeu nazist închinat unei religii dispărute. După eliberarea Germaniei, această Tora și alte cîteva zeci fuseseră recuperate de soldații britanici, apoi restaurate și trimise congregațiilor din întreaga lume. Brațele rabinului tremurară cînd ridică deasupra capului pergamentul înfășurat pe două suluri din lemn masiv.

— Acesta este Cuvîntul Domnului, primit de Moise pe Muntele Sinai...

Rabinul lăsă jos pergamentul și lumea respiră ușurată. Tyler își dresă glasul, atinse șalul de rugăciune de Tora, apoi îl duse la buze spre a-și arăta respectul față de Cuvîntul Domnului. Cu o voce spartă, se trudi să cînte textul în ebraică al porțiunii alese pentru respectiva săptămîină

din Cartea Numerelor. L-am acompaniat, tresărind cînd Tyler s-a încurcat în silabe, și mi-am propus, în secret, să mă descurc mai bine.

Lîngă mine, Jessica își închise exemplarul din Tora, căută în geantă, deschise clapeta mobilului (acesta avea o carcasă cu imprimeu ce imita pielea de leopard și era decorată cu strasuri) ca să vadă cît e ceasul, apoi scoase o sticlă de apă. Deșurubă capacul, ridică sticla la gură și sorbi din ea, apoi mi-o întinse. Aerul fu inundat de-o aromă dulceagă, care-ți irita ochii.

— *Schnapps* de piersici, îmi șopti ea. Vrei și tu?

Aventură, mi-am repetat în gînd, amintindu-mi pantalonii uzați pe care-i purta Duncan, linia bărbiei lui în lumina tremurîndă ce intra pe fereastra vagonului și senzația dată de razele soarelui căzîndu-mi pe umerii dezgoliți, atunci cînd traversasem parcare. Am dus sticla la gură și-am luat o înghițitură mică, apoi mi-am făcut curaj, așteptînd ca alcoolul să-mi ardă gîtul, dar n-am simțit decît o ușoară gîdilătură. Era de-a dreptul delicios.

— Mersi, am zis și i-am înapoiat sticla.

— Cu plăcere, șopti Jessica, strecurînd-o în geantă.

M-am sprijinit de spătarul capitonat și-am bîjbîit prin cartea de rugăciuni. Tyler isprăvi de cîntat și se aplecă să sărute iarăși Tora. Apoi părinții lui, adică verișoara Bonnie și soțul ei, Bob, se urcară pe platformă, așezîndu-se de-o parte și de alta. Bonnie arăta de parcă stătea s-o podidească lacrimile, atunci cînd spuse:

— Tyler, fiule, tatăl tău și cu mine sîntem foarte mîndri de tine astăzi.

Îl îmbrățișă strîns, strivindu-i fața de pieptul ei. Agrafa lui Tyler renunță să se mai împotrivească și *yarmulka* alunecă pe podea.

Jessica pufni. Eu am chicotit, dar am închis imediat gura, căci o doamnă mai în vîrstă, așezată

la capătul rîndului nostru, se întoarce și ne aruncă o privire furioasă. Stînd între cei doi părinți și cu sora Ruthie alături, Tyler păru a respira iarăși normal. Am închis cartea de rugăciuni și-am rămas uitîndu-mă la el, în vreme ce rabinul vorbea, maică-sa își trăgea nasul, iar copiii de pe rîndul meu șușoteau. Fustele fetelor foșneau pe deasupra genunchilor, băieții se jucau cu cravatele, iar eu îmi spuneam în gînd: *Cine va fi în altar alături de mine ?* Mama și tata. Dar Bruce ? Dacă bunica Ann va rosti binecuvîntarea asupra Torei, cu bunica Audrey cum rămîne ? Și cum aveam s-o conving pe mama că, dacă purtam rochia pe care-o voia ea, întregul oraș va rîde de mine ?

Jessica băgă iar mîna în geantă și, cînd îmi oferi sticla de apă, nici n-am mai stat pe gînduri.

În clubul aflat pe aceeași stradă, doar ceva mai jos de sinagogă, zidurile străluceau în razele soarelui ce se revărsau prin lucarne, iar vocile a două sute de musafiri puși la patru ace și ale celor aproximativ douăzeci de copii reverberau din podelele de marmură. Îndărătul unei tejghele înalte de un metru și ceva, făcută din gheață, se aflau maeștrii bucătari promiși de Jessica, ocupați să taie peștele pentru sushi, să împacheteze orezul și să așeze produsul finit pe niște cuburi de gheață tăiate astfel încît să închipuie numele vărului meu. Un bărbat cu tichie de bucătar amesteca niște paste, aruncîndu-le în sus, iar altul umplea niște clătite cu friptură de rață. Într-un colț se afla un cărucior de hotdog autentic, așa cum găsești doar la New York, iar pe masa de lîngă el, pe un grătar de metal, erau înșirate conuri de hîrtie umplute cu cartofi prăjiți belgieni, alături de recipiente cu șase feluri diferite de maioneză, în care să-i cufunzi. Chelneri în cămăși albe și cravate negre serveau hamburgeri și sendvișuri miniaturale,

cotlete de miel și minipateuri umplute cu sote de ciuperci în vin, după cum ne explică ospătarul.

L-am zărit pe Tyler stînd în spatele unei mese drapate în catifea albastră, alături de o *challah* împletită, ca un copil de trei ani la ritualul de binecuvîntare a pîinii. Arăta mîndru și ușurat, dar și puțin transpirat. Tbată lumea îl săruta și-l felicita.

Băieții care stătuseră pe rîndul nostru în timpul slujbei religioase se urcară la balcon ca să arunce cu bomboane mentolate, puse în cutii cu numele lui Tyler pe ele, în cei care aranjau mesele de dedesubt. Jessica strînse laolaltă fetele, îmi făcu semn cu mîna și se îndreptă spre bar.

— Cu ce vă servesc, doamnelor? întrebă barmanul.

— *Daiquiri* pentru toată lumea, rînji Jessica. Duble.

— Glumeață fată, replică barmanul și turnă niște lichid alb și spumos dintr-o carafă în mixerele goale, aliniat în fața lui.

Uram bananele. Eu aș fi ales altă aromă. În meniu scria că aveau piersică, zmeură, lămîi verzi...

Prea tîrziu. Jessica îmi întinse un cocteil cu o felie sănătoasă de ananas înfiptă în marginea paharului și cu o bucată de banană plutind înăuntru.

— Pasul doi, zise ea.

Am urmat-o după colț, într-un hol pustiu, unde scoase o sticlă din geantă, care, de data asta, era plată și făcută chiar din sticlă. Privi împrejur ca să se asigure că nu mai era nimeni de față, apoi turnă puțin din lichidul maroniu în paharul fiecăruia.

— Noroc!

Am ciocnit paharul, mi-am ținut respirația și am luat o înghițitură, care a fost de ajuns ca să mă decid că-mi plăcea mai mult *schnapps*-ul de piersici decît *daiquiri*-ul de banane. Celelalte fete își amestecară băuturile cu paiul și se strînseră

ciorchine. În rochiile acelea negre, cafeniu închis și bleumarin, arătau precum un buchet funerar. Am mai sorbit puțin și-am pus paharul jos, după care am luat un minihamburger de pe un platou. L-am mâncat încet și m-am îndreptat către colțul holului, unde stătea Tyler.

Cînd am terminat hamburgerul, mi-am șters degetele pe un șervet de hîrtie albastru închis, cu numele lui Tyler gravat cu litere argintii ca părul rabinului, după care am traversat podeaua de marmură.

— Salut, Tyler.

El mă privi indiferent. Sus, în altar, atunci cînd spusese „Astăzi am devenit bărbat“, Jessica își încrucișase picioarele slăbănoage și zisese :

— Mă cam îndoiesc.

Dar uitîndu-mă acum la el, cu tunsoarea asta și îmbrăcat în costum, m-am întrebat dacă era oare adevărat, dacă într-adevăr se schimbase.

— Sînt Joy, i-am reamintit eu.

— Ah, salut. Scuză-mă, dar arăți altfel.

Mi-am netezit rochia.

— Te-ai descurcat foarte bine.

— Am dat-o în bară la Haftora, zise roșind.

— N-am observat, am mințit eu.

Tyler se uita deja peste umărul meu, spre locul unde așteptau următorii musafiri.

— O să fie o petrecere beton, zise el.

M-am strecurat rușinată în colțul meu și l-am privit stînd între tatăl și mama lui, cu fața strîvită de pieptul acesteia de fiecare dată cînd îl îmbrățișa și cu mîinile tatălui strîngîndu-i umerii. Luminile licăriră și chelnerii străbătură încăperea sunînd din clopoței, semn că era vremea să mergem înăuntru.

A durat cam un minut pînă ce ochii mi se obișnuiră cu întunericul din sala de bal, de-a

lungul căreia stăteau aliniate treizeci de mese drapate în argintiu și albastru. Fiecare avea un ornament central înalt, făcut din diverse piese de echipament sportiv. N-avea nici o logică. Din câte știam eu, Tyler ura toate sporturile în egală măsură, cu excepția *wrestling*-ului profesionist. M-am uitat lung la ornamentul central de pe masa copiilor: o duzină de mingi de fotbal și un tricou al celor de la Jets, cu numele lui Tyler pe el, suspendat în aer. Cum de reușiseră să facă tricoul să plutească astfel? Îl atîrnaseră de vreun fir invizibil? Era umplut cu baloane?

M-am cufundat în scaun, încadrată de Jessica și de încă o fată.

— Îți place băutura? mă întrebă Jessica, zîmbind, și-mi întinse încă un pahar cu *daiquiri*, de data asta de căpșuni.

Am luat o înghițitură zdravănă, lăsînd lichidul dulce și înghețat să mi se topească pe limbă, în vreme ce un chelner îmi așeza dinainte un platou pe care erau sushi și o salată mititică, peste care fuseseră presărate nuci caramelizate, plus ceva copt în foietaj.

Jessica se uită nemulțumită la mîncare.

— Ar fi trebuit să aleg hotdog, zise ea. De ce la petrecerile astea aperitivele sînt întotdeauna cele mai bune feluri? Ce-i asta? întrebă ea, împunghind cu furculița foietajul din farfurie.

— Ăăă...

Am mușcat puțin din al meu.

— Un fel de plăcintă cu umplutură?

— Este o plăcintă cu brînză de capră, sos de usturoi și praz la tigaie, ne lămuri fata care stătea de cealaltă parte, al cărei păr cîrlionțat era adunat în vîrfurile capului.

— Praz la tigaie, repetă Jessica și se strîmbă dezgustată.

Se apucă iarăși să împungă cu furculița în farfurie. Cealaltă fată își mușcă buza. Purta o

rochie cu mîneci bufante și o eșarfă din satin albastru peste piept.

— *Ea seamănă puțin cu un praz la tigaie, i-am zis Jessicăi.*

Intenția mea era să-mi spun remarca în șoaptă, dar am văzut-o pe fata cu păr cîrlionțat întorcîndu-și privirile în altă parte.

Jessica rîse.

— Praz la tigaie!

Mi-am plecat capul deasupra farfuriei. Mîncarea mi-a plutit pe dinainte și, pentru o clipă, am văzut două plăcinte cu brînză de capră. *OK, asta a fost o răutate, mi-am zis în gînd. Măcar nu spusesem că arată ca sosul de usturoi.*

M-am forțat să iau o înghițitură de apă. Ospătarii ne luară farfuriile. Jessica îmi înșfăcă paharul și-l strecură sub masă. Cînd acesta reapăru la suprafață, era din nou plin ochi.

— Bea, mă îndemnă ea și-și duse paiul la gură.

Luminile se stinseră și, o clipită mai tîrziu, coloana sonoră a filmului *Rocky* izbucni la o asemenea intensitate, că paharele începură să tremure, iar podeaua vibră. Înconjurat de un cerc de lumină albastră orbitoare, apăru Tyler, susținut în aer de... am strîns din ochi și, da, nu visam. Vărul meu era dus pe umeri către *bar mitzvah*-ul său de către majoretele de la Jets, în carne și oase. Patru dintre ele îl purtau, iar celelalte opt își agitau pampoanele argintii și își etalau zîmbetele strălucitor de albe.

— Haide! îmi țipă Jessica în ureche, luîndu-mă de mînă și trăgîndu-mă spre ringul de dans.

Petrecerea începu la ora unu după-masă și dură multe ore, nu știu sigur cîte. S-a dansat în linie și *limbo* și s-a organizat un concurs de cunoștințe despre Tyler, la care copiii au cîștigat hanorace, CD-uri și bonuri-cadou. Îmi amintesc că am dat pe gît un *daiquiri* de piersici și zmeură,

în timp ce se desfășura interminabila ceremonie a aprinderii lumînărilor („Nu v-am cunoscut, dar ne-am fi distrat împreună, așa că aprind prima lumînare pentru bunicul Hyman și bunica Marcia“), plus încă unul, de banană și ananas, cât a durat dansul lui Tyler cu mama lui. Eu am dansat cu doi băieți pe nume Jack, cu trei pe care-i chema Noah și chiar cu misteriosul Zach. După, am constatat că îmi simțeam capul prea greu ca să-l mai țin drept și că mâinile păreau a-mi fi total străine. I-am zis Jessicăi că trebuia să merg la toaletă și ne-am strecurat afară din sala de bal, inundată de lumina reflectoarelor și de muzica zgomotoasă, pătrunzînd în holul răcoros și pe jumătate cufundat în întuneric. Am tras-o repede pe Jessica pe lingă bunică-mea.

— Joy! Scumpo! mă strigă aceasta și-mi făcu semn cu mîna, dar nu puteam să risc să stau de vorbă cu ea, înainte să înghit o cutie sau două de bomboane mentolate personalizate cu numele lui Tyler.

Ne-am refugiat la toaleta doamnelor, minunat de răcoroasă și zugrăvită în trandafiriu.

— Cea mai... bună petrecere... la care... am fost! sughiță Jessica, trîntind ușa cabinei.

Aceasta se deschise iar, ceea ce-o făcu să rîdă, și ne-au trebuit trei încercări ca s-o închidem ca lumea.

Mi-am scos pantofii și mi-am sprijinit obrazul de metalul rece al ușii cabinei mele. Eram roșie la față, capul îmi bubuia, iar gura, în ciuda tuturor băuturilor pe care fusesem silită să le înghit, era uscată iască.

— Hei, le-ai văzut pe însoțitoarele de la garderobă? îmi strigă Jessica prin perete. Știi de ce erau acolo? Mai sughiță o dată. Pentru că la *bat mitzvah*-ul lui Ainsley Kiernan, una dintre fete i-a făcut, știi tu, o felație unui tip, în biroul

rabinului, iar părinții lui au aflat și, de-atunci, templul obligă pe toată lumea să aibă însoțitor.

— Bleah, am zis.

Parcă era o scenă din *Fetele curajoase*. Am tras apa, m-am dus la chiuvetă și mi-am dat cu apă rece pe față, după care mi-am reînnoit stratul de gloss de pe buze și, chiar când ieșeam pe hol, am zărit-o pe Emily trăgându-l pe Bruce spre ușile de la intrare și-am auzit-o pronunțându-mi numele.

— Petrecere! strigă Jessica.

— Vin și eu imediat, i-am zis.

M-am sprijinit iar de perete, privindu-i pe Emily și pe Bruce, care păreau că se ceartă. M-am furișat după ei prin încăperea pustie, pitindu-mă îndărătul barului de sushi, pe jumătate dezmembrat și în curs de topire, ca să-i aud mai bine.

— ...nici nu știam că vine.

Mi-am ținut respirația și m-am lăsat în jos, astfel încît să fiu perfect camuflată de fața de masă pătată cu sos de soia. Trăgînd cu ochiul printr-o despărțitură dintre mese, i-am văzut pe Emily și Bruce stînd lîngă perete, ea cu mîinile în șolduri, el rezemat la o oarecare distanță, privind în pămînt și arătînd ca un puști care a spart o fereastră cu mingea de baseball.

— Poate că a uitat să-mi spună.

— Poate că *maică-sa* a uitat să-ți spună, sări Emily.

— Păi, ce-i așa de rău? întrebă Bruce.

Vocea lui, de regulă foarte sonoră, era acum și mai înaltă, și clipea mai des decît de obicei.

— A venit, e loc și pentru ea la masă, deci care e problema?

— Problema, scîrțîi Emily, întorcîndu-se pe un toc, este că, pentru mine, toată chestia asta e jenantă. Crezi că-mi face plăcere să văd că familia ta se holbează la ea și la mine? Să aud cum mătușa Lillian le spune tuturor: „O, și aceea este fiica lui

Bruce dintr-o relație anterioară"? Aici, imită vocea unei bătrâne. „Nu, nu, nu e vorba de o altă nevastă, doar o fostă iubită. Este – cum se spunea pe vremuri? – un copil din flori. Făcută cu Candace. Vă amintiți? Cea care a scris cartea aceea.”

M-am tras înapoi lângă perete. Amețeam și îmi venea să vomit. Fusesem așa de ocupată să-mi fie jenă cu maică-mea, că nici nu-mi dăduse măcar prin minte că eu însămi aș putea fi o rușine pentru alții.

— Cartea aceea, zise Emily cu ciudă. Dar Max și Leo?

Am strâns pleoapele și-am simțit un junghi în inimă. Cât de stupid trebuie să fi arătat noi cinci, mergînd împreună. Și eu, care-mi imaginasem că așa trebuie să fie într-o familie normală.

Bruce se trase de cravată.

— Nici eu nu-s prea fericit de ce se întîmplă, spuse el încetișor. Știu că te simți jenată și-mi pare rău.

— Jenată! urlă Emily.

— E fiica mea, spuse Bruce. Are dreptul să fie aici, la fel ca ceilalți.

Așa e, mi-am zis, cu tîmplele pulsîndu-mi puternic și cu *daiquiri*-urile ridicîndu-mi-se în gît. *Ai dreptate! Zi-i de la obraz!*

— Dar regret, continuă el și întinse mîinile spre umerii lui Emily. Știu că nu ești tocmai într-o poziție de invidiat.

Emily își întoarse fața.

— Aș vrea...

Capul îmi zvîcnea mai tare ca oricînd, iar buzele îmi tremurau. Nu auzeam și nici nu vedeam ce spune, dar puteam să ghicesc: „Aș vrea să nu existe. Aș vrea să nu se fi născut deloc”. Ghemuită în spatele unui bloc de gheață din care picura apa și care mirosea a pește, i-am împărtășit dorința.

Am așteptat un minut, apoi m-am ridicat, sprijinindu-mă cu o mînă de gheața înmuiată.

Chiar și încălțată cu balerini, tot o depășeam ca înălțime pe Emily.

— Mă scuzați, am zis.

Ea și Bruce se întoarseră în timp ce eu mă apropiam, trupurile lor despărțindu-se dintr-odată, de parcă fiecare realizase brusc că celălalt fusese cuprins de flăcări. Emily își duse la gură mînuța făcută pumn, iar Bruce clipi de trei ori mai rapid.

— Aș vrea să-mi cer scuze, am zis, pe un ton înalt și perfect degajat. Pentru că v-am stricat ziua.

Emily avea o expresie îngrozită.

— Vai, scumpo, dar eu n-am...

— Evident, nu mă voiai pe mine.

Mă uitam la ea, dar vorbeam cu amîndoi și sînt convinsă că Bruce realiza că nu mă refeream doar la ziua aceea și la petrecerea de *bar mitzvah* a fiului vărului său. Mă refeream la întreaga istorie.

— Firește că te voiam, zise Bruce. Noi...

Dar i-am tăiat-o scurt.

— Trebuie să plec. A venit mama.

M-am întors și mi-am luat rucsacul din cuier, unde-l atîrnasem. Am împins ușile și-am rămas o clipă locului, năucită de lumina puternică a soarelui.

Au venit amîndoi după mine, dar nu i-am luat în seamă, ceea ce n-a fost prea dificil, odată ce mi-am scos aparatele din urechi, iar ochii mi s-au început de lacrimi. *Nu te opri, nu te opri*, mi-am intonat în minte și-am traversat în grabă parcare. Pantofii de la Amber loveau trotuarul, iar razele soarelui aruncau săgeți strălucitoare reflectate în parbrizele mașinilor. Bruce mă strigă, dar nu m-am oprit din mers, de parcă așteptam să dau de dubița albastră a maică-mii, așteptînd leneșă la colț. În clipa aceea, mi-am zis că aș fi dat orice să fie adevărat, să o găsesc așteptîndu-mă și să mă ia în brațe, spunîndu-mi: *Nu te mai gîndi la el și n-o lua în seamă pe Emily sau ce-am scris eu. Sigur că te-am dorit, te-am dorit mai mult decît orice altceva.*

Mi-am ținut fruntea sus și nu m-am întors, deși nu-mi închipuiam că ar alerga după mine, riscînd astfel o confruntare cu mama. *Probabil că respiră ușurați să mă vadă plecînd*, mi-am spus, ștergîndu-mi o lacrimă de pe obraz. *Acum se vor distra în voie.*

Trenul trase la peronul gării de pe Thirtieth Street la ora șapte și patruzeci și cinci de minute. M-am schimbat de haine la toaletă, dar probabil că aventurile de peste zi lăsaseră urme vizibile. Nu în respirație, căci mestecasem un pachet întreg de mentosane Tyler cît mersesem cu autobuzul de la gară pînă acasă. Nici pe față, căci înlăturasem machiajul și-mi strînsesem iarăși părul în coc. Dar pe undeva tot se vedea. Cînd am intrat în casă, la opt și jumătate, mă întîmpină aroma de chili care fierbea pe aragaz. Pe masă erau așezate castroane de lut pictate în albastru viu și auriu, pline cu avocado mărunțit, smîntînă și brînză rasă, alături de un ștergar și un șervet pentru mine. Nu era nimeni în bucătărie. I-am găsit pe ai mei în birou, ghemuiți în fața computerului, pe care mama l-a închis brusc, în timp ce se trăgea cu scaunul de lîngă masă și se întorcea spre mine.

— Cum a fost azi? mă întrebă.

— Ați avut spor, tu și Tamsin? zise și tata.

Am simțit cum un hohot de rîs mi se ridică din piept. Avea gust de piersici. Am deschis gura și-am rîgîit de s-au cutremurat pereții.

— Mișto! exclamă mama.

Bătea darabana pe capacul laptopului, de parcă ardea de nerăbdare să-l deschidă iar. Mai făcea așa uneori, atunci cînd scria, dar asta nu explica de ce era și tata cu ea. De regulă, cînd mama și Lyla Dare hălăduiau pe cîmpiile din Said'dath Kahr sau mai știu eu pe unde, tata o lăsa în pace.

Mi-a luat o grămadă să realizez că tata nici nu se uita la ea, ci se holba la mine.

— Joy, tu te simți bine?

Ooof.

— Cred că e un virus stomacal, am mormăit și m-am dus sus, unde m-am încuiat în baie și m-am așezat pe toaletă, ținându-mi capul în palme.

Peste câteva minute, se auzi un ciocănit la ușă.

— Nu mă simt bine! am strigat.

— Eu sînt, sună vocea tatei, foarte adîncă și blîndă.

— O clipă.

M-am clătît cu apă de gură și-am deschis ușa. Tata stătea în prag, înalt și îmbrăcat ca de obicei cu blugi și hanorac albastru, ținînd în mîină o sticlă de Tylenol și un pahar cu Gatorade, cu gust de struguri. Mi-am amintit numeroasele ocazii în care-mi fusese rău din pricina durerilor de urechi, a febrei sau a vreunei bronșite, și cum tata mă îngrijise, preparînd ceaiul lui special (mușețel plus niște ingrediente secrete), aducîndu-mi mai multe perne, proaspăt înfățate, și ouă jumări moi și pîine prăjită, șezînd lîngă mine cît mă uitam la televizor. Mă ducea la meciurile celor de la Eagles și Philly, îmi cumpăra hotdog și stegulețe pe care să le flutur, mă ajuta la teme, empatiza sau măcar mă asculta cînd mă plîngeam că mă înnebunește mama.

Mi-am înghițit lacrimile și încă un rîgît, devastată de remușcări și rușine. Ar fi trebuit să-l invit pe el la petrecerea de *bat mitzva*h pentru întreaga familie, nu pe Bruce. Ar fi trebuit să semăn cu el, să am părul lui negru și ochii întunecați, nu cu Bruce, care nici nu mă dorise și pe care-l făcusem de ocară.

— Încearcă să iei o înghițitură, mă îndemnă tata, întinzîndu-mi băutura purpurie.

Am golit dintr-odată jumătate de pahar, apoi am mai rîgît și m-am trîntit pe covorașul de

baie roz și pufos. Tata luă un prosop de pe bară și mi-l puse, împăturit, sub umeri.

— Voi presupune, spuse el domol și aproape șoptit, că astăzi ai învățat o lecție importantă și că nu e nevoie să-i spunem maică-tii despre ce e posibil să fi băut sau nu, pentru că nu vei mai face asta niciodată.

Am încuviințat, fără măcar să încerc să mint că am mâncat brânză stricată sau sushi alterat. Mi s-a pus un nod în gât. Voiam ca tata să mă țină în brațe ori să mă ducă la un matineu sau la un meci al celor de la Eagles. Voiam să fiu iarăși mică, o fetiță care adora înghețata și rozul și purta mereu aparatele în urechi, o fetiță care nu mințea, nu fura și nu se ascundea. Am deschis gura, fără să știu prea bine ce va ieși din ea: *schnapps* de piersici, Bruce și Emily, unde m-am dus sau unde stătusem toată ziua.

— Amber Gross are un prieten, am croncănit. Tata se gândi la ce spusese.

— Vrei și tu să ai un prieten?

Am râs. Îi și vedeam pe ai mei întinzînd o plasă uriașă, plină cu jocuri video și aripioare de pui prăjite, de-a latul lui South Street, așteptînd apoi răbdători pînă ce băiatul perfect, dar nescotit, avea să le pice în gheare. Am râs și mai tare cînd i-am „văzut” strîngînd plasa și tîrînd-o spre casă. „Iubitule, am prins unul viu!” ar zice mama. Sau: „Aruncă-l înapoi, nu merită deranjul!”.

— Am dat de belea? am întrebat.

Tata scutură din cap, apoi își scoase ochelarii și-i lustrui cu marginea cămășii. Îndărătul lentilelor, ochii îi erau blînzi și obosiți, cu pungi vineții dedesubt.

— Să nu se mai întîmple, OK? M-am silit să zîmbesc, deși îmi venea să plîng. Crezi c-ai putea să mănînci niște pîine prăjită? mă întrebă el, iar eu am spus că aș putea.

Nouăsprezece

— Nu știu ce să zic, i-am spus lui Peter, foindu-mă pe scaunul de lângă el. Mi se pare foarte bizar. Imoral. Parc-am alege o prostituată sau ceva de genul ăsta. O, ea e drăguță!

Joy sorbise o cană cu supă de pui și ronțaise o felie de pâine prăjită, după care, la nouă și jumătate, se dusesse la ea în dormitor. Peste zece minute, Peter și cu mine am așezat un ibric de cafea și niște biscuiți pe o tavă și ne-am furișat în vârful picioarelor către biroul meu. Peter intră pe pagina de internet, în timp ce eu îmi strîngeam foile cu cel mai recent rezumat din seria StarGirl. Ne-am petrecut următoarea oră ghemuiți în fața laptopului meu, parcurgînd anunțurile de pe site-ul Open Hearts – pe care eu am insistat să-l numim Mămici.com. Agenția ne aprobase condiționat cererea, trimițîndu-ne un cod de acces ca să putem vedea pozele și biografiile mamelor-surogat, în timp ce așteptam vizita la domiciliu. Acum, ne uitam la profilurile lor cu un amestec de groază (mai ales din partea mea) și interes (Peter).

— Uită-te puțin la ea, am zis, cu vaga senzație că sînt un „pește“, în timp ce arătam către fotografia unei brunete cu un chip dulce, care poza pe o verandă împreună cu doi băieței radiind de fericire, strîngînd din ochi din pricina soarelui puternic.

Femeia ținea o mână pe umărul unuia dintre fii, iar cu cealaltă își îndepărta bretonul din ochi.

— Chiar seamănă cu mine.

Peter studie atent poza.

— Nu văd unde e asemănarea.

— Sîntem amîndouă brunete, am zis.

Peter ridică și mai mult din sprîncene.

— Și sîntem amîndouă femei.

De data asta, îmi zîmbi îngăduitor.

— Ei, haide! Ți-ar plăcea asta la nebunie.

— Așa se zice acuma? se miră el.

— Păi, nu asta ar cam fi ideea? am replicat eu.

Dacă sîntem în căutarea unei femei care să ne poarte copilul, n-ar trebui ca aceasta să fie, știi tu, o persoană cu care, în teorie, ai vrea să te culci?

— Presupun că da. Amabil ca întotdeauna, Peter își întinse picioarele lungi în față. Dar, avînd în vedere că este sperma mea, dar și ovulul tău, n-ar trebui ca persoana să fie cineva cu care și tu ai vrea să te culci?

— Asta pune lucrurile într-o lumină complet diferită, am răspuns, privind la poza mamei-surogat.

Cutele din colțurile gurii i se adînciră și mai mult cînd zîmbi.

— Hei, Cannie, chestia asta e serioasă sau nu?

M-am simțit la fel de nesăbuită, de fără astîmpăr și de debusolată, de parc-aș fi băut zece cafele.

— Se pare că este.

Degetele îmi zburară pe tastatură. Zeci de chipuri de femei și nume de cod ne trecură pe dinainte. M-am oprit la una și-am rîs, căci fotografia o arăta într-un tricou pe care scria *Mă înmulțesc, contra hrană*. Am revenit la prima pe care o alesesem.

— Douăzeci și nouă de ani, păr castaniu, ochi căprui, și nu e la prima experiență.

Am parcurs anunțul și l-am citit cu voce tare:

— „Prima mea experiență ca mamă-surogat a fost fantastică! Am născut un băiețel sănătos și frumos, de patru kilograme și jumătate, fără complicații și fără medicamente împotriva durerii...”

M-am tras cu scaunul de lângă computer, ca să poată vedea și el ce efect avuseseră asupra mea cuvintele „sănătos și frumos” și „fără complicații”. A observat asta, firește, și, punându-mi degetele sub bărbie, îmi întoarse fața spre el și mă întrebă:

— Ești bine?

— Foarte bine! am răspuns.

Probabil că tonul meu a sunat teribil de convingător, pentru că Peter își rezemă coatele de birou și se uită cu atenție la ecran.

— Zice că va veni ca aici, pentru transfer.

— Doamne, m-am cutremurat eu, așa se cheamă? Transfer? Sună de parcă am ridica un colet. Stai puțin, am zis, căutînd glosarul. Este vorba despre transferul ovulului fertilizat. O, Doamne, am zis, trecînd la următorul anunț.

„BUNĂ SÎNT ALBĂ AM DOUĂZECI ȘI TREI DE ANI TRĂIESC ÎN DENVER, MAMĂ A DOI COPII. AM PĂR BLOND ȘI OCHI ALBAȘTRI ȘI AMBII COPII AU OCHI MARI ȘI ALBAȘTRI CA MINE. NU FUMEZ ȘI NU BEAU ȘI NICI NU DORESC SĂ MĂ APUC. DE CÎND NU MAI SÎNT ÎMPREUNĂ CU TAȚII COPIILOR MEI, DUC O VIAȚĂ STABILĂ ȘI SÎNT NERĂBDĂTOARE SĂ AJUT O ALTĂ FAMILIE SĂ ADUCĂ PE LUME UN NOU SUFLET.”

— Sheera, am citit. O cheamă Sheera. Dar femeile numite Sheera nu sînt, în mod automat, dansatoare de strip-tease?

— Presupun că nu, îmi răspunse Peter.

M-am ridicat în picioare și m-am dus la rafturile bibliotecii, privind cu atenție fotografiile înrămate: Peter și cu mine, la nuntă; Nifkin încolăcit într-o rază de soare, pe podeaua

bucătăriei ; Nifkin, Peter și Joy pe plajă ; Nifkin cu un *Frisbee* miniatural în bot ; Joy, cu o dungă de cremă antisolara pe nas.

— Știu și eu. E prea ciudat ! Să plătim o femeie, o străină, pe cineva care nu are la fel de mulți bani ca noi – m-aș simți de parcă, nu știu... am angaja o servitoare. N-ar trebui să fie așa. Nu e vorba doar despre spălat vasele sau rufe, știu. Îmi amintesc.

Mi-am șters ochii, fără măcar să mă prefac că nu eram pe punctul de a izbucni în plîns. Peter se ridică și mă luă de umeri. M-am ferit, întorcînd-mă către fereastră, și m-am uitat fix în întunericul de afară.

— Și cine poate să ne garanteze că nu se va răzgîndi ?

M-am trîntit iarăși pe scaunul de la calculator, citind cu voce tare :

— Tipa asta zice că lasă în seama VP-urilor decizia de a încheia sarcina, în cazul în care ecografiile sau testele nu sînt în regulă. „M-ar deranja, dar este decizia VP-urilor, nu a mea.“ Ce e aia un VP ?

Peter dădu clic pe un link, apoi pe altul.

— VP, zise, cu vocea lui joasă, tunătoare. Viitorii părinți.

— Viitorii părinți, am repetat și mi-am împreunat mîinile strîns în poală.

Îmi imaginam cum e să am douăzeci și doi de ani, să locuiesc în Colorado împreună cu cei doi copilași cu ochi albaștri ca ai mei, să muncesc și să merg la facultate, în timp ce mama are grijă de cei mici, și să primesc un telefon sau un e-mail de la un cuplu mai în vîrstă și mai bogat, aflat la o mie de kilometri depărtare, care dorește să-mi închirieze organismul, așa cum plătești pentru o boxă în magazinele cărora le fac reclamă pe autostradă. Aș iubi oare copilașul pe care-l

port în pîntece? Aș urî oare cuplul pentru care fac asta?

— Pe oricine am alege și oricît ne-ar cere, cred că ar trebui să dublăm suma, am zis, îndreptîndu-mă în scaun.

Peter se uită la mine îngrijorat.

— De ce?

— Pentru că nu cer suficient! am exclamat, arătînd spre ecran. Nici una dintre ele! Pentru sacrificiul de a renunța la copiii lor, nu e nici pe departe destul!

— Dar ar fi copilul nostru. Biologic vorbind, spuse el.

— Da, biologic vorbind.

Cuvîntul era lipsit de semnificație. Un copil e un copil și nu-mi venea să cred că o femeie ar putea să poarte un prunc în pîntece timp de nouă luni și să nu simtă că ar fi al ei. Am scuturat din cap, căci, fără să vreau, mi-am amintit de doctorul care venise în rezerva de la spital, să-mi spună că îmi extirpaseră uterul. Era îmbrăcat în halat alb, cu o pată de cafea pe mîneacă, iar ochii îi erau blînzi și osteniți.

— Regretăm, dar n-am mai putut face nimic, îmi zisese.

M-am uitat lung la el, întinsă pe patul de spital și încă amețită de medicamente, simțindu-mă de parcă măruntaiele îmi fuseseră scoase de însuși Dumnezeu.

— Nu voi mai avea copii? îl întrebasem cu o voce pierită.

— Ne pare rău, repetase el.

Nu realizasem cît de mult îmi doream să fiu mamă, pînă în clipa în care am aflat că acest lucru nu mai era posibil.

— Și dacă vor fi complicații, așa cum s-a întîmplat la mine? Glasul îmi cedă. Cît ai plăti pe cineva, pentru că nu va mai putea avea copii niciodată?

Peter se întinse peste umărul meu și închise laptopul.

— Hai să facem o pauză.

Am oftat și mi-am încrucișat mâinile pe capacul laptopului, meditînd la timp și la cît de puțin ne rămăsese ca să facem asta.

— Cannie, e-n regulă, zise Peter. Nu trebuie să luăm nici o decizie în seara asta. Poate că sora ta se va răzgîndi. Poate că...

Am încuviințat și mi-am imaginat-o pe Sheera, din Colorado. Mental, am instalat-o într-un apartament ca cel pe care-l avusesem pe vremuri, pe strada înverzită de după colț – două dormitoare, unul pentru ea, unul pentru băieți. Am adăugat niște muzică – coloana sonoră de la *Annie*, care-i place atît de mult lui Joy –, sunetele mașinii de spălat și ale uscătorului veșnic în funcțiune, mirosul de cremă, suc de mere și de macaroane cu brînză. Țsta era felul de mîncare preferat al lui Joy, atunci cînd era micuță. Avea un castronaș din porțelan, cu margini aurii și un iepuraș roz pictat pe fund, și un taburet înalt, cu numele ei incrustat pe spătar – un cadou de la bunica Audrey. O lăsam să stea lîngă mine pe taburet și să arunce praful de brînză peste macaroane. Scaunul și castronașul cu iepuraș erau încă în pivniță, alături de cutiile cu desenele lui Joy de la grădiniță, hainele care-i rămăseseră mici, tricicleta și roțile ajutătoare de la bicicletă, toate lucrurile pe care nu mă îndurasem să le arunc.

Cuvintele din textul primului anunț pe care-l citisem îmi răsăriră iar în minte, ca o bandieră filfiind sub cerul limpede precum cristalul: „un băiețel sănătos și frumos, de patru kilograme și jumătate...”

Peter îmi studie atent chipul. M-am străduit să-l fac să pară cît mai normal, ridicîndu-mă de la birou.

— O să mai aranjez puțin pe-aici. Nu sînt obosită.

— OK, ne vedem sus, zise Peter.

Am spălat vasele și am șters blaturile din bucătărie, ascultîndu-i pașii pe scări și sunetul apei curgînd. După o oră, m-am întors tiptil în birou. Lampa încă mai ardea, iar ecranul laptopului s-a trezit la viață cînd am atins tastele. Am terminat de completat biografia mea, am apăsat *Sortează mamele-surogat*, am luat un caiet și-un pix și m-am apucat să parcurg paginile cu nume, chipuri și orașe, căutînd-o pe femeia care avea să ne îndeplinească visurile.

— *Ridică-te, femeie-vînător, sîsîi vocea venită din întuneric.*

Degetele îmi zburau pe tastatură. M-am aplecat înainte, cu gura ușor deschisă. Nespălată pe dinți și nepieptănată, îmi petreceam dimineața de duminică, după aproape întreaga noapte de sîmbătă, parcurgînd întinderile nesfîrșite ale celei mai noi aventuri a Lylei Dare și fiind fericită să mă pierd în lumea ei.

Lyla mîrîi, în timp ce se ridica șovăitor și își trecea mîinile peste trup. Coastele îi erau pline de vînătăi, poate erau chiar rupte, iar un dinte i se spărsese, lăsînd în urmă o margine zimțată. Întregul corp îi pulsa de durere, dar se forță să stea dreaptă, cu umerii trași înapoi și picioarele bine înfîpte în pămînt, precum un soldat, așa cum fusese antrenată. Vocea din întuneric rîse de ea.

— *Ce fată curajoasă, zise. Nesăbuită, dar curajoasă.*

Lyla se îndoi de mijloc, ca sub imperiul unei crampe neașteptate. Mai avea încă

ghetele în picioare. Cuțitul era la locul lui, înfipt în gheată; îi simțea lama caldă pe piele. Îl trase afară, văzînd cu ochii minții străfulgerarea oțelului în întuneric. Vocea spuse...

Sună telefonul, întorcîndu-mă, cu o tresărire, din transa aventurii mele spațiale.

— Rahat, am zis, oftînd, și-am salvat documentul.

De regulă, nu uitam să opresc soneria cînd lucram. Înainte să ridic receptorul, am verificat cine mă suna.

— Salut, Sam, am zis. Nu erai la o întîlnire cu un evreu? Care ar putea sau nu să fie ce-ți trebuie ție?

— Chiar acolo sînt, îmi confirmă ea cu o voce pierită. Am mers la Lacroix. Pereții sînt zugrăviți într-o superbă nuanță portocaliu-dovleac.

— Vin imediat, am zis, înșfăcînd cheile mașinii de pe birou, strigîndu-i lui Peter unde mă duceam și strecurîndu-mi picioarele în sandale.

„Dovleac“ era cuvîntul nostru de cod, pe care-l stabiliserăm încă de pe vremea cînd nu eram căsătorită. Îl folosisem o singură dată, cînd tipul pe care-l cunoscusem la coadă în magazinul de închirieri video mă invitase la cină. La aperitiv, individul mă întrebase dacă eram interesată de aventuri sexuale. Zîmbisem politicos, dădusem fuga la toaletă, o sunasem pe Sam și rostisem cuvîntul magic. Peste zece minute, taxiul în care se afla aceasta trăsese în fața restaurantului, cu motorul pornit, iar Sam turna o minciună despre un deces în familie.

Am condus cît de repede am putut către hotelul Rittenhouse și-am parcat lîngă fîntîna arteziană, i-am azvîrlit cheile valetului, am năvălit pe ușă și aproape că m-am ciocnit de

Samantha, care aștepta lîngă lift, cu o expresie nefericită.

— Cannie!

Mă înșfăcă de braț și se ținu de el de parcă ar fi fost ultima vestă de salvare de pe Titanic.

— Slavă Domnului că ai venit! N-o să crezi ce s-a întîmplat...

— Hei!

Ne-am întors amîndouă. Ușile liftului se deschiseră și din interior se ivi un bărbat cărunt, cu o mutră furioasă și îmbrăcat într-o canadiană albă sintetică. Avea în mîină o pungă pentru mîncare la pachet. Se duse țintă la Sam, care se roti ca să-l înfrunte – era întruchiparea desăvîrșită a disprețului. Față în față, individul abia de-i ajungea lui Sam pînă la piept. Se chiorî la ea furios, fluturînd ceea ce părea a fi un cec.

— Treizeci și patru de dolari și nouăzeci și cinci de cenți! strigă el.

Prietena mea extrase două bancnote de douăzeci de dolari din portofel și i le întinse, ținîndu-le cu vîrfurile degetelor.

— Păstrează restul.

Omul smulse banii. În colțurile buzelor i se vedeau niște pete albe. În vreme ce eu mă întrebam dacă substanța albă întărită era pastă de dinți, mîncare sau ceva infinit mai rău, individul sîsîi furios:

— Să știi că poți fi dată în judecată pentru că ai oferit date false pe internet.

Mi-am dat seama că eram martora aceluia moment îndelung anticipat, și anume cînd cineva o trăgea la răspundere pe Sam pentru că nu arăta ca Brooke Sheilds.

— Serios? întrebă Sam cu răceală. Ar fi o acuzație foarte interesantă, dacă ne gîndim că partea vătămată a pretins, în biografia de pe internet, că ar avea 1,60 înălțime.

— Dar eu chiar am 1,60! insistă omulețul.

Sam ridică din sprâncene și se uită la mine. Eu mi-am luat acea expresie universală care vrea să zică *eu nu mă amestec*, chiar dacă era evident că tipul mințea.

O fixă pe Samantha cu o privire furioasă timp de ceea ce ne-a părut a fi o eternitate, după care, smiorcăindu-se și tropăind, trecu pe lângă noi cu punga de mâncare într-o mână și cu banii lui Sam în cealaltă. Sam se cufundă într-unul dintre fotoliile cu franjuri de pluș ale hotelului, aproape dărîmînd, în cădere, un aranjament cu liliac și hortensii.

M-am așezat și eu lângă ea.

— Vrei să vorbim?

Sam clătină din cap.

— A fost mai rău decît cu Domnul Prepuț?

Se strîmbă, amintindu-și întîlnirea la care fusese cu mult timp în urmă, cu un tip care se lansase într-un discurs pătimăș despre cum rămăsese cu sechele psihice după circumcizie, eveniment de la care trecuseră vreo treizeci și opt de ani.

— Sau decît tipul cu un singur ochi?

Tipul cu un singur ochi fusese al meu și, tehnic vorbind, omul avea doi ochi, dar unul dintre ei o luase razna. Un ochi era fixat asupra mea, care îi dădeam înainte cu flecăreala specifică primelor întîlniri, iar celălalt ochi se lipise de fundul chelneriței.

Sam oftă.

— Ce-ar fi de zis? Pe internet părea foarte normal.

— Așa se întîmplă cu toți.

— Divorțat. Doi copii. E avocat la o corporație.

M-am uitat lung la uși, privind cum omulețul se făcea tot mai mic în vreme ce traversa furios parcul.

— La ce corporație lucrează? Ghilda Acadelelor?

Sam își scutură capul și se ridică.

— Vreau acasă. Nicăieri nu-i mai bine decât acasă.

— Bine, Dorothy, am spus și-am condus-o la mașină.

După ani întregi de prietenie, după toate întâlnirile noastre eșuate, după o histerectomie (a mea) și o biopsie (a ei, și doar o alarmă falsă, slavă cerului), Sam îmi cunoaște bucătăria la perfecție. Scoase farfurii și căni din dulap, în timp ce eu, aplecată în fața frigiderului, am dat la o parte morcovii și laptele degresat, ca să ajung la bunătăți. Am aranjat un platou cu brinză Brie, biscuiți sărați, struguri și gem de smochine, gândindu-mă că ne vom instala în dormitor, ca să mîncăm și să ne uităm la episodul cu Liza Minnelli din *Povești adevărate de la Hollywood*, pe care-l țin mereu în video.

— Deci, cînd voi vedea și eu celebra rochie? mă întrebă Sam, în timp ce trecea pe lângă ușa închisă a dormitorului lui Joy.

— Bine, fie, am zis.

Cu un gest dramatic, am deschis ușa garderobei și am arătat către obiectul vestimentar incriminat.

Sam ridică rochia de pe bară și o scoase din husa de plastic.

— Frățioare!

Din nefericire pentru mine, tonul exclamației sale n-a fost unul dezgustat. Era chiar încîntată.

— N-ai decît să spui ce vrei despre soră-ta, dar fata are gusturi excelente.

— E frumoasă, am recunoscut eu. Dar e prea sofisticată pentru cineva de vîrsta lui Joy.

Sam își trecu degetele peste materialul fustei.

— Nu știu ce să zic, Cannie. Pun pariu că arată splendid în ea.

— Dar nu asta e ideea! E o ceremonie religioasă! Ideea nu este să arăți splendid, ci să respecti tradiția, iudaismul și...

— Peter ce părere are?

— Peter e bărbat.

Am întins rochia pe pat și m-am așezat lângă ea.

— Când a văzut-o prima dată, a crezut că e pentru mine.

— Ce om dulce și nevinovat, Dumnezeu să-l binecuvînteze! exclamă Sam, toastînd cu biscuitul.

— Și sinagoga are niște reguli clare, am continuat. Fără bretele subțiri, fără umeri dezgoliți.

— Rochia are și-un șal? întrebă Sam cu inocență.

Am gemut cu voce tare. O să-mi vină de hac cuvîntul ăsta! O să-mi-l graveze pe piatra de mormînt; o să-l tipărească în necrolog! *Candace Shapiro Krushelevansky, de patruzeci și doi de ani, a murit după o scurtă suferință cauzată de un șal.*

— Rochia nu m-ar deranja așa de tare, dacă Joy n-ar fi îngrozitoare.

— Cum adică? Se droghează? Are un iubit? Suferă în secret de bulimie?

Am dat din cap că nu, dar nu eram pe atît de sigură pe cît mi-aș fi dorit să fiu.

Cu ochii strălucitori, Sam se ridică în picioare, părăind ceva mai plină de viață decît atunci cînd am luat-o de la hotel.

— E cumva hărțuită pe internet? Au agățat-o bărbați mai în vîrstă pe MySpace? Putem să aruncăm un ochi pe site-urile pe care a intrat?

— Joy n-are cont pe MySpace, la școală tocmai s-a ținut un seminar pe tema hărțuirii în spațiul virtual și nu, nu putem să ne aruncăm un ochi pe site-urile cu pricina.

Sam se strîmbă.

— Putem să-i scanăm patul cu lumină ultravioletă, ca să vedem dacă nu sînt urme de spermă pe cearșaf?

— Dar tu de unde știi de asta? am întrebat-o, holbându-mă la ea.

— Din *CSI*. Un serial *excelent*.

— I-am încălca dreptul la intimitate.

— Ești maică-sa. Încălcarea dreptului la intimitate face parte din fișa postului oricărui părinte. În plus, nu i-am încălca acest drept, dacă am hotărî, pur și simplu, să-i întoarcem salteaua pe partea cealaltă, ceea ce ar trebui oricum să faci o dată la șase luni.

Înainte să apuc s-o opresc, Sam parcurse rapid holul, deschise ușa lui Joy, îngenunche în fața patului și-și îndesă mâinile între saltea și arcuri.

— *Eureka!* exclamă ea.

Mi se opri respirația în gât. Un jurnal? Prezerative? O cutie plină cu țigări cu marijuana și pliculețe de heroină?

Era chiar mai rău. Sam scoase două pagini printate, conținând un articol vechi de zece ani. Am citit „SECRETE DEZVĂLUITE” și mi s-a făcut rău.

— Oh, am reușit să articulez. Oh, la dracu’.

Cu degetele amorțite, am răsfoit paginile. Iată-mă: amețită, strălucind de fericire și absentă la ce se petrecea în jur, îndopîndu-mă cu tort. Am parcurs articolul cu mișcări lente, rememorînd fiecare detaliu sordid: mama în piscina cu apă caldă, arestarea lui Josh, acuzațiile că-mi neglijam copilul și că avusesem o copilărie nefericită și faptul că rochia mea de vară era de la Lane Bryant.

— Nu pricep, am zis. De ce să scoată asta la suprafață? Ce-i pasă ei?

O frică și mai teribilă puse stăpînire pe mine.

— Crezi c-a citit romanul?

— Tu ce zici? mă întrebă Sam, dînd ochii peste cap.

— Nu cred, am spus, negînd.

— De ce, mă rog?

— Odată, am citit un interviu cu fiica Ericăi Jong. Spunea că a citit cam zece pagini din *Teamă de zbor* și s-a plictisit.

Sam ridică dintr-o sprânceană și mi se topi toată încrederea.

— Of, la dracu', am înjurat încetișor și-am întors paginile cu fața în jos. Poate că asta e o temă. Poate că trebuie să-și întocmească arborele genealogic sau ceva de genul.

— Un arbore genealogic pe care-l ține ascuns sub saltea?

Mi-am plecat capul, admițînd astfel că teoria asta nu era valabilă.

— Ar trebui s-o întrebi chiar pe ea.

— Cum? Să-i spun că, din întâmplare, i-am scotocit prin cameră?

— Spune-i că ai întors salteaua pe partea cealaltă.

— O să mă omoare, am gemut eu. Am netezit paginile și le-am strecurat înapoi, sub saltea. Mă va urî chiar mai mult decît acum.

— Spune-i lui Peter, sugeră Sam. Joy vorbește mai ușor cu el.

M-am ridicat și-am luat rochia în mînă.

— N-ar fi trebuit să facem asta. Iar eu n-ar fi trebuit să intru aici.

Am întins bine pledul de pe pat și m-am postat sugestiv lîngă ușă, pînă ce Samantha a dat din umeri și m-a urmat afară, pe hol.

Douăzeci

— Deci iată ce material am ales pentru fețele de masă, zise Amber, dînd pagina albumului special pregătit de planificatoarea petrecerii. Mi-au plăcut fețele din mătase brodată, care vor veni peste cele din bumbac, dar au fost comandate în India și nu eram siguri că vor fi livrate la timp. Acestea sînt lampioanele chinezești..., preciză ea, întorcînd pagina.

Sasha, Tara, Sophie și cu mine exclamam încontinuu, privind la globurile stacojii și roz care aveau să atîrne de tavanul restaurantului Four Seasons, luna viitoare, în vreme ce Tamsin mîncea salată de pui, fără să-și ridice ochii din carte.

— Și pungile pentru cadouri..., ne arată Amber imaginea. Desigur, asta e doar o mostră. Vor purta numele meu, în monogramă. Tocmai sîntem pe cale să ne decidem asupra stilului literelor.

Afirmația a fost însoțită de alte exclamații de încîntare și mirare. Eu mi-am înăbușit un căscat. Amber mai întoarse o pagină.

— Rochia pentru slujba religioasă, zise, indicînd spre ceva bleumarin cu mîneci lungi. Rochia pentru cocteiluri.

Asta era roz aprins, cu o fustă înfoiată.

— Iar asta e rochia de bal, pentru petrecerea cea mare.

— O, Doamne, țipă Tara, în vreme ce eu mă holbam la pagina albumului.

— Asta e o rochie de mireasă? am întrebat.

— De domnișoară de onoare, răspunse Amber satisfăcută de sine. E Vera Wang. Mi-au comandat-o special la Nieman Marcus. Hei, cînd te mai întâlnești cu asistenta de cumpărături?

Mi-am băgat capul între umeri. Povestisem deja tuturor de la masă întreaga saga a rochiei de la New York: cît de frumoasă era, cum refuzase mama să-mi dea voie s-o port și cum, în prezent, rochia stătea atîrnată în dulapul ei, așteptînd-o pe consiliera mea — care, fără ca ei să știe, îmi era și mătușă — să o ducă înapoi la magazin.

— Doamne, maică-ta e o ticăloasă! exclamase Amber, iar eu am răspuns:

— E total dusă.

— Dusă, repetase Sasha.

— Total, întărise Amber.

— O, Doamne, da, total dusă, zisese Tamsin dindărătul cărții.

Nu-mi dădeam seama dacă era sarcastică sau se străduia pur și simplu să le imite pe fete.

— Asistenta e foarte ocupată, așa că merg doar cu mama în după-amiaza asta, le-am spus.

— Sper din suflet c-o să te grăbești, zise Amber. Unele magazine încep deja să aducă hainele de toamnă. Te asigur că nu vrei o rochie de toamnă.

— În nici un caz, mormăi Tamsin de sub perdeaua de păr.

Am ignorat-o, ronțăindu-mi țelina cu unt de arahide, în vreme ce Amber și Sasha treceau în revistă numeroasele motive pentru care n-ar fi trebuit să-mi doresc o rochie de toamnă. În esență, era vorba, pe de-o parte, despre bleumarin și nuanțe neutre, care erau OK pentru New Jersey, și pe de alta, despre tonurile strălucitoare cerute de petrecerea lui Amber.

Sună clopoțelul, iar eu mi-am strîns gustarea.

— Ne vedem, zise Amber.

Tamsin nu scoase o vorbă. Îndesă cutia de lapte goală în coșul de gunoi și ieși din cantină atît de repede, că n-aveam nici o șansă s-o mai prind din urmă.

Astăzi îl concediau pe unul dintre profesorii suplitori. Am trecut pe la toaletă ca să-mi șterg luciul de buze, după care-am ieșit. Afară, dubița mamei era parcată lîngă trotuar, sub bolta cenușie și umedă a cerului. M-am urcat pe scaunul pasagerului, în timp ce mama vorbea încetișor la telefonul mobil.

— Te sun mai tîrziu, Sam.

Mi-am pus centura de siguranță special instalată pentru mine, una de cea mai bună calitate, asemănătoare unui ham.

— Cafea cu gheață? sugeră mama, arătînd spre o cană aflată în suportul de pe bord, alături de un pai nedesfăcut din ambalaj, dar am refuzat. Ciocolată amăruie? îmi oferi apoi, întinzîndu-mi o tabletă.

— Nu, mersi.

— Cum a fost azi la școală? se interesă mama, pornind mașina și îndepărtîndu-se de trotuar.

— Bine.

— Cum a mers la testul de științele naturii?

— Destul de bine.

Se uită cu atenție la drum, centura de siguranță lunecîndu-i peste piept, către bărbie.

— Auzi, începu ea.

M-a cuprins un soi de încordare, căci mama întoarse mașina și-o parcă la loc lîngă trotuar. Am rămas complet nemișcată, întrebîndu-mă ce voia și ce avea de gînd să zică.

— Dacă vrei să mă întrebi vreodată ceva sau dacă vrei să vorbești cu mine despre orice, să știi că sînt mereu aici, alături de tine.

De parcă asta n-ar fi evident. Am strîns din buze și n-am zis nimic.

— Despre băieți sau droguri ori... ori despre familie...

— Nu iau droguri.

— Nu cred asta, spuse mama. Dar nici nu cred că e totul în regulă cu tine. Mă îngrijorezi, Joy. Notele pe care le iei la școală mă îngrijorează.

— Ți-am spus deja: am o grămadă de ore speciale și sînt foarte dificile.

— Dacă ai probleme la cursuri, îți putem angaja un meditator sau putem discuta cu profesorii. E important, Joy. Notele din clasele V-VIII contează pentru admiterea la liceu, iar liceul este foarte important pentru admiterea la colegiu. În definitiv, aici e vorba despre viața ta! Viața reală!

— Nu-mi trebuie meditator. E-n regulă.

— Aș vrea doar să știi că..., zise ea, ridicînd tonul. Dacă vrei să discuți pe orice temă, despre prieteni, școală sau orice altceva – literalmente despre orice – sînt aici și te ascult.

— Bine, am mormăit eu.

— Te iubesc, Joy, spuse mama pe un ton emoționat.

Am tresărit, căci întreaga scenă era incredibil de siropoasă, iar ochii mi se umpluseră de lacrimi cînd rostise cuvintele.

— Și eu te iubesc, am răspuns, pe un ton care-i dădea de înțeles că spusesem asta doar de nevoie.

Cînd am oprit la un stop, se întinse să-mi mîngîie părul și nu m-am opus. Dar mîna i se opri brusc.

— Joy, unde-ți sînt aparatele auditive?

Am înlemnit. Le scosesem de dimineată, așa cum procedam de obicei, și uitasem să le pun la loc.

— Păi...

Găsește repede ceva, găsește repede ceva, găsește repede ceva!

— Eu...

Semaforul se făcu verde și mașina din spate claxonă.

— În buzunar! am exclamat triumfătoare, amintindu-mi Regulile lui Amber Gross Privind Minciunile Spuse Părinților: *Nu te complica prea tare, nu te îndepărta prea mult de adevăr și nu te întinde. Cu cât spui mai multe, cu atât vor exista mai multe șanse să se prindă că-i duci de nas.*

Am scos aparatul pentru urechea stîngă din buzunar și i l-am arătat.

— Nu mergea.

M-am felicitat pentru replica asta, pentru că, tehnic vorbind, era adevărat. Sigur, nu mergea din cauză că-l închisese eu, dar ăsta rămînea secretul meu.

— L-ai udat? mă întrebă mama. A murit bateria? Joy, lucrurile astea sînt..., începu ea, oftînd.

— ...foarte scumpe, am continuat eu din memorie. Pur și simplu nu funcționa. Nu știu de ce.

Mama parcă în față la Macy's și studie cu atenție aparatul.

— Crezi că ar putea să fie din cauză că nu l-ai deschis?

— Serios?

Tonul meu era pe-atît de inocent, pe cît fusese al ei de sarcastic.

— Vai!

— Vai? Joy!

Am privit-o făcînd ceva ce numai prin cărți mai întîlnisem: își aruncă brațele în aer.

— Ce se întîmplă cu tine?

— Calmează-te, am mormăit, deschizînd portiera. A fost o greșeală. Doar și tu mai greșești, nu?

— Ce vrei să spui? mă întrebă mama, privind-mă ciudat.

— Las-o baltă.

Într-un sfîrșit, se extrase și ea din mașină și se uită lung și trist la intrarea în mallul King of

Prussia. În timp ce cobora, mi-am scos aparatul drept și l-am băgat în ureche. Am trântit portiera. Mama îmi întinse mîna, dar și-o retrase rapid, în timp ce mă străduiam să nu gem cu voce tare. Am treisprezece ani și ea tot mai crede că nu pot traversa o parcare fără să mă țină cineva de mînă.

— Bine! zise mama, respirînd adînc și cu entuziasmul unei majorete care-a înghițit amfetamine. Să mergem!

Am urmat-o în magazin, trecînd pe lîngă șosete, dresuri și genți; ne-am strecurat printre teighelele cu farduri și parfumuri și am urcat pe scara rulantă. Eu m-am îndreptat spre un colț al etajului, unde se găseau rochiile de firmă. Mama o luă în direcția opusă, către magazinele de copii.

— Mamă.

— Ce-i?

— Mătușa Elle a zis că port 34 și că ar fi mai potrivite măsurile normale.

— Măsurile normale? În comparație cu ce, cu măsurile bizare?

— Cu măsurile pentru copii, am zis, încercînd să nu-mi exteriorizez exasperarea.

— Părerea mea este că am putea să aruncăm o privire și aici.

— N-o să-mi vină nimic.

— Doar ne uităm, mă ademeni ea.

Am oftat și-am urmat-o tîrșîindu-mi picioarele. Scoase de pe bară o rochie din pînză, pînă la genunchi.

— Asta e drăguță.

M-am uitat la rochie și nu-mi credeam ochilor.

— Mamă, am zis încetișor. Dar am deja o rochie ca asta. Mi-ai cumpărat-o pentru Ziua Clasei, anul trecut.

— Serios? se încruntă ea. Ce chestie! Mă rog, e drăguță oricum.

Se uită la mine plină de speranță.

— Te mai încape?

M-am sprijinit de-o coloană și n-am răspuns. Rochia avea mâneci foarte scurte și semăna foarte tare cu cea purtată de Julie Andrews în *Sunetul muzicii*, atunci când pleacă de la mănăstire.

— Eu am nevoie de-o rochie pentru petrecere, i-am explicat. O rochie elegantă, cu sclipici și bretele subțiri...

— Oh, nu, zise mama.

— Cu o *jachetă* ori un *șal*, pe care evident că *le voi purta la sinagogă*, ca să nu leșine nimeni la vederea *umerilor* mei dezgoliți.

— Hai s-avem puțină grijă cum vorbim, spuse mama.

Vocea îi era blândă, dar am ghicit amenințarea pe care o ascundea. Înșfăcă ceva de pe bara cu haine la preț redus: o jachetă cafenie de tweed, pe sub care era o bluză albă cu guler rotunjit și o fustă plisată, plus o beretă din catifea asortată, prinsă cu un ac de mîneacă.

— Ce părerea ai de ăsta? Adică, poate nu chiar pentru *bat mitzvah*, dar nu zici și tu că e drăguț? Pentru o serbare școlară sau ceva de genul ăsta.

M-am holbat îngrozită la ansamblu, apoi la fața mamei, așteptînd să-mi facă cu ochiul, să zîmbească sau să spună c-a fost doar o glumă. Se pare, însă, că nu era.

— Nu, am zis eu. Pur și simplu... nu.

O vînzătoare în blugi negri strîmți și pantofi ascuțiți se îndreptă spre noi.

— Vă puneți la punct garderoba? glumi ea, acoperind bubuitul muzicii rock pe care-o difuzau în boxele de la raionul pentru copii.

Mama scormoni printre hainele de la reducere (mi-o și imaginam pe mătușa Elle urlînd îngrozită) și scoase o rochie cu mâneci lungi, croită

dintr-un satin verde-frunză mult prea lucios. Apoi o întinse vânzătoarei.

— E pentru copii mici, am obiectat eu.

— Încearc-o numai, mă rugă ea.

— Nu-mi place.

— Doar ca să vedem ce măsură porți.

— Unu, am zis, ridicînd un deget, știu deja ce măsură port. Doi, tema petrecerii lui Amber este „Hollywood“, nu „Căsuța din prerie“.

Mama strînse din buze.

— Nu-ți cer decît să o probezi. Dacă îți vine, vom ști pe ce picior dansăm. Dacă nu, căutăm altceva.

— Nu e bine. Totul e complet greșit, am zis. Știu ce fel de rochii poartă fetele. Am fost la niște petreceri...

Am închis gura, dar nu destul de repede.

— Cînd ai fost tu la petrecerile astea? întrebă mama, uitîndu-se la mine.

Inima mi-a sărit în gît, în timp ce creierul se chinuia să dea la iveală a doua minciună gogonată a zilei.

— Păi, am fost la Todd și Tamsin și le-am auzit pe fete vorbind despre petreceri, așa că știu ce fel de toalete se poartă. Sînt rochii elegante, am spus, după care m-am repezit spre cabina de probă.

Cu cît demonstrem mai repede că rochia verde era o greșeală imensă, cu atît mai rapid puteam să plec de acolo. *Ce mai distracție*, mi-am spus în sinea mea, azvîrlindu-mi pantofii și trăgîndu-mi blugii în jos. O, da, ne distrăm de minune.

Rochia îmi alunecă peste șolduri fără greutate, dar fermoarul se opri pe la jumătatea spatelui și refuză să mai înainteze. Uitîndu-mă în oglindă și văzînd cum sîinii dădeau să iasă prin rochie și să-mi ajungă la bărbie într-un fel care, spre oroa-re-a mea, îmi amintea de mama, nu mi-a trebuit mult timp să înțeleg de ce fermoarul nu se mișca.

— Joy?

Mama bătut la uşă.

— Nu-mi vine.

— Lasă-mă şi pe mine să văd! zise ea.

— Nu-mi vine.

— Scumpo...

Începuse chiar să răsucescă mânerul uşii garderobei, de parcă aceasta ar fi sărit în lături numai pentru că aşa voia ea.

Am deschis uşa violent şi m-am proţăpît în faţa ei, cu mâinile atîrnîndu-mi pe lîngă corp şi cu sîinii pe jumătate ieşiţi afară.

— Vezi? Acum vezi?

— OK, zise ea, dregîndu-şi glasul. Să încercăm o altă măsură. Sau poate ar fi bine să alegem alt sutien.

Se întinse spre mine, vrînd probabil să-mi îndrepte bretelele sutienului. Am trîntit uşa şi m-am întors la oglindă, roşie la faţă şi respirînd greu. Fermoarul nu se mişca nici în sus, nici în jos şi detestam felul în care arătam — părul se zburlise, sîinii îmi tremurau, iar unul dintre aparate îmi atîrna din ureche.

— Joy...

Vocea mamei era dulce ca mierea. I-am văzut mîna îţindu-se peste marginea de sus a uşii, legănînd o rochie roz cu mîneci bufante. Mi-am tras-o pe cea verde peste şolduri, auzind cum se rupe înainte să o arunc pe jos.

— Lasă-mă... în... pace.

Am subliniat fiecare cuvînt azvîrlindu-mi hainele una cîte una: pantalonii, bluza, pantoful stîng, pantoful drept. Apoi m-am lăsat să cad pe podeaua acoperită de ace şi etichete de preţ, numai în sutien şi chiloţi, şi am şezut cu fruntea în palme. Vina ei. E numai vina ei. Era vina ei că aveam un bust aşa de mare, era vina ei că familia mea era anormală, era vina ei că îmi voi

petrece restul vieții fiind o bizarkerie incapabilă să vorbească normal sau să arate omenește, incapabilă să-și mascheze ciudățenia într-o rochie.

— Îmi pare rău, zise ea prin ușă.

— Nu mă ascuți, i-am spus. Nu mă ascuți niciodată.

— Bine, replică ea în șoaptă. Hai să mergem la rochiile de firmă. Sau să încercăm un alt magazin? Nordstrom, Neiman's...

— Las-o baltă, i-am tăiat-o fără să deschid ușa, fără să-mi ridic ochii, fără să mă mișc.

Apoi m-a izbit: asta era răzbunarea mea.

— Știi ce? Hai să căutăm ceva pentru tine.

De cealaltă parte a ușii se auzi doar tăcerea.

— Ei, haide! Mergem la Neiman's, Nordstrom...

Mi-am pus blugii și mi-am tras bluza pe cap.

— Mi-am cumpărat deja ceva.

Nici n-a trebuit să mă prefac că sînt îngrozită.

— Intenționei ca la ceremonia de *bat mitzvah* a copilului tău să porți ceva ce aveai deja?

— Păi, e vorba de rochia neagră. Cea pe care-am purtat-o la petrecerea lui Tamsin și Todd.

M-am strîmbat.

— Și am un costum foarte drăguț.

— Un costum, am repetat sarcastic. La ceremonia mea de *bat mitzvah* o să porți un costum.

— E un costum foarte frumos și e practic nou-nouț. L-am îmbrăcat o singură dată.

— Unde?

M-am încălțat și am deschis ușa.

— La emisiunea *Today*, zise ea, plecîndu-și ochii.

— Deci e vechi de zece ani și l-a văzut deja toată lumea? Pariu că e negru. E negru? E negru, așa-i?

M-am uitat furioasă la ea, pînă ce a dat rușinată din cap.

— Mai bine-l păstrezi pentru vreo înmormîntare. Haide.

Am tîrît-o pe maică-mea spre Nordstrom, unde raionul cu numere mari se numea Encore (de ce, habar n-am). Ea se repezi numaidecît spre peretele din fund, care era ticsit de costume de diverse modele.

— Nu cred că..., începu mama.

N-am luat-o în seamă și i-am făcut semn cu mîna unei vînzătoare, așa cum procedase și mătușa Elle cînd eram la New York.

— Bună ziua. Sînt pe cale să devin femeie, iar mama are nevoie de o rochie.

— O, ce frumos, exclamă vînzătoarea, o ființă scundă și plinuță, cu o față lată și trandafirie, la care se asorta de minune rujul roșu aprins.

Oare era o regulă ca vînzătoarele de la raionul pentru femei grase să fie grase ele însele?

— Vă gîndeați la ceva anume? o întrebă ea pe mama.

— Nu știu.

Apucă mîneca rochiei celei mai apropiate și-și trecu degetele peste paiete de parcă ar fi fost oarbă, iar paietele ar fi fost un fragment în Braille, conținînd informații importante.

— Dați-mi voie să arunc o privire, zise vînzătoarea și dispăru după colț.

Mama luă o rochie înfiorătoare, cusută cu paiete roșii și aurii, și-o ținu lîngă ea.

— Ce părere ai?

Am studiat-o cu atenție.

— Arată de parcă Dumnezeu ar fi mîncat la un restaurant mexican, după care ar fi vomat pe tine.

— Mersi mult, Joy. E o remarcă încîntătoare. Agăță rochia fără să mă privească.

Vînzătoarea se întoarse cu brațele pline cu rochii. Am zărit ceva ce părea a fi din satin negru, cu o curea mare și strălucitoare făcută din strasuri, și o rochie neagră tricotată, la care se asorta o jachetă. Negru. Toate erau negre.

Negre și cu umerăși. De parcă de asta ar duce lipsă mama. De parcă cineva care ar purta măsurile maică-mii ar necesita asemenea accesorii.

— Iată! exclamă femeia.

Mama îi smulse toaletele de pe braț și dispăru în cabina de probă, lăsându-ne să ne holbăm una la alta preț de vreo trei secunde, pînă ce vînzătoarea zări o altă doamnă grasă și derutată, care rătăcea prin raionul de îmbrăcăminte sport, și sări numaidecît s-o ajute. Eu am bătut la ușa cabinei în care era mama.

— Cum mai merge? am întrebat pe un ton dulce.

— Bine, strigă ea.

Vocea îi suna înăbușit. Probabil că-și trăgea pe cap una dintre rochii, aranjîndu-și umerășii.

— Ai de gînd să ieși sau stai acolo toată ziua?

— Nu știu, Joy. Costumul pe care-l am cred că e perfect...

Am răsucit mînerul. Încuiat.

— Încetează! zise mama tăios.

M-am sprijinit de ușă, examinîndu-mi unghiile.

— Știi ce-ar trebui să porți? Rochia de la premiera filmului lui Maxi.

Văzusem fotografia în care era îmbrăcată cu rochia aceea roșie. Avea mîneci lungi și marginea de sus era încrețită, iar mama își buclase părul și și-l strînsese în vîrfurile capului. Nu pot spune că era frumoasă, dar strălucea și părea extrem de fericită.

— N-o mai am, zise ea.

— Serios?

Pun pariu că mințea. Mama nu arunca niciodată nimic. Probabil că rochia era într-o husă de plastic și înghesuită în fundul dulapului, undeva lîngă rochia roz-argintie perfectă, pe care mi-o confiscase.

— Păcat. Era frumoasă.

Deschise ușa și rămase în prag, îmbrăcată cu hainele pe care le avea când veniserăm.

— Nu-mi vine nimic.

— Poate ai nevoie de un sutien nou, am rînjit eu răutăcios.

Scutură iarăși din cap, apoi își îndreptă umerii, oftă din rărunchi și mă conduse înapoi la Macy's. În următoarele două ore petrecute la raionul cu rochii de designer, mama refuză splendida toaletă de culoarea fildeşului (prea scurtă), ca și pe cea purpurie (dezvăluie prea mult), și singurul lucru asupra căroră am izbutit să cădem de acord a fost că mă săturasem de ea la fel de mult cît se săturase și ea de mine.

Ne-am întors acasă fără să scoatem un cuvînt pe drum. Mama a intrat cu mașina în garaj și-a închis ușa în urma noastră, după care am rămas în tăcere, în spațiul acela slab luminat și miro-sind a benzină. De un perete ședeau rezemate bicicletele, dimpreună cu o sanie veche care fusese a mamei cînd era mică și care încă mai avea numele ei scris cu marker pe una dintre scînduri. Era proptită într-un colț, de tălpicile ruginite atîrnînd, ca o dantelă, pînze de păianjen. Mi s-a părut că recunosc sania din fotografiile văzute la bunica Ann, care le înfățișau pe mama și pe mătușa Elle în costume de schi asortate; în spate, se afla tatăl lor, gata să împingă sania. Mi-am amintit vocea lui, așa cum o auzisem pe casetă, rostind melodios: „Fetițele mele sînt amîndouă frumoase“.

Am urmat-o pe mama în bucătărie și m-am uitat la ea cum scoate diverse lucruri din frigider: un pui tăiat după toate normele religioase, morcovi, țelină și mărar proaspăt, adică ingredientele necesare pentru pui la cuptor. Era unul dintre felurile mele preferate. Mi-am imaginat-o petrecîndu-și după-amiaza la cumpărături, plănuiind

o masă deosebită prin care să sărbătorim rochia pentru *bat mitzvah* și gîndindu-se că voi fi nespus de fericită.

Mi-am înghițit nodul din gît.

— Mamă.

A fost greu să rostesc cuvîntul cu voce tare. Nu-i mai spuseseam „mamă” în ultima vreme, nici măcar cînd o pomeneam în minte. Pentru mine, fusese doar „ea”. *Ea a zis. Ea a făcut. Ea nu-mi dă voie. De cîte ori deschide ea gura, mă simt jenată.*

Scoase tava de copt alb-albastră din compartimentul de sub aragaz, apoi luă niște cepe și usturoi din cămară.

— După cît mă duce pe mine capul, mi se adresează fără să mă privească, o să mă urăști cam trei ani. Patru, cel mult. Și îți recomand călduros să mai păstrezi cîte ceva și pentru liceu și colegiu.

— Poftim? am întrebat, clipind.

— Patru ani, repetă ea.

— Tu ți-ai urît mama?

Mama îmi zîmbi scurt.

— Doi ani cînd eram la liceu, cam un an și jumătate la facultate, un an cînd abia trecusem de douăzeci și-apoi în jur de trei săptămîni cînd aveam douăzeci și opt.

— Asta depășește patru ani, am zis, după ce socotisem.

— Primești un bonus de timp, dacă maică-ta se îndrăgostește de o femeie în piscina cu apă caldă de la Centrul Evreiesc.

Se aplecă lîngă mine și scoase tocătorul din sertar.

— Să nu-ți faci prea multe iluzii în direcția asta.

Așeză morcovii pe tocător și începu să curețe o ceapă.

— Pe tatăl tău îl urai? am întrebat.

Mama îmi întinse un castron cu fistic și rămase tăcută vreme îndelungată.

— Nu prea mă gîndesc la el, zise. N-a fost un om de treabă.

Am desfăcut o coajă de fistic, amintindu-mi că exact asta îmi spusese și Elle, dar era ciudat că imaginea nu se potrivea cu vocea pe care o ascultasem pe caseta găsită în „camera bonus“ de la fermă.

— A vrut vreodată să mă cunoască?

Mama se opri din nou. Am mestecat fisticul pînă a devenit o pastă, privind-o cum turna făină peste ouă, adăuga ulei, acoperind apoi castronul cu hîrtie cerată și punîndu-l în frigider.

— Într-un timp, credeam că va vrea, zise ea în cele din urmă. Cînd te-ai născut, visam că va afla vestea și va dori să vorbim. Că va dori să vină și să te vadă.

Lumina soarelui la apus se revărsă prin fereastră, aruncînd pătrățele de lumină și umbră pe podeaua bucătăriei. Mama potrivi focul aprins sub tavă. Părea obosită.

— Dar n-a venit?

Se gîndi o clipă, cu o expresie blîndă și nestudiată, așa cum avea de obicei seara. Acoperi la loc tava, se șterse pe mîini și clătină din cap.

— Nu, scumpo. N-a venit.

Douăzeci și unu

E ceva în neregulă cu mine. Ceva foarte serios. Dar faptul că recunoști că ai o problemă nu este oare primul pas către rezolvarea acesteia? Eu recunosc că am o problemă. Comportamentul meu este evident unul aberant și chiar impulsiv. În lumina limpede a zilei, pot să privesc situația obiectiv, să recunosc că ceea ce fac nu e sănătos și să-mi promit că voi înceta.

Dar această ultimă parte nu prea-mi reușește. În noaptea ce-a urmat expediției noastre eșuate – noaptea în care am mințit-o în legătură cu tata, zicîndu-mi că era o minciună nevinovată, menită s-o protejeze, și că minciuna unei mame, născută din dragoste pentru copilul ei, nu putea fi etichetată ca atare, ea semănînd mai degrabă cu o binecuvîntare sau o rugăciune – m-am trezit pe la unu și un sfert și m-am strecurat fără zgomot din dormitor. În vîrful picioarelor, am traversat holul și m-am oprit în fața camerei lui Joy. Voiam să intru și să-i îndrept pătura, să mă asigur că încă mai respiră, dar am săpat adînc în suflet ca să descopăr niște rezerve neștiute de reținere și m-am mulțumit doar să mă uit la ea. Părul îi era răsfirat pe pernă și de sub pled îi ieșea un picior, palid și arătînd perfect în haloul de lumină aruncat de felinarul de afară. M-am uitat intens la ea timp de un minut nesfîrșit, dorindu-mi ca secretele ei să mi se dezvăluie : să

existe un jurnal pe care să-l pot citi, să-mi pot băga nasul în e-mailurile ei și să aflu cu cine a vorbit în ultima vreme și ce a spus.

— Cred că Joy mi-a citit cartea, i-am șoptit lui Peter, în seara în care Samantha dăduse peste articolul din *Examiner* sub saltea.

— Ai întrebat-o?

Mi-am mușcat buza și-am mărturisit că nu.

— N-ar trebui să te surprindă. Ai fi putut să-ți închipui că, într-o bună zi, va vrea s-o citească.

Am scuturat frustrată din cap, nevrînd să-i mai servesc povestea cu Erica Jong, pentru că probabil ar fi rîs și el de mine.

— Probabil că are deja un milion de întrebări: despre carte... despre Bruce... și despre familia mea.

— Atunci spune-i tot ce vrea să știe, îmi zise el.

Era o soluție perfect logică, doar că eu nu știam ce dorea Joy să afle. Nu știam ce căuta. Pentru prima dată în viață, fetița mea dăduse de necaz, iar eu eram neputincioasă.

M-am aplecat și i-am îndepărtat șuvițele de pe rotunjimea dulce a obrazului.

— Te iubesc, i-am șoptit. Te iubesc atît de mult.

Joy a oftat în somn și s-a întors pe spate, iar eu m-am furișat afară din dormitor. Poate cuvintele mele i se vor întipări în subconștient și se va trezi fericită.

Apoi m-am strecurat la parter, mi-am recuperat ciocolata amăruie cu zmeură din dulăpiorul unde o pitisem, îndărătul cutiilor cu semințe de in și fulgi de ovăz cu soia, și m-am așezat la birou, în fața laptopului. Am început cu veștile despre femeile grase. Nici una nu era bună. Un articol publicat de Associated Press spunea că o asociație a studentelor din Indiana își redusese numărul de membre de la douăzeci și cinci la numai două. Era o simplă coincidență, insistase președinta

organizației naționale, că toate fetele cărora li se dăduseră papucii erau grase, purtau ochelari și/sau făceau parte dintr-o minoritate. Mai era și-o știre pe scurt, despre o fată de unsprezece ani, care se spînzurase după ce colegile de clasă o luaseră în rîs. Poliția o arestase pe mama ei. În momentul tragediei, fata cîntărea o sută patruzeci și cinci de kilograme, acuzațiile aduse mamei fiind că-și neglijase fiica și n-o trecuse la dietă.

Am clătinat din cap, am minimalizat fereastra, m-am aplecat înainte, plină de nerăbdare, și am apăsat pe site-ul cu mamele-surogat. Asta fac eu noaptea, cînd soțul și fata mea dorm. Mă strecor în birou, în halat de baie și fără papuci, mănînc ciocolată amăruie și mă holbez la fotografiile unor tinere, postate pe internet. Sînt convinsă că există un element care mă deosebește în mod semnificativ de obsedații de pornografie obișnuiți, dar încă nu mi-am dat seama care este, asta dacă nu cumva o fi faptul că majoritatea femeilor la care mă uit sînt îndeobște îmbrăcate de sus pînă jos, cu excepția unei minorități restrînse și surprinzătoare, care-și imaginează că va avea șanse mai bune dacă pozează în bikini.

Am început cu BETSY82, una dintre primele pe care le-am văzut, cea care avea doi băieți și care, după mine, îmi semăna. Betsy locuiește în Horsham, adică aproape, dar în același timp la o distanță convenabilă. E căsătorită de șapte ani, iar ea și soțul ei au împreună doi fii. Betsy are diplomă de soră medicală, lucrează cu jumătate de normă și are deja la activ o prestație de mamă-surogat, pentru un cuplu masculin (nu e homofobă și nici obtuză!). *Mi-a plăcut să fiu însărcinată. Mi-a plăcut la nebunie senzația pe care mi-o dădea sarcina și felul în care lumea reacționa. M-am simțit împlinită.* (Da, și eu, mi-am zis în gînd, luînd o gură de ciocolată și ștergîndu-mi

distrată ochii. *O, Betsy, și eu.*) *Mi-au plăcut chiar și ororile acelea de haine ! LOL.* Aceste trei litere ar fi putut să însemne sfârșitul oricăror negocieri. Mi-aș putea oare încredința materialul genetic – ca să nu mai vorbesc de cel al lui Peter – cuiva care folosea abrevieri pe internet ? Mă mai gîndesc. Respinsesem deja toate candidatele care incluse-seră *emoticon*-uri animate în alcătuirea prezentării sau vorbiseră despre embrionii criogenați ca despre „copiii zăpezii“. Trebuie să existe o limită undeva.

Citisem de atîtea ori prezentarea lui Betsy, încît practic o memorasem ; mă uitasem atît de mult la fotografia ei, încît o puteam desena din memorie. Într-o poză, ea și băieții erau la o fermă de dovleci. Erau îmbrăcați în blugi și geci, și fiecare ținea în brațe cîte un dovleac – unul mic, unul mijlociu și unul mare. Părul castaniu închis al lui Betsy era prins la spate cu o agrafă. Nu era o frumusețe care să-ți taie respirația, dar era tare drăguță în pantalonii reiați de culoarea prunei și cu haina maronie, cu soțul stînd alături și cu tenul strălucind de sănătate. Poate că tenul îi strălucea din pricina sticlei de vodcă ieftină pe care-o dăduse pe gît înainte să se urce la volan și să culce la pămînt o întreagă grupă de grădiniță, în drum spre plantația de dovleci. De unde să știu dacă era sau nu adevărat ?

A doua fotografie mi-a frînt inima : Betsy, pe un pat de spital, palidă, extenuată și fericită. În jurul încheieturii avea o brățară de plastic, iar în brațe era ghemuit un bebeluș cu ochii închiși și o căciuliță tricotată, roz cu albastru, trasă pînă la sprîncene. De o parte și de alta a patului, încadrînd-o pe ea și pe nou-născut, stăteau doi bărbați ce radiau de bucurie. Purtau verighete asortate și fiecare întinsese degetul mic, pentru ca micuțul să se prindă de el.

O făcuse o dată. Voia să repete experiența. *Voi colabora cu dumneavoastră și cu partenerul/a dumneavoastră, pentru ca visurile să vi se împlinească* – aceasta era ultima propoziție din prezentare și, de-o lună încoace, era cât pe ce să-i scriu de fiecare dată și s-o întreb dacă ne-am putea întâlni.

Dar nu și în seara asta. Se auzi semnalul care mă înștiința că am primit un mesaj. Era de la Peyson, care de obicei nu scria în toiul nopții. **AI VĂZUT ASTA?** era titlul mesajului, care fusese însemnat cu stegulețul roșu pentru „urgent”. Curioasă, am dat clic pe link, care m-a dus la una dintre cele mai animate pagini ale fanilor Lylei, și imediat am tresărit de parcă m-ar fi pălmuit cineva.

Titlul de pe Groklit.com țipa de-a dreptul : **J.N. LOCKSLEY ESTE, ÎN REALITATE, CANDACE SHAPIRO ?** Inima mi se ridică în gât atunci când, deasupra vechii mele poze, se ivi coperta de la *Fetele curajoase* – aveam părul mai lung și mai deschis la culoare, coafura era mai îngrijită decât fusese în ultimii ani, iar în colțul ochilor încă nu-mi apăruseră riduri. *O voce anonimă, dar foarte convingătoare, ne spune că, de nouă ani încoace, autoarea romanului Fetele curajoase nu plîng scrie aventurile Lylei Dare, pentru editura Valor Press. Solicitățile trimise către editură și către Compania Lyla Dare, prin care ceream o confirmare, au rămas fără nici un răspuns.*

— Pe toți dracii ! am urlat eu, privind imediat la scări, cuprinsă de panică.

Liniște. M-am întors la computer, holbîndu-mă la monitor de parcă așteptam un răspuns.

— Să fi fost Guberman ? am mormăit eu, respingînd pe dată teoria asta.

Bruce habar n-avea din ce trăiam și, din cîte știam, nici nu-l interesa. Dar, dacă nu fusese

Bruce, atunci cine? Doar o mînă de oameni știau adevărata identitate a lui J.N. Locksley: soțul meu, fiica mea, mama, Elle și Josh, agentul meu literar, firește, și editorii de la New York. Să-i fi scăpat porumbelul lui Peyson? Sau poate chiar lui Patsy însăși, ca modalitate de a-mi trage de sub picioare covorașul călduț și de a mă obliga astfel să scriu romanul pe care-l dorea editura?

Am gemut și m-am îndepărtat de computer. Știam că acum, cu mintea răvășită, n-o să mai pot adormi. Mă chinuiam să înțeleg cum de se întîmplase una ca asta și să-mi dau seama dacă îmi voi pierde sau nu slujba și sursa de venit sau dacă le voi mai putea recupera, odată pierdute.

Douăzeci și doi

Joi dimineața m-am trezit ca de obicei, am făcut duș, mi-am aranjat părul, mi-am îmbrăcat la loc cămașa de noapte și m-am întins în pat, așteptând să apară mama. Dar degeaba. Am așteptat pînă la șapte și douăzeci, apoi m-am îmbrăcat și am coborît în bucătărie, unde am găsit-o pe mama stînd la masă, în fața laptopului.

— Mamă? Cum de n-ai venit să mă trezești?

Ea nu-mi răspunse. Era încă în pijamale, cu cercuri vineții în jurul ochilor, arătînd de parcă nu dormise deloc. Tata stătea în spate, cu mîinile pe umerii ei, uitîndu-se la monitor.

— Nu e o tragedie, îi spuse, cu o voce ca un tunet scăzut și liniștitor.

— O să-mi pierd slujba, zise mama pe un ton trist.

— O să fii liberă să faci alte lucruri, replică tata și-i strînse umerii, fiind răsplătit cu un suris palid.

— Ce e? Ce se întîmplă? am întrebat.

Fără un cuvînt, taică-meu arată spre monitorul computerului. M-am aplecat peste umărul mamei. Titlul ce trona pe pagina de internet zicea: „SCANDALUL STARGIRL! V-ați întrebat de ce, în ultima vreme, Lyla Dare, eroina seriei *StarGirl*, a fost obsedată de mărimea coapselor ei? Ei bine, noi avem răspunsul! Groklit dezvăluie ÎN EXCLUSIVITATE că autoarea din

Philadelphia (Fetele curajoase nu plîng) scrie de ani de zile sub pseudonimul J.N. Locksley“.

Mi-am înghițit zgomotos nodul din gît.

— Ce s-a întîmplat?

— Cineva a vorbit, zise mama.

Obrajii îi erau îmbujorați, dar buzele îi erau albe ca varul și mi-am dat brusc seama că nu părea furioasă. Părea de-a dreptul speriată.

Asta m-a speriat și pe mine.

— Cine?

Mă privi timp îndelungat, ceea ce mă făcu să mă foiesc și să mă simt vinovată, chiar dacă nu eram. În cele din urmă, ridică pur și simplu din umeri.

— Nu am nici cea mai vagă idee. Dar cred că acesta este sfîrșitul aventurii pentru mine și Lyla.

— De ce?

Degetele îi țacăniră pe tastatură, în timp ce deschidea o pagină cu mesaje de la admiratorii Lylei Dare. Mi-am mijit ochii și l-am citit pe primul: „Dacă se dovedește că autoarea aventurilor lui Ly este într-adevăr Candace Shapiro, individa aia lipsită de talent care a scris jegul ăla de roman cretin, jur că nu mai cumpăr în viața mea vreo altă carte!“.

— Vezi tu, se presupune că aceste cărți sunt scrise de J.N. Locksley, iar J.N. Locksley nu este autoarea romanului *Fetele curajoase nu plîng*, mă lămuri ea.

Am parcurs și restul mesajelor. Nici unul nu era prea încîntat de posibilitatea ca mama să fi scris aventurile Lylei Dare. Tata se aplecă și-i cuprinse umerii cu brațele. Mama scoase un mic scîncet și se lăsă pe spate.

— Cine? întrebă ea. Cine-ar vrea să-mi facă una ca asta?

Mi-am scos pachetul din frigider și-am rămas pe loc, așteptînd să observe cineva că era zi de școală și să mă ducă pînă acolo cu mașina.

— N-ai vrea să mergi cu taxiul ? sugeră mama cu o voce pierită.

Nu a verificat dacă aparatele erau pornite, nici nu a tras cu ochiul în rucsac să se asigure că n-am uitat mîncarea și abia de s-a uitat la mine.

Am înghițit un nod, întrebîndu-mă dacă nu cumva credea că eu o dădusem de gol.

Apoi am închis fermoarul rucsacului și m-am oprit lîngă ușă, cu mîna pe clanță.

— Îmi pare rău, am zis.

Nu mi-a răspuns nici unul. Am ieșit din casă, cu sentimentul din ce în ce mai lămurit că știam, de fapt, ce se petrecuse, și că, poate, era într-adevăr vina mea.

I-am plătit taximetristului, am traversat în fugă curtea școlii, am sărit peste aplicarea luciului de buze și îndepărtarea aparatelor auditive și-am reușit s-o prind pe Amber Gross chiar cînd intra în clasă.

— Hei, am strigat.

Se întoarce, afișînd obișnuitul ei zîmbet.

— Salut, Joy !

Purta o cămașă bleu, blugi și o curea îngustă din satin albastru. O bentiță asortată, tot din satin, îi ținea părul neted, iar aparatul dentar era fixat cu elastice bleu pal. Nu părea cîtuși de puțin genul de fată care ar minți sau ar fura ori genul care i-ar spune maică-sii că are grijă de un copil, cînd, de fapt, ea e cu Martin Baker la o petrecere a elevilor de liceu, dar eu știam cu siguranță că e capabilă de toate astea.

Mi-am dres glasul.

— Bună, am răspuns. Se întîmplă să... ăăă, să-i fi pomenit cuiva că mama...

Mi-am luat inima în dinți și-am privit-o. Amber se holba la mine, cu ochii cît cepele pe sub pleoapele sclipitoare. Arăta ca însăși întruchiparea inocenței.

— Că mama scrie cărțile StarGirl? am continuat în șoaptă.

— Nu, zise Amber scuturînd din cap.

Un singur cuvînt. Nu le oferi mai mult, am auzit-o rostind, în minte, sfatul despre cum să spui o minciună pe care ni-l dăduse pe cînd stăteam la masă.

— Uite, am zis eu ușor panicată, amintindu-mi buzele mamei, albe precum creta, și suferința pe care-o văzusem pe chipul ei de dimineață. Dacă ai pomenit cuiva de asta, n-o să mă supăr. Doar că... e ceva important pentru mama, înțelegi? E obligatoriu să rămînă un secret.

Amber dădu din cap că nu spusese nimănui, părul fișîindu-i la atingerea cu materialul cămășii.

— Bine, am zis, îndreptîndu-mă către dulap. Bine.

Gemenii trecură pe lîngă noi, vorbind în șoaptă, Todd într-o altă cămașă călcată la dungă, iar Tamsin într-alt hanorac cenușiu.

— Ascultă, îmi spuse Amber. Cum a fost ieri la mall? E musai să-ți cumperi ceva cît mai curînd.

— Știu, am răspuns, desprinzîndu-mă de lîngă ea. Ne vedem la prînz.

Primul clopoțel sunase deja. Mai aveam timp să-i prind din urmă pe gemeni, la dulapurile lor.

— Ce s-a întîmplat? mă întrebă Todd cînd îmi văzu fața.

Le-am povestit în vreme ce ne puneam toți trei rucsacurile în vestiare și o porneam spre clasă.

— Nu vreau să fiu tocmai eu aia care să-ți zică „Te-am prevenit“, dar... Amber? E o ticăloasă prefăcută, spuse Tamsin.

Numai pentru că nu te are la inimă, am rostit în gînd.

— E o ticăloasă prefăcută și o bîrfitoare, reluă Tamsin, aruncîndu-și părul pe spate. Acum putem, te rog, să nu mai stăm la masă cu ea?

— Serios vorbind, mi-e dor de tine, zise și Todd.
Mi s-a strîns inima. Și mie mi-era dor de ei.
Mi-era dor să stăm împreună ; îmi era așa de ușor
să le spun orice. Însă nu eram sigură că-mi lipseau
toate asta îndeajuns de mult ca să renunț să mai
stau la masă cu Amber și cu Duncan Brodkey.

— Poate că n-a fost Amber, am spus. A zis că
n-a fost ea.

Tamsin se strîmbă.

— Te rog ! zise ea, zîmbind disprețuitor. Chiar
crezi c-o să-ți mărturisească adevărul ? Amber
minte despre orice.

— Arată grozav, admise Todd, netezindu-și
manșetele cămășii. Dar e o ticăloasă.

— O mare ticăloasă, îl corectă soră-sa.

Era îmbujorată, iar vârful nasului i se înroșise
ca para focului. Își ridică gluga hanoracului și
trase de șnururi : mai întâi de stîngul, apoi de
dreptul.

— Deci pe cine alegi, Joy ? Pe ei sau pe noi ?
Am simțit un gol în stomac.

— Nu e corect, am zis.

Gemenii erau cei mai buni prieteni ai mei,
dar voiam să merg la petrecerea de *bat mitzvah*
dată de Amber. Problema era că aceasta îmi
îndepărtase prietenii și-o trădase pe mama. Sau
poate că nu.

— Nu știu, am mormăit eu.

Se auzi și al doilea clopoțel, iar eu m-am
cufundat în scaun, întrebîndu-mă ce se va în-
tîmpla dacă mama își va pierde cu adevărat
slujba și dacă era numai vina mea.

De obicei, atunci cînd mă întorc de la școală,
bucătăria miroase frumos. Mama coace pîine sau
culege ierburi aromatice din grădină și le agață
la uscat. Întotdeauna stăruie cîte un miros : de
ceai de mentă, de pîine prăjită pentru micul

dejun sau vreo adiere dulce venind dinspre tran-
dafirii din vază, unde stau pînă ce le cad toate
petalele pe masă și pe podea. Astăzi, în bucătărie
nu mirosea a nimic. Mama ședea exact în locul
unde-o lăsasem de dimineață, la masă, uitîn-
du-se fix la monitorul laptopului. Purta o cămașă,
dar nu se schimbaseră de pantalonii de pijama
roșu cu verde și era desculță.

— Bună, am salutat, sprijinindu-mă de masă.

Ridică o mîină, o flutură fără tragere de inimă
și rămase tăcută. Am umplut un pahar cu suc și
l-am dus la masă, neștiind ce să mai fac apoi.

— Vrei ceva? am întrebat-o într-un sfîrșit.

Mama clătină din cap.

— Îmi pare rău că am fost așa de absentă
azi-dimineață, îmi spuse.

Am luat asta ca pe-un semn că mi-era îngăduit
să mă așez la masă, în fața ei.

— A fost un șoc pentru mine. Deși poate că
n-ar fi trebuit să fie. Editorea se tot ține de
capul meu să scriu altceva, un roman semnat cu
numele meu adevărat, și bănuiesc că cineva de
la editură a hotărît ca asta, zise arătînd spre
ecran, să fie îndemnul s-o apuc pe altă cale.

— Oh.

Mă gîndeam la chipul lui Amber, la felul în
care mă privise atunci cînd negase. Am înghițit
greu, în timp ce mama se uita lung la mine.

— Nu știi nimic despre asta, nu-i așa?

— Nu! Firește că nu!

Se uită iar la mine, apoi ridică din umeri.

— Acum ce-o să se întîmple? am întrebat-o,
făcînd un efort.

— Trebuie să aștept să văd dacă mai preia și
altcineva știrea asta.

— Și dacă nu?

— N-o să comentez, dar nu există crimă per-
fectă, după cum se zice. În ultimă instanță, e

vorba despre ce însemnătate va căpăta chestiunea asta... despre cît adevăr sînt oamenii pregătiți să înfrunte, atunci cînd sînt în joc romanele lor SF preferate.

— Îmi pare rău.

— Mda, mă rog...

Mama săltă din umeri și se strădui să zîmbească, apoi se ridică de la masă. Am așteptat să mă întrebe dacă vreau să facem fursecuri sau s-o ajut să pregătească cina, dacă aveam nevoie de ajutor la lecții ori dacă voiam să merg la o plimbare sau la librărie. În loc de asta, se răsuci pe călcîie, îndepărtîndu-se încet în direcția biroului și, pentru prima dată de cînd o știam, închise ușa după ea.

Douăzeci și trei

— *Nu te gîndi la asta, zise Lyla Dare, rînjind și înfigînd călcîiul ghetei în grumazul jegos al soldatului.*

Eram la jumătatea celui mai recent manuscris, iar Lyla făcea tot ce se pricepea ea mai bine: bătea de stîngea și primea înjurături. Trebuie să mărturisesc că imaginea grumazului strivit de gheata Lylei îmi oferea un minunat sentiment de catharsis, căci îmi închipuiam că aparținea persoanei care mă trădase.

Soldatul întoarse capul și-o scuipă. Lyla surîse ușor, netulburată. Se aplecă și-l dezarmă rapid, scoțîndu-i pistolul paralizant de la centură și cuțitul curbat de la carîmb. Apoi îl săltă în picioare, răsucindu-i brațele la spate. El se smuci înainte, căutînd să scape din strînsoare și încercînd să ajungă la centură. Lyla își trase violent brațele mai sus, rînjetul adîncindu-i-se atunci cînd ambii umeri fură smulși din încheieturi, cu un trosnet care-o umplu de satisfacție.

Am rînjit și eu, dezgolindu-mi dinții și aplecîndu-mă înainte, închipuindu-mi că piciorul meu era cel care-i strivea soldatului beregata.

— *Mai gîndește-te, șopti Lyla, atît de aproape încît buzele aproape că-i atingeau urechea murdară.*

În vreme ce lumea se clătina dinaintea ochilor săi, soldatul văzu că dinții Lylei aveau urme de sînge. Omul căzu în genunchi, gemînd.

— *Îndurare, soră, se rugă el, lacrimile și sîngele amestecîndu-i-se cu sudoarea și murdăria de pe față. Îndurare, femeie-vînător. Nu sîntem oare la fel, tu și eu?*

— Nu prea, am mormăit, chiar cînd sub fereastră se auzi un claxon.

Am închis brusc laptopul, privind spre ceas. Zece și un sfert dimineața. Asta însemna că mai aveam o oră și patruzeci și cinci de minute ca să-mi pun casa în ordine. M-am uitat pe geam. Bruce își mai cumpăraseră o mașină.

— Joy! am strigat. A venit tat... A venit Bruce!

Ușa de la baie se trînti și fiică-mea coborî scările tropăind. Își prinsese părul în coadă de cal și se dăduse cu rujul despre care se presupunea că eu nu știu. I-am făcut semn să se apropie, iar ea oftă zgomotos. M-am uitat în ambele urechi, ca să mă asigur că și-a fixat aparatele și că acestea erau pornite.

— E-n regulă dacă mergem la cumpărături? mă întrebă ea, făcîndu-i cu mîna lui Bruce prin fereastră.

— Sigur, am răspuns. Sună-mă, dacă stați peste ora patru.

Joy își strînse buzele roz.

— N-o să mă întorc înainte de cină. Bruce mă lasă la Casa Ronald McDonald. E pentru proiectul de *bat mitzvah*, ai uitat?

— Așa e.

E perfect. O să am timp să fac curat, să primesc vizita la domiciliu, după care să fac iarăși

dezordine. Peter și cu mine ne hotărîserăm să nu-i spunem că s-ar putea să mai avem un copil, pînă ce nu treceam de inspecția casei și nu găseam o mamă-surogat care-ar fi dispusă să ne ajute. Nu eram obișnuită să am secrete față de fiică-mea, dar mi-am zis că acesta slujea unei cauze nobile. În condițiile date – schimbările ei de dispoziție, notele mici, aparatele pe care n-ar trebui să uite să le pornească, articolul găsit sub saltea, perspectiva ca eu să rămîn fără slujbă –, de ce să-i „servesc” încă ceva, dacă nici noi înșine nu eram siguri?

— Pupic, am zis.

Joy gemu cu voce tare, dar îmi îngădui s-o sărut pe obraz și să-i șterg puțin din ruj cu mîneca, intenționat-din-greșeală.

— Distracție plăcută! Ai grijă! Sună, dacă ai nevoie de ceva!

Joy flutură din mîină nerăbdătoare și o șterse pe ușa afară. De îndată ce mașina nou-nouță a lui Bruce se desprinsese de bordură, mi-am închis laptopul și m-am apucat de treabă, îndreptînd vrafurile de reviste de pe măsuța de cafea, înghe-suind pantofii și umbrelele în dulap, aprinzînd lumînări și punînd în cuptorul preîncălzit o plă-cintă cu mere preparată în weekendul de dinainte, pentru a da căminului nostru o aromă nostalgică, familiară, de scorțișoară și cuișoare, care invoca o dragoste trainică și principii morale solide – sau măcar accesul regulat la deserturi preparate în casă.

— Peter! am strigat.

Soțul meu, încă nebărbierit și echipat cu ținuta de weekend, formată din pantaloni de pînză și un tricou împrăscat cu vopsea, coborî tacticos scările.

— Vizita la domiciliu, ai uitat de ea?

Peter rînji cu toți dinții.

— Cumpărat covrigi. Achiziționat platou de fructe.

L-am urmat în bucătărie. O jumătate de duzină de covrigi parfumau aerul, din punga de pe masă, iar Peter nu uitase că-l rugasem să ia cremă de brînză degresată și din cea obișnuită, platoul cu fructe comandat de mine de la Whole Fruit și amestecul de cafea.

— Ți-am spus cumva că te iubesc? l-am întrebat, iar el încuviință din cap. Ți-am spus cumva și că trebuie să te razi? Și-ai putea să bagi și aspiratorul în camera de zi?

— Acuși mă apuc de treabă.

L-am urmat în camera de zi.

— Tu te apuci de treabă sau aspiratorul?

Aspiratorul Roomba era, firește, la locul său, în dulap, Frenchie se ghemuise în colț, iar micul disc automat se agita pe covor.

— Știi că n-am încredere în chestia aia.

Peter își puse mîna pe gîtul meu.

— Candace, avem Roomba de zece ani și nu ne-a dezamăgit niciodată.

— Asta nu înseamnă că timpul e pierdut, am zis, uitîndu-mă lung și bănuitor la aparat. De fapt, în ce mă privește, acești zece ani înseamnă că și-a trăit traiul.

— Mă duc să mă bărbieresc, mă anunță el.

— Așa să faci.

M-am înapoiat în bucătărie ca să tai covrigii, să fierb cafeaua, să distribui brațul de lalele roz și galbene, de crini și de bujori în trei vase diferite și să torn suc proaspăt de portocale într-o carafă din sticlă fațetată, pe care-o promisem la nuntă.

— Șampanie? am strigat. Vrem ca Remy Heymsfeld să creadă că sîntem genul de persoane care beau cocteil de șampanie și suc de portocale?

Peter și cu mine nu ne lămuriserăm dacă Remy Heymsfeld era un el sau o ea, așa că de

două săptămîni încoace, de cînd aranjaserăm vizita, îi spusese_răm persoanei numai pe numele întreg.

— Poate-ar trebui să bem toți trei niște tequila, sugeră Peter în vreme ce cobora scările, zece minute mai tîrziu. Am mai dezmoțî puțin atmosfera.

Îi rămăsese puțin săpun pe lobul urechii și-și lipise o bucățică de hîrtie igienică pe o tăietură din mijlocul bărbiei.

Mi-ar prinde și mie bine un shot, mi-am zis în gînd. Eram cu nervii la pămînt. Am turnat smîntînă lichidă într-un recipient și l-am așezat pe tavă, alături de cești, de castronașul cu zahăr, de lingurițele de argint și de șervete (mă trezisem de la șase ca să le calc). Odată terminată și treaba asta, am urcat scările la trap. Bigudiurile, bigudiurile, unde-mi sînt bigudiurile? Am scormonit pe sub chiuvetă: foenul, o sticlă uriașă de balsam, o pungă prăfuită cu mostre gratuite de ruj și fond de ten (amîndouă de-o nuanță nepotrivită), dar nici urmă de bigudiuri. Am trîntit ușa dulăpiorului și m-am repezit în dormitorul lui Joy. Manualele școlare erau așezate într-un teanc ordonat pe birou. În trecere, am văzut manualul de mate și caietul de engleză și, între ele, o tentă de roz aprins cunoscută.

Mi s-a oprit inima. M-am așezat pe pat, amețită și cu gura uscată iască, după care mi-am cufundat mîna în ghiozdan și am scos un exemplar hărtănit din *Fetele curajoase nu plîng*.

Am întors paginile cu încetinitorul, spaima inițială transformîndu-se în derută. Propoziții, paragrafe, ba chiar pagini întregi fuseseră acoperite cu cerneală neagră. Fiecare înjurătură și scenă de sex fusese revizuită. Filele erau pline de Post-it-uri. *Întreab-o pe Elle?*, scria pe unul. *Nu se poate*, zicea altul. Pe un al treilea

scria simplu *Amsterdam*. Pe coperta interioară era adresa paginii de internet a Universității Princeton, un număr de telefon și un prefix zonal pe care nu le recunoșteam și un șir de cuvinte, ca un haiku: *Cai. Mama. Povești. Nu e mare brînză.*

— Cannie?

Am sărit de pe pat ca electrocutată și-am îndeșat cartea înapoi în ghiozdan. Apoi am coborît scările, clătinîndu-mă. Peter se holba la mine din vestibul.

— Încă nu te-ai îmbrăcat?

— Cred că avem o problemă, am spus cu voce slabă.

— Ce e?

— Joy...

Am scuturat din cap. Nu, nu era timp. Trebuia să amîn discuția pe mai tîrziu.

— Las-o baltă. Vin imediat.

Am dat fuga înapoi în dormitor, ca să-mi pun fusta pe care o luasem de la curățătorie chiar în ajun, la care aveam să asortez un compleu de cașmir roz și colierul de perle al Samanthei.

Peste cinci minute, eram iar în bucătărie, stînd dinaintea lui Peter, pentru inspecție.

— Ei? Arăt tînră și plină de viață?

Peter, în pantaloni kaki și cămașă albastră din bumbac proaspăt spălată, arăta perfect acum, că fața încetase să-i mai sîngereze. Îl ajutasem să-și aleagă ținuta cu o seară înainte, după ce Joy se culcase. Mi se părea că pantalonii transmiteau un mesaj de tipul *Voi merge cu copilul în parc fără să fiu rugat să fac asta*, în vreme ce cămașa spunea *Angajat, cu venituri mulțumitoare și o asigurare de sănătate avantajoasă*.

Peter îmi aruncă o privire de ansamblu.

— Aș zice fie colierul, fie pantofii cu toc. Nu amîndouă.

— E prea mult?

— Parcă te-ai duce la un bal mascat, costumată în June Cleaver¹.

Am strecurat perlele în buzunarul șorțului de bucătărie și mi-am netezit părul. Plăcinta mirosea delicios, iar cafeaua se filtra. Pe polița de deasupra șemineului din camera de zi era înșirată o gamă încântătoare de fotografii de familie, proaspăt șterse de praf și puse în rame din argint, lac și lemn lustruit. Adolescența mea îmbufnată urma să lipsească de acasă câteva ore bune și aveam întregul weekend la dispoziție să discut cu ea despre ce citise. Mai bine nici că se putea.

În cele din urmă, Remy Heymsfeld se dovedi a fi un tânăr asistent social de vreo douăzeci și cinci de ani („Remy e prescurtarea de la Jeremy”), plin de entuziasm ca un pui de Golden Retriever, cu părul blonziu proaspăt pieptănat și cu obrăjori roz, numai buni de ciupit. Devoră doi covrigi unși din belșug cu cremă de brinză, își puse zahăr în cafea, îmi admiră grădina, o mîngîie pe Frenchelle și ne întrebă dacă ne place în Philadelphia. După aceea, deschise un dosar (am văzut că numele noastre erau scrise foarte oficial) și începu să ne pună o mulțime de întrebări: De cînd ne cunoaștem? Cum ne-am cunoscut? Cum am descrie căsătoria noastră? (Eu am zis „stabilă”, Peter a spus „amuzantă”.) Cum am caracteriza relația noastră cu Joy? (M-am gîndit la cuvîntul „tensionat”, dar am mințit cu seninătate, zicînd „caldă și deschisă”; Peter a zis „plină de afecțiune”.) Remy scrise totul cu grijă. Pentru o clipă, m-am întrebat care cuplu din lume n-ar putea să mimeze normalitatea pe durata unei vizite la

---

1. Personaj din telenovela americană *Leave It To Beaver*, reprezentînd prototipul mamei de familie.

domiciliu. Chiar dacă adevăratele tale intenții erau să îți copilul într-o cușcă de găini în beci, înainte să-i vinzi rinichii pe eBay, ai fi putut totuși să pari întreg la minte o oră, două, ca să impresionezi un străin.

— Ați fi buni să-mi arătați puțin casa? ne rugă Remy.

Ne-am ridicat toți trei. Instrucțiunile primite de la agenție ne informaseră că asta făcea parte din procedură. În săptămîna de dinainte, Peter și cu mine mutaserăm banda de alergare din dormitorul de rezervă în pivniță și dăduserăm un rînd proaspăt de vopsea albă pe pereți. Cînd Joy ne întrebese care era ocazia, i-am prezentat o versiune a adevărului: că trebuia să-mi fac de lucru pînă ce se lămuria situația de la editură. După ce plecase la școală, m-am urcat în pod și-am deschis cutiile din lemn de cedru etichetate BEBELUȘ/IARNĂ, COPIL/VARĂ, PĂTURI și JUCĂRII. N-am mers pînă într-acolo încît să-mi recuperez din pivniță vechiul balansoar sau să pun în dulap păturile și puloverașele tricotate, dar le spălasem pe toate, folosind detergent Drest și programul pentru rufe delicate, după care le împachetasem cu grijă și le așezasem la loc în cutii, ca să le avem la îndemînă.

Remy scoase un aparat foto digital. Făcu poze și măsură distanța dintre camera bebelușului virtual și dormitorul nostru, baie și scări. Observă că aveam multe băi, fotografie alarmele de incendiu și ne ascultă dîndu-i pe larg explicații cum că Frenchelle era așa de blîndă și bine dresată, încît abia de va băga de seamă prezența unui bebeluș și că nici nu încăpea vorbă să încerce să-l atace. Apoi mîncă o felie de plăcintă cu mere și mai zăbovi prin biroul meu, inspectînd cu atenție teancurile de cărți StarGirl și raftul de sus, plin cu traduceri ale romanului.

— Cărțile dumneavoastră? mă întrebă.

— Cărțile mele, i-am răspuns, pe jumătate sfioasă, pe jumătate sfidătoare.

M-am gândit că nu mai avea rost să neg. În plus, dacă Remy petrecea fie și numai zece minute pe internet, ar fi găsit oricum informația.

— Scrisul e o slujbă cu adevărat extraordinară pentru o mamă, am spus cu entuziasm, omițînd să precizez că această slujbă ar fi putut să nu mai fie de actualitate. Programul este foarte flexibil. Cînd Joy era mică, scriam după-amiaza, în timp ce ea dormea.

Remy încuviință și notă ceva în dosarul nostru. M-am aplecat înainte – ca orice fost reporter de calibru, puteam citi invers –, dar n-am izbutit să-i descifrez scrisul.

— Mulțumesc, ne zise după ce-și îndesă dosarul în servietă. Nu pot afirma nimic oficial înainte de evaluarea finală, dar...

Mi s-a oprit inima, iar Peter îmi strînse mîna.

— Păreți a fi candidații ideali, încheie Remy.

Chipul lui tinerească se încreți într-un zîmbet vesel, iar eu am răsuflat ușurată. În final, Remy dădu mîna cu Peter, apoi cu mine.

— Nu cred că aveți motive de îngrijorare.

Douăzeci și patru

— Bună, am salutat-o pe doamna cu căști care ședea la birou.

Era trei și jumătate într-o duminică după-amiază, iar eu mă aflam în holul Casei Ronald McDonald, unde mirosea a tot felul de arome amestecate și soluție de curățat și pe undeva, dar foarte vag, a pipi. În mână duceam o pungă de cumpărături.

— Sînt Joy Krushelevansky. Am venit să mă înscriu ca voluntar. Pentru proiectul de *bat mitzvah*.

Doamna ridică un deget.

— Sigur... a-ha... vă va contacta un asistent social. După care își scoase căștile. Bună! mă salută, zîbindu-mi cu toată gura ei mare, puternic rujată cu roșu și părînd ușor umedă. Mă numesc Debbie Marshall și sînt una dintre coordonatoare.

Tefelonul începu să sune. Doamna se încruntă, apăsă un buton și se ridică.

— Uite, atîrnă-ți lucrurile aici. Pun pariu că e nevoie de tine la bucătărie.

Îmi indică un vestiar, unde mi-am lăsat sacoșa de cumpărături, după care mă conduse la o bucătărie care mirosea a dezinfectant, cu linoleum pe jos și un aragaz cu opt ochiuri. Mai erau și două frigidere de-a lungul unui perete, două mașini de spălat vasele și două chiuvete, ambele pline cu vasele de la micul dejun. Am văzut coji

de pâine prăjită și cereale înmuiate plutind într-o băltoacă de lapte rămasă pe fundul unui castron albastru cu alb.

Debbie îmi spuse, aproape scuzându-se :

— Te deranjează ? Sîntem la capacitate maximă în clipa asta. Șase familii. Oamenii ar trebui să strîngă după ce termină, dar...

Mi-a trebuit cam un minut să-mi dau seama ce vrea.

— Ah, nici o problemă.

Am descoperit o pereche de mănuși de cauciuc galbene și mi le-am pus, apoi am deschis una dintre mașinile de spălat vase, am dat drumul la apa caldă și am făcut rost de burete și detergent lichid. Spălatul vaselor era nimica toată în comparație cu ce-mi închipuisem că mi se va cere, adică să vorbesc cu copiii bolnavi sau cu familiile lor. Ce Dumnezeu aș fi putut să le spun ?

M-am gîndit la sacoșa de cumpărături din vestiar și-am zîmbit. Fusesse ușor. Fusesse atît de ușor. Nu-l mai văzusem pe Bruce de la scena petrecută cu ocazia serbării lui Tyler, iar el mă tratase de parcă-aș fi fost modelată din porțelan fin. Cînd m-am urcat în mașină, m-a întrebat ce-mi doream să fac, în loc să-mi prezinte pur și simplu planurile lui. Cînd i-am cerut să mergem la cumpărături, n-a obiectat și m-a condus la mallul Cherry Hill.

— Joy, îmi spusese după ce parcase, vreau să știi că, în ciuda a ceea ce s-a petrecut între mine și mama ta, în ciuda a ceea ce-ai auzit sau ai citit...

— E OK, i-am tăiat-o scurt. E totul în regulă. Sînt bine.

Nu-mi scăpase expresia de ușurare ce i se așternuse pe chip.

— Ești sigură ? mă întrebasese, aplecîndu-se să-l scoată pe Max din scaunul special. Pentru că, uite, adevărul este că...

Tare nu-mi doream să aud care era adevărul, mai ales în versiunea lui.

— Hei, am zis, după ce Max se prinse de mîna mea și mă tîrî spre trenulețul de jucărie. Îmi dai niște bani să-mi iau un covrig?

Bruce făcu ceea ce știam că va face, ceea ce făcea întotdeauna : scoase portofelul din buzunar și mi-l azvîrli.

— Servește-te.

Portofelul lui era în dezordine, plin ochi cu chitanțe vechi de bancomat, cărți de vizită, carduri de credit și trei permise de conducere expirate. Am extras un MasterCard, ridicîndu-mi repede ochii să mă asigur că Bruce nu era atent. Nu era. Mi-am îndesat cardul în buzunar și l-am luat pe Max de la trenuleț. Cînd băieții ne-au rugat să mergem la film și Bruce s-a uitat la mine întrebător, am zis doar :

— Luați-o voi înainte. Eu mai rămîn pe-aici.

— Ești sigură ? mă întrebă el, vizibil ușurat, iar eu am spus că da.

Filmul a durat o oră și jumătate, adică mai mult decît suficient. Rochia pe care-am găsit-o era la fel cu cea cumpărată împreună cu mătușa – rozul era ceva mai închis, modelul cu mărgele de pe bretele și tiv era diferit, dar, în ansamblu, era aproape identică. Nici n-am clipit cînd am trîntit cardul lui Bruce pe tejghea. *Să plătească el*, mi-am zis în gînd. *Așa se cuvine, doar sînt fata lui*. Cînd m-a luat din fața atelierului de bricolaj, am așteptat să mă întrebe ce-i cu punga, dar Max plîngea, iar Leo îl tot bătea la cap în legătură cu nu știu ce muzică pe care voise s-o cum-pere. Pe drum spre casă, a fost joacă de copii să strecur cardul de credit în buzunarul scaunului din spate al mașinii sale nou-nouțe.

Tocmai clăteam niște pahare și le puneam pe suportul de sus al uneia dintre mașinile de spălat

vase din Casa Ronald McDonald, când în bucătărie intră o fată îmbrăcată în salopetă și cu șosete scămoșate, din lână roz. Am urmărit-o cu coada ochiului, în timp ce-și trăgea un scaun lângă masa rotundă la care încăpeau zece persoane. Se așează, uitându-se la mine cum spăl vasele. *Să zic ceva ? Să nu zic nimic ?* În final, am oprit apa și mi-am scos mânușile.

— Bună, am zis. Eu sînt Joy.

— Lucrezi aici ? Întrebă fata, după ce mă măsurase din cap pînă-n picioare.

— Sînt voluntar.

Păream suficient de matură ca să lucrez în locul acela ? Ca să lucrez undeva ? Fata avea tenul măsliniu, părul îi era împletit în două codițe înfoiate, avea ochi căprui rotunzi și mari, iar pe dedesubtul salopetei îmbrăcase o bluză cu dungi albe și roz. Mi se părea cam de zece, unsprezece ani, așa că era posibil să mă creadă mai în vîrstă.

— Vorbești ciudat, îmi zise.

— Ba nu !

— Ba da, mă contrazise fata. Vocea ta sună...

Își scăzu tonul pînă ce acesta ajunsese să semene cu un mormăit profund și gîjiit.

— ...așa.

Am verificat rapid dacă aparatele auditive erau la locul lor, după care am împăturit șervetul de bucătărie pe care-l folosisem și l-am atîrnat ordonat pe mînerul cuptorului.

— Dacă vrei să știi, i-am spus, avînd grijă să rostesc limpede fiecare silabă, se întîmplă numai să am o voce mai răgușită. Nu vorbesc ciudat deloc.

— Porți aparate auditive ?

Mi-am netezit părul, trăgîndu-l bine peste obraji, și m-am încruntat.

— Și bunica mea poartă.

Minunat.

— Ești bolnavă ? am întrebat-o.

Dacă era bolnavă, dacă avea cancer sau vreo altă boală îngrozitoare, dacă părul acela înfocat nu era decît o perucă, atunci eram dispusă s-o las în pace. Dar, dacă nu era bolnavă, aveam de gînd să mă duc glonț la Debbie Ruj și să-i cer o altă slujbă.

— Nu eu, răspunse fata. Fratele meu. Face chimioterapie.

— Oh.

— Probabil c-o să moară.

— Oh, am repetat, trăgîndu-mă iarăși de păr. Debbie Ruj își iți capul de după colț.

— Cara? Ți-ai terminat temele?

— Da, răspunse aceasta sau, mai precis, oftă.

— Iar vasele sînt toate curate, am adăugat.

— Grozav! Mersi!

Se vedea că Debbie se chinuia și nu izbutea să-și amintească numele meu.

— Știi ce? Nici măcar n-am apucat să-ți prezint casa, zise.

— I-o arăt eu, se oferi Cara.

Debbie ridică din sprîncene. Din hol se auzi iarăși telefonul sunînd, apoi ușa de la intrare care se deschidea și se închidea.

— Păi, dacă vrei.

— Sigur că vreau, confirmă Cara, apoi mormăi: Nici nu am altceva mai bun de făcut.

O porni pe hol, lipăind în șosetele roz, iar eu m-am ținut după ea.

— Sala de mese, anunță Cara, indicînd cu degetul o încăpere mobilată cu o masă lungă, ai cărei pereți erau acoperiți cu tablouri pictate de copii și așezate în rame de plastic colorat. Bîrlogul, continuă ea.

În camera asta exista o întreagă colecție de canapele confortabile, dar care nu se asortau, un ditamai televizorul prins în perete, plus alte lucrări în creion sau pictate cu degetele. Tot pe perete, am mai văzut și niște plăcuțe prin care probabil

că li se mulțumea celor care donaseră canapelele și televizorul.

— Toaleta.

Înăuntru mirosea a substanțe chimice, iar în jurul toaletei erau fixate bare de oțel inoxidabil. Un coș de hîrtii din pastic roșu, pe care scria PERICOL BIOLOGIC, se afla în colț, alături de coșul de hîrtii obișnuit. Lîngă oglindă, era lipit un anunț printat în care era explicată procedura de spălare a mîinilor.

— Camera de joacă.

Încăperea aceasta avea ferestre înalte, în fața cărora se aflau banchete și canapele. Într-un colț se găsea un mic teatru de păpuși. Lîngă el, erau un cufăr din carton plin cu costume jerpelite, scaune făcute din huse umplute cu granule, etajere ticsite cu cărți, o masă joasă și trei scăunele îngropate în carton și foarfeci pentru copii și, pe o masă de metal dintr-un colț, un calculator. *Unde sînt părinții Carei ? m-am întrebat. De ce e aici de una singură ?*

Apoi ochii mi-au căzut pe calculator și mi-a venit altă idee.

— Hei, am zis într-o doară. Știi cumva dacă are acces la internet ?

Cara îmi răspunse printr-o combinație de înclinare a capului și ridicare din umeri, strîngîndu-și buzele punga de parcă se pregătea să facă baloane.

— Crezi c-aș putea să trimit un mesaj scurt ?

Același răspuns. Cara se trînti pe un fotoliu roșu și mă urmări atent. M-am așezat pe scaunul cu roțile și am apăsat pe *mouse* pînă ce monitorul a revenit la viață. Mă gîndeam la Bruce, la felul în care-l sărutase pe frunte pe Max, după ce-l așezase în scaunul pentru copii. Mă gîndeam la Tyler, stînd în altar încadrat de mama care-l strînea la piept și de tatăl care-și ținea o mîină pe umărul lui. M-am gîndit și la sania din garajul nostru, cu numele mamei scris de-a lungul uneia

dintre scînduri într-o grafie necunoscută, și la vocea pe care-o auzisem pe casetă.

Am șters pagina de start a Casei Ronald McDonald, decorată cu o înșiruire de imagini ale unor familii fericite și sănătoase, și-am intrat în contul meu.

Cara se uita în continuare la mine.

— Cui îi scrii? mă întrebă. Ai un prieten?

— Ce? Nu.

Am mai deschis o fereastră și m-am conectat la adresa pe care speram să dau de misteriosul meu bunic. Centrul de Chirurgie Beverly Hills avea o pagină de internet foarte dichisită, unde puteai să descarci filmulețe cu cele mai cerute proceduri și fișiere audio cu interviuri luate personalului medical. Dar n-am pierdut timpul cu ele. La secțiunea „Medicii noștri” am găsit fotografia doctorului Lawrence Shapiro. Cu părul cîrlionțat și cărunt și cu barba aceea argintie, semăna cu o versiune îmbătrînită a bărbatului pe care-l văzusem în albumele foto ale bunică-mii. Nu părea genul de om care și-ar obliga fiica să se urce pe un cîntar dinaintea întregii familii, care ar arunca după ea cu patine sau care ar urla cînd nevasta îi iese din vorbă. Era personificarea vocii pe care o auzisem pe casetă, adică un om blînd și răbdător cu fiicele lui.

Faceți clic aici și lăsați un mesaj pentru medicii noștri, zicea linkul. Am făcut clic și-am scris:

Dragă domnule doctor Shapiro, mă numesc Joy Krushelevansky. Pe mama o cheamă Candace și cred că ar putea fi fiica dumneavoastră.

M-am uitat lung la cuvinte, în timp ce cursorul clipea. Apoi am șters „ar putea fi” și am bătut „este”.

Ceremonia mea de bat mitzvah este în octombrie și, dacă sînteți bunicul meu, aș dori să vă invit. Ceremonia va avea loc la Sinagoga Centrului Municipal, la ora zece. Va fi urmată

de un prînz. Dacă îmi trimiteți adresa, voi fi fericită să vă expediez o invitație.

Mi-am scris numele și adresa de e-mail. *Nu e un om de treabă*, ziseseră mama și mătușa Elle. Dar poate că se înșelaseră. Poate că înregistrarea pe care-o auzisem dezvăluia adevărata poveste. Poate că trecerea timpului îl schimbase. Poate voi avea ocazia să-l prezint tuturor invitaților la petrecere: „Acesta este bunicul meu“. Nu „Acesta este... ăăă, Bruce al meu“ ori „Acesta este tatăl meu“, după care, mai târziu, să explic că, în realitate, Peter nu era tatăl meu; ori „Ea este Mona, partenera de viață a bunicii mele“ și să văd cum lumea fie se comportă ciudat, fie devine excesiv de prietenoasă. Poate voi avea ocazia să rostesc niște cuvinte simple, drăguțe și adevărate, precum „Acesta este bunicul meu“.

P.S. Dacă nu sînteți doctorul Shapiro care este tatăl lui Candace Shapiro, vă rog să mă scuzați.

Aproape binedispusă, am apăsat *Trimite*, după care m-am întors spre Cara, care se uita pe geam.

— Ei bine, ce-ai vrea să faci acum?

— De ce vorbești ciudat? Îmi răspunse tot cu o întrebare.

M-am ridicat de la computer și m-am instalat pe un fotoliu galben cîrpit cu bandă adezivă, aflat chiar în fața ei.

— M-am născut cu două luni și jumătate mai devreme decît trebuia. Din cauza asta, nervii care conduc sunetele din ureche către creier nu au avut timp să se dezvolte suficient. Dar nu vorbesc ciudat. Oamenii înțeleg foarte bine ce spun.

— Aha.

Una dintre șosetele Carei avea o gaură. Ne-am uitat atent la ea timp de un minut, cît a durat să-și scoată degetul mare de-acolo.

— Mergi la școală cînd ești aici? am întrebat.

— Am un meditator.

— Oh.

Peste încă un minut, Cara își strecurase încă un deget prin gaură. Unghiile îi erau lungi și neîngrijite, de parcă nu i le mai tăiasse nimeni de săptămîni întregi.

— Poate n-ar trebui să faci asta, i-am zis.

— Mai am șosete, spuse ea, dînd din umeri.

Am aruncat un ochi la ceasul de perete. Era patru și jumătate, ceea ce însemna că trebuia să mai stau o oră și treizeci de minute.

— Îți place aici?

— E bine, răspunse Cara, ridicînd iar din umeri.

— Ți-e dor de prietenii tăi?

— Cred că da.

— Ți-ar plăcea să faci ceva?

— Ce? întrebă, privindu-mă.

— Nu știu. Cam ce e de făcut pe-aici?

— Păi...

Se sculă în picioare. Nu părea din cale-afară de entuziasmată, dar măcar nu mai stătea degeaba. Arătă spre un vraf de jocuri ale căror cutii de carton se înmuiaseră după ce trecuseră prin atîtea mîini, fiind acum lipite cu bandă adezivă argintie.

— Avem Candy Land, Șerpi și Scări. Plictisitor. Mai este Origami, zise ea, indicînd spre pătratele de hîrtie viu colorată, portocaliu intens, roz și verde. Putem să facem cocori. Eu am făcut deja asta de un milion de ori. Vrei să vezi un film?

— Aveți voie să vă uitați la filme?

La mine acasă, de cîte ori întreb dacă pot să mă uit la un film, sîmbăta sau duminica după-masă, mama întreabă dacă n-aș prefera să merg la o plimbare sau la o mică excursie pe bicicletă. Apoi se oferă să mă însoțească. Acum, nici măcar nu mă mai ostenesc să întreb.

— Joy.

Am tresărit cînd am auzit-o pe Cara strigîndu-mă pe nume, surprinsă de faptul că-l știa, pentru ca apoi să-mi amintesc că eu însămi i-l spuseseam.

— Aici, nimănui nu-i pasă de mine.

Dacă aş fi fost adult, i-aş fi spus ceva matur şi consolator, ca de pildă *Sigur că le pasă ori Părinţilor tăi le pasă* ori poate chiar *Mie îmi pasă*. Dar încă nu trecusem prin ceremonia de bat mitzvah, aşa că m-am făcut că plouă.

— Ți-e foame? Vrei să pregătim floricele de porumb?

Am cerut permisiunea lui Debbie, care era iarăşi la telefon. Îmi făcu rapid semn că e în regulă, fără a scăpa vreun cuvânt din conversație. Am găsit porumb în bucătărie, dar din acela în borcan, nu din cel care se pune la cuptorul cu microunde. Cara studie borcanul neîncrezătoare, deşurubînd capacul şi adulmecînd conținutul, după care scoase un bob şi-l roti între degete.

I-am luat borcanul din mînă şi am citit instrucțiunile cu voce tare.

— Ne trebuie o cratiță mare, cu capac...

— Ți-aduc eu.

Cara scoase o cratiță dintr-un dulap, cu o mișcare teatrală şi cu un bubuit.

— Ulei...

— E-n dulăpiorul de sus. Nu ajung.

M-am ridicat pe vîrfuri şi l-am luat.

— Sare şi unt.

— Uite şi uite, zise ea, trîntind-o pe prima şi aşezîndu-l pe al doilea lîngă mine, pe blatul de bucătărie.

Am turnat ulei în cratiță, am aprins focul şi-am aşteptat să se încingă, în timp ce Cara, care şedea lîngă mine, Țopăia nerăbdătoare de pe un picior pe celălalt.

— Am mai pregătit floricele în felul ăsta o dată, în tabăra de vară de anul trecut, numai că am pus cratița la foc deschis, îmi povesti Cara.

— Şi-a mers?

— Da, au fost foarte bune.

Cînd uleiul începu să sară, am lăsat-o pe Cara să arunce un bob în cratiță. Țipă cînd acesta pocni și-i zbură direct în față.

— Au! Frige! exclamă, frecîndu-și obrazul.

— Fii atentă, i-am spus.

Am obligat-o să-și pună o mănușă de bucătărie ca să toarne restul de boabe, după care i-am găsit un taburet înalt pe care să se așeze în fața aragazului, ca să țină mînerul și să scuture cratița.

Am topit untul în cuptorul cu microunde, am răsturnat floricelele într-un castron și-am turnat untul peste ele. Cara a presărat sarea. Am găsit niște șervețele de hîrtie și o carafă cu suc de ceva, plus o tavă pe care să așez tot. Cara scormoni într-un teanc de DVD-uri și scoase *Mica sirenă*, pe care-l văzusem cînd eram mică. Ne-am instalat pe una dintre canapele, cu castronul între noi. Tocmai cînd Ursula, vrăjitoarea mării, își începea mărșul număr muzical, Cara spuse:

— Harry.

— Poftim?

— Așa-l cheamă pe fratele meu, Harry.

— Oh.

— „O dată sau de două ori, admit,/ Prețul prea mare n-ar fi trebuit plătit/ Și teamă mi-este c-am fost nevoită/ să-i trec pe toți prin sită...“, cînta Ursula.

— E total aiurea, zise Cara.

Ochii îi erau încă ațintiți spre ecranul televizorului, lumina albastră din film licărindu-i pe chip, iar mîna i se afunda automat în castronul cu floricele, ducînd pumni întregi la gură.

— Nici nu mai are păr.

Mi-am întors capul, crezînd că poate plîngea, și mi-am spus că ar fi trebuit să fac ceva în legătură cu asta, dar nu-mi venea nimic în minte.

Brusc, se aprinse un becuț.

— Hei, vrei să probezi cea mai frumoasă rochie din lume?

Douăzeci și cinci

Pînă în prima zi de vineri din iunie, vremea se făcuse neobișnuit de rece. Nu știu ce masă de aer cu presiune scăzută se abătuse brusc dinspre Canada, ducînd temperaturile de la 26 de grade la numai 10, ceea ce aproape că-mi ucisese petuniile din jardinieră. Frunzele verzi erau măturate de-a lungul trotuarelor, iar pe cer se fugăreau nori cenușii ca oțelul. Simțeam deja începuturile unei răceli – usturimea din gît și durerea surdă din spatele ochilor. Am dat pe gît un pahar mare de apă și-o cană sănătoasă de ceai de măceșe, am înghițit tablete de vitamina C și mi-am căutat rețeta pentru tocănița de vită. Dacă-i dădeam bătaie, puteam să iau un antricot de la Chef's Market, o baghetă și legume pentru salată, plus o tartă cu afine pentru desert, să pun tocănița la fiert la foc mic, după care s-o iau pe Joy de la școală.

Am luat coșul cu rufe curate de pe uscătorul de sus, l-am sprijinit de șold și l-am cărat în dormitorul lui Joy, observînd în trecere că, așa furioasă cum era, își făcea totuși patul și nu-și arunca hainele pe covor. Asta era bine. Nu destul de bine pentru a compensa faptul că abia de-mi spusese cîteva cuvinte în ultimele două săptămîni, dar nici chiar de lepădat. Încercasem să deschid o porțiță și să aduc vorba despre *Fetele curajoase nu plîng*, spunîndu-i că, dacă voia să

discutăm, dacă avea vreo întrebare, dacă o neli-niștea cumva ceva... Nu mi-am continuat ideea, așteptînd cu sufletul la gură și respirația tăiată, în vreme ce Joy mă privea cu o expresie neutră, zicînd că totul e în regulă.

Am așezat pe pat un teanc de lenjerie și cămăși, am deschis dulapul să-i atîrn blugii și... iat-o. Roz. Cu bretele subțiri. Strălucitoare. Singura diferență era că văzusem rochia chiar în acea dimineață în dulapul meu, pusă la loc sigur pînă venea Elle s-o ia și s-o ducă de unde-o adusese, adică la New York.

M-am uitat lung o clipă, străduindu-mă să înțeleg ce se întîmplase, cum de ajunsese rochia înapoi în dulapul lui Joy. Cînd am ridicat umerașul de pe bară, am realizat că era de fapt o rochie nouă, nu de la Bergdorf, ci de la Macy's – o variantă aproape identică, roz cu paiete argintii.

Mi-a luat cam jumătate de minut să-mi dau seama cum se petrecuseră lucrurile și încă vreo zece secunde să găsesc telefonul. Bruce Guberman nu răspundea la telefonul de la birou și nici la mobil. La numărul de acasă, răspunse Emily.

— Candace Shapiro la telefon. Bruce e acolo?

— Despre ce e vorba? întrebă Emily.

Îmi stătea pe limbă să răspund: *Ah, știi, despre noaptea în care bărbatul tău și cu mine am făcut sex pe treptele din pivniță, în vreme ce părinții lui puneau masa de Paște. Despre vremurile bune!*, dar am reușit să mă stăpînesc și chiar să alung amintirea faptului că gustul de *charoșet*¹ mă excitase mult timp după aceea.

— Despre Joy, am răspuns. E vorba despre Joy.

Se mai scurse un minut, după care se auzi vocea lui Bruce.

---

1. O pastă dulce și închisă la culoare, servită cu ocazia Paștelui evreiesc.

— Cannie, cu ce te pot ajuta?

Odată, demult, Bruce Guberman și cu mine fuseserăm îndrăgostiți unul de celălalt. Apoi, făcuserăm tot ce ne stătuse în puteri să ne distrugem reciproc – el cu articolul din revistă, eu scriind cartea –, azvîrlind cuvintele ca pe niște săgeți înveninate. În prezent, nu ne mai rămăsese decît pojghița subțire de politețe așternută peste harababura dulce-amară a trecutului nostru... și Joy. O aveam pe Joy.

— Scuze că te deranjez acasă, am zis foarte ceremonios. Dar trebuie să vorbim despre rochia pe care i-ai cumpărat-o lui Joy.

— Nu i-am cumpărat nici o rochie lui Joy.

După voce, părea derutat, dar el așa era aproape întotdeauna.

— De la Macy's? Duminica trecută? În dulapul ei este o rochie cu eticheta de preț. Ai dus-o la mall. Numai de acolo putea s-o cumpere. Și, Bruce, rochia asta e total nepotrivită.

— Nu știu nimic despre nici o rochie. Joy s-a dus la cumpărături, în timp ce eu și băieții eram la film...

— Ai lăsat-o singură? am întrebat tăios.
Bruce oftă.

— Doar o oră și jumătate, într-un mall. Noi eram chiar peste drum, iar Joy avea la ea telefonul mobil cu GPS.

Să lăsăm asta deocamdată, mi-am spus în gînd.

— Atunci, a cumpărat rochia cît erați voi la film.

— Are carte de credit?

M-am forțat să respir.

— Nu, Bruce, fiica mea de doar treisprezece ani nu are carte de credit.

Drogat prost ce ești, mi-am zis, dar cred că, în loc să rostesc cuvintele doar în minte, le-am spus

cu voce tare, pentru că Bruce îmi răspunse pe un ton demn:

— N-am mai fumat iarbă de peste zece ani.

— Măi să fie, felicitări!

Nu că l-aș fi crezut. Dacă Bruce ar fi renunțat la marijuana, întreaga economie subterană de pe Coasta de Est s-ar fi prăbușit. Vînzătorii de droguri ar fi bătut străzile, sfîșiindu-și straietele și bocind.

— Dar asta nu explică de unde are Joy rochia. Dacă eu n-am plătit pentru ea, și nici tu...

— Crezi că a furat-o?

Am strîns pleoapele cît am putut de tare. Nu. Imposibil. M-am uitat la rochie și, brusc, am respirat ușurată.

— E o chitanță în pungă. A folosit un MasterCard. Ești sută la sută sigur că nu i-ai dat vreun card de credit?

— I-am dat cinci dolari să-și cumpere un covrig și să-l dea pe Max cu trenulețul. Eu... Stai așa, îmi spuse după o pauză.

Puse receptorul jos, iar eu m-am afundat în salteaua patului, cu ochii închiși. Peste un minut, Bruce se întoarse și-mi spuse pe un ton foarte serios:

— Cred că mi-a luat unul din cardurile de credit.

— Nu se poate, am zis din reflex. Joy n-ar... Am înghițit un nod.

— MasterCard-ul meu nu e în portofel.

— Și-abia acum observi?

Cretinule, am gemut în gînd.

— De ce nu suni la companie să verifici dacă au existat retrageri în ultima vreme? Dacă răspunsul este da, dacă asta s-a întîmplat de fapt, o să vorbesc eu cu Joy. O să încerc să aflu despre ce vorba.

— OK.

Bruce făcu o pauză. Fața îmi ardea de furie și de rușine. Cum de frumoasa mea fiică, cea atât de demnă și de bună la suflet, ajunsese o hoată? Unde greșisem?

Bruce își dresese glasul și zise:

— Speram că nu va fi cazul să-ți spun asta, dar cred că Joy a auzit, din greșeală, ceva la *bar mitzvah*-ul lui Tyler.

— A auzit din greșeală... la... Stai nițel! Dar Joy n-a fost la *bar mitzvah*-ul lui Tyler!

Bruce oftă din nou.

— Nu ne așteptam să vină și ea, iar Emily s-a enervat. Tocmai ne certam în timpul petrecerii...

— Joy nu a fost la *bar mitzvah*-ul lui Tyler!

Am rostit fiecare cuvânt clar și răspicat, ca să nu-i scape ceva sau să interpreteze greșit.

— Ba a fost, mă contrazise Bruce.

De data asta, el era cel uluit.

— Credeam că tu ai adus-o la petrecere.

— Mie mi-a zis că nu vrea să meargă.

Strîngeam cearșafurile de pe patul ei cu atîta putere, încît îmi simțeam unghiile străpungîndu-mi palmele prin material. Joy. O, Doamne, Joy.

— Aha, spuse Bruce. Atunci, poate a venit cu trenul. Sau a dus-o cineva cu mașina. Sau...

— Te sun mai încolo, am zis, închizîndu-i telefonul.

Am rămas acolo, împietrită și amețită. N-am fost cîtuși de puțin surprinsă atunci cînd Bruce m-a sunat iarăși, să-mi spună că într-adevăr exista o retragere de numerar de pe card de la magazinul Macy's, pentru plata unei rochii.

— Hei, zise el, pe un ton chiar blînd. Îmi pare rău.

— Și mie, am murmurat răgușit, adăugînd că-l voi suna de îndată ce-i găsesc cardul.

Se zice că mîncarea gătită cu dragoste e cea mai bună. Însă tocănița mea din seara aceea ar fi putut dovedi că lumea se înșală. Am scos fundul de lemn și cel mai greu cuțit de tocat și-am măcelărit o ceapă, trei morcovi, trei cartofi și-o conservă întreagă de roșii-prunișoare. Cu lama cuțitului, am transformat căței de usturoi într-o pastă compactă. Am smuls capacul unei cutii cu supă de carne pe care-o scosesem din frigider, am smucit dopul unei sticle cu vin și-am hăcuit carnea de vită pînă ce-a ajuns niște fișii roșii și umede. Am călit legumele, am curățat cratița, am tîrît carnea prin făină și-am mai potrivit-o la gust, azvîrlind peste ea zahăr brun, frunze de dafin, melasă și niște usturoi. Pe urmă, am trîntit capacul peste cratiță și m-am așezat la masă, spumegînd de furie și străduindu-mă să-mi dau seama cînd și cum devenise fiica mea o străină. Joy fura carduri de credit! Joy mergea cu trenul! Singură! Fără să știm vreunul din noi unde se află! *Ar fi putut să vorbească cu oricine, mi-am zis. S-ar fi putut întîmpla orice.*

La ora trei fără un sfert m-am urcat la volan. În timp ce conduceam pe Lombard Street, cu vîntul biciuind geamurile mașinii, mi-am repetat în gînd argumentele. Numai că de unde să încep? De la rochie? De la călătoria cu trenul? De la faptul că mințise cînd spusese că nu vrea să meargă la petrecerea lui Tyler?

Am strănutat de două ori, mi-am șters ochii și am tras lîngă bordură, uitîndu-mă după Joy prin mulțimea de copii adunată în jurul porților. Am ridicat brațul și i-am făcut semn lui Tamsin, care flutură și ea scurt din mîină, pentru ca apoi să-și înfigă bărbia în piept și să treacă pe lîngă mine cu pași hotărîți. Joy nu se vedea pe nicăieri. Ciudat. De obicei, unde era Tamsin era și Joy. Am coborît din mașină și am cercetat terenul de

joacă. Un grup de băieți mai mari se ciondăneau pe-o minge de baschet. Mai încolo, era un grup de fete cu niște ghiozdane roz și purpurii de-a dreptul uriașe, dînd impresia că nu mai lipsea mult pînă ce-și vor doborî posesoarele. Ah, și iat-o și pe fiica mea, chircită în cadrul ușii, cu puloverul strîns pe corp, de parcă încerca să se încălzească.

— Joy! am strigat.

Ea se întoarce și zîmbi, oferindu-mi acel surîs sincer și luminos de copilă pe care nu-l mai văzusem de luni întregi, și-mi făcu semn cu mîna să mă apropiu, așa cum se întîmplase cînd avea trei anișori și soră-mea îi adusese un DVD cu *Charlie și fabrica de ciocolată*. „Vino cu mine! Și-o să-ți arăt!” zicea ea, cu vocea răgușită. „Vino să vezi lumea imaginației pure!”

— Bună, mamă! Ia ghici ce-am primit? Un e-mail de la tatăl tău!

— O să vorbim despre asta mai tîrziu, am zis, înainte să-i înțeleg bine cuvintele.

De la tatăl meu? Probabil că auzisem eu greșit. Cred că spusese Bruce, de fapt.

— Mai tîrziu? repetă Joy, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Mamă, dar e vorba despre ceva superimportant! E tatăl tău!

— Știu asta, am izbucnit eu.

Joy tresări.

— Zice că vrea să mă vadă, răspunse ea blînd. Vorbele îmi ieșiră din gură înainte să apuc să mă controlez:

— De ce? Are nevoie de bani?

Joy căscă ochii mari și strînse din buze. Mi-am masat tîmplele, dorind să pot retrage ce-am zis. În loc de asta, am schimbat subiectul.

— I-ai luat lui Bruce cardul de credit?

Își ridică bărbia, dar nu răspunse. M-am urcat la volan, iar ea își ocupă locul alături.

— Te-ai dus la *bar mitzvah*-ul lui Tyler?

Joy își întoarse capul spre fereastră, fără un cuvânt.

— De ce? am întrebat-o. De ce să mă minți? De ce să ții asta secret? Dacă țineai morțiș să mergi, n-aș fi avut nimic împotriva!

Nici un răspuns. M-am uitat lung la profilul ei: părul de culoarea mierii, obrajii îmbujorați de la vânt, nasul drept și îngust moștenit de la Bruce, bărbia rotunjită ca a tatălui ei, doar că mai micuță și mai fină. *O femeie în toată firea*, mi-am spus și, pe urmele acestui gând, veni un altul: *O străină*.

— I-ai furat lui Bruce cardul de credit, am zis, ca un judecător care citește capetele de acuzare, și ai cumpărat o rochie la fel cu cea pe care-ai luat-o împreună cu Elle.

— Nu e chiar la fel, mormăi ea.

— Din punctul de vedere al Curții, asemănarea este relevantă.

— Asta ce mai înseamnă? întrebă Joy.

Am pufnit exasperată.

— M-ai mințit. Ai ținut secrete. Ai furat. Ai mers cu trenul într-un oraș din afara statului, fără să ne spui, mie sau tatălui tău, încotro te duci.

— Și tu m-ai mințit, zise Joy pe-un ton atât de scăzut, încît aproape că n-am auzit-o.

— Poftim?

— Mi-ai spus că bunicul meu nu m-a văzut niciodată. Ai spus că nici n-a încercat.

Băgă mîna în rucsac și scoase două coli de hîrtie. Pe prima era într-adevăr un e-mail de la Lawrence Shapiro, medic la Centrul de Chirurgie din Beverly Hills. L-am citit la iuțeală: „Din nefericire, mama ta și cu mine n-am mai ținut legătura de ani de zile. Motivul constă, bănuiesc, în încercările fostei mele soții de a-i întoarce pe copii împotriva mea...”

— Mai lasă-mă!

Am aruncat hîrtia, complet dezgustată.

— Joy, asta e o minciună. N-a fost nevoie ca bunica Ann să ne întoarcă împotriva lui. Ar fi fost un efort inutil, pentru că nu trebuia să ne gîndim la răul pe care ni-l făcuse! Ne-a părăsit, n-a vrut să mai aibă de-a face cu noi, a refuzat să ne plătească studiile...

Vocea ei suna stins, dar neiertător:

— Mi-ai spus că n-a încercat niciodată să mă vadă, dar nu e adevărat.

Am simțit că mi se strînge stomacul și, pentru o clipă, am crezut c-o să vomit. Mi-am ales cuvintele cu grijă, așa cum îți cumpănești traseul prin albia unui rîu umflat, uitîndu-te după acele pietre care ți-ar putea susține greutatea.

— Joy, ce se întîmplă cu tine? De ce ești brusc atît de interesată de tatăl meu?

Joy extrase încă o hîrtie din ghiozdan. Știam ce va urma, chiar înainte s-o văd: era o fotografie de-acum zece ani, făcută într-o librărie din Los Angeles, în care Joy era cuibărită în brațele tatei.

— Zice că a venit la o sesiune de lectură și acolo a făcut poza, spuse fiică-mea.

— Așa e.

Aveam gura atît de uscată, de parcă era umplută cu paie.

— E adevărat. A venit la una dintre sesiuni și... M-am forțat să reîncep să respir. Uite ce e, îmi dau seama că ți-ar plăcea să ai un bunic și îmi pare nespus de rău să te dezamăgesc, dar, în afară de sesiunea asta, singura dată cînd a mai încercat să ia legătura cu mine, după ce te-ai născut, a fost cînd mi-a cerut bani.

— Ai zis, repetă Joy, că nu a încercat niciodată să mă vadă. Dar m-a văzut. Deci m-ai mințit.

Am înghițit cu greu, fiind tot mai amețită și simțind tot mai acut c-o să vomit. Se hotărîse

cumva, din senin, că o întâlnire cu tata era cheia întregii sale fericiri? Cu tata, care n-o iubise niciodată, care nu întrebase de ea și care mă sunase numai ca să-mi ceară bani? Cu un om care nu-i telefonase niciodată, nu-i trimisese nici măcar o felicitare de ziua ei și nu-și manifestase nici cea mai vagă dorință de-a o întâlni?

— Eu... Eu nu am...

Am scuturat din cap și m-am întins să-i iau mâna, pe care și-o ținea cuminte în poală. Ar fi trebuit să-i spun adevărul, chiar dacă asta o va durea. Ar fi trebuit să-i spun că omul nu merita nimic.

— Joy, te rog, vorbește cu mine. Nu te pot ajuta, dacă nu știu ce...

— Ai mințit, repetă ea calm.

— Joy...

Cuvântul îmi ieși greu de pe buze.

— Nu mai spune asta! strigă ea.

— Ce să nu mai spun?

— Numele meu! Tîmpitul ăsta de nume! Joy¹, scuipă ea. De parcă te-aș fi făcut vreodată fericită. De parcă m-ai fi dorit vreo clipă.

— Ce? Despre ce vorbești? De unde ți-a venit ideea asta?

Vocea îmi trăda spaima. Firește că știam răspunsul la întrebare. Ideea îi venise citind cartea mea, cartea scrisă cu atîta furie, cea pe care fiica mea n-ar fi trebuit s-o citească niciodată, o versiune a poveștii pe care ea nu trebuia s-o creadă.

— Sigur că te-am dorit! Și mă faci nespus de fericită!

Am vrut să-i ating umărul, dar ea a tresărit și s-a smucit.

— Scumpo, iartă-mă dacă... dacă te-am mințit. Dar adevărul este că tata...

---

1. În limba engleză, *joy* înseamnă „bucurie”.

— „Nu e un om de treabă“, mă cită ea.

— Îl cunosc mai bine decît tine. Ştiu ce hram poartă. Sînt mama ta şi nu vreau decît să te apăr.

Îmi tremura vocea. La fel şi mîinile.

— Asta-i tot ce mi-am dorit, să fii în siguranţă, am zis, înghiţind greu. E vorba despre ceva ce ai citit? am întrebat, înghiţind iar. Despre cartea mea? Pentru că, Joy, ar trebui să ştii că...

— Du-mă acasă, zise fiică-mea.

A rămas tăcută pînă am parcat maşina în garaj, moment în care ea a trecut pe lîngă mine cu paşi apăsaţi, s-a dus în dormitorul ei şi a închis uşa. Am auzit declicul încuietorii. M-am oprit în faţa uşii, frîngîndu-mi mîinile, vrînd să bat, să-i strig iarăşi numele, să spun ceva, orice, deşi nu ştiam sigur ce-ar fi ajutat în clipa aceea.

— Uite, am zis în cele din urmă, adresîndu-mă suprafetei albe. Dacă vrei să-l cunoşti pe bunicul tău, atunci o să încerc să-l găsesc. Dacă asta e important pentru tine, atunci asta vom face.

Mi s-a părut că aud cuvîntul „mincinoaso“ strecurîndu-se pe sub uşă, dar, indiferent cît am aşteptat acolo şi cît de mult am bătut, Joy n-a vrut să deschidă şi nici să-mi vorbească.

Partea a treia

Anumite fete

Douăzeci și șase

Am ignorat-o pe maică-mea pînă ce, în final, s-a lăsat păgubașă, coborînd scările cu pași greoi. Am stins luminile și am stat întinsă în pat, cu perna pe urechi, încercînd să țin departe lumea exterioară : pe mama, pe tata, telefonul care suna, alte bătăi la ușă. Apoi s-a lăsat tăcerea. Odată ce mi-am scos aparatele din urechi, aceasta a devenit totală.

Ceva mai tîrziu, se auzi iarăși o bătaie la ușă.

— Pleacă, am urlat pe un ton nu prea politicos.

— Joy ?

Vocea caldă și domoală nu era nici a mamei, nici a tatălui meu. La ușă era bunica Ann. Uitasem că trebuia să vină la noi la masă.

— Pot să intru ? întrebă ea, suficient de tare ca să n-am nici o șansă să mă prefac că n-am auzit.

M-am dat jos din pat, am aprins lumina, am descuiat și am rămas în prag, clipind și uitîndu-mă furios la bunică-mea, care mă privea lung și blajin.

— Of, dulceață, zise ea, întinzîndu-se să mă îmbrățișeze.

M-am smucit de lîngă ea și m-am întors cu pași furioși în pat, frecîndu-mi nervoasă ochii. Bunica Ann se așeză la picioarele patului. I-am adulmecat mirosul, o combinație între fursecuri vanilate și o tentă de Bengay.

— Ai primit un răspuns de la bunicul tău, spuse.

— Mama a mințit, am murmurat eu răgușit, dar bunica se mulțumi să dea din cap. A mințit în legătură cu tot, am continuat. Despre tata... despre tatăl ei... totul e o minciună.

Bunica oftă și-și trase genunchii în sus, pînă ajunse să semene cu un șef indian.

— Părinții mai fac și greșeli, zise ea. Și eu am făcut, și mama ta; tu însăși vei face greșeli. Dar îți dau cuvîntul meu că, indiferent ce-a făcut, maică-ta nu s-a gîndit decît la binele tău.

Binele meu, mi-am zis în gînd. De parcă ar avea cea mai vagă idee despre ce-mi face bine. Din punctul meu de vedere, mama își urmărise propriile interese, încercînd să se pună pe sine într-o lumină favorabilă: ea, mama cea bună, stîlpul comunității, iar nu o curvă care scrisese un roman scandalos și jenant pentru toată lumea și care rămăsese însărcinată din greșeală, nedorindu-și copilul.

— Maică-ta n-a avut o viață ușoară, reluă bunica Ann. După ce-a părăsit-o Bruce, nu i-a fost lesne. În ce-l privește pe tatăl ei, părerea mea este că n-a vrut decît să te țină departe de-o prezență nedorită în viața ta.

— Dar de ce să decidă ea care sînt prezențele dorite sau nedorite în viața mea? Am treisprezece ani, voi deveni curînd o *bat mitzvah*, așa că nu e alegerea ei...

— Joy, și-a dat toată silința.

— Ei bine, a dat-o în bară! am strigat, destul de tare cît să mă audă și ea.

Îmi tremurau mîinile, fața îmi ardea și simțeam că stă să-mi explodeze capul.

— L-a făcut pe tata să plece doi ani. Am un bunic care nu mă cunoaște, cu toate că și-a dorit asta.

— N-o condamna pe maică-ta, zise bunica Ann pe un ton puțin rece.

Vocea ei mă surprinse. Mă așteptasem să cedeze nervos la vederea lacrimilor mele, să facă tot ce-i stătea în puteri să mă aline. Dar se părea că mă înșelasem.

— Bunicul tău i-a frînt inima.

— Ce vrei să spui? am întrebat, ștergîndu-mi fața.

— Adică mama ta a fost preferata lui încă de cînd era micuță și pînă pe la doisprezece ani.

M-am ridicat în capul oaselor, clipind nedumerită. Părinții n-ar trebui să aibă copii preferați și, dacă totuși au, n-ar trebui să pomenească despre asta.

— O iubea pentru că era deșteaptă și ageră, dar apoi, cînd a văzut că se luptă cu aceleași lucruri pe care le înfruntase și el...

— Ce lucruri?

Patul se mișcă atunci cînd bunica își potrivea ținuta, trăgînd de manșetele pantalonilor largi de bumbac. După chipul ei, îmi era clar că se gîndește ce să spună și cum.

— Felul în care arăta, răspunse. Socializarea. Prietenii. Nici unul dintre lucrurile astea nu i-au fost la îndemînă, precum, de pildă, învățătura, și cred că... Se opri puțin și-și încrucișă din nou picioarele. Cred că asta i-a amintit bunicului tău de multe altele, nu tocmai plăcute.

Am tresărit. Dacă părinții nu trebuie să pomenească niciodată despre copiii lor preferați, atunci le este complet interzis să spună că le e rușine cu fiii și fiicele lor sau că aceștia le reamintesc de ei, de pe vremea cînd erau mai tineri și mai nefericiți.

— Și pe urmă a plecat, continuă bunica. Fiecare din noi a avut de suferit din pricina asta.

— Dar ea mi-a spus că n-a vrut niciodată să mă vadă...

— Din cîte ştiu eu, ăsta e adevărul. Singura dată cînd a încercat să ia legătura cu mama ta a fost la şedinţa aia de lectură, şi apoi cînd i-a cerut bani. Dar niciodată după ce te-ai născut sau după ce mama ta s-a căsătorit. Abia atunci cînd şi-a zis că ar putea să profite de pe urma ei.

Mi-am frecat iarăşi ochii şi m-am uitat lung la bunica. Să-ţi alegi un copil preferat era un lucru rău. Să-ţi fie ruşine cu fiul sau fiica ta era şi mai rău. Dar să nu-ţi pese de copilul tău decît atunci cînd vrei bani? Asta era oribil. Dacă era adevărat. Şi nu izbuteam să fac legătura între acest comportament şi fotografia bărbatului care mă ţinea în braţe la librărie ori cu vocea pe care-o auzisem pe casetă, promiţînd celor două fiice că va sări peste episodul cu vrăjitoarea şi că vor primi pîine prăjită dimineaţă. De unde să ştiu în cine puteam să am încredere şi care era, de fapt, adevărul?

— Chiar n-a fost...

— ...un om de treabă, am încheiat eu propoziţia, pe un ton obosit.

— O, dar a fost mai rău de atît, zise bunica Ann.

— Cum adică? am întrebat, trăgîndu-mi nasul. Bunica se mulţumi să mă privească.

— Asta e ceva ce-ţi poate spune numai mama ta. Dacă vrea. Tot ce am eu de zis este că nici un părinte nu e perfect şi fiecare mamă se străduieşte să facă ce e cel mai bine. Aşa s-a întîmplat cînd am avut eu copii, aşa va fi cînd vei avea şi tu.

— Eu n-o să am niciodată copii, am mormăit, dar bunica nu m-a luat în seamă.

Se duse în baie şi reveni cu un prosop înmuiat în apă rece, cu care mi-am şters faţa.

— Mona e jos. Ah, şi a sunat Bruce. Înţeleg că trebuie să-i returnezi ceva.

Am oftat.

— Zi-i că am pus cardul de credit în buzunarul din spate al scaunului de la mașină. Probabil că este tot acolo.

— Cred că ar trebui să-i zici asta chiar tu.

Continua să se uite la mine cu ochii ei verzi și blânzi. Își strânsese părul argintiu într-un ciot de codiță care, după cum spunea mătușa Elle, o făcea să semene cu George Washington.

— O să returnez rochia, am mormăit. Oricum, nu mi-ar fi dat voie s-o port.

Bunica încuviință din nou.

— Mama ta a pregătit tocăniță.

De parcă aș putea mânca. De parcă aș mai putea să mănânc vreodată. Dar am zis „bine” numai ca să nu tac și-am lăsat-o să spună ce-ar spune orice bunică: toată situația asta se va rezolva și lucrurile vor fi în regulă.

Douăzeci și șapte

— Asta nu e nimic, îmi zise mama, atîrnîndu-și prosopul pe barele benzii de alergare. Chiar nimic. Îți amintești cînd Elle a fugit de-acasă cu bărbatul ăla fără dinți?

— Era jucător de hochei, am zis pe un ton obosit. Nu era știrb, doar că avea dinți falși.

Mama apăsă butoanele ca să mărească viteza și înclinația benzii, după care începu să pășească, balansîndu-și puternic brațele.

— Josh n-a vorbit cu mine un an și jumătate. Zicea că nu poate să vorbească din cauză că-l rănea aparatul dentar. Și tu...

— Eu ce-am mai făcut?

— Hmm...

Continuă să meargă și se gîndi bine.

— Nimic. Eu nu fac niciodată nimic. Am stat îmbufnată cîțiva ani, pe urmă am scris o carte. Dar nu eu sînt problema, ci Joy!

— Cum te-aș putea ajuta?

Era sîmbătă dimineață. O pedepsisem pe fiică-mea să petreacă o zi în compania Monei, cea care nu greșea niciodată. După ce-și cerea iertare de la Bruce, Mona avea s-o ducă la magazinul de mărgelă, apoi la Macy's, ca să returneze rochia, apoi la magazinul de vopsele și alte articole de fond plastic, întru pregătirea unei după-amiezi foarte distractive, în care urmau să confecționeze pancarte pentru un marș de pace de la Washington.

Între timp, mama mă dusesese la Centrul Comunității Evreiești din Avondale, ca să mai fac sport și să mă destind. Mărșăluiam pe benzi de alergare alăturate, eu în pantalonii de trening cu Philadelphia Academy și-o cămașă de-a lui Peter, iar mama în maioul inscripționat cu „Familia Înseamnă Dragoste” și cu părul cărunt și ciufulit ieșind de sub o bentiță în culorile curcubeului.

— Asta înseamnă, în opinia ta, a fi mamă, îmi spuse propria mamă. Să treci prin viață cu inima vulnerabilă la orice.

Mi-am continuat marșul chinuit, gândindu-mă la Elle și la suferința pe care trebuie că i-o cauzase mamei cu nesfârșitul șir de tipi dubioși și de slujbe temporare, înainte ca Fi-ismul sau poate doar trecerea vremii s-o calmeze.

— Nu știu ce să fac, am zis, tropăind cu patru kilometri la oră. Ce-ar trebui să fac?

— Dă-i timp, Candace, cîntă mama. Dă-i libertate. Dă-i dragoste.

Am pufnit. „Dă-i bani” era ultimul lucru care mai lipsea din litania ei și care, în ce mă privea, fusese sigurul gest pe care-l făcusem și care dăduse roade concrete în cazul soră-mii. Dar mama îi dăduse lui Elle timp și libertate și dragoste. De asemenea, ignorase cu bună-știință aventurile tot mai revoltătoare ale fiicei mai mici, inclusiv momentul în care Elle își luase o slujbă ca dansatoare de strip-tease și-și aruncase în coșul de rufe murdare chiloțerii transparenți și un sutien decupat în dreptul sfîrcurilor. Dacă îmi amintesc corect, mama le spălase, le uscaseră, le împăturiseră și le pusese, fără o vorbă, pe patul lui Elle.

— Joy se distruge, m-am plîns eu cu voce tare, ceea ce mi-a atras privirile pline de interes ale unui domn de vreo nouăzeci de ani, care se tîra

ca o broască-țestoasă, cu un kilometru la oră, pe banda de alături. Se distruge singură, iar eu ar trebui să stau prin preajmă și să asist în tăcere? Mi-am șters fruntea cu mîneca. Și dacă ar fi mai bine să-i povestesc de tata?

— Spune-i adevărul, mă sfătui mama pe un ton calm. Spune-i că tatăl tău locuiește tot în Los Angeles. Spune-i că a divorțat din nou.

Mi-am întors brusc capul către ea, nevenindu-mi să cred.

— Tu de unde știi?

— Avocatul meu mă informează.

Am oftat. După atîția ani, mama încă se mai agăța de speranța ei deșartă și costisitoare de a recupera, într-o bună zi, măcar o fracțiune din zecile de mii de dolari pe care ar fi trebuit să le primească de la tata pentru întreținerea noastră între 1980 și 1990 și pe care acesta nu le plătitise. Într-un deceniu, mama schimbase trei avocați și avusese parte de doi judecători care muriseră, dar nu primise de la fostul bărbat nici măcar cît să-și cumpere o geantă mai elegantă.

— Ce s-a întîmplat?

Mama ridică din umeri, după care își relua mișcările din brațe.

— Habar n-am. Dar a doua nevastă avea un contract prenupțial.

Bravo ei, am gîndit, fără s-o spun cu voce tare.

— Mai ține legătura cu...

Mi-a luat cam un minut să-mi amintesc numele copiilor lui taică-meu din a doua căsătorie. Ani de zile, eu, Elle și Josh le spuseseam numai „Înlocuitorii“.

— ...cu Daniel și Rebecca?

— Nu știu.

— Partea care rămîne un mister pentru mine, am zis, scuturînd din cap, este ce motiv a avut. De ce i-a răspuns lui Joy? De ce să se prefacă

tocmai acum că e un bunic minunat, care-a fost alungat de lângă ea de... Am iuțit pasul și am făcut semnul ghilimelelor cu degetele. „...manevrele de înstrăinare ale părinților”? Are nevoie de bani?

— Nu știu, repetă mama, clătinînd din cap și oftînd. Îmi pare rău.

— Da. Da, și mie.

Am sărit de pe bandă, roșie la față și gîfîind, și m-am aplecat să-mi leg șiretul.

— Și acum nu se mai gîndește decît la întîlnirea cu el.

— Poate c-ar trebui s-o lași, zise mama.

— Poftim?

Am smuls un prosopel de pe bară și mi-am șters fața, auzindu-mi inima bătînd mult prea puternic și sîngele pulsîndu-mi în urechi.

— Ar trebui s-o lași să-l vadă, repetă ea calm.

Cerceii din mărgеле făcuți de Mona se balansau în timp ce pășea.

— Joy nu e proastă. O să-l vadă și-o să constate ce fel de om este în realitate.

M-am îndreptat de spate, scuturînd din cap.

— Poate să fie foarte șarmant cînd vrea. Dacă Joy se hotărăște că el are dreptate și că noi greșim?

— Joy te cunoaște, spuse mama. Ne cunoaște pe toți. E o fată cu capul pe umeri.

Nu și în ultima vreme, mi-am zis în gînd.

— Mi-a citit cartea, am spus în șoaptă. Și niște articole. Știe..., dar vocea mi se pierdu.

Știe cine sînt, am continuat în gînd. Sau cel puțin știa ce interpretare dăduseră unii reporteri personalității mele publice (ori a lui Allie) de atunci, copilul ilegal al unei furii cumplite, vechi de ani de zile. M-am imaginat acum doisprezece ani, după ce plecase tata, după ce fusesem părăsită de Bruce și îl gonisem pe Peter, stînd în

camera lui Joy, aplecată peste blocnotes și scriind atît de apăsător încît amprenta cuvîntului se distingeau ca de multe pagini, spunîndu-mi că le va părea tuturor foarte rău și că-i voi face să mi-o plătească. N-o puteam învinui pe fata din acele vremuri pentru ce făcuse, dar ce mamă și-ar dori ca fiul sau fiica ei să întrezărească măcar o versiune a sa cumplit de furioasă și de confuză?

Mama avu chiar tupeul să pară amuzată. I se încrețiră colțurile ochilor cînd zîmbi, oprind în același timp și banda.

— Ai putea să spui că totul e o ficțiune. Eu afirm asta de ani întregi!

Am clătinat din cap, fără o vorbă. Allie nu era invenție pură. Partea cu sexul era în totalitate a ei — mă rog, aproape —, iar partea cu furia era doar a mea, și firește că o atare minie era cel puțin la fel de jenantă ca sexul cu străini, uneori cu mai mulți deodată.

— Probabil că ar trebui să-i spui că n-ai făcut sex în debaraua îngrijitorului de la Emek Shalom, mă sfătui mama, în timp ce agățam prosopul la loc. Rabinul nu m-a mai privit în ochi din ziua în care s-a publicat romanul. Am răsucit șervetul în mîini, dar n-am răspuns. Ei bine, am de gînd să-i spun că eu și Tanya ne-am cunoscut la un magazin de feronerie, nu într-o piscină cu apă caldă, preciză ea și mă conduse către vestiarul doamnelor, unde se postă dinaintea dulapului și începu să-și scoată pantofii cu mișcări tacticoase, după care se schimbă și de echipament.

— Dar voi chiar v-ați cunoscut într-o piscină. Mi-a zis Tanya.

Mama își agăță tricoul și-mi aruncă o privire inocentă.

— Mi-a zis *tot*, am precizat.

Clătină din cap, zîmbind, își înfășură un prosop alb în jurul pieptului și deschise ușa saunei.

Aburul se revărsă şuierînd, ascunzîndu-i părul și chipul.

— Spune-i, cel puțin, adevărul despre tatăl tău, mă îndemnă ea, în vreme ce mă așezam pe o bancă înclinată de alături. Dacă nu faci asta, îi vei spori și mai mult atracția.

— Ce atracție? am întrebat. Ce-i așa de atractiv la un om care nici n-a vrut să știe de ea?

— Atracția necunoscutului, preciză mama. E ca mîncarea de la fast-food sau prințesele Disney: cu cît îi spui copilului că nu are voie, cu atît mai mult își va dori ce-i interzici.

Prin gurile de ventilație a mai intrat niște abur, iar eu mi-am șters fruntea. Mama a surîs cu seninătate și a închis ochii.

Douăzeci și opt

— Mamă! am strigat.

Era vineri seara. Îmi terminasem temele și plănuisem să-mi petrec ora de dinainte de culcare studiind pentru *d'var Tora*, discursul pe care urma să-l rostesc la ceremonia religioasă și în care explicam semnificația fragmentului meu din Tora pentru evreii epocii contemporane, în general, și pentru mine, în special.

— Vin imediat! strigă ea din baie. Așteaptă o secundă!

Părea extrem de fericită să-mi audă vocea. În ultima vreme, nu vorbisem cu ea mai mult de cît fusese necesar, iar asta o înnebunea. De cînd primisem e-mailul bunicului, avusese aproape o sută de tentative de a deschide o discuție, oferindu-se să mă ducă la o cafea, la o plimbare sau la un ceai, la Ritz. Odată, mersese pînă la a-mi arunca un volum proaspăt din romanul ei odios.

— Cred că e timpul să vorbim despre asta, zisese.

M-am strîmbat și i-am răspuns:

— Nu am timp să citesc alte cărți decît cele care sînt pe lista de lecturi de la școală și, crede-mă, profesorii nu vor să citim așa ceva.

Pălise, dar se mulțumise să ia cartea și să iasă din dormitor.

— De ce ai nevoie? îmi strigă din capul scărilor.

— Trebuie să intru pe internet.

Motive pentru care o urăsc pe mama, numărul 17: A pus atâtea stavile în calea accesării internetului în casa noastră, încît singurele pagini pe care pot naviga sînt cele pentru canalele de desene animate. Își închipuia, cred, că dacă aș fi intrat din greșeală pe un site porno, mi-ar fi explodat capul pe loc.

— Du-te la meniul din Start și selectează „Dezactivează"! Cobor și eu într-o clipă!

Minciună. Mergea să-l ia pe tata, apoi plecau împreună la cină, ceea ce însemna că urma să-și petreacă cel puțin douăzeci de minute cu machiajul, timp în care aș fi putut să pariez că-și va scoate, practic, ochii cu aparatul de curbat genele.

— Las-o baltă! îmi strigă. Intră cu ID-ul meu!

— Ce parolă ai?

— Nifkin!

Frenchelle, dînd tîrcoale înainte să tragă un pui de somn în coșulețul ei, își săltă căpșorul și mîrîi. Am scris „Nifkin“ și ecranul se însufleți. *Screen saver*-ul mamei era cea mai recentă fotografie de-a mea de la școală. În colțul de sus al monitorului, o ciocolățică dansatoare mă informa că mai rămăseseră 243 de zile pînă la repunerea în vînzare a fursecurilor făcute de cercetașe.

Mi-am dat ochii peste cap, exasperată, apoi m-am uitat la site-urile favorite: pagina admiratorilor seriei Lyla Dare, pagina Gossip. Aici, unul dintre titluri spunea „DEMASCAREA UNEI SCRIITOARE DE CĂRȚI PENTRU FEME-IUȘTI!“, iar dedesubtul unei poze de-a maică-mii apărea următorul comentariu: „Credeam că gagicile care scriu romane din astea trebuie să arate bine“. Am tresărit și am dat clic pe site-ul unui magazin virtual care vindea pantofi pentru persoanele cu artrită... apoi pe un articol despre părinții ai căror nou-născuți primiseră implanturi cu cipuri din silicon, pentru eventualitatea că

vor fi răpiți sau se pierdeau. Am deschis o pagină de Google și am scris „bat mitzvah“, „Iacov“ și „Esau“. După aceea, am tras iute cu ochiul la scări, m-am asigurat că apa încă mai curgea, am deschis o altă fereastră și am dat clic pe „Istorie“. Computerul regurgită instantaneu toate paginile de internet pe care le vizitase mama în ultima săptămână.

În ultimele patruzeci și opt de ore, se uitase pe o sută de site-uri ale admiratorilor Lylei Dare. M-am făcut mică, știind că trebuie să-și fi căutat numele, în încercarea de a înțelege ce se întâmplase. Cel puțin site-ul acela de birfe din Philadelphia renunțase temporar s-o mai includă printre subiectele principale, aruncînd acum cu noroi într-o reporteră TV despre care hotărîseră că e prea grasă ca să prezinte știri din domeniul sănătății. Mama vizitase și pagini despre *bar mitzvah* și familii reunite și se uitase după niște rochii de seară la un magazin online. Dar locul unde-și petrecuse marea majoritate a timpului era pagina organizației Open Hearts Surrogacy Service.

Am mijit ochii, citind pe pagina de start. Scrisa *Vă rugăm introduceți parola*. Am scris iarăși „Nifkin“ și, o clipă mai târziu, ecranul îmi arăta poza unei femei brunete și surîzătoare. „Bună, CANNIEGIRL70. BETSY82 și-a actualizat prezentarea.“ Am apăsat pe BETSY82, care, potrivit site-ului, era o femeie sănătoasă și fericită, mamă a doi băieți, deopotrivă dispusă și capabilă să ajute un cuplu infertil să-și îplinească visul.

— Joy?

Mama stătea în spatele meu, desculță. Pe umerii halatului îi picura apă din păr. Miji ochii, ca să vadă ce era pe monitor.

— Ce faci...?

— Ce-i asta? am întrebat, arătînd spre fotografia femeii.

Vocea mea ricoșă din pereți și ferestre, bîzîindu-mi în aparatele din urechi. Mă simțeam monstruoasă, enormă, de parcă picioarele îmi erau prea mari ca să mai încapă în pantofi, iar trupul nu mai putea fi cuprins de haine.

Mîinile maică-mii se jucară nervoase cu reverele halatului de baie.

— Ce faci... cum de-ai... ?

N-am putut s-o las să schimbe subiectul.

— Ce se întîmplă ? am întrebat pe-un ton categoric și-am închis laptopul înainte să-și dea seama că mă uitasem la istoricul paginilor accesate. Tu și tata veți avea un copil ?

— Păi... eu...

Se așează în fotoliul din colț, care era plin pînă la refuz cu teancuri de cărți și ziare. Nu părea să le fi observat, după cum nu observase nici că se așezase pe-o ediție mare, cu copertă neagră, a unei cărți cu Lyla Dare.

— Tatăl tău și cu mine nu voiam să discutăm asta cu tine decît după ce lucrurile se mai mișcau puțin, îmi zise și, exact în cel moment, toate piesele puzzle-ului se aranjează.

Asta nu era vreo închipuire. Chiar se întîmpla. Urmau să aibă un copil, copilul pe care-l așteptaseră și pe care-l doreau, un copil care va fi opusul meu.

— O să apelezi la o mamă-surogat.

Eram amețită și-mi venea să vomit. Mi-am amintit de primul pasaj pe care-l ștersesem din *Fetele curajoase nu plîng*, în care Allie face testul de sarcină. *Dacă e cap, am cîștigat ; dacă e pajură, am pierdut. O linie, Doamne, fă să fie o singură linie. O linie și sînt salvată ; două linii și viața mea e terminată.*

Acesta era adevărul și era chiar acolo, pe monitorul laptopului. Indiferent ce spunea și cît de des îmi repeta că sînt fericirea ei, adevărul

era că nu mă dorise niciodată. Și acum va avea încă un copil, un copil dorit, un copil cu bărbatul pe care îl iubea.

— Încă n-am stabilit nimic, zise ea, dar știam că era o minciună, încă una, care să pună vîrf la muntele pe care mi-l îndrugase pînă atunci: *Bunicul tău n-a încercat niciodată să te vadă. Sigur că te-am dorit, Joy.*

M-am ridicat. Mama clipi spre mine total aiurea. Își curbase genele și-și dăduse cu rimel doar la un singur ochi, așa că arăta ca un raton bizar.

— Nu e musai să rămîn aici, să știi.

Am rostit cuvintele ca din întîmplare, de parcă tocmai atunci îmi veniseră în minte, de parcă n-aș fi știut că o vor face să sufere.

Mă privi șocată.

— Poftim?

— Aș putea să locuiesc cu Bruce. Cu adevăratul meu tată.

Acum se uita la mine cu ochii larg deschiși. Cu fruntea plecată, își frîngea mîinile în poală, dînd impresia că nu voia decît să-și strîngă genunchii la piept și să plîngă. Îmi doream să-mi pot lua vorbele înapoi, dar era imposibil. Așa că am adăugat:

— Zice întotdeauna că mă primește la el oricînd am chef să merg. Aș putea să mă duc la școala unde învață Max și Leo. O să-l sun chiar acum.

Pe chipul ei se ivi un zîmbet crispat.

— N-o să-ți fie oare dor de untul de arahide?

Am privit-o cu răceală, iar ea a oftat.

— Joy, aș vrea să stau cu tine aici pînă dimineață și să-ți explic tot: despre pagina aia de internet, despre tata. Dar trebuie neapărat să merg la cina asta. E foarte importantă și-am întîrziat deja, și...

— Fie. Du-te, i-am tăiat eu vorba.

Am clipit când a sărit de pe fotoliu, cu părul încă picurînd de apă. Lumea păru să se cufunde în ceață. Asta nu trebuia să se întîmple și nu asta ar fi trebuit să spună. Trebuia să spună *Nu* și *Categoric nu*. Trebuia să spună *Nu-ți voi permite* și *Ești pedepsită*, *Sîntem părinții tăi* și *Locul tău e aici*. Poate că ar fi trebuit să și plîngă, să încerce să mă îmbrățișeze, să mă întrebe la nesfîrșit ce nu era în regulă, pînă când îi ziceam. Ar fi trebuit să sufere, așa cum sufeream eu.

În loc de asta, își răsuci părul în jurul mîinii și își șterse machiajul de sub ochi cu vîrfurile degetului.

— Trebuie... trebuie să plec, îmi zise. Trebuie să plec. Trebuie să mă întîlnesc cu tatăl tău. Trebuie să...

Cu o expresie aproape febrilă și cu buzele tremurînde, se uită peste capul meu, la ceasul de la etaj.

— E mîncare în frigider. Fasole verde picantă, cum îți place ție. Tata și cu mine vom fi înapoi pînă la zece, zece și jumătate cel mai tîrziu, promit. Apoi, o să stăm de vorbă și o să-ți explic totul.

Mai aruncă o privire disperată pe deasupra mea, după care se puse în mișcare, ajungînd rapid la trepte și urcîndu-le cîte două. Pe sub materialul halatului i se vedeau coapsele tremurînde.

M-am uitat lung la ea, cu gura căscată. Am așteptat să coboare și să-și mai ceară scuze, să-mi spună toate amănuntele despre copil, în cazul în care exista unul. Dar, peste douăzeci de minute, se precipită pe scări, îmbrăcată într-o fustă albă de dantelă și o bluză roz. Și-a verificat rujul în oglindă și și-a luat poșeta.

— O să ne întoarcem repede și o să putem vorbi despre toate.

Se aplecă să se încălțe, își luă poșeta, îmi aruncă încă o privire disperată, apoi înșfăcă cheile

și ieși în trombă pe ușă, lăsându-mă în urmă, mai șocată ca niciodată. Abia când împlinisem treisprezece ani începuse să plece și să mă lase acasă de una singură. Atunci când făcuse asta pentru prima oară, nici nu călcase dincolo de prag fără să-mi pună o mie de întrebări: *Ai mobilul la tine? Bateriile aparatelor sînt încărcate? Ți-e foame? Ți-e sete? Ai rezolvat cu temele?* M-am dus la fereastră, convinsă că va face cale întoarsă. Dar ea nu se opri din mers, nici măcar nu se uită în urmă, înaintînd cu pași repezi pe trotuar. Apoi trecu de colțul străzii și dispăru.

Am rămas în biroul pustiu, în casa pustie, unde singurul sunet pe care-l auzeam erau bubuiturile inimii mele. M-am răsucit pe călcîie și-am alergat la etaj. Bunica Audrey îmi cumpărase o valiză de ziua mea, roz și cu fermoar, și o mică trusă de cosmetice. Am pus bagajul pe pat și l-am deschis, începînd să îndes în el blugi, lenjerie, volumul din *Fetele curajoase nu plîng*, o poză cu mine și Tamsin la Sesame Place, făcută când împlinisem șase ani, toate produsele din programul lui Jon Caramo, plus placa de îndreptat părul și periuța de dinți. Pînă am ajuns să trag fermoarul valizei, gîfiam deja, iar Bruce nu răspundea la telefon. N-am lăsat nici un mesaj. *Bum-bum-bum*, se auzea în timp ce tîram bagajul pe scări. *Nu-mi pasă, nu-mi pasă, nu-mi pasă*, îmi repetam în cap, la fiecare treaptă.

Douăzeci și nouă

În marș forțat, am parcurs toate cele treizeci și două de străzi care despart veranda noastră de Spitalul Universității Philadelphia. Eram atît de zguduită, că abia vedeam pe unde calc, atît de nefericită și de confuză, încît nici n-am observat că bășica de pe călcîi se spărsese și sîngera sau că mă urcasem în liftul de serviciu, nu în cel obișnuit, așa că am urcat spre biroul soțului meu în compania unui cadavru. Planul era ca Peter și cu mine să ne întîlnim la șase, să petrecem cam un sfert de oră verificînd o listă cu întrebări pentru potențiala candidată, după care să luăm un taxi către Society Hill, unde ne aștepta cina.

— Aveți o urgență medicală? mă întrebă făptura tinerică și dulce aflată la recepția Centrului de Boli Nutriționale, în vreme ce intram șchio-pătînd, cu pantofii în mînă.

Îngrijorarea de pe fața tinerei îmi spunea, mai elocvent decît orice oglindă, că arătam îngrozitor.

— Nu, am spus, răsucindu-mi părul într-un coc improvizat. Nu, nu e vorba de nici o urgență. Am o întîlnire cu doctorul Krushelevansky, la ora șase.

Aruncă o privire sceptică peste orarul întins dinaintea ei:

— O să mai întîrzie puțin...

Minunat, m-am gîndit eu.

— O să aștept. Spuneți-i că a venit Cannie.

Cina era abia la șapte. Știa și el ce importantă era ; cu siguranță va termina treaba pînă atunci. Am cerut un plasture, l-am lipit peste bășica supurîndă de pe călcîi și m-am trîntit pe unul dintre noile scaune ale clinicii – fără brațe, pentru ca pacienții mai corpolenți să se simtă bine. Iată un adevărat semn al progresului, mi-am zis. Pe măsută se găsea un număr mototolit și vechi de un an din *Ladies' Home Journal*. Mi-am făcut vînt cu el de cîteva ori, apoi m-am pus să citesc rețete de prăjituri care semănau cu ouăle de Paște.

Femeia de lîngă mine, care se revărsa peste marginile scaunului, se uită încruntată.

— Ați venit la doctorul K. ?

Am dat din cap că da.

— Întîrzie, mă lămuri femeia.

— E ocupat, am replicat eu.

— Ah, sigur. Știu asta.

Femeia își întinse picioarele în față, rotindu-și gleznele.

— Nu vă faceți griji, eu am terminat. O aștept pe fiică-mea să mă ia. Oricum, nici nu m-aș duce la altcineva. Doctorul K. mi-a salvat viața.

— Serios ?

Scaunele fără brațe reprezentau un pas pe calea cea bună, dar posterul acela idiot – pe care scria **DAȚI JOS KILOGrameLE, ZI DUPĂ ZI** – era încă acolo, o relicvă din perioada în care eu însămi mă oferisem voluntar în programul experimental contra obezității. Fătua slăbănoagă din posterul decolorat de soare țopăia printr-un cîmp de floarea soarelui și părea depășită de vremuri, în costumul ei mulat și cu jambiere. De cîte ori nu-i repetasem lui Peter că femeile grase nu vor considera această imagine încurajatoare ? I-am spus că indiferent cît ai slăbi, ți-e greu să te imaginezi îmbrăcînd un costum mulat și apărînd în lume și că sub nici o formă nu ai alerga în public, decît dacă ți-ar fi viața în pericol.

— O, da, zise femeia de alături.

Își puse jos piciorul drept și-l ridică pe cel stîng.

— Am făcut o operație în Mexic, spuse ea pe un ton care dintr-odată era foarte scăzut. Dar asigurarea medicală nu acoperea cheltuielile. Mi-au zis că nu eram destul de obeză. Auzi, nu sînt destul de obeză?! exclamă, uitîndu-se cu tristețe la abdomen. Vă puteți imagina așa ceva? Le-am zis să-mi dea o lună și cîteva cutii de biscuiți cu cremă, și-om vedea noi pe urmă.

— Îhî, am aprobat-o eu.

Mi-am scos telefonul din geantă, ca să verific dacă aveam vreun apel nepreluat. Nu, nu aveam. M-am întrebat pe unde era Joy. La gara de pe Thirtieth Street? Într-un tren spre New Jersey? În pragul casei lui Bruce și Emily, bătînd la ușă?

— Deci făcusem operația asta în Puerto Vallarta și eram în avion, în drum spre casă, și totul era bine și frumos, înțelegeți? Mi se umflaseră puțin gleznela, dar mi-am zis că e normal...

Am încuviințat și-am deschis clapeta mobilului. GPS-ul îmi arăta că Joy era în camera de zi, șezînd, probabil, în același loc unde-o lăsasem. Sau poate că vorbea la telefon, vărsîndu-și amarul la urechea lui Bruce al ei, implorîndu-l s-o salveze din ghearele monstrului de maică-sa și s-o ajute să-și întîlnească bunicul, un om negreșit afectuos, de care fusese îndepărtată cu atîta cruzime. Mi-am strîns pleoapele și m-am forțat să nu izbucnesc în plîns și să rămîn nemișcată, cu toate că nu voiam decît să sar de pe scaun, să cobor în goană scările și să alerg înapoi acasă. Dar nu puteam face asta. Fuga nu era o opțiune. Nu puteam rata cina asta, era prea importantă. O să terminăm cît mai repede, fără să ne jignim invitata. Cine știe, poate-o să cumpărăm niște înghețată cu lămîie de la Rita's. E preferata lui Joy. O s-o duc în camera de zi și-o să-i explic totul cu calm, fie

că vrea să mă asculte sau nu : despre mama-surogat, despre posibilitatea de a avea încă un copil, despre viața mea sexuală sau lipsa acesteia, din perioada liceului și a facultății ; o să-i spun adevărul despre Allie și despre mine, ca și despre tatăl meu. Deci am fost o tocilară nefericită și nesigură de sine și o mamă cu măsuri mai mari decât ale altora ; soră-mea fusese la dezintoxicare, iar maică-mea avusese o întâlnire neobișnuită, într-o piscină cu apă caldă ; tata îmi solicitase un împrumut de șase cifre. Existau pe lume și situații mai grave. Nimeni nu e perfect. Cu siguranță că Joy știa asta deja.

— ...mă trezesc și sînt în agonie. „Sună la Urgențe!“ îi zic lui bărbatu-meu. Săracul de el era alb ca varul. N-a fost din capul locului de acord să fac operația asta. „Mănîncă și tu mai puțin și fă mai multă mișcare“, îmi tot zicea. De parcă asta ar ajuta ! Deci sună la Urgențe și vine Salvarea, și-apoi mă trezesc că...

Am încuviințat și-am oftat în punctele esențiale ale poveștii despre septicemie, țesut necrozat și operația salutară efectuată de soțul meu.

— Acum merge bine, spuse ea. Adică mi-au zis că merge încet și constant, dar oamenii cu probleme după operația asta participă la aceleași sedințe de terapie ca și cei cu by-pass gastric. Se pare că medicii lor au mai mult noroc. Mă gîndesc să-mi fac o operație de îndreptare.

Peter își iți capul pe ușa cabinetului.

— Doamnă Lefferts ? De ce n-ați plecat încă ?

Doamna Lefferts, fericita beneficiară a unei operații efectuate la sud de graniță, îi comunică lui Peter că o aștepta pe fiică-sa. El dădu din cap că a înțeles, apoi îmi zîmbi :

— Sîntem gata ?

— Gata, am răspuns, ridicîndu-mă în picioare.

Doamna Lefferts se uită de la unul la celălalt și întreabă :

— Dumneavoastră vă cunoașteți?

— Oarecum, am zis.

— E soția mea, o lămuri Peter și mă privi sever. Femeia mă măsură de sus pînă jos.

— Aveți mare noroc, îmi spuse, după care-și luă geanta și-i făcu semn pe fereastră fiicei ei.

Peste cinci minute, Peter și cu mine coboram cu un lift fără cadavru, iar eu îl puneam la curent cu ultimele evenimente.

— Nu cred că se gîndește serios să meargă la soții Guberman, îmi spuse în vreme ce zoream pe Thirty-fourth Street, înconjurați de grupuri de studenți dezgustător de tineri, care purtau sandale din piele cusute cu mărgele, obligatorii, practic, pentru oricine sub treizeci de ani.

— I-am zis c-o să-i fie dor de untul de arahide.

Un ciclist trecu vîjiind la cîțiva centimetri de noi, strigînd: „Pe stînga!“.

— Trebuie s-o ducem la terapie. Sau s-o trimitem într-o tabără din acelea de antrenament, din Wyoming.

— Cred că astea sînt doar pentru copiii care au probleme cu drogurile.

În fața noastră, un taxi opri scrișnind lîngă trotuar. Peter ținu ușa, iar eu m-am ghemuit la geam, în timp ce el îi dădea șoferului adresa.

— Faptul că a furat cardul de credit și a plecat în alt stat fără știrea noastră nu poate fi o bagatelă. O să-i caut un terapeut. Chiar mîine, la prima oră. Trebuie să stea de vorbă cu cineva.

Taxiul sălta pe Schuylkill, trecînd pe lîngă magazinele de covoare orientale, cafenelele și casele din cărămidă roșie, cu uși vopsite și jardiniere pline cu flori, de pe South Street. Pe cînd traversam Twenty-third Street, m-am forțat să întreb:

— Crezi c-am greșit pentru că nu i-am spus despre...

Încă nu mă simțeam în stare să pronunț cuvântul „copil“.

— ...despre povestea cu mama-surogat? Sau pentru că i-am spus că tata n-a văzut-o niciodată? Nu, n-am greșit, am zis, înainte ca Peter să apuce să răspundă. Nu am greșit, pentru că taică-meu e nebun și n-ar trebui să aibă nimic de-a face cu Joy.

Peter îmi luă mîna.

— O să-i găsim neapărat un terapeut, dacă în felul ăsta te mai liniștești. Dar o să fie totul bine. E adolescentă și se poartă ca atare. Așa se întîmplă cu toți tinerii.

Am parcurs în trombă Broad Street, trecînd pe sub sigla mare și roșie a Universității de Arte, care se arcuia în jurul unei clădiri de pe colț. Peter se uită la ceas și-mi strînse mîna într-a lui, în vreme ce felinarele de pe trotuar se aprindeau unul cîte unul.

— Deci ce-aș putea să vă zic?

BETSY82, al cărei nume real era Betsy Bartlett, ne zîmbi de dincolo de fața de masă albă ca zăpada. Lumina lumînărilor îi scălda obrazii trandafirii și se agăța în lăncișorul de aur care lucea din scobitura gîtului. Avea părul castaniu și buclat, ceva mai lung decît în fotografiile de pe internet, o frunte înaltă și-un surîs relaxat.

Am ridicat paharul de sangria, străduindu-mă din răspuțeri să alung senzația că eu și Peter eram la un rendez-vous cu această asistentă medicală de treizeci și doi de ani, deschisă și sociabilă, pe care urma s-o angajăm ca mamă-surogat. După îndelungi discuții, hotărîserăm s-o ducem pe Betsy la Amada, un restaurant de pe Chestnut Street care-mi plăcea foarte mult. Am făcut schimb de poze cu copiii noștri (adusesem una mai veche, în care Joy zîmbea), am vorbit despre vreme (umedă, ca de-obicei, cu amenințări de furtună

în fiecare seară), despre campania prezidențială și despre cel mai proaspăt scandal, avînd-o ca protagonistă pe-o starletă în fundul gol, care făcuse sex în public. Peter lipsise puțin, ca să vadă ce mai făcea Joy (era încă acasă) și-mi făcu semn că totul era în regulă. Apoi am comandat o carafă de sangria albă, cu felii de piersică și zmeură plutind la suprafață, plus vreo șase mici platouri: măslinae prăjite, chifteluțe din carne de vițel, *queso* cu căpșuni în oțet balsamic, salată caldă de fasole, felii de brînză lucind în nuanțe de alb, alături de cîteva lingurițe de miere și gem. Betsy ciuguli de ici și de colo, exclamînd, din cînd în cînd, că mîncare ca asta nu găsești în Horsham.

I-am cerut chelnerului să ne mai aducă pîine nedospită și unt amestecat cu pudră de ardei roșu. Betsy zîmbi, aplecîndu-se către noi.

— Pun pariu că aveți o grămadă de întrebări.

Adusesem cu mine o listă de vreo trei pagini, dar prima care mi-a venit în minte a fost doar:

— Cum de te-ai implicat în asta?

— Am vrut să ofer ceva în schimb, răspunse ea. Sînt cu adevărat norocoasă: sînt sănătoasă, am o căsnicie reușită, doi copii grozavi. Nu stăm pe un sac cu bani și cînd ai un copil de opt ani și-un altul de șase, nu prea mai rămîne vreme de voluntariat. Deci am decis că aceasta va fi contribuția mea.

— A fost bizar? am întrebat-o.

— A fost puțin cam ciudat, zise. La primul copil – Eli îl cheamă – n-am fost prea sigură ce să le spun oamenilor și ce nu și cît din toată afacerea asta îi privea, de fapt, pe alții. Băieții s-au îngrijit de asta în locul meu, firește.

Zîmbi și-și ridică vocea, mimînd-o pe cea a unui copil, și ceva în expresia ei mă făcu să întrezăresc chipul fiului ei.

— „Mami are în burtică un copil care nu e al ei!”

— Și lumea a acceptat asta pur și simplu? întrebă Peter.

Betsy ridică din umeri.

— Dacă au avut vreo părere despre asta, mie nu mi-au spus-o niciodată în față.

— Dar după ce-ai născut? Ți-a fost greu când a venit vremea să... adică, atunci când a trebuit să...

— Să renunț la copil, mă completă ea, scuturînd din cap. Știți ceva? M-am gândit că-mi va fi greu, dar n-a fost așa. M-am simțit... Se jucă puțin cu o scoică prin farfurie. Cred că m-am simțit mai degrabă ca o mătușă, decît ca o mamă, dacă mă înțelegeți. N-a fost chiar ca atunci când ești babysitter, deși am auzit că alte mame-surogat își descriu experiența în felul ăsta. În cazul meu, a fost ca și când mi s-ar fi încredințat un copil pentru o perioadă determinată, după care, odată misiunea mea încheiată, copilul se întorcea la părinții săi, iar eu la familia mea.

— Cred că cei doi tați ți-au fost foarte recunoscători, zise Peter.

— Au plîns, spuse Betsy.

Mi-am plecat privirile, dar ea se întinse și-mi luă mîna într-a ei.

— O, nu. Au fost lacrimi de fericire! Toți cei de față plîngeau! Cînd am văzut expresia de pe chipurile celor doi...

Mi-am șters și eu ochii cu șervetul. Peter mă bătu ușor pe genunchi.

— Mă scuzați, am zis eu cu o voce scăzută.

Îmi venise în minte momentul în care asistentele mi-o aduseseră pe Joy. Eram prea amețită și uimită ca să pot face altceva decît să-mi iau în brațe fiica – un pachet pe care nu-l comandasem, un cadou total neașteptat.

Betsy îmi strînse mîna.

— Știți, zise ea sfioasă, nu eram sigură dacă să spun sau nu ceva, dar v-am citit cartea.

Asta mi-a oprit lacrimile.

— Da?

— Îhî. Cînd eram la liceu. Părinții mei tocmai treceau printr-un proces de divorț; apoi, soră-mea mai mare a venit acasă de la facultate cu o iubită. Tata n-a reacționat prea bine. Nu mai citisem niciodată o carte despre chestii de-astea. Îmi imaginam că eram singura de pe lume care avea pe cineva care, într-o bună zi, se trezește spunînd: „Știi, sînt cu totul altfel decît ți-ai imaginat!“. Ridică paharul de sangria. Simțeam că nu puteam spune nimănui despre asta. În ce mă privește, cartea dumneavoastră a venit la țanc.

— Vai, mulțumesc. Sînt...

M-am întins să-mi iau paharul. N-am știut niciodată ce să zic atunci cînd oamenii voiau să discute despre roman. Dîndu-și seama că nu eram în largul meu, Peter îi umplu paharul lui Betsy, apoi pe-al meu.

— Ce-am putea să-ți spunem despre noi?

În timp ce ei vorbeau, mi-am netezit iarăși șervetul în poală și m-am gîndit că, dacă am fi fost într-adevăr la un rendez-vous, atunci ar fi fost unul reușit, în urma căruia nici unul dintre noi n-ar fi stat acasă frîngîndu-și mîinile și așteptînd un telefon despre care știa că nu va mai veni. *Un copil*, mi-am zis în gînd. Un băiețel, pentru că, deși n-aș fi putut spune cum, știam că asta vom primi. Mi s-au umplut iar ochii de lacrimi, amintindu-mi dulcea, unica povară a unui nou-născut în brațele mele, mirosul de săpun și bumbac cald, pumnișorul nu mai greu decît o pană, atingîndu-mi obrazul. Un frățior perfect pentru fetița mea cea perfectă, dar dificilă.

Treizeci

Stăteam pe canapea cu valiza între picioare și cu telefonul mobil în mână. Era opt și douăzeci și șapte de minute. Mama plecase de două ore.

Mi-am pus telefonul în buzunar și-am început să răsucesc franjurile șalului tricotat pe care-l țineam în poală. Aș fi putut să iau un taxi pînă la gară și să mă duc pur și simplu acasă la Bruce, așa cum amenințasem că voi face, numai că Bruce nu răspundea la telefon, iar eu nu voiam să aterizez în New Jersey în miez de noapte, fără să am unde să dorm. Am gemut și-am ridicat iar clapeta mobilului. N-aveam pe cine să sun. Viața mea era distrusă. Mama era o mincinoasă, părinții mei unelteau în secret să mai facă un copil, ceremonia de *bat mitzvah* a lui Amber era chiar în dimineața următoare, iar eu nu aveam nici o rochie cu care să mă îmbrac.

M-am uitat lung la ecranul gol al telefonului. Mătușa Elle? Samantha? Bunica? Nici una dintre ele nu-mi părea de încredere.

— Vreau să fug de acasă, am zis cu voce tare în încăperea goală, chiar în clipa în care telefonul începu să-mi vibreze în mîini.

Pe ecran scria MAMA, așa că am băgat telefonul în buzunar fără să răspund. Odată, tata mă dusesese la circ. Îmi aminteam mirosul de flo-ricile de porumb și rumeguș. Acrobata de la trapez era foarte frumoasă în costumul mulat,

cu steluțe roz și argintii. Atârna deasupra capetelor noastre, strălucind ca un înger, și se tot rotea și se contorsiona.

În mintea mea prinse a se contura un plan — confuz și poate chiar imposibil, dar era totuși un plan. M-am dus pînă la piciorul scărilor, unde mă aștepta valiza. Aveam nevoie de bani... un bilet de avion... dar, dacă planul ar fi funcționat, aș fi băgat-o în sperieți pe mama. Aș fi făcut-o să regrete. Poate aș fi aflat chiar de la sursă povestea pe care nimeni nu voia să mi-o spună. *Veți fi responsabili pentru propria persoană*, ne zisese doamna de la seminarul despre familia unită, și, dacă-mi izbutea planul, aceasta avea să fie suprema dovadă că sînt un adult, o persoană care obține ceea ce vrea fără a primi ajutor. În plus, mă voi încadra în tradiția familiei. Mama sau „Allie“ fugise la Los Angeles. Bruce fugise la Amsterdam. Puteam și eu să fug.

Am închis clapeta mobilului și l-am îndesat adînc sub una dintre pernele canapelei. Apoi am alergat în biroul maică-mii și am scormonit prin sertare pînă ce-am dat de ce căutam. Mi-am înșfăcat valiza, am încuiat ușa în urma mea și-am pornit-o în grabă către South Street, de unde puteam să iau un taxi.

Peste zece minute, mi-am ținut respirația și-am apăsat pe butonul soneriei familiei Marmer. Dacă răspundea doamna Marmer, era de rău. Dacă răspundea Tamsin, era chiar mai rău. Dar am avut noroc și-a răspuns Todd. S-a uitat la mine, printre șuvițele de păr care-i cădeau pe fruntea înaltă.

— Ești doamna de la Avon? întrebă el.

— Pot să intru? am șoptit.

Todd ridică din sprîncenele fin arcuite.

— Fugi de mîna lungă a legii? Te ascunzi de sticleți?

— Nu știi ce înseamnă asta, am zis. Tamsin e acasă?

Todd deschise ușa, luă valiza și arată către scări. În timp ce le urcam cu încetinitorul, mi s-a părut că se întind pe-un kilometru. Camera lui Tamsin era la capătul holului. Ușa era închisă. Mi-am ținut răsuflarea și-am bătut.

— Sînt Joy, am zis înainte ca ea să răspundă. Pot să intru?

O clipă nu se auzi decît tăcerea și eram sigură că mă va refuza sau că nu va răspunde deloc. După un minut, am auzit scîrțîitul unor arcuri de pat, apoi se deschise ușa. Tamsin rămase în prag, holbîndu-se la mine.

— Salut, am zis.

Tamsin purta o bluză de trening albă, veche și pantaloni de pijama. Se balansă de pe un picior desculț pe celălalt și, privind în jos, am zărit niște oja roz sclipind de pe unghiile de la picioare. *Cînd se dăduse cu oja ? m-am mirat în gînd. Și de ce ? Oare încerca în secret să arate ca Amber, dar într-un mod discret ?* Unghiile acelea roz, sclipind la extremitatea picioarelor ei lungi și albe, îmi frînseră inima.

— Ce vrei ? mă întrebă Tamsin.

Mă uitam la ea, încercînd să găsesc un răspuns, cînd Tamsin oftă, deschise larg ușa și se tîrî înapoi în pat.

Dormitorul lui Tamsin e mic și pare chiar mai mic din pricină că fiecare centimetru de perete este acoperit cu poze : imagini mărite din romanele ei ilustrate, desene în care fete obișnuite împrumută calități de la supereroi. Pe unele din ele le recunoșteam din cărțile pe care le tot citea : *Summer Blonde*, *Plain J.A.N.E*, *Fun Home* și *Ghost World*. Pe altele le desenase chiar ea. Un desen ne înfățișa pe toți trei șezînd înșirați pe o bancă și ținînd în poală pachetele cu mîncare, iar altul ne arăta pe mine și pe Amber Gross în

chip de gemene, dar de două ori mai mari decât în realitate, mergînd pe holul de la Philadelphia Academy cu părul îndreptat cu placa fluturînd în urma noastră.

Tamsin băgă de seamă încotro mă holbam și încercă să se așeze între mine și poză.

— Arăt de parcă aș fi Lyla Dare, am zis.

Nu prea știam cum să exprim ceea ce gîndeam cu adevărat, anume că Amber și cu mine păream aproape amenințătoare, două creaturi înalte, puternice și nemiloase care-ar fi călcat în picioare pe oricine le-ar fi stat în cale.

Tamsin își înclină capul pe un umăr, într-un gest care nu era tocmai o ridicare din umeri.

— Ce-i în valiză?

— Plec, am zis.

Nu fusesem sigură că era adevărat pînă ce nu rostisem cuvintele și, odată ce le spuseseam cu voce tare, tăiasem orice cale de întoarcere.

— O să pierzi *bat mitzvah*-ul lui Amber.

— Nu-mi pasă.

Tamsin se întoarse cu fața la perete, la desenele de pe el.

— Ce s-a întîmplat? mă întrebă. De ce-ai venit aici? Tonul vocii ei nu era prea prietenos. Amber nu mai vrea să știe de tine?

— Nu, am izbucnit eu. Uite ce e, las-o moartă. M-am aplecat și-am apucat mînerul bagajului. N-ar fi trebuit să vin aici, am mormăit și aproape că ajunseseam la ușă, cînd Tamsin zise:

— De ce-ai nevoie?

Se așeză pe pat. Vara trecută, cususerăm la pătura cu modele roz și roșii petice divers colorate, decupaje de la blugii care ne rămăseseră mici și bucăți din robele vechi pe care le îmbrăcam la cor.

— O favoare. Una foarte mare.

M-am așezat și eu pe pat, în fața ei.

— Zi.

Smuci fermoarul de la bluză, își aruncă părul pe spate și arboră o expresie serioasă.

— Dacă aș vrea să mă duc la Los Angeles de una singură, fără să știe ai mei, crezi că aș putea?

— Ai fost invitată la altă petrecere de *bar mitzvah*? mă întrebă Tamsin.

— Nu, e... E vorba de altceva. De bunicul meu. Tatăl maică-mii. I-am trimis un e-mail și aș vrea să merg să-l cunosc.

Laptopul ei era închis și așezat pe noptieră, lângă veioza pe care o împodobise cu capace de sticlă roșii și aurii, lipite rînduri-rînduri în partea de jos. Se întinse după laptop și-l deschise.

— Unde-o să stai? La Maxi Ryder?

— Nu! Nu, ea nu trebuie să afle. Nu trebuie să afle nimeni. O să stau la hotel.

Rostogoleam valiza încoace și-ncolo cu vârful piciorului. Entuziasmul meu creștea tot mai mult și mă furnicau deja buricele degetelor.

— Îți ajung banii pentru asta? se interesă Tamsin.

— Nu. Dar uite ce am.

Am băgat mîna în buzunar și-am scos ce luasem din biroul mamei, adică un card de credit pe care nu-l folosisese niciodată, pe care nici măcar nu-l activase, încă nedesfăcut din plicul greu, crem, lipit de o coală pătrată pe care scria cu litere aurii BINE AȚI VENIT LA WHITE CARD. I-am întins plicul lui Tamsin, care se uită lung la el, apoi la mine.

— Ai un White Card?

— E al maică-mii, dar n-a fost niciodată activat. Probabil că n-o să meargă. Eu doar...

— Stai puțin.

Tamsin luă repede laptopul și degetele-i fine începură să danseze pe tastatură.

— Verific pe Wikipedia... OK, zice că White Card-urile nu expiră niciodată. Beneficiază de perioade de utilizare nelimitate, fără limite de creditare, îți dau automat dreptul la reduceri pe

șaptesprezece linii aeriene, la șaizeci și trei de lanțuri hoteliere din întreaga lume...

— Și cum îl activez?

— Probabil că vei avea nevoie de numărul de asigurări sociale al mamei tale și de data nașterii.

— Le știu.

Tamsin se holbă la mine.

— Știi numărul de asigurări sociale al măică-tii?

Am zîmbit superior.

— Ia uite!

În sfârșit, paranoia măică-mii legată de protecția mea se dovedea de folos. În buzunarul din față al rucsacului, unde mă obligase să-l car de ani de zile, era cardul meu medical, cu numele, data nașterii, adresa, starea de sănătate, informații despre asigurări și toate datele părinților mei, inclusiv datele de naștere și numerele de asigurări sociale. Tamsin îl privi lung vreme de-un minut, apoi scutură din cap.

— Frățioare, ce bine că nu l-ai pierdut! E practic o invitație oficială la furt de identitate.

I-am îndepărtat grijile cu o fluturare a mâinii.

— S-ar putea să mai ai nevoie de ceva, zise ea. Ceva ce nimeni în afară de ea n-ar avea de unde să știe. De pildă, numele animalului de companie sau numele de fată al mamei ei.

— Poate-l ghicesc, am zis, cu inima zvîrcolindu-mi-se în gât.

Nifkin, m-am gândit. Cuvîntul magic era „Nifkin“.

— Atunci, formezi doar numărul de pe spate, activezi cardul și, potrivit celor scrise aici... I-am auzit degetele țâcănind pe taste. Vei fi conectată la custodele personal.

— Bun, am izbucnit eu. Minunat! Mulțumesc, Tamsin! Serios, îți mulțumesc din suflet!

Todd ne aduse telefonul, cărîndu-l ceremonios pînă în dormitor și așezîndu-l pe pat între noi, ca pe un totem, după care se întoarse la maratonul săptămînal de emisiuni *Project Runaway*. Tamsin și cu mine ședeam față în față, cu picioarele încrucișate, eu cu White Card-ul în poală, Tamsin cu spatele la perete și, în brațe, cu o listă de lucruri de care-aș fi putut avea nevoie: adresele anterioare, numere de asigurări sociale, numele de familie al bunicăi Ann, parola „Nifkin“.

La ora nouă și jumătate, după ce sunasem la numărul verde și introdusesem numărul cardului, mă așteptasem să-mi răspundă un computer, dar m-am trezit că-mi vorbea o femeie cu voce blîndă.

— Bună seara, doamnă Shapiro. Mă numesc Riley. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună! Am... ăăă, nu mi-am activat cardul, am zis.

— Cardul a fost activat cînd ați semnat pentru eliberarea lui, spuse Riley. Cu toate acestea, din motive de securitate, îmi puteți spune numărul de telefon de acasă și numărul de asigurări sociale?

Le-am spus dintr-o suflare, fericită, pentru prima dată în viață, că aveam o voce guturală, pentru că, grație ei, păream mai în vîrstă decît eram de fapt. Tamsin, care citea numerele peste umărul meu, îmi făcu semn că mă descurcasem de minune.

— Data dumneavoastră de naștere?

Mi se chirci inima în piept, căci, într-un moment de panică, nu găseam datele pe cardul medical. Tamsin mi le arătă cu degetul, iar eu le-am citit la telefon, răsufînd ușurată cînd Riley le acceptă fără să comenteze.

— Cu ce vă pot fi de folos în seara aceasta?

— Aș vrea să aranjez călătoria fiicei mele, Joy Krushelevansky, la Los Angeles, pentru mîine-dimineață.

— Va fi neînsoțită ? întrebă Riley.

— Da.

— Are treisprezece ani ?

— Da.

De unde știe asta ? am mimat întrebarea către Tamsin, dar ea săltă din umeri.

— Îi putem lua bilet la categoria „Minor neînsoțit“, dacă doriți. Cele mai multe linii aeriene oferă această posibilitate persoanelor care au treisprezece ani sau mai mult. De asemenea, am putea să-i luăm un bilet obișnuit, într-o cursă directă.

— Atunci, haideți să facem așa.

— Cu plăcere.

Era oare chiar atât de simplu ? m-am mirat eu în gînd, în vreme ce Riley turuia orele de la care se putea pleca dimineață. Am rezervat un bilet dus pentru o cursă care decola la zece dimineața. Mi-am zis că restul, adică felul în care mă voi întoarce în Philadelphia, îl voi hotărî după ce ajung.

— Firește că biletul vă conferă dreptul la o promovare automată în cadrul serviciului nostru, preciză Riley. Dumneavoastră veți avea nevoie de bilete ?

Mi-a luat cam un minut să-mi dau seama că persoana căreia-și închipuia că i se adresează cu „dumneavoastră“ era mama, nu eu.

— Eu... ăăă, nu. Voi călători la Los Angeles cîndva, în săptămîna asta. Am un scenariu acolo, pe care-l...

Era un cuvînt pentru asta. Dar care era cuvîntul, oare ?

— Prelucrez ! șopti Tamsin.

— Pe care-l prelucrez ! am repetat. Deci biletul e numai pentru Joy. De asemenea, trebuie să se poată caza singură la un hotel, pentru că nu sînt sigură ce program voi avea mîine. Îi voi da cardul, firește...

— Vă veți întâlni acolo? mă întrerupse Riley cu vocea ei suavă. Motivul întrebării mele este acela că, din păcate, majoritatea hotelurilor nu permit minorilor să se cazeze neînsoțiți.

— Ăăă... Păi, în cele din urmă o să ajung și eu.

— Voi nota asta în dosar și voi înștiința hotelul. Ne puteți da un număr de telefon la care să fiți contactată?

Am spus numărul lui Tamsin.

— Joy are vreun act de identitate?

— Am... Adică, am pentru ea un pașaport. Am un pașaport pe numele ei.

Tamsin îmi făcea semne disperate să mă opresc. O sfeclisem. Poate că Riley va crede că engleza nu era limba mea maternă sau că suferisem un traumatism cerebral de când îmi luasem cardul de credit.

— Voi telefona la hotel pentru a-i înștiința pe cei de acolo.

Riley se opri puțin.

— Sînt convinsă că Joy este o tînă ră responsabilă. Am dreptate?

— O, firește.

— Mai aveți nevoie de ceva? O mașină cu șofer care s-o ia pe Joy de la aeroport?

— Sigur, am zis plină de avînt. Sigur, de ce nu?

Și să-l găsească și pe bunicul! Poate că personalul de la White Card putea să dea de el. Poate că nimic nu le era imposibil.

— Cu plăcere.

Am închis telefonul și i-am zîmbit lui Tamsin cu gura pînă la urechi. Ea își plecă ochii, fără să mă privească.

— Ce-i? am întrebat-o.

— Trebuie să-ți spun ceva.

M-am uitat atent la ea și-am așteptat. Într-un final, zise:

— Știi articolul ăla de pe internet, în care se spune că mama ta e autoarea seriei Lyla Dare?

Am dat din cap că da. Tamsin făcu o pauză.

— Ei bine, eu le-am spus.

— Tu? am întrebat, holbându-mă la ea. De ce?

— Eram foarte furioasă pe tine, spuse Tamsin cu o voce tristă. Îmi tot dădeai papucii ca să stai cu Amber. Așa că am găsit o pagină de internet unde puteai să trimiți un pont anonim. Acum, vocea aproape că i se redusese la o șoaptă. Am crezut c-o vei bănuî pe Amber și-o să fii iar prietena mea.

— Dar am fost dintotdeauna prietena ta!

Imediat ce-am rostit cuvintele astea, am știut că nu erau adevărate... sau cel puțin asta se înțelegea din expresia lui Tamsin, care refuza să le creadă.

— Și Amber? mă întrebă.

— E OK. Știi tu, dacă ești amatoare de discuții despre rochii și culori de fețe de masă.

Tamsin rîse puțin, apoi se uită la mine.

— Îmi pare sincer rău, zise oftînd. Probabil că ar trebui să-i mărturisesc și mamei tale.

— Nu te mai gîndi la ea deocamdată.

Am sărit din pat, direct la valiză.

— Trebuie să discutăm despre ziua de mîine.

Mi-am îndesat cu grijă cardul în rucsac, apoi Tamsin și cu mine ne-am dus să-l smulgem pe Todd din fața televizorului, pentru o consultație în materie de modă și arta împachetării, ca să ne printeze adrese și hărți și tot ce mai aveam nevoie pentru călătorie.

Treizeci și unu

— A dispărut ?

Vocea lui Bruce suna impasibil, dar mi s-a părut că simt o nuanță de dispreț pîndind dindărătul întrebării. Era sîmbătă seara, la ora șase, iar eu patrulam în sus și-n jos în fața restaurantului Four Seasons, cu telefonul mobil lipit de ureche, traversînd înnebunită prin trafic, aruncîndu-mă dinaintea mașinilor unor necunoscuți și a taxiurilor, smucindu-le ușile și urlînd : „Unde e fiica mea ?“.

Grupuri de invitați, bărbați în frac și femei în ținute de seară, se scurgeau pe lîngă mine, croindu-și drum către covorul roșu care se întindea pînă la ușile încadrate de două statui Oscar aurii, gonflabile și înalte de trei metri. Vreo șase fotografi — cărora, mi-am zis eu, li se dăduseră instrucțiuni să se poarte ca niște paparazzi — declanșară blițurile și începură să strige numele invitaților adolescenți :

— Madison ! Madison, pe-aici, te rugăm !

— Un zîmbet, te rugăm, Gavin !

M-am urcat pe jumătate pe-un ghiveci imens, plin cu petunii, și-am urlat ca să acopăr vacarmul, încercînd să îi explic situația :

— Am crezut că poate a venit la voi.

Cu o seară înainte, eu și Peter ne întorseserăm acasă de la cină și găsiserăm casa goală. Printr-un mesaj foarte concis, lăsat pe numărul de-acasă, Joy ne informa că-și va petrece noaptea la Tamsin.

Sunaserăm la soții Marmer și Shari îmi confirmase veselă :

— Da, sînt sus. Se uită iarăși la *High School Musical*.

O rugasem s-o pună pe Joy să mă sune a doua zi de dimineată, dar nu mă îngrijorasem prea tare cînd nu primisem nici o veste de la ea. Ceremonia de *bat mitzvah* a lui Amber era fixată la ora zece. Poate că Joy dormise mai mult și trebuia să se grăbească într-acolo, iar la sinagogă știa, firește, că trebuie să-ți închizi telefonul mobil.

Am sunat-o la prînz și-am fost direcționată către căsuța vocală, unde am lăsat un mesaj rugînd-o să mă sune. Am mai sunat o dată la unu, apoi la două. Tot nimic. La două, am telefonat la familia Marmer.

— Nu, scuze, dar a plecat de-aici la prima oră, îmi spusese Shari.

Cînd am cerut să mi-o dea pe Tamsin, simțeam deja că intru în panică.

— N-am mai văzut-o de azi-dimineată, îmi confirmase prietena cea mai bună a fiicei mele.

— Ai cumva idee pe unde-ar putea fi? am întrebat.

Dacă pînă acum îngrijorarea fusese o simplă gîdilătură în piept, acum devenea un sentiment tot mai palpabil, o creatură vie care mi se răsucea în măruntaie, dîndu-mi o senzație de panică și de rău.

— Poate că e cu Amber sau cu Tara sau cu Sasha, sugerase Tamsin. Și-apoi, mai e și petrecerea de diseară.

Amber. Tara. Sasha, am mîzgălit eu cele trei nume. Am scormonit prin sertarul biroului, în căutarea cărții de telefon a clasei. De la trei la patru și jumătate, am sunat la toată lumea — mame, tați, mame vitrege, tați vitregi —, pe numere de mobil și de fix. La Amber n-a răspuns nimeni. Tara mi-a spus că n-o văzuse pe Joy la slujba

religioasă, dar că „erau vreo șaizeci de copii acolo, așa că e posibil să se fi așezat în altă parte“. La Philadelphia Academy studiau trei fete cu numele Sasha. Fiica mea nu era la nici una dintre ele, iar a treia Sasha – cea la care trebuia, de fapt, să sun – nu o văzuse nici ea pe Joy la sinagogă.

Am inspirat adânc, simțindu-mi gâtul ca o țeavă neîncăpătoare. M-am întors către Peter, care stătea în prag cu mâinile în buzunare și încruntat.

— Cred c-ar trebui să sunăm la poliție, am zis.

— De cât timp lipsește? Cam de șase ore, nu? zise el. Nu cred că ne vor lua în serios.

— Dar are treisprezece ani, am protestat eu. O să-i oblig să ne ia în serios.

M-am uitat la el insistent, așteptând să-mi spună să nu mă panichez și că era ceva normal. Aproape că am leșinat, recunoscătoare, la picioarele lui când a zis:

— Știi ce? Petrecerea e la șase. O să mergem la Four Seasons și-o să ne uităm după ea pînă apare.

— O, Doamne, o să-i placă la nebunie chestia asta, am mormăit, imaginîndu-mi expresia de pe chipul lui Joy la vederea părinților ei care se ațin pe la ușa celei mai tari petreceri de *bat mitzvah* din oraș. Dar o merită din plin, am adăugat în grabă.

În următoarele trei ore m-am tot agitat, rearanjînd vitrina cu porțelanuri, deși nu era nevoie, transplantînd crini în grădină, dîndu-mă cu ruj și îndreptîndu-mi părul cu placa. Îmi ziceam că Joy va fi și așa destul de jenată să dea peste noi acolo, ca să mai pun și eu paie pe foc, arătînd ca scoasă din șanț.

La șase fix, eram instalați pe trotuarul de peste drum de hotel. La șase și jumătate, toți musafirii intraseră în clădire, falșii paparazzi își strînseseră aparatele foto, iar noi nu zăriserăm nici urmă de Joy.

— Vin imediat, zise Peter.

Cu inima bătîndu-mi ca un ciocan, l-am privit cum trece în fugă strada. S-a înapoiat într-un minut, încruntat și ținînd ceva în mînă : un mic fragment de peliculă, cu numele lui Joy pe el.

— E invitația ei, îmi spuse, fără a se osteni să-mi precizeze un fapt evident, anume că Joy nu era la petrecere.

M-am legănat înainte și-napoi pe marginea ghiveciului, cu brațele strînse la piept. Apoi am scos mobilul și-am sunat-o pe Elle. Nimic. L-am sunat și pe Josh. Idem. Am format numărul maică-mii.

— „Bună ziua, ați sunat la Ann și Mona Shapiro-Pasternak“, îmi răsună în ureche vocea calmă a mamei.

Am clătinat din cap, în vreme ce un musafir întîrziat, o fată cu rochie mulată și decupată la șold și la spate, sărea dintr-un taxi și intra grăbită pe ușă. Oare cînd se hotărîseră să-și treacă numele cu liniuță? Nu avuseseră nici o ceremonie oficială, iar dacă maică-mea avea de gînd să se căsătorească, ar fi trebuit să comande măcar un platou de crudități.

— „Momentan, nici una dintre noi nu vă poate răspunde.“

Căsuța vocală îmi oferi o grămadă de opțiuni : dacă apăsam 1, puteam să las un mesaj pentru Mona ; dacă apăsam 2, puteam lăsa un mesaj pentru Ann ; dacă apăsam 3, puteam să las un mesaj pentru ambele ; iar dacă apăsam 4, puteam lăsa un mesaj pentru Casa Albă, în care să vorbesc despre demnitatea și respectul ce trebuie acordat familiilor homosexuale. Am ales să închid și-am sunat pe mobilul maică-mii.

— Ai vreo veste de la Joy?

Pe fundal, se auzeau scandări.

— Ce? zbieră mama.

— JOY! am urlat și eu, ca să acopăr tărăboiul protestatarilor. JOY A DISPĂRUT!

— Stai așa, trebuie să ajung într-un loc mai liniștit.

Se auzi un sunet înfundat – mama își pusese mobilul în buzunar, am presupus eu. Mi-am înfipt unghiile în palmă.

— Alo? Cannie? Mă auzi? Sînt într-o cafenea.

— Unde e cafeneaua asta?

— În Washington. Mona și cu mine sîntem la un marș pentru dreptate.

Dreptate pentru cine? Lasă asta acum.

— Noaptea trecută, Joy a dormit la Tamsin acasă. Trebuia să mă sune azi-dimineață, dar n-am primit nici un telefon. Și era invitată la o petrecere de *bat mitzvah*, dar n-a apărut, iar eu nu știu unde este!

— Oh, zise mama. Păi, hai să ne gîndim puțin. Aici, cu noi, nu este și nici n-am vorbit cu ea azi. Unde bănuiești că s-ar fi putut duce?

— Nu știu, am zis eu.

— Hmm, îngîină ea și făcu o scurtă pauză. Crezi că povestea asta are vreo legătură cu taică-tău?

— Am sunat deja la Bruce și-a zis că...

— Nu tatăl ei, mă opri mama. Tatăl tău.

Am înghețat.

— Nu se poate, am spus, dar, instantaneu, mi-am dat seama că n-aș fi crezut nici că Joy e în stare să meargă singură pînă în New Jersey sau să fure carduri de credit, dar se descurcase de minune în ambele cazuri.

Cînd mama a deschis iarăși gura, vocea ei suna foarte blînd.

— Cred că mă îndrept spre casă, unde o să aștept să primesc vești de la vreunul dintre ei. Sau vrei să vin la voi?

M-am sprijinit de dubiță, căci îmi venea să vomit.

— Ai vreun număr de mobil de-al... de-al...

— Am numărul avocatului lui, spuse mama. Nu știu dacă o să-l găsesc sîmbătă seara, dar voi încerca.

I-am promis că sun de îndată ce am vești, apoi am închis. Peter se uită la mine nerăbdător. Am clătinat din cap și-am format iar numărul lui Bruce.

— Casa Guberman.

— Bună, Emily, am zis cît mai amabil. Candace Shapiro la telefon. Bruce e acolo?

— A dispărut Joy? mă întrebă ea.

— Aș putea vorbi cu Bruce? am repetat.

Am auzit-o oftînd, înainte ca Bruce să ia receptorul.

— Candace?

— Ai aflat ceva?

— Nu, nimic deocamdată.

Cînd vorbi din nou, tonul îi era mai blînd.

— Ce-ar trebui să facem?

Am simțit că mă podidesc lacrimile la auzul neașteptatei sale compasiuni și amintindu-mi că, odată, noi fuseserăm o singură ființă.

— V-ați certat? mă întrebă el. Se întîmplă ceva la voi?

— E furioasă, am zis. Uite, dac-ai vrea să-ți ții mobilul deschis, știi tu, în caz că te sună Joy...

— Așa voi face. O clipă, rămase tăcut. Cannie, îmi pare tare rău.

— Nu e vina ta, am zis, ștergîndu-mi ochii. Te sun de-ndată ce aflu ceva.

— Voi face la fel.

Mi-am îndesat telefonul în buzunar. Peter mă lăsă acasă și se duse pe la școală, la cafenelele din zonă, la librărie și la Casa Ronald McDonald. Am scos cartea de telefon a clasei lui Joy din sertarul biroului și-am început să sun pe la toate familiile care aveau copii în clasă cu ea, întrebîndu-i dacă au văzut-o, dacă au vorbit cu ea, dacă știau pe unde-ar putea să fie.

Treizeci și doi

Am coborât din avion pe aeroportul luminos și vuind de activitate din Los Angeles. Într-o mîină, alunecoasă din cauza transpirației, strîngeam zdravăn mînerul valizei, încă nevenindu-mi să cred că reușisem, că ajunseseam la destinație.

Avionul meu, programat să decoleze la ora zece, întîrziase două ore și-mi petrecusem fiecare dintre aceste o sută douăzeci de minute în zona de așteptare, de parcă, în orice clipă, maică-mea ar fi putut să năvălească de după colț sau aș fi putut fi luată de poliție. În cele din urmă, ne-am urcat la bord. Mi-am ocupat locul, am fixat centura de siguranță și-am rămas în așteptare, uitîndu-mă țintă înainte, în vreme ce bărbatul de pe scaunul de la margine mă privea amuzat. După ce-și termină cocteilul, puse jos paharul de plastic gol și mă bătui pe umăr.

— Am mai auzit de oameni care se tem de zbor, dar care-i povestea cu tine? Ți-e frică de decolare?

— Ceva de genul ăsta, am zis și mi-am forțat mîinile să se relaxeze pe brațele scaunului, în timp ce restul pasagerilor defilau pe lîngă noi.

Am rămas blocați pe pistă încă vreo douăzeci de minute și, de cîte ori căpitanul venea să ne anunțe încă o mică întîrziere, eram convinsă că motivul era că maică-mea aflase unde sînt și încotro mă îndrept.

De dimineată, plecasem de la Tamsin și Todd pe la opt, înainte ca părinții lor să se trezească, și luasem un taxi pînă la aeroport, îmbrăcată într-o ținută pe care Todd mi-o alesese din dulapul doamnei Marmer. În timp ce Tamsin stătea la ușa dormitorului, ținînd de șase, Todd inspectase toate rochiile, fustele și puloverele maică-sii. Unele dintre ele nu fuseseră nici măcar scoase din pungile de plastic, iar etichetele de preț încă mai atîrnau de ele. Todd îmi alesese o pereche de blugi negri drepți („Pantalonii evazați sînt prea *trendy*“), un tricou crem simplu și o jachetă tricotată cafeniu închis, dimpreună cu un colier de mărgele din argint.

— Nu pot să iau bijuteriile mamei tale! am protestat eu.

Exasperat, Todd îmi zise:

— A: e o costumație, B: nici n-o să observe și C: ba da, poți.

Pantofii erau cei obișnuiți, cafenii, cu care mă încălț la școală. Îmi lăsasem părul desfăcut ca să-mi ascund urechile.

— Nu vreau să te critic, Joy, dar părul întins cu placa, drept ca un băț, e cam „fumat“, îmi zisese Todd.

Mă obligase să-mi schimb rucsacul cu o geantă încăpătoare din piele întoarsă cafenie, luată și ea din garderoba maică-sii.

— Puștoaicele umblă cu rucsacuri, doamnele poartă geți.

Dar îmi apreciasse valiza roz.

— Data viitoare, însă, alege una din piele. E mult mai versatilă.

De asemenea, mă încărcase cu diverse maiouri și lenjerie de rezervă, mă ajutase să mă strecur neauzită pe lîngă ușa camerei în care dormeau părinții lui, să cobor scările și să ies în căldura sufocantă de afară. În timp ce mă îndreptam

către South Street, trăgînd după mine valiza și privind peste umăr ca să mă asigur că doamna Marmer nu observase că mă îmbrăcasem în hainele ei și că-i purtam geanta, Tamsin ieși în goană pe ușă.

— Uite!

Îmi dădu o eșarfă cu buline maro și albe și o pereche de ochelari de soare uriași, din plastic alb.

— Todd zice să-ți acoperi părul cu eșarfa. Spune că e foarte à la Sienna Miller & Edie Sedgwick. Habar n-am despre ce vorbește, dar ți le-am adus.

De îndată ce taxiul se puse în mișcare, mi-am legat eșarfa și-am strecurat ochelarii în geantă, lîngă volumul din *Fetele curajoase nu plîng* și foile pe care printasem e-mailurile trimise de bunicul. În carte, este o scenă în care Allie părăsește Philadelphia și ia avionul către vest. *Am privit cum lumea se înclina dedesubt, dispărînd apoi cu totul în clipa în care avionul se înălță către nori. M-a cuprins un sentiment de optimism. Am tras centura de siguranță chiar mai strîns în jurul mijlocului, zicîndu-mi: Poate că voi afla ceea ce caut, acel lucru pe care nu-l pot numi și de care am nevoie.*

Nu eram sigură dacă mama sau Allie găsise ceea ce căutase, dar poate că eu voi avea mai mult noroc și îmi voi descoperi propria versiune a adevărului.

La aeroport, aproape că mi-a stat inima în loc după ce-am trecut cardul de credit furat prin aparat, ca să-mi iau permis de îmbarcare, iar pe ecran a apărut VĂ RUGĂM SĂ VĂ ADRESAȚI UNUI AGENT. Poate că maică-mea aflase pînă la urmă. Poate că sunase deja la aeroport sau chiar la poliție. Dar cînd m-am dus la agentul de la poartă, tot ce s-a întîmplat a fost că am primit permisul și un ecuson pe care scria „Minor neînsoțit“, pe care inițial l-am prins de jacheta

doamnei Marmer. De îndată ce mi-am trecut pantofii, valiza și geanta împrumutată prin detectorul cu raze X, am scos ecusonul și l-am băgat în buzunar.

Am strâns mai tare centura de siguranță și am privit pe fereastră, lăsându-mi respirația să aburească suprafața din plastic zgîriată și ascultînd cum bătăile inimii îmi bubuiau în urechi.

— Sîntem numărul trei pe lista de decolare, anunță pilotul. Însoțitoarele de zbor sînt rugate să-și ocupe locurile, în vederea plecării.

Am respirat cu un șuierat. Omul de afaceri de alături îmi aruncă o privire amuzată.

— Vezi? N-ai de ce să te îngrijezi. Totul e-n regulă.

Am dat din cap în semn că eram de acord și-am șters cu mîneca jachetei condensul de pe hublou, ascultînd cum vocea din difuzoare mă invita să mă relaxez și să mă bucur de cele șase ore de zbor pînă la Los Angeles.

— Mă duc să-mi vizitez bunicul.

— Serios?

Bărbatul deschise un număr din *Wall Street Journal*.

— Da, am încuviințat, trecîndu-mi degetele prin păr.

La ceva timp după ce decolaserăm, însoțitoarele de zbor au servit prînzul celor de la Clasa I. Puteam să ne alegem salata sau friptura preferate. Eu am luat salată Caesar cu pui, supă și o chiflă. Pe tavă îmi fură aduse o solniță și o piperniță, pahare din sticlă pentru vin și apă, plus șervete din pînză. Tacîmurile, însă, erau toate din plastic.

— Unsprezece septembrie, mîrrii vecinul meu. Cei de la pază mi-au confiscat pasta de dinți și-acum trebuie să mănînc friptura cu o furculiță din plastic. Unu-zero pentru Al Quaeda.

Am încuviințat, scoțându-mi pantofii și odihnindu-mi picioarele pe valiza roz pe care-o strecurasem sub scaunul din față, căci nu voiam s-o pierd nici o clipă din ochi. Poate că voi fi descoperită în California, poate c-o să mă vadă cineva și-o să decidă că sînt exact genul de fată pe care-l caută. M-aș putea muta la Maxi, aș putea să angajez un profesor particular ca să-mi termin studiile și aș putea deveni o cu totul altă persoană, cineva cu mult mai bun. Mi-aș putea rescrie propria istorie, spunîndu-le oamenilor că părinții mei fuseseră căsătoriți și se iubiseră la nebunie, dar că, din nefericire, pieriseră într-un accident de mașină. Lumea m-ar crede, pentru că mi-aș schimba numele în Annika și n-ar mai fi nimeni prin preajmă care să mă contrazică.

Am mîncat prăjitura cu ciocolată de la desert, folosind tacîmul din plastic, apoi am pipăit înapoi și-ncolo, pînă ce-am dat de butonul care-mi înclina scaunul spre spate. Plănuisem să închid ochii doar o clipă, dar presupun că eram mai obosită decît îmi închipuisem, pentru că m-am deșteptat odată cu zgomotul înfundat al trenului de aterizare. Privind pe hublou, am constatat că avionul cobora printr-un nor des și maroniu către pista din Los Angeles, unde temperatura era de aproximativ 22 de grade, vremea era însorită, iar ceasurile indicau ora locală 14:45.

— Gata, urmează aeroportul L.A., zise vecinul meu, acceptînd vesta de la însoțitoarea de zbor. Doamne-ajută !

Mi-am luat valiza de sub scaun și geanta din compartimentul de deasupra și-am traversat aeroportul, ignorînd deocamdată bîzîitul telefonului mobil. Închisesem GPS-ul și dădusem volumul la minimum înainte să plec.

— Domnișoara Krushelevansky ?

Șoferul era incredibil de arătos – maxilare bine definite, păr negru, ochi albaștri scînteietori –

și ținea un carton pe care scria numele meu. Mă aștepta la baza scărilor rulante, așa cum mă asigurase Riley că se va întâmpla. M-am întrebat de ce tânărul acesta chipeș nu era vedetă de cinema. Mi-am zis că poate încerca să devină actor, iar meseria de șofer îi dădea doar ceva de făcut pînă la apariția primului succes.

— Mă numesc Kevin. Mergem la Regent Beverly Wilshire? mă întrebă, luîndu-mi valiza.

— Da, vă rog, am răspuns și mi-am pus ochelarii de soare.

Trecuserăm printr-un nor de ceață cafenie, dar, văzut de aici, cerul de deasupra era perfect albastru, iar palmierii aliniați de-a lungul șoselei care pleca de la aeroport se unduiau în briza caldă. Am lăsat geamul în jos, zicîndu-mi că aerul îmi va aduce aroma oceanului, dar, în loc de asta, m-am trezit cu o gură zdravănă de gaze de eșapament. Nu m-a deranjat. Din senin, mi-era atît de foame, că aş fi mîncat pînă și ziarul împăturit aflat în buzunarul scaunului.

— Mă scuzați, Kevin? Ne-am putea opri undeva să mîncăm?

Kevin scoase pe nesimțite mașina de pe șosea, intrînd în parcare a unui fast-food de unde mai mîncasem burgeri atunci cînd venisem cu mama în vizită la Maxi (Maxi își înfășura întotdeauna burgerii în frunze de salată). Am comandat și devorat un cheeseburger cu cartofi prăjiți. M-am întors în mașină și ne-am continuat drumul preț de încă o jumătate de oră, înainte să trecem prin porțile din fier forjat ornamentat și-apoi să parcurgem aleea pietruită a hotelului.

Holul recepției era îmbrăcat în marmură roz răcoroasă. În mijlocul încăperii, instalat pe o masă rotundă aurită, trona un aranjament floral uriaș, compus din crini și tufe ornamentale. Oameni sofisticăți se perindau prin aerul dulce.

Lîngă uşile din sticlă masivă stăteau bărbaţi în uniforme, întrebîndu-te dacă doreşti să-ţi cheme un taxi sau să te ajute să duci pungile de cumpărături. Pe o tejghea am zărit un bol plin cu mere verzi şi-am luat şi eu unul. Apoi, cu senzaţia că sînt o persoană foarte competentă — Joy Krushelevansky, Fata-Reporter sau Fata-Detectiv ori poate Fata Care Dezleagă Misterele Familiei şi Dezvăluie Secrete —, mi-am prezentat valiza la biroul recepţiei şi m-am dus la toaleta doamnelor, unde m-am încuiat într-o cabină şi-am format numărul de mobil al lui Todd.

— Operaţiunea „Vulturul liber“ a reuşit! i-am zis cînd a răspuns.

— Minunat, replică Todd, dar cred c-ar fi mai bine s-o suni pe mama ta şi să-i spui că eşti în siguranţă. A telefonat la noi de vreo cinci ori pînă acum.

— O s-o sun mai tîrziu. Mi-am încrucişat picioarele şi m-am gîndit mai bine. Sau ai putea s-o suni chiar tu şi să-i spui că mi-am uitat telefonul la voi, dar că am împrumutat un mobil de la cineva de la petrecerea lui Amber şi că v-am telefonat de acolo.

— Cred că ştie deja că n-ai fost..., începu Todd, dar i-am tăiat vorba.

— Sun-o. Nu trebuie să zici că ştii unde mă aflu, doar că ai vorbit cu mine şi că sînt bine şi c-o să-i telefonez pe la... M-am uitat la ceas şi-am socotit rapid. ...pînă la miezul nopţii, OK?

— Dacă o să-şi imagineze că ai fost răpită? întrebă Todd.

— Răpită? am repetat.

De ce şi-ar închipui cineva că am fost răpită? Cine m-ar vrea?

— Nu ştiu. Spune-i să-ţi dea ţie banii de răscumpărare.

— O să-i dăm telefon chiar acum, spuse Tamsin. Sună-ne din... din oră-n oră, ca să ştim că eşti bine.

Am promis că așa voi face. M-am studiat în oglindă, ca să mă asigur că arăt bine, că aparatele auditive erau la locul lor și că lista cu adrese și cardul de credit erau în buzunar. Am ieșit din hotel. Mașina și șoferul mă așteptau.

Adresa doctorului Lawrence Shapiro pe care-o aveam era pe Linden Lane – parcă bungalow se numea genul ăla de locuință, mi-am zis. Era o clădire mică, plină de colțuri în unghi drept și cu o verandă joasă care umbrea ușa principală. În fața casei se găsea o poartă de fier vopsită în albastru. Pînă aici se ajungea pe o cărare, care se prelungea apoi pînă la ușă; în curte creștea un portocal. N-a răspuns nimeni cînd am sunat. Nu s-a auzit nici un lătrat și nici vreo mișcare înăuntru. M-am întors la mașină.

— Va trebui să așteptăm puțin, i-am zis lui Kevin, dar, peste doar un sfert de oră, o mașinuță albă se apropie dinspre alee și din ea coborî o femeie deșirată și slăbănoagă, cu păr blond tuns scurt și îmbrăcată într-o uniformă roz, de asistentă.

— Vin imediat, am zis.

Am traversat strada, scăldată în aerul dulce și plăcut, și-am alergat pe trotuar, apoi pe iarba peluzei, pînă la ușa vopsită. Sub tălpile pantofilor, iarba scîrțîia – era ciudată și altfel iarba asta din Los Angeles. Din arbust căzuseră șase sau șapte portocale, care acum putrezeau pe pămînt. Vedeam cum ceva asemănător unui lichid negru se scurgea dintr-una dintre ele – furnici, m-am gîndit.

— Mă scuzați, am strigat.

Întorcîndu-se către mine, femeia îmi arată un chip obosit și precaut.

— Da?

— Doamna Shapiro? Christine? Doctorul Shapiro este acasă?

Pe un umăr îi atârna un rucsac și, în timp ce-o priveam, și-l trase mai sus.

— Doamna Bloom, mă corectă ea. Acum mă cheamă doamna Bloom.

— Dar ați fost doamna Shapiro? Ați fost căsătorită cu doctorul Shapiro?

Își miji ochii în lumina nedeslușită a înserării.

— Ești cel mai tânăr portărel pe care l-am văzut vreodată.

— Nu sînt portărel, i-am spus, fără măcar să știu ce este acela. Sînt Joy Krushelevansky. Mama mea este...

— O, Doamne, zise femeia cu tristețe. Candace.

— Da. Deci, uitați, regret să vă deranjez, dar mă întrebam dacă știți unde este bunicul meu acum.

— Acum? Habar n-am, spuse ea.

Se întoarse și-și băgă mîna în buzunar, căutînd probabil cheile. În carte, mama o descrisese pe noua soție a tatălui lui „Allie” drept suplă și poate că femeia din fața mea fusese așa pe vremuri, dar, la un moment dat, se făcuse din suplă slăbănoagă. Acum, era la un pas de a arăta de-a dreptul emaciată, ca una dintre actrițele acelea care apar pe coperta revistelor de supermarket, sub titlul „SUFERĂ DE VREO BOALĂ NUTRIȚIONALĂ???”. Fosta doamnă Shapiro avea un gît cu mușchi ca niște funii și brațe costelive. Uniforma roz cu mîneci scurte dădea la iveală pielea crăpată de pe coate, iar prin despicătura bluzei i se zărea pieptul osos.

— Nu știți unde este? am întrebat-o. Aveți vreo altă adresă sau un număr de telefon?

— Nu, n-am, zise ea tăios.

Aruncă o privire înciudată spre mașina cu care venisem.

— Călătorești în stil mare, ai? Maică-ta e cu tine?

— Sînt singură, am spus. Nu vreau să vă deranjez, dar v-aș fi extrem de recunoscătoare dacă mi-ați putea da vreo informație despre bunicul meu.

Lăsă rucsacul să-i alunece de pe umeri și îl trînti pe iarbă.

— Hai să-ți spun cîte ceva despre bunicul tău. A plecat. Îmi datorează bani. O grămadă de bani. Mie și copiilor mei. Iar eu nu sînt în stare să scriu un roman de succes despre asta.

Se aplecă anchilozată, de parcă o durea spatele, și-și culese rucsacul de pe jos. Apoi se apucă de poarta albastră, ca și cînd ar fi avut nevoie de sprijin.

— Voiam doar să-i dau ceva.

— Nu te pot ajuta. Scuze.

Nu părea să regrete. Unghiile mîinii care se încleștase de poartă erau zdrențuite, de parcă le rosesese.

— Am divorțat. Acum trei ani. Între timp, m-am recăsătorit.

Îmi azvîrli cuvintele cu răutate, de parcă-ar fi fost niște pietre ascuțite. Spera probabil c-o să plec. Doar că eu nu voiam. *Am zburat către un loc în care cresc palmieri, iar în aer plutește miros de ulei de plajă și parfum de ambiție, scrisese mama. Fugisem de epava contorsionată a trecutului meu și mă îndreptasem către malul strălucitor al oceanului.* Acum, mi-am zis, eram și eu pe malul strălucitor al oceanului și orice-aș fi descoperit, orice s-ar fi întîmplat, lucrurile nu puteau fi mai rele decît ce mă aștepta acasă.

— Am venit tocmai din Philadelphia, am zis.

Nu-mi dădeam seama dacă mă auzise sau nu, dar spatele i se îndreptă brusc. La fel făcea și Tamsin cînd era furioasă.

— Aș dori să-i înmînez ceva.

Invitațiile pe care mama și cu mine le comandaserăm pe internet nu fuseseră încă livrate, așa

că, în noaptea precedentă, în dormitorul lui Tamsin, scrisesem eu însămi vreo două de mînă, folosind papetăria ei.

— Uitați, am zis și i-am întins o invitație. E pentru ceremonia mea de *bat mitzvah*. L-am invitat deja, dar asta e oficială. Dacă vorbiți cu el sau dacă aflați unde locuiește în prezent, v-aș ruga din suflet să i-o dați dumneavoastră.

Femeia își strînse degetele și invitațiile zburară pe ciment.

— N-ar trebui să-l inviți la petrecere, zise ea. N-ar trebui să ai vreodată de-a face cu el. Crede-mă, e o jigodie.

Îmi zîmbi cu buzele strînse – un zîmbet înfiorător.

— Multă vreme, am crezut că e doar un om neînțeles. Nevastă-sa era lesbiană, copiii niște impertinenți răzgîiați... Dar nu era așa. Nu ei erau problema, ci el.

Își plecă fruntea și mormăi ceva. Citindu-i pe buze, mi-am dat seama că spusese *ticălos violent*.

— Dacă ați vrea doar să...

— Du-te acasă, repetă ea, apoi se întoarse – o femeie mult prea slabă, într-o bluză de uniformă exagerat de roz.

Pe cînd intra în casă, mi-am ridicat invitația de pe jos. Am auzit declicul încuietorii.

— Ați face bine să vă culegeți portocalele! am strigat. Au putrezit de tot!

Nu răspunse. M-am forțat să număr pînă la zece, spunînd „Mississippi” între numere. Apoi m-am aplecat și-am strecurat invitația prin fanta cutiei poștale. Ușița de alamă se închise cu zgomot și mi s-a părut că aud cum plicul alunecă pe podea, de cealaltă parte a ușii.

— Doctorul Shapiro?

Doamna de la recepția Centrului de Chirurgie Beverly Hills avea păr negru strălucitor, răsucit

în coc și fața smeadă, dar cînd am pronunțat numele bunicului, ochii ei migdalați mă priviră bănuitor.

— Nu este de serviciu în weekendul ăsta.

Grozav. Nu e acasă, nici măcar nu locuia acolo unde crezusem eu, și nu e nici la serviciu. Lucrurile nu mergeau prea bine.

— Îmi puteți face o favoare? am întrebat. Numele meu este Joy Shapiro. Sînt nepoata lui. Nu mă așteaptă, dar am venit tocmai din Philadelphia ca să-l văd.

Femeia se uita la mine pe sub genele încărcate.

— Aveți numărul lui de telefon?

— Doar pe cel vechi, am zis.

Singurul număr pe care-l găsisem era de la casa din Linden Lane și era limpede că acum locuia în altă parte.

Doamna mă privi încă un minut, fără să clipească.

— Așteptați, îmi zise. O să încerc să dau de dumnealui.

Dispăru îndărătul unei uși pe care scria „Centru“. Am rămas cam un minut în fața biroului gol, foindu-mă, apoi am dat o raită prin camera de așteptare. Aici erau canapele acoperite cu material auriu și scăunele joase și rotunde, cu margini franjurate, pe care fuseseră așezate teanc o mulțime de reviste *glossy*. Pereții erau acoperiți cu fotografii de dimensiunile unor postere, înfățișîndu-i pe medicii care lucrau aici. M-am uitat la ele pînă am dat peste cea a bunicului. Era tot portretul de Moș Crăciun pe care-l văzusem pe site. Stăteam dinaintea fotografiei, cînd frumoasa doamnă de la recepție reveni la birou.

— E pe drum.

În realitate, părul bunicului era aproape complet alb. Era un bărbat scund, cu pieptul

bombat și picioarele îndesate. Se îmbrăcase în blugi, care-i atârnav sub burtă. Flutură o cheie electronică prin fața ușii și intră cu pași greoi, părînd a nu se încadra în peisajul cu pereți crem și covor roz. Purta o cămașă în pătrățele, iar blugii erau susținuți de-o curea a cărei cataramă era o potcoavă din argint. Chipul cu obraji arămii avea riduri. Ochii dinapoia lentilelor erau căprui deschis, cu firicele roșii.

Înainte să se îndrepte spre mine, îi spuse ceva doamnei de la recepție.

— Joy?

Vocea îi era profundă și gravă. La auzul ei, un fior de recunoaștere îmi străbătu sîngele, căci era o versiune a propriului meu glas.

— Bună.

Mi-am plecat capul rușinată, neștiind cum să-i spun sau dacă ar trebui să-l îmbrățișez ori doar să-i strîng mîna. Îmi rezolvă el problema, zîbind și mai larg. Avea dinți frumoși, de-un alb strălucitor și așezați în două șiruri ordonate.

— Ai primit e-mailul meu? am întrebat.

— Da, dar nu mă așteptam să primesc o vizită. E o surpriză plăcută, zise el.

În clipa aceea am auzit vocea de pe casetă, caldă și amabilă, tunînd din adîncul pieptului.

— Bine ai venit în California!

Se opri puțin, cît ne luă să ne măsurăm reciproc din cap pînă în picioare. Asta mi-a amintit de Frenchelle în parcul pentru căței, de precauția pe care-o manifesta atunci cînd apărea un cîine nou, de care se apropia adulmecînd delicat și încercînd să stabilească dacă-i e prieten sau dușman.

— E o cafenea la parter. Poți să-ți ofer ceva de băut?

— Sună foarte bine, am zis, respirînd ușurată.

Nu-mi făcusem nici un plan în afară de înțîlnirea propriu-zisă, așa că situația asta era

perfectă: vom fi într-un spațiu public, iar Kevin și mașina vor fi prin apropiere.

— Maică-ta e cu tine? mă întrebă el degajat, în timp ce pătrundeam în holul cu pereți albi și așternut cu mochetă cenușie.

Am dat din cap că nu.

— Acum nu e, am zis, ceea ce reprezenta o cantitate de adevăr suficientă pentru amândoi.

Îmi țin ușa cafenelei, unde, odată ajunși, am comandat băuturile la teighea: ceva cu gheață, amestecat cu frișcă și sirop de ciocolată pentru mine și un espresso pentru el. Apoi ne-am dus ceștile la o masă de la fereastră. În timp ce bunicul își turna niște zahăr, i-am făcut cu mîna lui Kevin, care parcase pe un loc din fața clinicii.

— Deci, începu el, ce te aduce în frumosul nostru oraș?

— Eram doar în vizită, dar am vrut să mă asigur că știi de *bat mitzvah*-ul meu. Voiam să te invit, știi tu, oficial. Ți-am lăsat o invitație la... fosta soție, nu?

— Christine, preciză el scurt.

Am așteptat să mai spună ceva, poate să-și ceară scuze pentru purtarea ei și să pretezeze că femeia fusese bolnavă sau că e nebună, dar bunicul rămase tăcut.

— A fost prima dată cînd am zburat cu avionul singură, i-am zis, deși nu mă întrebese.

— Ah, serios? se miră el.

— Ei, am mai mers cu avionul, doar că nici-odată singură. De obicei, merg cu părinții. Mai mergem uneori în Florida și prima dată am fost în California cu mama și mătușa Elle...

I se ivi o cută între sprîncene.

— Mătușa...

— Ah, da, e Lucy, dar și-a schimbat numele. Dinții îi luciră atunci cînd zîmbi.

— Și-a schimbat și năravurile?

Ce?

— Probabil că nu, zise, continuînd să zîmbească. Fata asta n-a avut niciodată prea mult potențial. Cu maică-ta, însă, a fost cu totul altă poveste.

M-am holbat la el amuțită, apoi mi-am plecat ochii. Cum putea să spună una ca asta, că mătușa Elle nu avea potențial? Mătușa era foarte frumoasă!

În buzunarul de la piept, bunicul îndesase un mobil și un pager, dimpreună cu un pachet de țigări crîmpoțit. *Țigări?* mi-am zis în gînd. *Oare un doctor ar fuma?*

Își scoase ochelarii și-și masă șaua nasului cu vîrfurile degetelor.

— Un mare succes, spuse. Maică-ta.

— Presupun.

— Ce mai face?

— E bine.

— Doar bine?

Își închise ochelarii și-i așeză pe suportul de șervețele.

— „Bine“ nu-mi sugerează nimic. E un cuvînt inutil.

Mi se strînse stomacul. Voia să spună că eu eram inutilă?

— Ocupată! am exclamat în cele din urmă. E foarte ocupată.

— Serios?

Părea plictisit.

Am încercat să ignor subiectul.

— Deci... ăăă, aproape am terminat clasa a șaptea. Învăț la Philadelphia Academy. O știi?

Nici un răspuns.

— Așteaptă aici, îmi spuse.

Prin fereastră, am văzut că s-a întors la mașină și a scos o carte din portbagaj, după care a revenit, așezînd-o pe masă. Am recunoscut cartea

imediat: era un album foto, din familia celor pe care le descoperisem în camera bunicăi Ann.

Deschise albumul la prima filă, pe care era prinsă poza unui copilăș chel, cu gura cât o șură, înfășat într-o păturică roz cu bleu.

— Mama ta, îmi preciză.

Dădu pagina și iat-o pe bunica Ann, cu părul ei scurt de culoare castanie, nu argintie, și cu tenul neted, surzind copilășului chel de pe umăr.

M-am uitat cu atenție la bebeluș.

— Asta e mătușa Elle. Adică Lucy, cred.

— Nu, e Candace, zise bătînd în fotografie cu vârful degetului. Vezi, Ann încă nu se îngrășase.

Am înghițit un nod.

— Cincisprezece kilograme la fiecare copil. Dacă-ți vine să crezi. E poate mai bine că mama ta n-a făcut decît unul.

— Oh, am zis eu, știind că asta aștepta.

Simțeam că mă fac mică. Tălpile îmi băteau tot mai rapid podeaua.

— Ai o predispoziție genetică spre îngrășare, continuă el pe un ton de profesor, în timp ce ochii injectați mă priveau critic. Va trebui să fii mereu în gardă.

Voiam să-l asigur că eram în gardă. Voiam să-i spun că și mama era atentă la aspectul ăsta. Orice fel de mîncare pe care mi-l dădea era organic, complet natural și fără hormoni. Mesele și gustările pe care mi le pregătea erau cele mai sănătoase din cîte văzusem. Pînă la vîrsta de zece ani, nici măcar nu gustasem sucuri acidulate. Dar, în loc de asta, mi-am agitat paiul prin frișca din pahar și-am sorbit zdravăn.

El ridică din umeri și întoarse fila.

— Mama ta, zise iarăși.

Iat-o: într-un costum de baie, cu o aplicație în formă de broscuță pe burtică. Părul creț îi era ud learcă. Alergase prin jetul unui aspersor de

pe gazon. La marginea fotografiei se zăreau şiroaiele de apă. Mama zîmbea cu gura pînă la urechi, stînd cu picioruşele ei puternice înfîpte în iarbă, în timp ce scotea cu mîndrie burtica înainte.

— Doar patru ani, dar ştia deja să citească. Îi citeam în fiecare seară. Poezie. Shakespeare. În fiecare seară.

— E frumos, am spus încetişor, amintindu-mi caseta.

O, Doamne, îmi doream din suflet să plec de acolo. Omul care înregistrase acele casete, a cărui voce păruse odinioară aşa de blîndă, dispăruse cu totul. Greşisem, greşisem cumplit.

— Am învăţat-o să citească, spuse el şi dădu pagina.

Din nou mama, cu mătuşa, ambele în haine de iarnă şi cu patine, stînd pe suprafaţa plină de dîmburi şi mici adîncituri a unui iaz îngheţat. Pe sub gheaţă se zărea apa întunecată.

— Am învăţat-o să înoate.

Încă o pagină. Iar bunica Ann, ceva mai masivă şi mai obosită, cu părul castaniu însemnat de fire albe şi cu încă un copilaş învelit în păturică în braţe. Bunicul trecu repede peste poza asta — trebuie să fi fost unchiul Josh.

— La urma urmelor, eu am învăţat-o tot ce ştie.

Fotografiile se perindau ca prin ceaţă : primele zile de şcoală, aniversări şi petreceri şi *bar mitzvah*-uri. Altă pagină. Absolvirea liceului, mama cu o tocă strălucitoare şi robă, stînd la un pupitru înalt şi arătînd familiar — încruntată, timidă şi ruşinată. Părea chiar mai mare în costumaţia aceea.

M-am jucat cu paiul. Bunicul împinse albumul peste masă.

— Uită-te şi tu, mă îndemnă.

Am dat paginile de la început, apoi am trecut prin toate fotografiile într-un ritm mai lent, căutând ceva care să-mi pară cunoscut, o evocare a chipului meu în chipurile lor. Iată-l pe unchiul Josh tuns scurt și ținând o undiță, și din nou mama, întinsă dinaintea unui șemineu și citind atent o carte. M-am cutremurat și mi s-a făcut pielea de găină în aerul condiționat care se revărsa în cafeneaua luminoasă și aglomerată. Nu era nimic de speriat în aceste fotografii, numai că nimeni nu părea să îmbătrânească. Pe toate aceste file, copiii erau încremeniți în copilărie.

Cam pe la jumătatea albumului gros, fotografiile începură să fie înlocuite de tăieturi din ziare. Unele păreau să fi fost luate din publicația unei școli. Una sau două erau poezii, urmate de articole din ziare serioase. Primul calup purta semnătura mamei: „Conducerea școlii amână audierile pentru buget“, zicea primul; „Tîrgul de știință instruieste și delectează“, „Noile meniuri pentru școli. Renunțați la grăsimi“.

— Vezi? mă întrebă el pe un ton pe jumătate amabil, pe jumătate teribil de mulțumit. Dintotdeauna am știut că va ajunge scriitoare.

Am răsfoit albumul încet. Articolele semnate de mama se sfîrșeau în 1999. Urma o pauză de trei ani, cînd mă născusem eu, în care nu existau decît o mînă de editoriale din revista *Moxie*, inclusiv acela intitulat, ca și al lui Bruce, „Cînd iubești o femeie grasă“. *Voi șopti la urechea fiicei mele. Viețile noastre vor fi minunate*, am citit. Simțeam că nu mai pot să înghit, iar ochii îmi ardeau.

Am întors fila. Următorul calup de articole nu mai era scris de mama. Era despre ea.

„**SCRIITOAREA DIN PHILADELPHIA ARUNCĂ PE PIAȚĂ O CARTE DE SUCCES**“, zicea unul. „**REGINA FETELOR CU GREUTATE** :

GRĂSUȚA CANDACE SHAPIRO SCRIE POVEȘTI CU HAPPY-END PENTRU SURATELE SALE DE CÎNTAR.“ Mai erau copii după listele cu cele mai bine vîndute cărți din toată țara, tăiate și lipite cu grijă pe filele goale. Apoi era articolul din revista *People*, în care apărea și poza cu mine și mama, sărind pe un pat. Eram în aer, cu părul fluturînd și rîzînd cu gura pînă la urechi. De fapt, nu era decît poza, căci articolul în sine era lipit pe pagina următoare. Îmi aminteam însă titlul și l-am zis cu voce tare:

— „Final fericit“.

Of, mamă, mi-am spus în gînd.

— Am comandat-o de la revistă, zise bunicul, scoțîndu-și țigările din buzunar și bătîndu-le de masă. Dacă plătești, îți trimit imediat poza. Nici nu le pasă cine ești.

Își întinse mîinile pe masă. Purta un ceas din aur masiv la una dintre încheieturi și un inel butucănos, din același metal, pe degetul mic.

— N-a mai scris nimic, zise. Nici o altă carte.

— Poate că nu a mai vrut. Sau poate că n-a mai fost nevoie.

— Bănuiesc că nu, spuse el pe un ton ridicat și furios. Philadelphia Academy aia e o școală privată?

Am dat din cap că da.

— Tre' că e bine, continuă el. Eu, unul, n-am crezut niciodată în cheștiile astea. Mie mi-a ajuns educația primită la școala publică. Și copiilor mei.

Am încuviințat iarăși.

— Pun pariu că mergi în vacanțe frumoase.

— Ne ducem la mare vara, am spus.

— Și eu mi-am dus copiii la mare. Probabil că maică-ta nu ți-a zis niciodată de asta.

Bătu ușor pachetul de țigări de masă. Am încuviințat din nou și-am aruncat o privire furișă

pe fereastră, ca să mă asigur că Kevin era la locul lui.

— Vacanțe frumoase, zise. O școală bună. O viață frumoasă. Mă rog. N-a fost niciodată prea generoasă cu familia...

— Ba este. Are... Are grijă de mine.

Mi-am îndesat mâinile în buzunar și mi-am ridicat privirea ca să o întâlnesc pe-a lui, spunându-i ceva ce ei nu-i mărturisisem în veci:

— E o mamă bună.

— Iată o surpriză. Pentru că, ascultă-mă pe mine, n-a avut un exemplu prea bun acasă.

Credeam că se referea la sine, dar începu să vorbească de bunica Ann.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama cum e încă de când m-am însurat cu ea. În 1968. Pe vremea aia, cine știa ce-i o lesbiană? Eu n-am nici o vină.

Am înghițit greu. Genunchii îmi tresăltau în sus și-n jos, iar tălpile băteau mărunț și nervos podeaua.

— Trebuie să plec.

— Eu n-am nici o vină, repetă el. Am fost o victimă. Victima unei căsnicii necinstite, apoi a unui adulter. Ai citit ceva de Shakespeare? mă întrebă ritos.

N-aveam nevoie de aparate ca să-mi dau seama că vorbea mai tare.

— Puțin. Am făcut *Romeo și Julieta* în clasa...

— „Nerecunoștința copilului e mai ascuțită decât colțul de șarpe“, îmi cită. Așa-i maică-ta. Așa sînt toți. Nerecunoscători.

— Ba nu e.

Îmi simțeam limba uscată, iar dinții de parcă mîncasem rumeguș.

— Ba nu e, am repetat.

Mi-au venit în minte fotografiile de la bunica Ann, de pe vremea cînd mama crescuse, părăind

veșnic jenată. Mi-am amintit cum, în copilărie, mă ducea să înotăm în ocean. Rămînea mereu aproape de țărm, lăsîndu-mă să o țin de umeri în timp ce bătea apa cu picioarele. În clipele acelea, simțeam că zbor. Parcă vedeam cuvintele spuse lui Hope, copila pe care n-o dorise niciodată, pe ultima pagină din roman: „Te voi iubi veșnic și te voi proteja mereu“.

— Datorită mie este ceea ce este acum.

Tatăl mamei mele îmi adresează un zîmbet șiret și încrezut.

— I-am citit. Am învățat-o să înoate. I-am oferit tot materialul pentru povestea pe care-a scris-o. Și-a făcut avere de pe urma ei, nu? Ce-ar fi ajuns fără mine?

— O ființă fericită?

Am rostit cuvintele înainte să-mi dau seama ce fac. Chipul i se contorsionează și, o clipă, am crezut că va reacționa cumva, că va urla sau că-și va azvîrli cana de cafea pe podea.

— Ar trebui să plec, am zis, ridicîndu-mă.

— De ce-ai venit aici?

Vocea îi suna rece și batjocoritor.

— Ea te-a trimis? Ai venit să te dai mare? Zi-i că data viitoare poate să vină și să se dea mare în persoană. Să-l vadă pe taică-său și să se uite bine la ce vede. Vezi dacă asta o face... fericită.

Glasul i se umplu de dispreț.

— Am vrut să te văd, am zis. Atîta tot. Vocea mi se pierdu într-o șoaptă. Ți-am lăsat o invitație acasă.

Apoi m-am ridicat, iar scaunul a căzut pe jos. Mi-am înșfăcat geanta și-am ieșit în goană pe ușă, am traversat parcare, aruncîndu-mă pe scaunul din spate al mașinii lui Kevin, unde-am rămas cu fruntea în palme, tremurînd atît de cumplit, încît abia de-am izbutit să scot telefonul

și să-mi forțez degetele să formeze numărul de-acasă.

Kevin se purta de parcă toate astea erau ceva obișnuit.

— Înapoi la hotel? mă întrebă în clipa în care telefonul începu să sune.

I-am făcut semn că da. Cu coada ochiului, am zărit în oglinda retrovizoare cum se deschid ușile cafenelei.

— Alo? se auzi vocea mamei. Joy?

Mașina demară lin, ieșind din parcare și rulând apoi pe șosea, dar nu înainte să-l văd pe bunicul pășind, aproape orbit, în lumina înserării.

— Joy? îmi urlă mama în ureche. Unde ești?

— Sînt în California, am răspuns. Vreau să vin acasă.

Treizeci și trei

Vocea ei mă distrusese. La auzul ei, mă prăbușisem pe un scaun de parcă oasele mi se topiseră brusc, cu telefonul lipit atît de strîns de obraz, încît eram convinsă că-mi vor rămîne semne zile întregi. Cumva, izbutisem să mă calmez și s-o calmez și pe ea suficient cît să înțeleg unde se găsea, cum ajunsese acolo și cum urma s-o duc într-un loc sigur, de unde s-o luăm acasă. Am aranjat să mergă acasă la Maxi. Peter îmi rezervase un bilet, îmi făcuse valiza și mă condusese la aeroport. Aveam tot timpul senzația că mă mișc pe nisip ud : cînd mi-am printat tichetul de îmbarcare, cînd mi-am aranjat geanta în compartimentul de bagaje de deasupra scaunului, cînd mi-am fixat centura de siguranță. Singura mea ancoră în lumea reală era telefonul mobil. După cum promisese, Joy mă suna din oră-n oră, la fix, începînd de la șase dimineața (ora de pe Coasta de Vest).

— Ce-a fost în mintea ta ? am izbucnit într-un final, urlînd cuvintele în receptor, în timp ce căpitanul ne anunța că vom decola curînd. Ce să cauți în California ?

— E o prostie, oftă Joy.

— Spune-mi oricum.

O tăcere încordată îmi invadează urechea.

— Joy Leah Shapiro Krushelevansky..., am început eu.

— M-am dus să-l văd pe bunicul, mormăi ea. A fost o mare greșeală.

Am respirat șuierător, deși, într-un fel, știusese tot timpul că acolo se dusesse, încă de când pomenise mama de asta.

— L-ai găsit?

— Ai avut dreptate, mi-a zis. Nu e un om de treabă.

O, Doamne. Am înghițit un mare nod care mi se pusese în gât. În creier mi se derula încontinuu banda cu cele mai dureroase cuvinte auzite de la el: mie îmi spunea că sînt urîță, pe Elle o făcea proastă, iar lui Josh îi zisese că era o greșeală.

— Ce ți-a spus?

— Nu prea multe, răspunse Joy, chicotind trist. De fapt, nimic. Nu cred că vrea să vină la ceremonia de *bat mitzvah*.

— Of, scumpo.

Mi-am amintit ziua în care venise de la grădiniță, mută și cu ochii înroșiți. În cele din urmă, izbutisem să scot de la ea că una dintre fete (Amber Gross, oare? Numele îmi părea cunoscut) declarase că nu poate fi prietenă cu Joy, pentru că avea cheștiile alea în urechi. Îmi rostisem conștiincioasă discursul despre toleranță și înțelegere, despre cum fiecare copil e diferit, dar, în același timp, îmi imaginasem, în culori foarte vii, cum îi trăgeam un șut în funduleț fetei care îmi necăjise fiica. Acesta este coșmarul oricărei mame: să asisti la suferințele copiilor și să fii conștientă că nu le poți lua locul, că nu poți să dai fuga pe terenul de joacă ori în sala de mese sau tocmai pînă în California, ca să iei durerea asupra ta.

— Sînt OK, se smiorcăi ea.

— Stai cuminte acolo. Sosesc curînd, am zis.

— Ți-am luat cartea de credit, mă înștiință ea aproape în șoaptă. White Card-ul. Am dat de dracu'?

— Oh. Ăăă...

Mi-a luat un minut să mă reculeg.

— Da, ai dat de dracu' rău de tot, Joy!

Ea chicoti, pentru că așa le spuneam, ei și lui Peter, în glumă, de ani de zile.

— Îmi pare rău, zise. Îmi pare rău pentru tot. Regret că m-am dus la *bar mitzvah*-ul lui Tyler și că te-am mințit.

— E-n regulă, e OK, am rostit, aproape cîntat, în receptor, văzînd cu ochii minții cum o legănam cînd era micuță, răsucindu-mi buclele ei pe degete și purtîndu-i povara dulce în brațe. Nu-i nimic. O să ajung repede. O s-o scoatem cumva la capăt. O să fie bine.

Treizeci și patru

— Joy!

Am luat-o la fugă pe aleea din fața căsuței de pe plajă, acoperită cu șindrilă albă, a lui Maxi (ea îi zicea „căsuță“, deși locuința avea cinci dormitoare, două dependințe și o bucătărie cât cea de la Casa Ronald McDonald), în timp ce mama cobora din taxi și mă cuprindea în brațe.

— Să nu mai faci asta niciodată, îmi șopti ea în păr.

Îmi dădeam seama că plînge și aproape că mi-au dat și mie lacrimile.

— Iartă-mă, am șoptit.

Își trecu mâinile peste părul meu, atingîndu-mi ușor urechile, apoi obrații, inspectîndu-mă ca pe vremea cînd eram micuță și voia să verifice dacă nu pățisem nimic.

— Ești bine?

Am dat din cap că da, apoi mi-am plecat fruntea.

— Haide, îmi zise.

Taxiul se întoarce pe alee și ieși din nou pe strada în pantă pe care stătea Maxi. Mama scoase niște bilete de avion din geantă.

— Ne întoarcem mâine-dimineață.

Mama-și ridică ochii spre Maxi, care aștepta lîngă poarta vopsită în alb și încărcată de trandafiri roșii ca sîngele, îmbrăcată într-o rochie de vară cu buline și pălărie asortată, cu boruri largi.

— Dacă nu te deranjăm.

— Firește că nu, zise ea și zîmbi. Mă bucur să am companie.

Mama se întoarse spre mine.

— Mai ai cardul ăla de credit?

L-am scos din geantă și i l-am întins, cu o expresie rușinată.

— Bun, zise, strecurînd cardul în portofel. M-am gîndit să mergem la cumpărături.

M-am uitat la ea cu ochii mari. Mă așteptasem la multe: să se țiepe la mine, să fiu pedepsită, să mi se anuleze petrecerea de *bat mitzvah*. Dar ultimul lucru de pe listă ar fi fost o excursie la cumpărături.

Mama zîmbi cînd îmi văzu fața.

— Dar tot ai dat de dracu'. Cînd ajungem acasă, ești pedepsită și nu ai voie la televizor o lună întreagă. Și cînd nu ești la școală, telefonul tău mobil va sta la mine.

Am dat din cap că sînt de acord. Probabil că gestul păruse prea entuziast, pentru că se încruntă.

— Nu primești nici bani de buzunar.

— Bine.

Trei sferturi de oră mai tîrziu, mama, eu și Maxi intram în magazinul Badgley Mischka de pe Rodeo Drive, o stradă pe care-o recunoșteam de pe vremea cînd mă uitam cu mama, noaptea tîrziu, la *Pretty Woman*.

— Să-i mulțumești lui taică-tău pentru asta, zise mama, în timp ce un bărbat în uniformă ne ținea ușa. A lui a fost ideea, nu a mea.

Pășind pe covorul gros, de culoarea fildeșului, am pătruns în incinta friguroasă din pricina aerului condiționat, unde rochiile erau expuse precum piesele de muzeu, zece dintre ele fiind atîrnate pe manechine. M-am uitat la fiecare în parte — o înșiruire de auriu, crem, argintiu și bronz —,

cuprinsă de un sentiment tot mai acut de panică, pînă ce maică-mea mă băt看 ușor pe umăr. M-am întors și-am dat cu ochii de o vînzătoare zîmbăreață, purtînd pe braț rochia roz cu argintiu.

Am urmat-o spre o nișă cu oglindă. Agăță rochia acolo, împreună cu un șal asortat și puse alături o cutie de pantofi în care se găsea o pereche de sandale argintii.

— Mulțumesc, i-am zis, după care m-am uitat la mama. Ești sigură?

— Dacă asta îți dorești, răspunse ea, poate puțin ezitant. Eu tot mai cred că e mai potrivită pentru o femeie în toată firea.

— Eu, una, preciză Maxi, sînt de părere că e superbă.

— Iar asta nu e o răsplată pentru că ai fugit de-acasă, spuse mama, în vreme ne îndreptam către cabinele de probă din spate. Asta ca să fim bine înțelese. Tatăl tău crede că ar trebui să ai rochia pe care ți-o dorești. Asupra lui să cadă vina, mormăi ea.

Mi-am tras rochia peste șolduri, apoi am ieșit din cabină cu spatele la mama, ca să-mi poată trage fermoarul. Își odihni o clipă mîinile pe umerii mei și am rămas amîndouă dinaintea oglinzii: ea cu eterna coadă de cal (măcar, de data asta, era pieptănată îngrijit), eu cu părul cîrlionțat, ea în bluza neagră și pantalonii de pînză, eu în rochia de vis. Mama oftă și mă luă în brațe.

— Chiar o vrei? Rochia asta te face fericită?

Am dat din cap că da. Mama îmi înveli umerii cu șalul și se întoarse către directorul magazinului, care aștepta în spatele nostru, cu palmele încleștate.

— O luăm, îi zise mama.

A doua zi de dimineată, eram într-o cursă de ora opt, către casă. După decolare, mama scoase

o carte. Am luat punga de la Badgley Mischka de sub scaunul din față, unde o depozitasem cu grijă, apoi am strecurat-o la loc. Tocmai atinseserăm altitudinea de croazieră de 12 000 de metri, când mama își puse cartea în buzunarul scaunului și zise:

— Cred că ar trebui să stăm puțin de vorbă.

— Despre ce?

— Hmm, nu știu, spuse zîbind. Poate despre motivul pentru care te-ai decis să mergi la Los Angeles și să dai de urmele bunicului pierdut?

Am ridicat din umeri.

— S-a purtat... oribil.

După cum am realizat brusc, nu existau, de fapt, cuvinte să descriu cum se purtase. Poate de asta mama, mătușa Elle și bunica Ann le foloseau mereu pe aceleași. *Nu e un om de treabă* oferea o imagine palidă. *Înfricoșător* mai degrabă. Ar fi mers și *jalnic*. Și *bătrîn*. Era un bătrîn acrit, cu un album plin de fotografii ale unor copii care crescuseră și nu-l mai cunoșteau.

— Mi-a arătat multe poze cu voi de când erați mici, am zis.

— Serios?

Mama părea surprinsă.

— Cu tine, cu Elle și unchiul Josh și cu ceilalți copii ai lui. Și recenzii ale romanului tău. Și articole despre tine.

Nu arăta prea încântată să audă asta.

— Mă întreb de ce.

— Cred că am vrut să-l cunosc, pentru că am găsit o casetă acasă la bunica Ann.

— O casetă video?

Acum arăta și mai uimită.

— Nu, una audio. Voi erați foarte mici, iar el vă citea.

— Mda, obișnuia să facă asta, spuse mama, dînd încet din cap. Când mătușa ta Elle și cu mine eram micuțe.

Chipul i se îndulci la amintirea acelor momente.

— Nu știu, pe casetă părea un om tare drăguț... Mi se ridică un nod în gât. Semăna la voce cu tata. Cu Peter. Dar ai avut dreptate. Ar fi trebuit să te ascult. N-a fost prea drăguț.

— A fost, odată, spuse mama.

Își strînse picioarele, amintindu-și, poate, o clipă de tandrețe: cînd tatăl ei o dusesese la patinoar, cînd o învățase să înoate.

— Odată, era un părinte minunat. Țasta e lucrul cel mai greu de îndurat, spuse ea încetișor.

Vocea îi era timidă, blîndă, aproape copilărească.

— N-a fost dintotdeauna îngrozitor, știi? O vreme, la început, a fost un tată fantastic. Ne citea și ne ducea în diverse locuri. Ne învăța felurite lucruri.

— Să patinați, să înotați, am zis.

— Da. Și ne iubea... Clipi și-și întoarse fața. Ne iubea foarte mult... Mă rog, nu știu. Poate că a fost o reacție chimică sau doar un caz grav de criză a vîrstei mijlocii. Dar îmi aduc aminte că, atunci cînd îmi spunea că e mîndru de mine, mă simțeam extraordinar. Asta pentru că se întîmpla rar, înțelegi?

Era evident că își găsea cu greu cuvintele — mama, cea care afirma că vorbele sînt instrumentele pe care le mînuiește cel mai bine.

— Bunica Ann a fost întotdeauna mîndră de noi, iar noi n-am avut nici o îndoială că ne iubea. Dar, cu el, nu știai niciodată sigur. Așa că, atunci cînd spunea asta...

Mototoli un șervețel în pumn. M-am uitat la ea. Peter îmi spunea mereu că sînt mîndri de mine. Îmi citea cărți, mă ducea prin diverse locuri. Nu m-am îndoit o clipă că părinții mei mă iubeau sau că mama mă iubea, chiar dacă, uneori, dragostea ei îmi părea o cămașă de forță. Chiar și Bruce mă iubea, mi-am zis. Cu toate că fugise la

Amsterdam. În cele din urmă, venise înapoi și se străduise să-și repare greșeala.

— N-ar fi trebuit să te mint în legătură cu el, spuse mama cu gravitate. Îmi pare rău. N-a fost o decizie corectă, dar m-am gândit că ar fi mai bine să crezi că nu-i păsa deloc, decît să crezi că-i păsa din motive greșite. Mi-am zis că mai încolo, cînd o să mai crești, o să-ți pot spune întreaga poveste. Dacă te interesează.

Am reflectat o clipă. Apoi mi-am spus *Unde merge mia, merge și suta*, un proverb pe care mama-l repetă constant. M-am aplecat și am scos romanul din geanta doamnei Marmer.

— O, Doamne, exclamă ea pe un ton nefericit. OK, începu, respirînd adînc. Înainte de orice, aș dori să precizez, în apărarea mea, că am scris cartea pe cînd aveam douăzeci și opt de ani și că trecusem printr-o despărțire foarte dureroasă. Evenimentele din roman au fost exagerate de dragul efectului.

— Cum ar fi numărul tipilor cu care s-a culcat Allie?

Mama tresări.

— Mai ales asta. Și, ăăă, partea cu furia și nesiguranța. Și faptul că era foarte sensibilă și meschină. Toate astea au fost inventate.

Buzele i se strepeziră, aproape fără să vrea.

— Cu excepția faptului că era grasă. Asta, din nefericire, e adevărat. Medită o clipă, apoi reluă: Era și sensibilă. Dar tu ar trebui doar să știi că am fost virgină pînă în ziua în care m-am măritat. Mă rog, pînă în ziua în care l-am cunoscut pe Bruce, zise după ce se gîndi mai bine. Și, apropo, asta s-a întîmplat cînd eram mult, mult mai în vîrstă decît tine.

Oftă și se aplecă după carte.

— Ești o mamă bună, am zis.

Mîna îi încremeni pe geanta uriașă.

— Crezi?

— Cea mai bună, am asigurat-o eu.

După cum îi tresăltau umerii, m-am gândit că poate plîngea, dar se stăpîni și deschise cartea.

— Pot, totuși, să te întreb ceva?

— Sigur, spuse, dar vocea îi tremură puțin.

— În carte, cînd te-ai dus la Los Angeles.

— Cînd Allie s-a dus la Los Angeles, mă corectă mama, cu un zîmbet ușor.

— „Ca să evadez“, am citat eu. „Ca să evadez și să renasc.“

Mama își dădu ochii peste cap.

— Măiculiță, ce scriitoare grozavă mă credeam. N-am luat-o în seamă.

— Lucrul de care fugea...

Acesta era momentul adevărului.

— ...eram eu, nu-i așa? am șoptit. Nu voiai să ai un copil.

Ochii mamei se umplură de lacrimi.

— Of, Joy.

Mă trase lîngă ea, mîngîindu-mi cîrlionții. Mi-am odihnit capul pe pieptul ei, destul de aproape ca respirația mamei să-mi șuiere prin păr atunci cînd șopti:

— Tu erai lucrul către care alergam, doar că, pe atunci, nu știam asta.

Undeva, deasupra statului Virginia, i-am spus de Tamsin. I-am zis că ea o dăduse de gol că scrie cărțile cu Lyla Dare, dar mama a fost mai puțin șocată de veste decît fusesem eu.

— Tamsin? Tamsin Marmer? Prietena ta cea mai bună?

— Era furioasă pe mine, am mărturisit. Țsta e motivul pentru care a făcut-o.

— Grozav, mormăi mama și oftă din rărunchi. Mă rog, asta e. Acum s-a aflat adevărul. Ce-a fost a fost. Cînd Dumnezeu îți închide o ușă, îți deschide o căsnicie.

— Poftim?

— Fereastră, zise mama, scuturînd din cap. De fapt, proverbul sună așa: „Cînd Dumnezeu îți închide o ușă, îți deschide o fereastră“.

— De ce ți-ar deschide Dumnezeu o căsnicie? I se îmbujorară obrazii.

— E o glumă. O glumă veche. În Cherry Hill locuia un rabin căruia i-a fost ucisă nevasta. După asta, el i-a zis amantei lui că atunci cînd Dumnezeu îți închide o ușă, îți deschide o fereastră, numai că eu și Peter zicem întotdeauna că, dacă Dumnezeu îți închide o ușă, îți deschide o căsnicie. Mă rog, dacă n-ar fi fost Tamsin, pînă la urmă tot s-ar fi găsit cineva să descopere adevărul. O să se rezolve.

— Deci... Părea de-a dreptul imposibil, dar tot am întrebat: Deci, îi ești recunoscătoare lui Tamsin? Îmi zîmbi cam strîmb și ridică din umeri — nu zicea nici da, nici ba. Îi ești recunoscătoare tatălui tău? am întrebat apoi.

Vocea căpitanului răsună în difuzoare, anunțîndu-ne că ne pregăteam să începem coborîrea spre Philadelphia. Mama tăcu atît de mult timp, încît nici nu eram sigură că mă auzise. Într-un final, spuse:

— Chestia este că am tot ceea ce mi-am dorit, înțelegi? În cele din urmă, am dobîndit ceea ce am vrut. Un soț și-o fiică minunată, un cămin frumos, prieteni pe care-i iubesc, o carieră... Vocea i se pierdu într-o șoaptă. O să găsesc eu ceva să-mi ocup timpul. Cred că am tresărit, pentru că îmi strînse umărul, zicînd: Nu-ți face griji. Ah, și, înainte să aterizăm, mai trebuie să lămurim ceva.

Desfăcu geanta uriașă. Sub roman, portofel și sticla cu apă era un dosar plin cu un teanc de pagini printate și o fotografie cu Betsy, femeia de pe internet.

— Deci ți-ar plăcea să fii soră mai mare?

Treizeci și cinci

— Nu știu.

M-am uitat țintă în jos, la halatul alb de spital, decorat cu fulgi de zăpadă bleu, și mi-am întins picioarele către marginea patului.

— Mă simt ciudat, pentru că nu mă simt mai ciudat de atît. Ai înțeles ceva?

Peter scutură din cap. Ședea pe un scaun de lîngă pat, unde se instalase încă de cînd mă trezisem din anestezie. Pe noptieră era o carafă cu apă și gheață, alături de un aranjament floral adus de el – lalele și narcise.

— Nu cred că există vreun sentiment anume pe care ar trebui să-l ai, spuse.

Am căscat. Recoltarea fusese programată la revoltătoarea oră șase, ceea ce însemna că mă trezisem de la patru. Afară, cerul era acoperit și cenușiu, cu nori întunecați de furtună la orizont. Mă bucura faptul că medicul îmi recomandase să-mi petrec restul zilei în pat, în răcoarea delicioasă asigurată de instalația de aer condiționat.

— Nouă ovule. Nu-i rău, nu? am întrebat.

De fapt, mi se părea că era un număr bunicele. Citisem pe internet despre alte femei de vîrsta mea care, după ce trecuseră prin regimul injecțiilor cu hormoni și înghițiseră toate medicamentele, produseseeră numai două ovule. Mai citisem și despre donatoare de ovule care aveau sub treizeci de ani și care, într-o lună, produseseeră

impresionantul număr de douăzeci și patru de ovule.

— Nouă ar trebui să ajungă, mă asigură Peter.

— Atunci, misiunea mea aici s-a încheiat, am conchis eu și m-am răsucit, tresărind când am simțit o crampă.

Cele nouă ovule urmau să fie transportate în trombă la un laborator, unde trebuiau combinate cu cei mai performanți spermatozoizi din mostra de spermă luată de la soțul meu, în zorii zilei. Dacă norocul era de partea noastră, cea mai bună spermă plus cel mai arătos ovul vor avea ca rezultat cîțiva embrioni drăguți, cu opt celule, care vor fi apoi injectați în uterul tratat chimic al lui Betsy. După toate astea, nu ne mai rămînea decît să așteptăm.

Peter îmi ridică mîna și mi-o sărută.

— Te simți bine? Nu te deranjează nimic?

Am zîmbit la auzul tonului pe care-l folosea numai cu pacientele lui.

— Sînt OK. Doar că e puțin cam straniu. Minunata lume nouă¹ în acțiune, nu?

Peter îmi strînse mîna.

— Și acum?

— Cred că trebuie să așteptăm, am zis, strîngînd din umeri.

— Și tu?

— Ce-i cu mine? am întrebat nedumerită.

— Te-ai gîndit la cariera ta? La celălalt roman pe care ți-l cer cei de la editură?

Mi-am privit soțul și-am oftat. Primisem telefonul de care-mi fusese groază chiar în luna de

---

1. *Brave new world*, în orig. – aluzie la romanul cu același nume, scris de Aldous Huxley, în care este vorba despre o societate din viitor în care oamenii sînt clonați; romanul a fost tradus la Editura Polirom în 2003, sub titlul *Minunata lume nouă* (n. r.).

după ce mă întorsesem din L.A. După o matură analiză a faptelor evidente, verdictul editurii Valor fusese că existența mea în universul Lylei Dare trebuia să înceteze.

— Dar nu-i chiar așa de rău, îmi spusese Larissa. Acum, poți să te concentrezi exclusiv asupra noului roman!

Nu spuseseș nici da, nici ba.

— Sinceră să fiu, nu mi-a stat mintea la scris. Nu m-am gândit decît la cît de repede mi se deteriorează ovulele și la cum să-mi împiedic fata să părăsească țara fără știrea mea.

— Eu vorbesc serios, spuse Peter, privindu-mă tîntă. Scrii despre Lyla Dare de mult timp, nu?

— De ceva vreme, am zis.

Trecuseră zece ani și aș fi continuat să scriu cărțile acelea la infinit, dacă nu s-ar fi schimbat situația. Lumea Lylei fusese o ascunzătoare foarte confortabilă. Îmi fusese atît de lesne să mă strecor în pielea ei, în corpul ei și să trec prin aceleași emoții, chiar dacă lumea ei fizică și cea psihică erau la mii de ani-lumină de ale mele.

— Poate că tot răul a fost spre bine, reluă Peter.

Mi-am mușcat buza și n-am spus nimic. Își puse mîna pe ceafa mea și mă masă ușor.

— Aș vrea doar să nu-ți mai fie așa de frică.

— De ce să-mi fie frică? am întrebat pe un ton categoric. Nu mi-e frică. Mă simt foarte bine.

Dar Peter nu ceda cu una, cu două.

— Trebuie să te gîndești la un nou roman. La o poveste reală.

— Mie-mi plăceau cele inventate.

Nici asta n-a funcționat.

— Părerea mea este că tu ai o misiune pe lumea asta și că trebuie să ți-o îndeplinești.

Am dat ochii peste cap, exasperată.

— Ce-i cu tine? Te-ai lovit la cap, după care te-ai uitat la *Oprah*? Pot să primesc niște analgezice?

— Te doare ceva?

M-am uitat la chipul lui scăldat în lumina prea puternică, de spital, la obrajii netezi, la sprâncenele drepte și întunecate, la ochii lui căprui și calzi și mi-am amintit cum, atunci când îl cunoscusem, nu-l găsisem prea chipeș. Nu știam decît că nu era Bruce și nu băgasem de seamă blîndețea expresiei lui, felul în care, mai mult decît oricine altcineva, el mă văzuse cu adevărat și nu se lăsase păcălit de fițele și bravada mea sau de poreclele pe care mi le scornise lumea.

— Dar am deja o misiune, am zis. Țin o gospodărie. Am grijă de Joy.

— Joy are treisprezece ani, sublinie el. Ca mîine o să meargă la liceu, iar tu ți-ai îndeplinit cu brio rolul de părinte.

— O misiune foarte grea, am zis, privind în jos. M-am descurcat minunat. Mai puțin atunci cînd a fugit la o mie cinci sute de kilometri de casă.

Peter mă ignoră.

— Cred că ar trebui să faci altceva.

— Misiunea mea, am repetat. Adică, un fel de misiune divină? Dată de Dumnezeu?

Peter nu zîmbi deloc cînd spuse:

— Poate. Și dacă este așa, n-ar trebui s-o desconsideri. Mai ții minte ce s-a întîmplat cînd Moise nu l-a luat în seamă pe Dumnezeu?

M-am chinuit să-mi amintesc lecțiile de la școala ebraică.

— Vrei să insinuezi că editoarea mea o să mi se arate în chip de tufiș în flăcări? Ar fi mișto! Mă rog, ar fi ceva nou, am spus după o scurtă reflecție.

— Ar trebui să mai scrii un roman.

— Iar tu ar trebui să nu mă mai bați la cap. Oricum, dacă vom avea un copil, nu crezi c-o să am și așa destulă treabă? O să schimb scutece,

o să-l hrănesc în miez de noapte, n-o să mai dorm, o să mă doară sîinii.

— N-o să-l mai hrănești la sîn.

— O să mă doară totuși, în semn de solidaritate, i-am explicat.

— Ai scris primul roman cînd Joy era micuță.

— Eram și eu tînără! am sărit. Eram tînără, aveam nevoie de bani și nimeni nu se înghesuia să-mi facă poze nud! Habar n-aveam ce-o să urmeze.

M-am uitat iarăși în poală și-am zis, mai mult pentru mine:

— Nu mai pot trece prin asta. Nu mai pot să văd că suferiți din pricina mea.

— Am ieșit cu toții din asta nevătămați, spuse el cu răbdare. Oamenii supraviețuiesc unor calamități mai serioase decît prezența unui scriitor în familie.

— Nu vreau, am început, dar el mă privi calm. Nu pot, am adăugat.

Peter continuă să mă urmărească, zîmbind. M-am trîntit la loc pe pernă.

— Mai bine te-ai duce să hărțuiești vreo doctoriță de pe-aici. Sau să vezi ce mai fac embrionii. Crezi că e prea devreme să le găsim nume?

Peter se ridică, apoi se aplecă și mă sărută.

— Te iubesc.

— Da, da...

Mă sărută din nou și l-am sărutat și eu, cu o mîna pe obrazul lui și cu cealaltă pe ceafă, trăgîndu-l spre mine.

— Și eu te iubesc, i-am spus.

Treizeci și șase

— Ai ratat duminica trecută, îmi spuse Cara.

Eram la Casa Ronald McDonald de trei sferturi de oră și nu-mi adresase, pînă acum, nici un cuvînt. Mă urmase în bucătărie și se așezase la masă cu brațele încrucișate pe piept, privindu-mă fix cu ochii ei mari și căprui, în timp ce mă ocupam de vase, puneam la loc cutiile cu cereale și curățam suprafețele cu buretele, îndepărtînd ceea ce-mi părea a fi rezultatul pregătirii unor biscuiți de ovăz.

— Am avut un drum de făcut, i-am zis și i-am azvîrlit un burete. Hei, vrei să-mi dai o mînă de ajutor cu astea?

— Nu prea.

Se lăsă cu scaunul pe spate.

— Nu face asta. O să cazi.

— Și ce? mă întrebă. Am auzit că e un spital bun în zonă.

— Ha, ha, ha.

Am mai turnat niște detergent lichid pe blatul de lucru și m-am concentrat din nou asupra campaniei împotriva urmelor uscate de zahăr brun. După ce l-am curățat cît de cît, l-am șters și am împăturit șervetul de bucătărie de lîngă chiuvetă.

— Îmi pare rău că n-am fost aici weekendul trecut.

— Nu contează, zise Cara.

— Ce mai face fratele tău? am întrebat, dar ea strînse din umeri. Ce mai fac părinții tăi?

Ridică iarăși din umeri.

— Sînt la spital. Dorm acolo aproape în fiecare noapte.

M-am șters pe mîini. Cara se lăsă și mai mult pe spate, uitîndu-se fix la mine, apoi reveni cu scaunul pe podea, cu un zgomot înfundat.

— Vrei să mergem afară? am întrebat.

Privi pe fereastră, la frunzele verde închis ale unui castan, care fluturau ușor în vînt. Nu răspunse.

— Mi-ai face o favoare. Sînt pedepsită. N-am voie să ies din casă decît ca să merg la școală, la cursurile pentru *bat mitzvah* și aici. Dacă ne-am duce pe-afară...

M-am uitat și eu pe geam, socotind cît timp și cîți bani aveam la dispoziție.

— Am putea merge la o cafenea sau la Cereality, să mîncăm cereale, sau ne-am putea uita la haine, la Urban Outfitters.

— De ce ești pedepsită?

Mi-am tras un scaun lîngă ea.

— Am furat cardul de credit al mamei mele și m-am dus la Los Angeles.

— Nu se poate! Ce-ai făcut? Ai văzut vreo vedetă de film? Ai fost la Disney World?

— Disneyland, am corectat-o eu. Disney World e în Florida.

— Ei, ai fost? Ai vizitat Universal Studios? Ai călătorit singură cu avionul? Eu n-am mers în viața mea cu avionul.

Își înclină iarăși scaunul și se uită în tavan.

— Dar cred că o să merg în curînd.

— Serios?

Mi se părea ciudat ca familia Carei să plece într-o excursie tocmai acum.

— Mă rog, nu e sigur. Îi știi pe ăia de la *Pune-ți o dorință*? Tontul de Harry va vrea probabil să meargă la Sesame. Poți ajunge și cu mașina, zise ea.

Își ridică picioarele de pe podea. Scaunul se înclină periculos spre spate. Am sărit și-am prins-o înaintea să cadă, surprinsă de cât de mică și ușoară era.

Am tras-o în sus și i-am zis:

— Vezi? Te-am avertizat că asta o să se întâmple!

Cara își trase scaunul înapoi la masă.

— Și ce-ai făcut la Los Angeles?

— M-am dus să-mi văd bunicul, am zis, așezându-mă la loc. Ca să-l cunosc, de fapt.

Ochii îi sclipeau de curiozitate.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic deosebit. E un ticălos.

Cara scoase un elastic de păr și îl înfășură de mai multe ori pe degetul arătător.

— Aha.

Își plecă fruntea și mormăi ceva.

— Poftim?

— Fratele meu, zise. Trebuie să merg să-l văd.

— Ah.

M-am ridicat și-am început să șterg un blat pe care tocmai îl curățasem.

— Vin ai tăi să te ia?

— Cred c-aș putea să-i aștept, da.

Își înclină iar scaunul pe picioarele din spate, dar de data asta n-am mai oprit-o.

— Poate vrei tu.

— Ce să vreau?

— Să mă duci la spital. Programul de vizită nu s-a terminat.

Am simțit că mi se răcesc palmele. Uram spitalele. Le uram încă din copilărie. La spital ți se întâmplă lucruri rele și dureroase.

— Nu trebuie să fii însoțită de un adult?

Cara își strânse buzele și se bosumflă.

— Te-ai dus de una singură pînă în California, dar nu vrei să traversezi strada cu mine, ca să mergem la spital?

Cînd a pus problema în felul ăsta, n-am mai avut nici o scuză. În plus, trebuia să mă maturizez odată și-odată – mai ales acum, că se apropia *bat mitzvah*. I-am spus Deborei, de la recepție, unde ne duceam, mi-am scos rucsacul din vestiar, mi-am îndesat mobilul în buzunarul din față și-am condus-o pe Cara peste drum.

Spitalul era pe un colț, o clădire mare, din cărămidă, care se întindea pe lungimea și lățimea unui întreg cvartal. În fața intrării erau înșirate ambulanțe, iar pe la uși erau strînși oameni care fumau (unii erau în scaune cu rotile, cu țigări aprinse în mînă și cu pungi de perfuzii balanșindu-li-se peste umăr). Cara o luă înainte, mergînd cu capul în pămînt și cu brațele pe lîngă corp.

— E la etajul șase, îmi spuse.

— Stai, așteaptă!

Se opri să mă privească.

— Nu trebuie să-ți fie teamă, îmi zise. Cancerul nu e contagios.

— Nu, eu... Eu... Stai!

Peste drum era un cărucior cu fructe, iar eu aveam vreo zece dolari în buzunar. Am așteptat să se schimbe culoarea semaforului, apoi am traversat și-am cumpărat trei portocale mari și frumoase, niște versiuni mult îmbunătățite față de fructele care putrezeau pe gazonul casei bunicului. De ani de zile vedeam cum mama se ducea la spital să-și viziteze prietenii bolnavi sau doamne care tocmai născuseră. *E întotdeauna drăguș să le duci un cadou*, zicea ea.

Am intrat prin ușile rotative și-am pășit în holul mare și aglomerat. Cara a semnat pentru amîndouă la ghișeu, luînd două ecusoane pe care scria VIZITATOR, plus numele noastre. Am parcurs holurile albe și largi, pavate cu gresie tocită, de-a lungul cărora erau înșirate tîrgi goale. Am scos o portocală din pungă și-am adulmecat-o, apoi am

ținut-o în mână, zicîndu-mi că lumea e ca o portocală, că aş putea s-o despic cu unghia degetului mare, pentru a descoperi sub coajă un univers cu totul diferit, universul adulților, plin de secrete.

Ușile liftului se deschiseră fără zgomot. M-am ținut după bluza roz a Carei, în direcția salonului 632. Un băiețel ședea pe pat, îmbrăcat cu un halat de spital și purtînd o șapcă de baseball pe cap. În braț avea un ac de perfuzie, iar sub ochi, cearcăne adînci. Părinții lui ședeau de-o parte și de alta a patului. Băiețelul ținea în poală niște cărți de joc.

— Salut, Harry! strigă soră-sa.

În timp ce Cara traversa încăperea și-și săruta fratele, eu am clipit nedumerită, întrebîndu-mă de unde apăruse fetița aceea veselă și radioasă. Cara mă prezentă lui Harry și părinților ei. Am zîmbit și i-am salutat printr-o aplecare a capului. Cei doi păreau că sînt sfîrșiți de oboseală și că abia de-și mai țineau ochii deschiși. M-am așezat în tăcere, cocoțată pe marginea unui calorifer, și m-am gîndit că există, poate, anumite expresii pe care le afișăm numai în prezența familiei, a celor care ne cunosc de-o viață și care ne iubesc nespus.

— Mă bucur să te cunosc, îmi zise mama Carei, încercînd să schițeze un zîmbet. Îți putem aduce un scaun...

— Stau bine aici, am spus.

Am înșirat portocalele pe pervazul ferestrei. Cineva legase de perdele niște baloane cu Bert și Ernie. Într-o vază se ofilea un buchet de margarete. Am schimbat apa la flori și am descîlcit firele care țineau baloanele. Apoi m-am cocoțat pe pervaz și i-am privit jucînd cărți în lumina fluorescentă, în vreme ce asistentele intrau și ieșeau, luîndu-i temperatura lui Harry sau verificîndu-i perfuzia. Am stat cu familia pînă la apusul soarelui, cînd fructele aduse de mine deveniseră singura pată de culoare din salon.

Treizeci și șapte

Tocmai săpam în grădină când am primit telefonul. Era în iulie, într-o dimineată exagerat de toridă de duminică. Peter și cu mine dormiserăm pînă tîrziu, apoi el se dusesese la cabinet să mai rezolve niște hîrtii restante, iar eu îmi petrecusem dimineata afară, tunzînd trandafirii, punînd îngrășămînt la hortensii, replantînd mazărea și crinii.

Avusesem parte de un sfîrșit de săptămîină liniștit. Samantha era în Pittsburgh, la nunta fratelui ei, unde în sfîrșit, dar fără prea mare tragere de inimă, hotărîse să meargă singură.

— Cît de rău poate să fie? o întrebases, ajutînd-o să-și care bagajele în mașină.

— Dacă mă întrebi, s-ar putea să-ți răspund.

Am îmbrățișat-o și i-am zis să mă sune, dacă e nevoie de mine.

Eram în patru labe și cu mîinile pînă la cot în pămînt, când telefonul începu să sune.

— Joy, răspunzi tu, te rog? am zbierat în direcția casei.

Nimic.

Telefonul continua să țîrîie. Mi-am șters fruntea de umăr.

— Joy! am urlat.

Nimic.

Poate plecase la Casa Ronald McDonald. Tre-cuse deja prin cele șase săptămîni de voluntariat

impus de proiectul pentru *bat mitzvah*, dar tot se mai ducea.

— Ce faci acolo? o întrebasem.

— De obicei, spăl vasele, îmi răspunsese ea, strângînd din umeri. Și îi ascult pe cei care vor să vorbească.

Am dat fuga la măsuța de lîngă grătarul cu gaz. În timp ce ridicam receptorul, am izbutit să arunc un ochi la identitatea celui care suna: SPIT U DIN P, dar nu era interiorul cabinetului lui Peter.

— Alo?

— Doamna Krushelevansky?

— Da?

— La telefon doctor Cronin, de la Spitalul Universitar. Vă sun de la Urgențe. Trebuie să veniți imediat la spital.

Eram suficient de detașată încît să mă gîndesc, chiar în clipa în care mă prăbușeam pe un scaun de răchită alb aflat lîngă micul iaz de grădină, că, pe undeva, așteptasem telefonul ăsta de treisprezece ani. M-am auzit întrebînd, cu o voce pe care n-o recunoșteam și care nici nu părea ome-nească:

— E fiica mea? Joy Krushelevansky? S-a întîmplat ceva? E...?

Persoana de la telefon – o femeie tînără după voce, agasată și îngrijorată – îmi tăie vorba înainte să apuc să termin.

— Avem pe cineva numit Peter Krushelevansky. E la Urgențe, doamnă, și trebuie să veniți aici de îndată.

— O, Doamne. Da, sigur, am zis.

Din genunchi, de pe cărămizile pe care aterizasem nu știu exact cum, am întors capul spre ușă și am strigat-o pe Joy. Nici un răspuns. Am mîzgălit pe un bilet: *La spital, sună mobil*. Ieșind în marșarier din garaj și accelerînd pe Front

Street, apoi în sus pe Lombard, mi-am zis că ar fi putut fi o greșeală sau o confuzie. Se mai întâmpla ca Peter să-și conducă pacienții la Urgențe. Poate era cu unul dintre ei. Poate că e o mare neînțelegere. Dar, în timp ce viram pe Twentieth Street, intrînd apoi pe Walnut, mi-am dat seama că spitalele nu fac astfel de greșeli. Știam asta pînă în măduva oaselor și deveneam tot mai convinsă pe măsură ce parcurgeam holul extrem de răcoros și intram în salonul de la Urgențe. O doctoriță cu ochi albaștri și pistrui și cu un ten splendid, ca de alabastru, pe care nu-l ai decît, în cel mai bun caz, pînă la treizeci de ani, mă luă de braț și mă conduse la un scaun de lîngă fereastră.

Fusese un eveniment cardiac. Totul se petrecuse rapid.

— Deci e...

Mi-am înghițit cu greu nodul din gît. Parcă aș fi avut gura plină cu caramel rece.

— Peter a murit?

Doctorița Cronin mă bătu ușor pe genunchi.

— Îmi pare foarte rău.

Îi vedeam palma pe genunchi, îi urmăream mișcările, dar nu simțeam nimic. Parcă mi-aș fi părăsit trupul și m-aș fi ridicat plutind spre tavan, de unde puteam să observ că mișcă mîna, dar nu-i simțeam atingerea.

— Eveniment, am repetat. Sună de parcă ați vorbi de o petrecere, am rîs eu. Au comandat meniul la restaurant?

Doctorița se holbă la mine. M-am întrebat dacă tînăra Cronin avea multă experiență în cazurile de deces, dacă eram cumva prima persoană căreia fusese nevoită să-i comunice decesul unui membru al familiei aflat în grija ei și dacă se va aștepta în continuare, pentru tot restul

vieții, să dea peste rude îndoliate la fel de bizare ca mine.

— Vreau să-l văd, am adăugat.

— Desigur, zise, fără măcar să încerce să-și mascheze ușurarea.

Au comandat meniul ? suna derutant. Vreau să-l văd, da, așa mai înțelegea și ea.

— Asistentele l-au spălat.

— Deci ați încercat să...

— Îmi pare foarte rău, spuse iarăși, apoi repetă ce-mi zisese mai devreme, anume că fusese un eveniment cardiac și că se petrecuse rapid.

Pînă să fie adus la Urgențe, murise deja, și nu, nu au existat simptome ; nu, nu au fost semne sau vreo cale de a ști ce se va întîmpla. Îl duruse stomacul, le spusese Dolores, asistenta lui, și își pusese capul pe birou, iar cînd ea se dusesese să-l întrebe dacă vrea puțină apă sau o aspirină ori poate doar să se întindă, îl găsise inconștient. Doctorița Cronin repetă expresia *eveniment cardiac*, de-mi venea s-o zgîlții și să-i spun : *Atac de cord, zi-i atac de cord !*. Spuse din nou cuvîntul *rapid*, apoi vocea i se pierdu treptat, asemeni unui post de radio pe care nu reușești să-l mai prinzi : *El nu... Era un om minunat... Noi toți, colegii lui...*

Din colțișorul meu din tavan, mi-am privit trupul ridicîndu-se de pe scaun și tîrîndu-se greoi pe coridor. Mi-am văzut mîna, care ar fi putut aparține oricui altcuiva, trăgînd draperia și picioarele pășind pe gresia verde cu alb a podelei, îndreptîndu-se către patul pe care zăcea soțul meu.

Cineva îi trăsese un cearșaf alb pînă la bărbie. Avea ochii închiși, iar mîinile îi fuseseră împreunate peste cearșaf, pe piept. Orice scînteie de speranță care încă mai pîlpîia – speranța că nu era vorba decît de o monstruoasă neînțelegere, că poate taică-meu se întorsese în Philadelphia

și că el, doctorul Shapiro, nu doctorul Krushelevansky, era protagonistul petrecerii cardiace – tremură scurt, apoi se stinse pentru totdeauna. Peter părea că doarme, dar când m-am aplecat, am văzut că nu era deloc așa. Corpul lui era încă aici, mai mult sau mai puțin același, dar Peter, soțul meu de unsprezece ani, dragostea vieții mele, dispăruse.

— O, nu, am auzit pe cineva zicînd. O, nu.

Vocea venea din pragul ușii. M-am întors și-am văzut-o pe Dolores, care-i cocea lui Peter biscuiți dietetici în fiecare decembrie, de când îl cunoșteam eu. Stătea la intrare, cu mîinile strîngîndu-și marginea bluzei.

— O, nu. O, nu. O, nu.

— E-n regulă, i-am spus eu și am bătut-o ușor pe braț înainte să mă întorc lîngă pat.

Am netezit cearșaful peste pieptul lui și-am văzut că aveam mîinile murdare; la încheietură sîngeram, în locul unde mă zgîriasem într-un spin. M-am aplecat deasupra lui, apoi am îngenuncheat în fața patului, așa cum îngenunch easem în fața tufelor de trandafiri.

Telefonul mobil începu să sune. L-am smuls din buzunar fără să-l simt între degete și l-am azvîrlit pe jos.

— Cannie? întrebă vocea Samanthei. Ascultă, n-o să-ți vină să crezi! Am cunoscut un tip. Aici! La Pittsburgh! La nuntă! E un fel de întrunire a magicienilor, la hotel...

Cred că doctorița Cronin a ridicat telefonul de pe jos și a ieșit pe hol. Nu știu ce i-a spus Samanthei. Nu știu unde s-a dus Dolores. Nu auzeam nimic, nu vedeam nimic, cu excepția cadavrului soțului meu, întins pe masă, mîinile mele murdare, unghiile pline de țărînă pe albul imaculat al cearșafului și buzele mele calde lipite de urechea lui rece.

— Peter, am șoptit, atât de încet, că numai el mă putea auzi. Lasă glumele. Ai speriat pe toată lumea. Trezește-te. Hai acasă.

— Doamnă Krushelevansky?

Cineva mă luă de umeri și mă conduse la un scaun. *Trezește-te*, î-am șoptit, știind că n-o va face și că nu trăiam într-o poveste cu zîne. Nici un sărut, nici o dorință, nici toată dragostea din lume nu l-ar mai fi putut aduce la viață. *Peter. Of, Peter*, am rostit în gînd și, ducîndu-mi pumnul la gură, am început să plîng.

Cannie.

Am gemut greu și m-am întors pe spate, cu ochii încă închiși. Tocmai visasem ceva minunat despre Peter: prima dată cînd am făcut dragoste, în vechiul lui apartament.

Cannie.

— Cinci minute, am mormăit, tot fără să deschid ochii.

Nu e drept. Nu e drept. Aș vrea oare să trăiesc într-o lume din care el lipsea? O, nu. Categorie nu. *No más.* Poate-o să rămîn aici, în pat.

Cannie, trezește-te.

La dracu', mi-am zis în gînd. *Lua-l-ar dracu' de zgomot.* Îmi trăsesem pe ochi o mască de satin negru, pe care scria cu paiete „APROAPE CELEBRĂ” – mi-o dăduse Maxi, în glumă, cu ani în urmă. La ferestre erau jaluzele negre. În congelator aveam pizza și napolitane și vodcă; aveam bani la bancă; în casă aveam multe perechi de pijamale confortabile. Puteam să rămîn aici, în camera mea, un timp îndelungat.

Am auzit o ușă deschizîndu-se, apoi închi-zîndu-se la loc. Frînturi de conversație, niște voci de femei: *Crezi că... și Să încercăm oare...* Mi-am tras pătura peste cap. Peter nu murise. Eram împreună în apartamentul lui. Printre jaluzele

se strecurau raze de lumină în care dansau firicele de praf. El stătea pe canapea, sprijinit de spătar și cu picioarele desfăcute. *Dă-mi voie să te văd*, îmi zisese. *Du-mă la dans mai întâi*, replicasem eu. I-am auzit respirația accelerându-i-se când a spus: *Te duc unde vrei tu, dar vreau să te văd chiar acum*.

Cannie?

Mi-am strâns pleoapele. Eram în apartamentul lui Peter. Aveam douăzeci și opt de ani, trecuseră trei luni de când născusem și eram pe jumătate înnebunită de furie și de dorință. El era pe canapea, iar eu stăteam deasupra lui, cu degetele mari înfipite în talia blugilor. Încă mai aveam sutienul, dar era desfăcut la spate. Eram ciufulită, aveam buzele umflate și întredeschise. Peter mă privea de parcă eram cea mai frumoasă femeie pe care-o văzuse vreodată. Dacă mă străduiam, dacă blocam orice altceva, puteam să simt felul în care temperatura se schimba în timp ce mă aplecam către pieptul lui gol. Vedeam o urmă de ruj pe umăr. Dacă voiam, puteam să mă întorc înapoi în timp, în apartamentul acela, și să rămân acolo cît era nevoie. Puteam să rămân acolo definitiv, să nu mă mai întorc nicicînd.

Ridică-te, femeie-vînător.

Am deschis ochii. Eram pe nisipurile albe ca laptele ale cîmpiei din Said'dath Kahr. Un vînt fierbinte îmi sufla părul în față. M-am ridicat în capul oaselor, clipind și îndepărtînd firele de nisip din palme. Lyla Dare stătea aplecată deasupra mea, cu spatele la o vatră stinsă, din care fumul se înălța involburîndu-se către cerul tot mai întunecat.

— Deci ai venit, îmi zise ea.

Am privit în jur, la deșertul Lylei, cu nisipurile sale albe ca oasele uscate, lucind în lumina lunilor

îngemănate. Iată și peșterile, și oaza, întocmai cum mi le imaginasem în răstimpul acesta de zece ani. Toate erau cum le lăsasem. O mie de stele, vîrfuri de ac luminînd în întuneric, se roteau pe cer. Lyla se așeză pe pămînt, lîngă mine, răsucindu-și părul într-un nod pe ceafă.

— O să rămîi? mă întrebă.

Era o idee: să locuiesc aici pentru totdeauna, să o însoțesc pe Lyla în aventurile din cosmos, să-i bat măr pe ticăloși și să primesc înjurături și să nu mă mai întorc acasă niciodată.

Lyla îmi zîmbi, dar numai pe jumătate și cam strîmb, și scoase un burduf din care turnă vin în două cupe de aur frumos împodobite. Le-am recunoscut: erau de la ceremonia mea de *bat mitzvah*. Mi le dăruise organizația de femei a congregației noastre, ca să le folosesc cînd voi fi la casa mea, celebrînd Sabatul, aprinzînd lumînări și turnînd vin în cupe. Dacă o ridicam pe vreuna și-mi plimbam degetul pe dedesubt, dădeam de numele meu gravat în metal.

— Bea cu mine, mă îndemnă Lyla.

Am ezitat. Știam că, dacă aș fi băut ce-mi oferea, aș fi rămas acolo pe vecie. Era varianta născocită de mintea mea pentru semințele de rodie ale Persefonei, pentru blestemul care bîntuie orice final fericit, orice clipă de farmec. Aș fi putut să rămîn pe acest tărîm, dar nu mi-aș mai fi revăzut fiica niciodată.

Lyla îmi întinse cupa, cu ochii precum două umbre întunecate în noapte și chipul împietrit.

— Nu poți să înțelegi, am zis.

Ea înclină puțin capul.

— El m-a salvat, am continuat, cu o voce șoptită și gîtuită. M-a salvat.

— Ne salvăm numai pe noi înșine, zise Lyla. Știi cum anume, așa-i?

Ținea cupa cu o mînă sigură.

— Nu e cinstit, am zis.

— Nu, nu este, mă aprobă ea.

Am privit-o vărsînd licoarea pe nisip, care-o absorbi de îndată, ștergînd orice urmă.

Mi-am apăsât mîinile pe pleoape și, cînd le-am dat la o parte, Lyla se aplecă și mai aproape de mine. Îi simțeam buzele mișcîndu-se repede pe fruntea mea.

— Atunci, te eliberez, îmi șopti.

Îmi sărută fruntea cu o gingășie pe care nici n-o bănuisem, despre care nu scrisesem niciodată. Cînd vorbi din nou, am auzit glasul luptătoarei, care pînă atunci nu răsunase decît în mintea mea, răzbătînd dinspre cîmpiile pustii și din străfunduri de temniță: „Acum, trezește-te!”.

— Trezește-te, mă îndemnă altă voce. Mamă, trebuie neapărat să te trezești!

Am deschis ochii în lumea mea, în patul meu. Joy stătea aplecată deasupra mea, cu ochii înroșiți și umflați, palidă la față. Purta rochia de la Ziua Clasei, încă desfăcută, iar în mînă ținea doi pantofi desperecheați.

— Mamă? aproape că țipă ea. Nu-mi merge fermoarul de la rochie și nu-mi găsesc pantofii.

— OK.

Am dat deoparte pătura și m-am ridicat. Îmi simțeam capul greu, iar gura-mi era atît de uscată, de parcă petrecusem întreaga noapte în deșert. De unde să încep?

— Ce zi e azi?

Joy se holbă la mine, părînd cuprinsă de panică.

— Marți, îmi zise. Înurmîntarea tatei e peste două ore. Bunica Ann, mătușa Elle și tanti Samantha au sosit deja. Trebuie să te trezești!

— M-am trezit, am zis ușor morocănoasă și-am bătut patul lîngă mine. Vino aici.

Joy făcu ochii mari.

— Doar un minut, am îndemnat-o eu. Când erai mică, îți plăcea foarte mult să vii aici. Te așezai pe marginea patului și întrebai...

— ...sînt invitată? mă completă ea.

Dar îi dispăruse din glas orice urmă din exasperarea atît de familiară de odinioară. Dădu drumul pantofilor pe podea și se urcă pe pat lîngă mine, lăsîndu-mă s-o iau în brațe.

— Vezi, nu-i chiar așa de rău, i-am murmurat în părul ud.

Cînd mi-am ridicat ochii, soră-mea stătea în prag.

— Te-ai trezit?

— Evident.

Traversă camera, își azvîrli pantofii și se urcă în pat, pe partea cealaltă.

— Mișto, zise, sucindu-se înainte și-napoi. Asta e o față de pernă?

— Cred că da.

— Pot s-o iau eu?

— Poți s-o iei tu? am repetat.

— Mă rog, bănuiesc c-o să vrei una nouă. Știi tu, amintirile.

— Nu, Elle, am zis cu o răbdare exagerată. Nu-ți dau patul.

— Vrea amintirile, zise Joy.

Glasul îi era înăbușit de pernă. Perna lui Peter.

— Cine vrea ce?

Asta era maică-mea, stînd în ușă, cu Samantha uitîndu-i-se peste umăr.

— Fiică-ta atentează deja la bunurile mele pămîntești, i-am răspuns.

Elle se ridică jignită, gata să se apere.

— Am citit că, după o căsnicie îndelungată, soțul sau soția care supraviețuiește moare la cîteva zile după înmormîntare. Știi tu, de durere. Nu vreau decît să spun că dacă încă nu ți-ai făcut planuri...

— N-o să moară, zise Joy.

Mi s-a părut că e ceva ciudat cu fața mea. Mi-a trebuit un minut să realizez că tocmai zîmbisem. Numai pentru o clipă, dar era un început.

— Asta nu se întîmplă de obicei cu oamenii în vîrstă?

— După cum ziceam! exclamă soră-mea, făcînd o mutră exasperată către mine.

— Nu-s chiar așa de bătrînă și nu-ți dau patul.

— Bine. Mie mi-a plăcut întotdeauna. Trage-te mai încolo, îi zise mama soră-mii și se cățăără și ea la bord, dîndu-le la o parte pe Joy și Elle, care tresăriră îngrozite.

— Bleah! Nu mă atinge! Știi că nu pot să sufăr! se plînze Elle.

— Păi, s-a mai aglomerat pe-aici.

— Doamnelor, ne întrerupse Samantha.

M-am uitat nerăbdătoare la ea. Sam oftă, ridică din umeri și își cocoță un șold pe marginea patului – un gest, în cel mai fericit caz, simbolic, dar pentru care i-am fost recunoscătoare.

— OK, am zis, coborîndu-mi picioarele pe podea.

O clipă, mi-am imaginat nisipurile unui deșert extraterestru, scurgîndu-mi-se printre degete și căzînd pe dușumea. *Philadelphia*, mi-am zis pe un ton sever. *Marți. În mormîntarea lui Peter într-o oră și jumătate.* M-am întors către Joy.

— Cred că ai putea să te îmbraci cu o fustă gri și o bluză drăguță. Și e OK să-ți pui sandalele. Sînt în dulapul de jos.

Mi-am tîrît picioarele desculțe pe podea. *Un pas. Doi pași. OK. Respiră.* O să mă spăl pe dinți, o să-mi perii părul, o să-mi caut costumul negru de la *Today Show*, cel despre care Joy spusese că ar merge de minune la o înmormîntare. O să ne îmbrăcăm amîndouă și-o să ieșim pe ușă, chiar dacă fiecă mișcare îmi părea o

strădanie imensă, chiar dacă nu-mi doream decît să mă refugiez în pat și să hohotesc în pernă. O să trec prin asta acum, și mîine, și-n toate zilele ce vor urma, zile ce se vor aduna la nesfîrșit, pustii fără Peter, pentru că nu-mi permiteam luxul de-a o lua razna sau de a mă refugia permanent într-un deșert imaginar. Cînd ai un copil, nu poți face asta. Mi-am trecut degetele prin părul încîlcit. *Of, Peter*, mi-am spus în gînd.

— Hai, puiule, i-am zis lui Joy. Să mergem.

Firma de pompe funebre Goldstein, de pe North Broad Street, era plină pînă la refuz cu prietenii noștri și colegii lui Peter, cu membrii familiei mele și cu cei care mai rămăseseră dintr-a lui. Am văzut-o pe Dolores plîngînd într-un mănunchi de șervețele și pe doctorul Gerlach, șeful departamentului unde lucrase Peter, care-mi strînse umerii într-o semiîmbrățișare și-mi spuse că era o pierdere îngrozitoare pentru spital, pentru întregul oraș și pentru noi toți.

Două rînduri erau ocupate de grăsuțele sale paciente, inclusiv doamna Lefferts și fiica ei. Pe trei rînduri din spate se înghesuiau colegii de clasă ai lui Joy. Băieții nu păreau să se simtă în largul lor, în cămășile cu butoni la guler și cravatele pe care cu siguranță le cumpăraseră pentru ceremoniile de *bar* și *bat mitzvah* ale colegilor și colegelor de clasă; fetele, în fuste și pantofi cu toc, se uitau cu ochii mari și șopoteau în vreme ce Maxi, purtînd o pălărie neagră cu boruri largi, traversă culoarul dintre scaune și veni să se așeze lîngă mine.

— Aici, îmi murmură Elle în ureche. În față.

Se îmbrăcase cu o rochie neagră și strîmtă, dar nu indecent de scurtă sau cu un decolteu prea adînc. Se încălțase cu pantofi cu vîrfurile închise și un toc rezonabil, și, din pricina plînsului, i se

dusese tot rimelul. Venise și Josh, palid și sobru, îmbrăcat într-un costum cenușiu. Mama purta o rochie largă din bumbac și o ținea strâns de mână pe Mona. Joy stătea lângă ea, iar eu m-am așezat lângă Joy. Samantha se strecură alături, îmi strânse mâna și își șterse ochii.

Am bătut-o ușor pe umeri, privind de jur împrejur.

— Tipul tău a venit? am întrebat-o șoptit.

— E în spate, răspunse Sam, trăgându-și nasul.

— Grozav loc pentru o primă întâlnire, am remarcat.

Mi-am lungit gâtul, uitându-mă după el. În fine, l-am zărit: un bărbat în costum bleumarin, cu păr blond-roșcat și-o *yarmulka* prinsă cu agrafă.

Cred că s-au spus rugăciuni, deși nu-mi amintesc să le fi auzit. Sînt sigură că cineva a rostit un elogiu, dar nici pe asta nu mi-l amintesc. Însă îmi aduc aminte că, pe la jumătatea rugăciunii celor îndoliați, mi-am imaginat că cineva găsise BlackBerry-ul meu cu instrucțiunile pentru moartea lui Peter și că, odată ajunși la cimitir, vom descoperi un rug funerar în flăcări și pe cineva cîntînd *Many Rivers to Cross*. Am luat-o de mână pe Joy și-am împărțit șervețele tuturor celor de pe rînd. Eu n-am plîns deloc.

Apoi m-am urcat împreună cu Joy, mama și Elle într-o mașină închiriată (habar n-aveam de către cine și cînd) și-am demarat.

— Știți, el nu voia asta, am remarcat în timp ce coboram din mașină, fără să mă adresez cuiva anume. Dorința lui era să fie expus cu onoruri la Apollo, am adăugat, fredonînd cîteva măsuri din *Many Rivers to Cross*.

Joy se holbă la mine.

— Poftim?

— Las-o baltă, era doar o glumă de-a noastră, i-am zis. O prostie.

Pe fereastră se vedeau frunzele copacilor strălucind puternic pe fundalul cerului de-un albastru perfect. Mașinile treceau în viteză pe autostradă, ducându-și proprietarii unde aveau treabă: la școală, la magazine, la farmacie, la poștă. În interiorul lor, oamenii își vedeau de-ale lor, cîntînd vreo melodie de la radio și bucurîndu-se de razele soarelui, de parcă lumea nu s-ar fi despicat, de curînd, în două, revărsîndu-și tot amarul.

— Era înainte să te naști tu.

Rabinul Grussgott stătea la capătul unui drep-tunghi săpat în pămînt și intona rugăciunea pentru morți. Sicriul fu coborît, scîrțîind, în groapă, susținut de fișii de pînză. Apoi, într-un ritual pe care mi-l aminteam de la înmormîntarea tatălui lui Bruce și pe care nu-l mai văzusem de-atunci, rabinul îmi întinse o lopată.

Vai de mine, nici gînd.

— Nu pot, am zis cu voce tare, dîndu-i-o înapoi.

— Nu-i nimic, zise încet.

Rămăsese ținînd-o în mînă. Nu era decît o unealtă de grădinărit ca oricare alta, cu o coadă din lemn uzată și o lamă pătată de rugină. Grussgott se uita la noi. Mama scoase un geamăt din gît și se trase înapoi. Elle apucă lopata și-mi adresă o întrebare din priviri. Am ridicat din umeri. Joy făcu un pas înainte și luă unealta de la mătușa ei.

— Te voi iubi mereu, tăticule, zise ea, luînd o lopată de pămînt din grămada de lîngă mormîntul lui Peter și presărînd-o pe capacul sicriului.

Bucătăria și sufrageria erau pline de flori și pe fiecare blat din bucătărie fuseseră așezate tăvi de la Famous Fourth Street Deli, unde eu, Elle și Sam mîncaserăm de atîtea ori.

— „Deli“ egal „deces“, i-am zis lui Sam.

Am mototolit învelitoarea de plastic pe care-o desfăcusem de pe un platou cu fursecuri și-am azvîrlit-o în coșul de gunoi.

— Vrei, te rog, să stai jos? mă rugă Samantha pentru, cred, a mia oară de cînd ne întorseserăm de la cimitir. Este *shiva*¹ în care șezi pe scaun, nu *shiva* în care alergi prin bucătărie.

— Vreau să-mi fac de lucru, i-am zis. Mă ajută.

De fapt, nu era adevărat. Nu mă ajuta deloc. Eram amorțită de parcă fusesem bandajată din cap pînă-n picioare cu zece straturi de tifon, dar, cumva, izbuteam să funcționez în continuare, să găsesc cești de plastic, să mai scot niște hîrtie igienică pentru toalete și frapiera cu monogramă, cadou de nuntă de la una dintre mătuși. De cîte ori mă întorceam, mă gîndeam că o să-l văd întrînd pe ușa, așezîndu-se pe canapea cu o pagină de cuvinte încrucișate în mînă și cu picioarele sale lungi întinse în față, și tot de atîtea ori aveam impresia că mă izbea ceva greu în moalele capului. *Of*, îmi spuneam în gînd, în vreme ce imaginea dispărea. *Of, Peter.*

M-am forțat să mă îndrept către chiuvetă și să încep să așez vasele în mașină, cu toate că Sam și mama încercau să mă alunge de-acolo.

— Asta cum s-a întîmplat? Credeți că industria mîncărurilor chinezești e sucărită? Sau ăia care fac pui prăjit? Cum de puiul prăjit n-a fost declarat mîncare de doliu pentru evreii din întreaga lume?

— Putem să-ți aducem friptură de pui, spuse Sam. Îți aducem orice dorești.

— Îți amintești petrecerea de dinainte să mă mărit?

Pentru că mă pregăteam de-o nuntă cu un dietetician (*Specialist în medicina de prevenire a obezității, te rog!* l-am auzit pe Peter zicînd, în

---

1. Perioada de doliu, care durează șapte zile.

minate), ne-am hotărît ca, în loc de-o petrecere prin care să-mi iau adio de la viața destrăbălată și care includea o vizită la spectacolul unei versiuni locale a trupei Chippendale, să organizăm o petrecere de Adio Mîncărurilor Grase, care, după cum îmi anunșasem cu tristețe prietenele, nu-mi vor mai pîngări în veci bufetul. Eram vreo șase. Ne-am pus la Țol festiv și-am pornit într-un periplu al restaurantelor, mîncînd crochete de *mozzarella*, biscuiți cu miere, macaroane cu brînză, cartofi prăjiți de la McDonald's, friptură de pui și înghețată. Apoi îmi amintesc că ne-am dus totuși la spectacolul de strip-tease. Mă întorsesem acasă la două dimineța, duhnind a grăsime, tequila și frișcă (cu ultimul miros mă pricopsisem la clubul de strip-tease), cu pantofii în mînă și un colier din prezervative în jurul gîtului, jurîndu-mi în sinea mea că, pînă la cununie, nu voi mai mîncea decît salate și cereale integrale.

Sper că a meritat, îmi strigase Peter din pat, iar eu mă strecurasem, chicotind, lîngă el, complet îmbrăcată, dar fără pantofi. Îmi zisese că miros ca o gogoasă italienească. *Știi bine că asta te excită*, îi răspunsesem eu.

— Știți care e morala aici? am întrebat.

Eram în bucătărie. Mi se părea de necrezut. Uite masa unde-am mîncat de mii de ori, unde-am jucat domino ore întregi cînd Joy era micuță și Scrabble cînd mai crescuse (deși eu ar fi trebuit să fiu campioana familiei, Peter izbutea de obicei să „împuște“ o victorie la mustață, adjudecată grație vreunui termen medical obscur care suna întotdeauna a cuvînt inventat). Uite și aragazul, unde Peter gătea pui *cacciatore*. Era așa de gustos, că nu mă plîngeam niciodată din pricină că murdărea toate oalele, pe care ajungeam să le spăl eu. În frigider încă mai aveam vreo șase cutii de

Yuengling, laptele degresat pe care și-l turna peste fulgii de ovăz. Pe ușă era un magnet, sub care era prinsă o poză de-a noastră pe treptele muzeului.

— Morala este : mănîncă ce-ți pofteste inima, pentru că nu contează. O să crăpi oricum.

— Ei, haide.

Sam mă prinse scurt de umeri, apoi mă îndreptă către cămară.

— Nu vorbi așa. Mai avem nevoie de niște șervețele. Spune-mi numai unde sînt.

— Șervețele. Da.

La brîu îmi legasem șorțul de bumbac pe care-l cumpărasem ca să-l impresionez pe Remy Heymsfeld, de la Open Hearts. Mi-am zis că trebuia să-l sun curînd, și pe el, dar și pe Betsy, să le spun ce se întîmplase și să văd ce se putea face. Pe frigider era un carnețel cu magnet, pe care-am mîzgălit „ANULEAZĂ COPIL“, înainte să scotocesc prin sertare. Singurele șervețele pe care le-am găsit erau cele rămase de la grătarul de 4 iulie. Probabil că dungile roșii, albe și albastre vor conferi evenimentului o aură patriotică total nepotrivită. *Ei, asta e*, mi-am zis și le-am pus teanc lîngă platourile de pe masă. M-am uitat la ceas, întrebîndu-mă dacă mai era mult pînă mă puteam întoarce în pat.

— Cum poate lumea să mănînce ? întrebă Joy pe un ton ferm, cu mîinile proptite în șolduri și holbîndu-se la festin : carne de vită la conservă și pastramă, curcan, ton și salată de ou, pește afumat, șvaițer, cremă de brînză și pîine de secară, covrigi, budincă de tăiței cu stafide pe deasupra, platouri întregi cu tarte pudrate cu zahăr și biscuiți cu ciocolată. Cum de le e foame ?

— Viața merge înainte, i-am răspuns eu.

Era cel mai oribil clișeu, dar cred că și cel mai adevărat.

Joy se strîmbă disprețuitor, folosind tehnica pe care-o perfecționase în ultimele nouă luni. Șuvițele cîrlionțate îi încadrau chipul.

— Ei bine, eu cred că e dezgustător.

Își șterse ochii umflați de plîns și ieși pe ușa din spate.

Sună cineva la ușă.

— Răspund eu, zise Sam, ștergîndu-se pe un șervet de bucătărie îndesat la brîu. Peste un minut, reveni însoțită de o fetiță și de mama acesteia. Fetița mi se prezintă drept Cara.

— De la Casa Ronald McDonald, spuse mama ei. Ar vrea s-o salute pe Joy.

— Sigur, scumpo, am zis și-am condus-o în grădină, unde stăteau Joy și prietenii ei.

Tipul lui Sam le arăta trucuri cu cărți de joc, iar ei goleau cu hărnicie și îndemînare platourile cu mîncare și tăvile de prăjituri.

Joy își ridică privirea și zise :

— Salut, Cara.

— Mama a citit în ziar despre tatăl tău. Te superi că am venit? întrebă ea.

— Nu, sigur că nu.

Mi s-a umplut inima cînd am văzut cum Joy i-a tras un scaun și le-a prezentat-o gemenilor, întrebînd de soarta unui anume Harry.

— Acum i-a crescut părul, răspunse fetița și zîmbi.

— Asta-i bine, zise fiică-mea, zîmbind la rîndul său.

Astăzi a devenit o femeie adevărată, mi-am spus în gînd și m-am întors, ca să nu mă vadă Joy plîngînd.

Maxi îmi întinse o batistă, un pătrat din bumbac proaspăt călcat și cu monogramă. Mi-am șters fața, apoi mi-am netezit șorțul. Prin ferestrele de lîngă ușă, am văzut o mașină de familie parcată lîngă bordură și cu semnalizatoarele

aprinse și pe Bruce Guberman, în toată splendoarea celor 1,80 ai săi, stînd lîngă portiera din dreptul scaunului șoferului.

— O, Doamne, am murmurat. Guberman.

— El e? îmi șopti Maxi, uitîndu-se atent la mașină.

Îi făcu semn Samanthei să vină și ea la fereastră. Sam privi scena cu ochii mișiți.

— Vrei să-i spun să plece? mă întrebă ea plină de speranță.

— Nu, am răspuns.

Apoi, îmi trecu prin cap un gînd oribil.

— Nu cumva crede că o să fac sex cu el de cîte ori moare cineva? nu m-am putut abține să nu întreb cu voce tare și-am izbucnit în rîs.

Portiera din dreptul pasagerului se deschise larg și Emily, drăgălașă ca o păpușă, se dădu jos, apoi deschise portiera din spate și îl extrase din mașină pe unul dintre băieții ei. Ungھیile mi se înfipseră în carnea palmei.

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta, îmi ceru Samantha, pășind înainte.

— Nu. Nu, e-n regulă, i-am zis. Au venit s-o vadă pe Joy. E OK.

Am rămas locului și m-am uitat cum Bruce o apucă pe nevastă-sa de braț și-o îndreaptă (sau poate că „a tîrî“ ar descrie mai bine acțiunea, dar e posibil să fi fost numai în închipuirea mea) spre treptele din fața casei.

— Cannie, spuse el.

— Bruce, am răspuns.

— Condoleanțe.

— Condoleanțe, am repetat ca un papagal.

Emily se desprinsese de lîngă Bruce.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care-ai suferit-o, zise ea încet. Băieți, spuse și se aplecă spre ei (micuță cum era, nu era nevoie să se străduiască prea mult).

Cel mai mare dintre fii puse jocul video în buzunar, iar cel mai mic, care semăna cu Bruce bucatăcă ruptă, se uită în sus la mine și zise :

— Îmi pare rău.

Doi băieți. Doi băieți perfecți. Of, Peter. Mi se puse din nou un nod în gât, dar am izbutit să îngaim :

— Joy e în grădină.

Mi-am șters ochii și m-am tras din drum, să le fac loc.

Peste trei zile, m-am forțat să ascult cele patruzeci și șapte de mesaje de pe robotul telefonic. M-am așezat în camera de zi, cu un pahar de vin în mână, îmbrăcată în niște pantaloni de pijama de-ai lui Peter și cu prosopul lui de baie în jurul mijlocului, și-am dat drumul șuvoiului de cuvinte : *Ne-a părut atât de rău să aflăm că... un șoc îngrozitor... dacă te putem ajuta cu ceva.* Mi-am șters ochii. Zilele erau mai ușor de suportat, dar nopțile erau îngrozitoare. Îl vedeam tot timpul. Asta era problema. Îl vedeam ieșind de la duș, cu un prosop în jurul șoldurilor ; urcînd scările cu un ziar împăturit în trei în mână ; culegînd o roșie încălzită la soare de pe vrejul din grădină, tăind-o apoi în două, punînd sare și dîndu-mi o jumătate ; stînd în fața frigiderului, cu ușa deschisă, de parcă spera să schimbe conținutul acestuia doar uitîndu-se înăuntru timp îndelungat. *Să nu te prind că-mi pui untul înapoi în frigider, îi ziceam cînd trecea pe lîngă mine, căci îl văzusem aruncînd ocheade untului pe care-l țineam pe masă, iar el spunea : Dacă vrei ca întreaga familie să moară de botulism, presupun că ar trebui să-ți dau ascultare.*

Întoarce-te, încercam să-i spun. Nu mă părăsi. N-o părăsi pe Joy. Întoarce-te la noi. Vino acasă. Uneori, îmi spunea un cuvînt, două. Apoi dispărea.

Dacă aveți nevoie de ceva... Dacă vă putem ajuta...

Am scris nume și adrese, folosind unul din pixurile cu Universitatea din Philadelphia ale lui Peter. Scrisul de pe pagină nici măcar nu-mi părea familiar. Parcă îmi furase un necunoscut mîinile.

Al patruzeci și doilea apel era de la o femeie cu o voce înaltă și dulce, care suna ca și cînd ar fi fost puțin beată.

— „Salut, oameni buni!” zise.

Nu s-a prins, m-am gîndit. Nici ea, nici cel de la mesajul al douăzeci și doilea (un tip care încerca să-i vîndă lui „Peter Krushel... Krushla... ăăă, stăpînului casei” un abonament la *Examiner*) și nici cine lăsase mesajul cu numărul treizeci (o voce computerizată, care întreba dacă doream să ne schimbăm asigurarea pentru mașină).

— „Sînt Betsy!”

Betsy, am rostit eu în șoaptă. Mi-a luat cam un minut să-mi amintesc cine era Betsy, iar cînd mi-am adus aminte, am gemut tare.

— „Uitați”, zicea mai departe, „știu că n-ar trebui să vă spun și nici nu e ceva oficial pînă nu vă confirmă doctorul, dar...”

Se opri puțin. Mi-am ținut răsufierea, strîngînd în mîini pixul și carnetul, zicîndu-mi *O, da !*, dar și *O, nu*. Peter ședea la biroul meu, zîmbind. „Stai”, i-am șoptit în timp ce se întorcea spre fereastră. „Te rog, așteaptă...”

— „Mămico, tăticule, felicitări!” strigă Betsy.

Treizeci și opt

— Nu merge întotdeauna de la prima încercare, zise mama.

I-am aruncat o privire care voia să-i transmită că se purta ridicol.

— O femeie a fost inseminată cu un ovul fertilizat și acum te miri că e însărcinată? N-ai făcut ore de educație sanitară la școală?

— Păi, dacă pui problema așa, murmură ea și-și trecu mâinile prin păr.

Era îmbrăcată cu hainele ei — în fiecare dimineață făcea mare caz din a se îmbrăca —, dar, de câte ori eram în casă, punea halatul flaușat al tatei peste ținuta pe care-o alesese în ziua respectivă. De câte ori o vedeam mergînd dezordonat pe hol, cu mâinile în buzunare și cu tivul tîrîndu-i-se pe jos, îmi venea să plîng.

— Ne pregătiserăm pentru trei încercări și apoi, dacă nu funcționa...

Vocea i se stinse. Pe aragaz șuiera un ceainic pus la fiert. Mama nu-l luă în seamă, așa că, după un minut, m-am ridicat și-am turnat apa clocotită în cană și i-am adus-o, dimpreună cu zaharnița și o căniță cu lapte. Aproape că rămăseserăm fără lapte. Am scris „Lapte“ în carnețelul de pe frigider. Cuvintele „Biscuiți sărați“ și „Șampon“, scrise de mîna tatei, erau încă acolo. M-am întrebat dacă vom lăsa pagina acolo pentru totdeauna sau dacă, întorcîndu-mă într-o zi de la școală, voi observa că a dispărut.

Mi-am turnat suc și m-am așezat în fața maică-mii. Îmi prinsesem părul, încă umed, în coadă de cal; aparatele auditive erau la locul lor, în urechi. Acum le port tot timpul. Nu vreau să-mi scape nimic.

— Deci ce-o să facem? Dacă nu mai vrem copilul, o să-l păstreze Betsy?

— Eu nu... Adică nu putem... Ei bine, e un copil, zise mama, de parcă asta era o mare noutate. Nu e o rochie. Nu poți să-l returnezi așa, pur și simplu.

Am dat din cap și am sorbit din suc, privind-o atent.

— Dar trebuie să fim foarte sigure, spuse. E un lucru foarte important. Un copil. Trebuie să fim sigure. E o hotărîre definitivă, pentru totdeauna, înțelegeți?

— Pentru totdeauna, am repetat.

Firul de abur se înalță, răsucindu-se, spre fața ei, iar ea își șterse fruntea cu latul palmei. Sub ochi îi apăruseră semilune purpurii, iar la colțuri, riduri pe care nu le mai văzusem înainte.

Am privit-o o clipă, așteptînd să mai spună ceva. Văzînd că nu scoate nici un cuvînt, am trecut la o pagină nouă din lista de cumpărături, pe care am scris: „Biberoane. Bavețele. Leagăn“.

— Mai avem leagănul meu vechi?

— Ce? Ah, da, confirmă ea, dînd absentă din cap. În pivniță. Am păstrat...

Se uită fix peste capul meu.

— Am păstrat tot. Nu știu de ce. Așa, pur și simplu.

Adu-o cu picioarele pe pămînt, mi-am zis în gînd.

— E cel mai sigur model?

— Cel mai sigur? întrebă ea clipind. O să verific.

— Ba eu o să verific, am spus și mi-am notat: „Verifică nivelul de siguranță al leagănului.

Cărucior. Scaun pentru mașină. Scutece. Balansoar“.

— Hei, mamă, cum se cheamă hamurile alea în care își poartă femeile copiii?

Mama se gîndi o clipă.

— Hamuri, îmi răspunse și adăugă: Cred că ar trebui să-mi iau o slujbă.

Am trecut și „Slujbă“ pe listă, apoi m-am uitat la ea.

— Avem nevoie de bani?

— Ne descurcăm. Dar trebuie să am o ocupație. Taică-tău credea că...

Duse cana la buze, dar o puse la loc pe masă, fără să bea.

— Nu știu. Poate o să încerc să scriu ceva nou.

— Trebuie să ai grijă de copil, i-am atras eu atenția.

— În timpul liber, zise. În timpul liber, aș putea să scriu.

M-am întrebat dacă nu cumva mințea în privința banilor, dacă nu vom fi obligate să vindem casa, iar eu să mă retrag de la Philadelphia Academy.

— Pot să am eu grijă de copil, după ce termin orele. Atunci ai avea timp să lucrezi.

— Poate, repetă mama, dînd din cap.

„Pijamale. Cărți. DVD-uri educaționale“, am mai adăugat. Probabil că voi primi niște bani de *bat mitzvah*, din care-aș putea să mai cumpăr cîte ceva pentru copil.

— O să ne descurcăm, i-am zis.

Mama îmi zîmbi palid, după care suflă în cana cu ceai și luă o înghițitură, uitîndu-se lung pe fereastră. Frunzele din fața geamului nostru erau încă verzi. Curînd, se vor face roșii și aurii, căzînd alene pe trotuar, sub cerul albastru al toamnei. Oamenii vor așeza dovrele pe verandă, apoi coroane la uși, iar în pragul lunii mai, copacii vor

înmuguri din nou, iar crengile vor fi încărcate de flori mari și strălucitoare de cireș și de sînger. Încercam să-mi imaginez cum eu și cu mama plimbam un cărucior pe trotuar, unul din acelea moderne, cu roți mari de cauciuc și cu acoperiș din pînză tare, dar mintea îmi zbura mereu la tata, mergînd cu mine la Rita's, să luăm niște înghețată de fructe, sau la TLA, să închiriem o casetă, și îi simțeam brațul cald susținîndu-l pe al meu. Iarna, mergeam în parcul Fairmount, cu sania maică-mii din copilărie. Mă trăgea pînă pe culmea celui mai abrupt derdeluș, apoi alerga jos ca să mă aștepte, ghemuindu-se în zăpadă și întinzînd brațele. *Să nu-ți fie teamă*, îmi zicea. Îmi înfundam călcîiele în zăpadă, stînd o clipă în echilibru, apoi mă înclinam înainte și dădeam drumul saniei peste buza dealului, știind că tata o să mă prindă. Mă prindea întotdeauna. Din gît mi se urca un suspin, care încerca să-și croiască drum la suprafață, dar mi-am strîns buzele și l-am înăbușit. Am scris pe listă: „Costum de iarnă. Căciulă. Fular. Mănuși“.

Treizeci și nouă

Am ținut *shiva* o săptămână, după care am aruncat toate tăvile cu aperitive, am descoperit oglinzile și-am luat-o pe Joy la cumpărături pentru tabăra de vară. Am plîns după ce autocarul o porni în direcția munților Pocono, cu fiica mea la bord, dar am plîns în mașină, cu geamurile ridicate și radioul pornit, spunîndu-mi că va fi bine, că femeile supraviețuiesc unor lucruri și mai rele, război, foamete ori boli îngrozitoare, că o să trec cu bine de cele două săptămîni de singurătate. În prima zi de luni de după Ziua Muncii, am condus-o pe Joy la școală, așa cum făcusem de atîtea ori.

— Dacă vrei să vii acasă, sună-mă, i-am spus în vreme ce trăgeam dubița lîngă trotuar.

— O să mă descurc, mă asigură ea.

Am mers împreună la slujbele de Rosh Hashanah și de Yom Kippur, stînd una lîngă alta în Sinagoga Centrului Municipal și intonînd cuvintele din *Ashamnu*, pomelnicul păcatelor.

Ashamnu, am spus, adică „Am păcătuit”. *Bagadnu*, adică „Am trădat”. Împreună cu restul congregației, ne-am încleștat pumnii și ne-am lovit simbolic piepturile, la fiecare cuvînt. *Gazalnu* – „Am furat”. *Dibarnu Dofi* – „Am mințit”.

Peter, am rostit în gînd, ținîndu-mă zdravăn cu mîna liberă de spătarul scaunului din față, amețită de postul negru de peste zi, amețită de

durere. Ce făcuse el, oare? Ce furase? Pe cine trădase? De ce-l luase Dumnezeu chiar înainte s-o poată vedea pe Joy de *bat mitzvah*, ca să nu mai spun de copilul nostru biologic? M-am uitat către altar, către Tore și către rabinul Grussgott, îmbrăcat în alb. Nu sosi nici un răspuns; se auzeau doar străvechile cuvinte ale rugăciunii, melodia într-o gamă minoră, sunetele a sute de pumni izbind în sute de piepturi, în timp ce ne rugam să fim scriși în Cartea Vieții încă un an. Te rugăm, Doamne.

Ni'atznu – „Am fost disprețuitori“. Ei bine, numai Dumnezeu știa că, în cazul meu, asta era adevărat. Poate că era numai vina mea. *Saranu* – „Am nesocotit poruncile“. Poate că Peter avusese dreptate. Fugisem de misiunea mea divină. Eu trebuia să... Ce spusese? *Să scriu o poveste reală*. Și nu făcusem asta. O sensibilitate prea mare și frica mă împiedicaseră pînă și să-mi semnez cărțile cu numele meu adevărat.

Ta'inu – „Am rătăcit calea“. *Ti'tanu* – „Am înșelat pe alții“. *Sarnu* – „Mi-am întors fața de la Tine“.

— Iartă-ne, îndură-te de noi și dă-ne o cale de ispășire, zise Joy de lîngă mine.

Mi-am plecat capul și m-am rugat.

Am întrerupt postul acasă la Samantha și, odată ce-am dat gata covrigii și clătitele, ea se oferi să vină și să petreacă noaptea la noi, dar i-am zis că ne descurcăm singure. După ce-am ajuns acasă și Joy a adormit, am căutat prin dulap și am scos cravatele lui Peter, înșirîndu-le pe pat. Îi dădusem lui Josh cîteva dintre cele mai frumoase și le păstrasem pe cele care-mi plăceau cel mai mult – cea portocalie cu auriu, cu broscuțe, pe care i-o luasem de ziua lui, și cea crem cu auriu, pe care o purtase la nunta noastră. Poate c-o să le cos pe o pătură, într-o zi,

sau voi face din ele o căptușeală pentru o gentuță pe care Joy s-o poarte la nunta ei. Trimiseseam deja costumele la Goodwill, împreună cu paltoanele de lână, dar păstrasem cîteva obiecte: hanoracul pe care-l purta în weekenduri și cana pe care i-o făcuse Joy la grădiniță, cu inscripția „CEL MAI BUN TĂTIC DIN LUME“, în care ținea bonurile de la curățătorie, bilete de cinema rupte și mărunțișul.

M-am așezat turcește și m-am sprijinit de spătarul patului, în dormitorul mare și gol care, de acum înainte, avea să-mi pară întotdeauna mare și gol. Am strîns cravatele ghem și le-am pus într-o pungă de hîrtie. Apoi am coborît din pat și m-am dus la biroul din lemn sculptat, de lîngă perete. Peter îl folosea ca să lucreze și ca să plătească facturile. Eu nu scrisesem nici un singur cuvînt așezată la el; nu semnasem nici măcar o filă de cec. *Știi cum anume*, îmi spusese Lyla, dar, în clipa aceea, în întuneric, stînd lîngă patul gol și contemplînd lungii ani de singurătate ce mă așteptau, nu mai eram așa de sigură.

Bine, mi-am zis. Poți să faci asta. Am aprins lumina, am legat cordonul halatului de baie și am scos un carnet și-un pix. Era povestea mea. Tot ce trebuia să fac – tot ce puteam să fac – era s-o istorisesc. *A fost odată ca niciodată*, am scris doar așa, de încălzire, dar apoi lumea a dispărut treptat, iar eu am rămas aplecată peste birou, în insula de lumină a lămpii, reluînd de unde mă oprisem.

Patruzeci

— Puiule ?

Mama stătea la poalele scărilor, îmbrăcată cu rochia roșie pe care mi-o aminteam din fotografiile de la premiera filmului lui Maxi, rochia pe care tata o adora.

— Ce părere ai ? mă întrebase, netezind fusta și trăgînd de mîneci în jos. E prea mult ?

Am clătinat din cap.

— E perfect, am izbutit să rostesc.

Ridică partea de sus, puțin jenată. Rochia era croită ca să-i lase umerii goi, iar pielea bronzată îi lucea în lumină. *Arăți superb*, ar fi zis tata, dacă ar fi fost cu noi, și poate că ar fi sărutat-o, dacă și-ar fi închipuit că nu-i văd. Iar dacă mama ar fi crezut că nu-i aud, i-ar fi spus : *Știi că nu trebuie să mă flatezi. Sînt o pradă sigură*. După aceea, el i-ar fi șoptit ceva la ureche, iar ea și-ar fi plecat fruntea, îmbujorată și fericită.

— E bine că încă mă mai încape, zise mama și mă privi atent, gata să mă prindă dacă aș fi căzut pe scări.

Am constatat că, încălțată cu tocurile acelea potrivite, eu și mama aveam exact aceeași înălțime.

La vreo trei săptămîni după înmormîntare, o auzisem vorbind la telefon cu rabinul Grussgott.

— Vreți să reprogramăm ? o întreba el.

Stăteam în ușa de la bucătărie, ascultînd cu răsufierea tăiată. Știam că rabinul îi va spune

mamei că, potrivit tradiției evreiești, o *simcha*¹ nu se anulează din cauza unei tragedii. Nu se anulează o nuntă sau un botez, nici o ceremonie de *bar* sau *bat mitzvah*. Asemenea ocazii fericite nu se anulează, pentru că în mijlocul vieții sîntem, de fapt, în moarte și găsim bucurie chiar în miezul deznădejdiei.

— Joy, în miezul deznădejdiei, am zis.

Mama se întinse și-mi mîngîie părul, dîndu-mi o buclă după ureche și pișcînd ușor aparatul auditiv (poate că doar verifica dacă e la locul lui).

— Fără costum negru? am întrebat-o.

Ea scutură din cap.

— Am purtat costumul ăla cît să-mi ajungă pentru tot restul zilelor, și m-am gîndit că...

Ochii i se umplură de lacrimi, dar clipi repede, ca să nu-i curgă rimelul.

— M-am gîndit să mă îmbrac cu ceva ce-am purtat cînd eram cu tatăl tău. Nu știu, poate că sună aiurea.

Am îmbrățișat-o, avînd grijă să nu-i șifonez rochia și să nu-i stric coafura.

— Nu-i adevărat, i-am spus. Mie îmi place. E frumoasă.

Peste două ore, eram în holul de la intrarea în sinagogă, îmbrăcată în rochia roz cu bretele subțiri și poale tivite cu mărgele argintii; era rochia pe care o cumpărasem cu Elle și-apoi o returnasem, pe care o cumpărasem cu cardul lui Bruce și-o returnasem iarăși, pentru ca, în cele din urmă, s-o cumpăr cu mama și Maxi, după ce fugisem în lume. Purтам cerceii cu perle care fuseseră ai stră-străbunicii mele, sandale argintii, pe care le găsisem împreună cu Tamsin și Todd,

---

1. În limba ebraică, cuvîntul *simcha* are mai multe înțelesuri, dar cel mai comun este acela de „bucurie“.

și, pe umeri, un șal de rugăciune roz-argintiu pe care mi-l făcuse Emily. De dimineată, mătușa Elle mă dusesse la coafor să-mi aranjez părul și să fiu machiată.

— Subtil! repeta ea întruna. Diafan! Curat!

Între timp, își trăsese un scaun lângă mine și, folosind instrumentele doamnei de la machiaj, plus niște adeziv, își lipise niște gene false uriașe pe ambele pleoape.

În hol, mi-am întâmpinat prietenii: Tamsin și Todd, Amber și Martin, Sasha, Audrey, Tara și Duncan Brodkey, și Cara, însoțită de părinți și părînd mult mai matură în rochia ei neagră. Familia mea se adunase lângă teancul de cărți de rugăciune albastre, așezate pe o masă împreună cu programele. Razele de lumină se strecurau prin ferestrele înalte, prin ușă și prin scîndurile podelei, dislocate și crăpate, în vreme ce rabinul Grussgott ne dădea ultimele instrucțiuni, trecînd în revistă ordinea în care oamenii vor fi chemați să citească din Tora și unde ar trebui să stea fiecare cînd vom trece Tora de la o generație la alta, din mîinile bunicilor mei în cele ale părinților și, în sfîrșit, în mîinile mele. Mama stătea în stînga, Bruce în dreapta, îmbrăcat într-un costum bleumarin și purtînd un șal de rugăciune alb-albastru. Pentru o clipă, mi-a trecut prin minte gîndul că asta era exact ce-mi dorisem, că era ceva *normal*: o mamă și un tată, nu o situație bizară, încurcată și dificil de explicat; doar o mamă ca oricare alta și un tată, doi oameni care se iubeau sau care erau cel puțin în stare să simuleze asta într-o sinagogă, într-o duminică dimineată. Îmi dorisem asta din toată inima, dar acum, firește, aș fi dat orice să-mi recapăt familia de dinainte, familia mea cea ciudată; aș fi dat orice ca tata să fie acolo, cu mine.

Rabinul Grussgott îmi zîmbi și dispăru în sanctuar, lăsîndu-i în foaier numai pe membrii apropiați ai familiei: mama, mătușa Elle, bunica Ann și Bruce.

— Vă rog să citiți alături de mine, cu bucurie, am șoptit.

Am auzit în minte „cu bucătărie“ și-am zîmbit ușor. Tyler era și el de față. Mai crescuse vreo trei centimetri de la *bar mitzvah* și depusese eforturi să-și aranjeze clăia de păr. Mi s-a părut c-o văd pe Tamsin privindu-l admirativ, în felul său, și mi-am propus să nu uit să le fac cunoștință la petrecere. Apoi am răsfoit cartea de rugăciuni, aruncînd un ochi la pasaje subliniate, aflate pe paginile cărora le îndoisem colțurile: *Baruch atah adonai, elohainu melech ha'olam... Binecuvîntat ești, o, Doamne, stăpînul universului, Care ne sprijini și ne-ai adus aici, în această zi fericită.*

— Ești gata? îmi șopti mama și, exact cînd am dat din cap că da, ușa de la intrare se deschise discret și un bărbat cu bucle albe, tunse scurt, într-un costum de-un alb imaculat, cu pantofi negri lustruiți și ochelari de soare întunecați se strecură înăuntru.

— Joy, zise el.

Am rămas cu gura căscată. În spatele meu, mătușii îi scăpară niște cuvinte pe care în nici un caz n-ar trebui să le rostești într-o sinagogă.

Bărbatul îmi zîmbi, înaintînd în direcția noastră.

— Sper că n-am întîrziat prea mult.

Băgă mîna în buzunar și scoase o mică desagă din catifea moale, cu fermoar. Era o desagă în care se ținea tradiționalul șal de rugăciune alb-albastru, cu franjuri.

— A fost al tatălui meu, zise și mi-l întinse.

— Mu... mulțumesc, m-am bîlbîit eu.

Degetele amorțite încercau să deschidă fermoarul. Mama stătea tot în spatele meu, ținându-mi mâinile pe umeri. Mi-o imaginam aruncându-i bărbatului priviri furioase sau încercând să mă tragă departe de el, dar, în loc de asta, ea spuse foarte încet, aproape în șoaptă :

— Mulțumesc.

Cu mișcări sigure, îmi puse șalul primit de la bunicul peste cel făcut de Emily.

— Gata toată lumea? întrebă rabinul Grussgott, vîrîndu-și capul pe ușă. E timpul.

— Sîntem gata, zise mama.

— Încă ceva.

Bunicul mai scoase ceva din buzunar, ceva rotund, din argint. Am auzit-o pe mama ținându-și respirația de parcă o lovise cineva cu pumnul. Îmi aminteam de dolarii de argint din cartea ei. Tatăl lor îi arunca unde era piscina mai adîncă, iar Allie și sora ei se aruncau în apă să-i recupereze. El le ajutase, le arătase cum să facă. După ce-i scoteau din apă, fetițele puteau păstra banii. Dorrie îi cheltuia pe-ai ei pe dulciuri și reviste, Allie – mama – îi punea deoparte.

— Pentru tine, zise bunicul și-mi îndesă un dolar de argint în palmă. Să-ți poarte noroc.

Își scoase ochelarii și se uită la noi, cei strînși acolo: bunica Ann și Mona, unchiul Josh și mătușa, și apoi, la sfîrșit, mama și cu mine.

— Sînt mîndru de tine, spuse el.

Mama începu să plîngă. Îmi amintesc că, după *bar mitzvah*-ul lui Tyler, cînd mi s-a făcut rău la baie, tata mi-a spus același lucru. Era foarte ciudat să mă gîndesc la mama ca la fiica cuiva, așa cum eram și eu, și la alinarea pe care-o simțise la auzul acelor cuvinte, așa cum simțisem și eu.

— Joy?

Rabinul Grussgott își strecură capul pe ușile sanctuarului și îmi zîmbi, înainte să-și îndrepte

privirile către bunicul, cu o expresie derutată pe chip.

În vreme ce pășeam în sanctuar, parcurgînd culoarul dintre scaune, către *bimah*, m-am uitat peste umăr, căutîndu-l pe bunicul. Credeam că se strecurase în ultimul rînd și că-l voi putea chema să citească din Tora și să-mi pună șalul de rugăciune pe umeri... Dar, cînd urcasem deja treptele și apucasem să mă așez în spatele pupitrului și să deschid cartea de rugăciuni, fețele celor din asistență îmi păreau a fi la mii de mile depărtare și, oricît mi-am încordat vîzul, nu l-am găsit pe nicăieri.

— Pentru prima *aliyah*, aș dori să le chem pe bunica Ann și pe bunica Audrey.

Le-am citit numele ebraice, apoi m-am tras înapoi și-am așteptat să urce cele trei trepte pînă la altar, să atingă cotoarele cărților lor de rugăciuni și să le sărute. Preț de un minut îngrozitor, care nu părea să se mai termine, am uitat cu desăvîrșire textul binecuvîntării și melodia, deși o tot cîntasem vreme de șase ani de cînd studiam la școala ebraică. *Baruch et adonai h'am vorach...* Și, dintr-odată, am descoperit-o, ca pe o bomboană ascunsă sub limbă. Am deschis gura și-am început să cînt.

— *Baruch atah adonai le'olam va'yed*, îmi răspunse congregația – sau, cel puțin, evreii aflați în rîndurile sale.

Tamsin era în primul rînd, fără ochelari și cu părul desfăcut pe umeri. Trăsăturile îi erau aproape delicate, iar deasupra rochiei îi răsărea chipul oval și palid. Todd ședea lîngă ea, arătînd perfect și foarte elegant în costum și cu cravata roz-argintie.

Am luat indicatorul de argint, care avea forma unei mici mîini, cu degetul arătător întins. Am

atins cu el pergamentul, dar delicat, așa cum mă învățase rabinul Grussgott. Aveam deja vorbele în minte – le ascultasem pe iPod de atâtea ori, că știam pe dinafară fiecare sunet, fiecare silabă – și, în vreme ce le intonam și plimbam arătătorul peste textul ebraic, nervozitatea mea începu să se risipească.

La final, se strînsese o adevărată mulțime de oameni în jurul meu, formată din cei pe care-i chemasem să citească din Tora : bunicile, mătușa și unchiul, Samantha și Maxi, mama și Bruce.

— Astăzi, citim din Geneză, am început. „Abraham era tatăl lui Isaac. Când Isaac avea patruzeci de ani, s-a însurat cu Rebecca. Soția lui era stearpă, așa că Isaac s-a rugat la Dumnezeu să se îndure de ea.”

Am simțit-o pe mama, aflată în spatele meu, cum înțepenește.

— „Dumnezeu i-a îndeplinit ruga și Rebecca rămase grea. Dar copiii se încheștară în pîntecele ei și, când se petrecu una ca asta, ea întrebă : *De ce mi se întîmplă asta ?* Se duse în căutarea unui mesaj de la Dumnezeu. Cuvîntul Domnului către ea a fost acesta : *În pîntecele tău sînt două nații. Două orînduiri se vor desprinde din tine. Izbînda va trece de la o orînduire la cealaltă. Cel mai mare îl va sluji pe mezin.* Când îi veni sorocul, născu doi gemeni. Primul era roșcovan și păros ca o haină de blană.”

Cineva – poate Todd, poate Duncan Brodkey – pufni. Eu am continuat să citesc.

— „L-au numit Esau. Se ivi și fratele său, iar mînuța lui era încheștată de călcîiul lui Esau. Isaac l-a botezat Iacov. Isaac avea șaizeci de ani când i-a născut nevasta.” Ceea ce, în opinia mea, e total nedrept. Adică o să aibă șaptezeci și opt pînă termină copiii liceul.

Mama rîse. M-am aplecat din nou peste paginile scrise la computer.

— „Băieții crescură. Esau a ajuns un vînător iscusit, un om al cîmpului. Iacov era un om învățat, care rămăsese pe lîngă corturi. Lui Isaac îi plăcea carnea de vînat adusă de Esau și-l prețuia pe-acesta mai mult, dar Rebeccăi îi era mai drag Iacov. Odată, pe cînd Iacov fierbea mîncarea, Esau se întoarse de la cîmp frînt de oboseală. Esau îi spuse lui Iacov : *Dă-mi o gură din tocană ! Sînt hămesit !* Iacov răspunse : *Îți dau, dar numai dacă-mi vinzi mie dreptul întîiului născut.* Esau zise : *O să mor de foame ! La ce-mi servește dreptul întîiului născut ?* Iacov îl îndemnă : *Jură-mi chiar în clipa asta.* Esau rosti jurămîntul și-și vîndu dreptul lui Iacov.“

M-am uitat la cele trei pagini întinse dinaintea mea, pe catifeaua roșu închis care acoperea *bimah*-ul. Cuvintele îmi înotau prin fața ochilor. Ce intenționasem să spun ? Am clipit și-am reușit să disting unele cuvinte : „obligație“, „responsabilitate“ și „tradițiile poporului nostru“. Am simțit mîna mamei pe umăr și-am știut că lumea începuse să se holbeze, dar singurul lucru care-mi venea în minte, singurul lucru pe care voiam să-l spun era *Mi-e dor de tata.*

Am clipit iarăși, mai strîns, și m-am uitat atent la pagini.

— Ar trebui să vă spun despre ce-am învățat în decursul acestui an, cînd m-am pregătit să devin *bat mitzvah*, am zis. Pregătisem și-un discurs scris despre asta. Era despre porțiunea mea din Tora și ideea de obligație, despre cum ești obligat să îndrepti un rău pe care l-ai făcut, dar ce-am învățat cu adevărat în anul ăsta este că viața e grea.

Mîna maică-mii îmi strînse mai tare umărul.

— Oamenii buni mor fără motiv. Copiii mici se îmbolnăvesc. Oamenii care ar trebui să te iubească te părăsesc.

Mi se ridică un nod în gât. Am înghițit cu dificultate și-am izbutit să reiau discursul.

— Îmi imaginez ce sentimente trebuie să-l fi încercat pe Esau. Nu era vina lui că era păros și nici că îi era foame, și probabil că nu el era cel vinovat că mama lui îl plăcea mai mult pe Iacov. Iacov era șiret și așa a obținut binecuvîntarea tatălui lor. Urmașii lui sînt cei la fel de numeroși ca stelele din cer.

Mi-am plecat ochii și-am reușit să mai respir o dată.

— Dar Esau nu s-a dat bătut, am zis. Nu a primit binecuvîntarea tatălui lor. A fost obligat să apuce calea sabiei, dar măcar a rămas în viață. Isaac i-a spus că-și poate găsi sălaș pe cîmpiile mănoase ale Pămîntului și că roua cerului îi va fi băutură.

Am împăturit foile și le-am presat cu mîinile.

— Cînd nu obții ce-ți dorești, iei ce-a mai rămas și te străduiești să faci ceva bun. Tora ne spune că Esau a avut două neveste și poate că ele l-au ajutat să treacă peste greutăți. Eu știu că mama și bunicile mele m-au ajutat foarte mult anul acesta, ca și mătușa Elle, unchiul Josh și... Bruce. Chiar și atunci cînd am greșit sau am ales o cale nepotrivită, familia mi-a stat alături. Lecția pe care-am învățat-o a fost probabil lecția învățată de Esau, chiar dacă, în istoria poporului nostru, el nu e decît fratele cuiva, cel de care nimeni nu pomenește. Se vor întîmpla mereu lucruri rele și multe nu vor merge cum ar trebui.

M-am uitat la foaia de hîrtie, la cuvintele importante pe care le scrisesem acolo.

— Toată lumea are necazuri. Toată lumea are obligații. Toți oamenii își continuă viețile, aflînd

sprijin în cei care-i iubesc, făcînd tot ce le stă în putință și continuînd să lupte.

Am împăturit iarăși paginile și-am încercat să le pun în buzunar, înainte să-mi amintesc că eleganta mea rochie nu avea așa ceva. Rabinul Grussgott ridică dintr-o sprînceană, cu o expresie care-mi transmitea un mesaj clar: *Ce s-a ales de discursul la care-am muncit împreună?* Apoi îmi făcu un semn ușor din cap și-o invită pe mama să ia cuvîntul. Pășind spre microfon în rochia roșie care foșnea, mama părea gata să urle.

— Joy, fiica mea, draga mea, începu ea.

În spate, am auzit-o pe bunica Ann plîngînd.

— Sînt foarte mîndră de tine astăzi, cînd stai dinaintea tuturor, citind atît de frumos, fiind tu însăși neînchipuit de frumoasă și foarte matură.

Mama nu plîngea. Ochii îi scăpărau, dar mi-am închipuit că e din pricină că era fericită și chiar impresionată de discursul meu, ca și cînd m-aș fi dovedit la fel de specială pe cît mă crezuse ea dintotdeauna.

— Și știu cît de mîndru ar fi fost tatăl tău. A fost întotdeauna mîndru de tine. Ai fost – ești – cea mai minunată fiică pe care și-o poate dori cineva, și chiar dacă mă mai scoți din minți uneori...

Am zîmbit puțin, la fel și mama.

— Iar eu te scot din minți tot timpul...

Se șterse la ochi cu mare grijă, folosind doar buricul degetului, așa cum îi arătase Elle.

— Ești cea mai însemnată realizare a mea. Nici n-aș fi putut spera la mai mult. Și sînt convinsă că vei fi, așa cum spune Tora, o femeie de ispravă, precum Sara, Rahela, Rebecca și Lea, cea căreia îi porți numele. Chiar dacă nu vei primi exact ce-ți dorești, atunci cînd îți dorești, știu că vei fi puternică și înțeleaptă. Ești deja foarte frumoasă. Știu că vei avea o viață frumoasă,

pentru că ai învățat deja una dintre cele mai importante lecții ale sale.

— Închide ochii, am spus, în vreme ce pășeam în sala de bal a Colegiului Medicilor și i-am acoperit maică-mii ochii, să fiu sigură că nu vede nimic.

Mergeam în spatele ei, ghidînd-o către sala de bal.

— Bine... acum!

O clipă, nu zise nimic, după care începu să plîngă. Mi-am zis că, de data asta măcar, erau lacrimi de fericire, că nu se mai gîndea la tata.

— Vai, Joy, spuse și bătu din palme. Nu se poate!

Ba se poate. Toți anii în care construisem decorurile pentru vreo duzină de spectacole muzicale puse în scenă la Philadelphia Academy se dovediseră, în sfîrșit, de folos; în plus, mă ajutaseră și prietenii. Transformasem marea sală de bal într-un colțisor desprins din *Sunetul muzicii*, un omagiu adus celui mai siropos film muzical din istorie, care se întîmpla să fie preferatul maică-mii. Fiecare masă reprezenta unul dintre „Lucrurile mele favorite”. Erau trandafiri cu stropi de ploaie (Tamsin și cu mine trudiserăm o duminică încheiată, confecționînd flori din hîrtie creponată și lipind pe ele cristale rotunde) și pisicuțe cu mustăcioare (aceea era masa copiilor; cumpărasem un maldăr de animale din pluș și fiecare copil putea să ia unul acasă). Erau ceainice strălucitoare din aramă (tanti Sam cunoștea pe cineva care organiza petreceri și care luase cu împrumut astfel de ceainice de la Fante's, din Piața Italiană¹ și mănuși călduroase de lînă

---

1. O zonă din Philadelphia, unde se găsesc numeroase magazine, cafenele, restaurante etc. de inspirație italiană.

(bunica Ann își petrecuse ultimele trei săptămîni tricotînd contra cronometru). Cadourile erau în pachete învelite în hîrtie brună și legate cu sfoară, iar la desert aveam ștrudel cu mere. Însă refuzasem să avem la meniul de prînz șnițel cu tăiței, pentru că nu știam ce-i aia și, în plus, suna dezgustător.

— „Fete în rochii albe, cu eșarfe albastre“, recită mama.

Tamsin se roti, plină de mîndrie și strălucind de fericire.

— „Fulgi de nea ce mi se așază pe nas și pe gene“, am continuat eu și-am condus-o pe mama la masa centrală, unde aranjamentul din mijloc era format dintr-o duzină de globuri cu zăpadă diferite (fiecare conținea o scenă din Philadelphia și un spațiu liber, unde musafirii puteau să strecoare o fotografie din cele făcute de fotografii profesioniste).

— „Giște sălbatice zburînd cu luna în vîrf de aripă“?

— Ăăă, organizatorul petrecerii a șters asta de pe listă. Nu e voie să aduci animale domestice vii într-un loc public, în scopul... mă rog, știi tu, ca să distrezi lumea.

— Ei, n-am nici o îndoială că ai încercat, zise mama.

Todd se apropie agale, îmbrăcat într-un costum argintiu și trăgînd după el un skate-board cu un colac de sfoară deasupra.

— Ia să vedem dacă ghiciți, îi zise maică-mii. Nu i-a trebuit decît un minut de gîndire.

— E cumva „Un ac trăgînd un fir de ață“?

— Vezi? spuse Todd, răsucindu-se către soră-sa. E limpede pentru oricine știe filmul.

— Tot mai cred că pantalonii tirolezi erau mai nimeriți, replică Tamsin.

Todd îi trecu skate-boardul, întorcându-se spre ringul de dans.

— Haide, Joy. Vino să dansăm.

N-a fost o petrecere la fel de simandicoasă ca aceea dată de Tyler, nici la fel de impresionantă ca aceea a gemenilor, dar toți prietenii mei s-au simțit bine. La desert am avut o fîntînă cu ciocolată, pe care cei de la firma de *catering* au închis-o atunci cînd Maxi a încercat să sară înăuntru. S-a iscat și-un mic scandal cînd mama a tîrît-o pe mătușă-mea în hol, țipînd la ea pentru că dansase necuviincios cu Jack Corsey.

— Băiatul n-are decît treisprezece ani, Elle! strigase mama.

Elle, cu un zîmbet compătimator pe buze, răspunsese:

— Astăzi a devenit bărbat.

Am dansat cu Todd și cu Bruce. L-am ridicat pe Max de subsuori și l-am lăsat să-și penduleze pantofiorii negri deasupra sandalelor mele argintii. Am dansat puțin și cu Cara, înainte ca aceasta să-și tragă nasul și să spună:

— Aiureală.

După care se întoarse la masa ei.

Cînd Duncan Brodkey mă bătuse ușor pe umăr, întrebîndu-mă dacă voiam să dansez, i-am zîmbit și l-am luat de mîină, simțind cum pielea și întreg corpul îmi strălucesc.

După ce-am tăiat tortul, am aprins lumînările și s-au ținut discursurile, cînd muzica abia începea să se mai însuflețească, m-am așezat pe o bancă din grădina cu plante medicinale, cu gîndul la tata. Obişnuiam să mergem la Institutul Franklin și să trecem prin inima uriașă de acolo sau la Academia de Științe Naturale, să ne uităm la scheletele de dinozauri. Mergeam cu bicicletele de la poteca edecului din cartierul Manayunk, pînă hăt, la Valley Forge, unde ne aștepta mama

cu prînzul. Ne duceam la Reading Terminal, să mîncăm clătite cu afîne, și la Dutch Eating Place, să luăm șuncă din carne de curcan sau alte chestii interesante (un picior de miel sau, altă dată, o bibilică), pe care le aduceam acasă și ne băteam capul cum să le gătim pentru cină.

Banca scîrțîi cînd se așează și mama lîngă mine.

— Ești bine?

Am dat din cap că da. Aș fi vrut să-i spun că mi-era dor de tata, dar era la fel de limpede ca aerul pe care-l respiram și la fel de sigur ca pămîntul de sub picioare. Așa că am zis doar:

— Bu... ăăă, tatăl tău n-a rămas la slujbă?

— Cred că a șters-o, oftă mama. Eu, una, nu l-am văzut.

Am scos dolarul de argint din poșetă și i l-am întins. Mama îl întoarse pe toate fețele.

— Pe vremuri, arunca monede din astea în piscină, iar noi ne scufundam după ele.

— A fost drăguț din partea lui să vină, am zis, dar mama n-a răspuns. Deci, poate chiar era de treabă, nu?

— Nimic nu e doar în alb și negru. Nimeni nu e doar rău sau bun.

Își trase nasul și-și șterse ochii.

— A fost drăguț că a venit.

— Da, am zis și-o clipă mi-am sprijinit fruntea de umărul ei și-am lăsat-o să mă țină în brațe.

Acasă, mi-am atîrnat frumoasa toaletă în dulap. Știam că n-o voi mai purta niciodată. Poate că i-o voi da Carei, ca s-o poarte într-o zi – problema era că moda avea să se schimbe în următorii trei ani, iar ideile ei despre ce înseamnă să fii frumoasă vor fi altele.

Am scos dolarul de argint din buzunar și caseta de bijuterii din bibliotecă. Primisem caseta de la Maxi, cadou de ziua mea cînd împlinisem opt

ani. Înăuntru era o balerină din plastic; dacă răsuceai butonul de la spate, începea să se rotească și să cînte *Beautiful Dreamer*. N-aveam cine știe ce în ea : o brățară de argint primită de la tata de ziua mea, anul trecut, două bancnote de douăzeci de dolari cîștigate la o slujbă de babysitter și o poză cu Duncan Brodkey, pe care-o luasem dintre cele aruncate din albumele școlare. Era mai mult decît nimic, mi-am zis : un dolar de argint după care mama sărise în apă acum mult timp, un *Sînt mîndru de tine*, o mamă care, uneori, mă iubea mai mult decît mi-aș fi dorit și-un tată care mă iubise, apoi murise. Era mai mult decît aveau mulți alți copii.

Mi-am plimbat degetele pe fundul cutiei, pînă ce-am găsit ce căutam : zornăitoarea mea de argint, din copilărie, pe care era gravat „JOY“. Poate-i va fi de folos unui alt copil, mi-am zis, și-am strecurat-o în buzunar. Apoi, am coborît să caut soluția de lustruit argintăria.

Patruzeci și unu

Pe măsură ce zilele se prefăceau în săptămîni, iar săptămînilor în luni, iar toamna făcu loc iernii, am înțeles unul dintre marile adevăruri despre tragedii: poți să visezi că dispari, îți poți dori să nu mai știi de nimic, să te pierzi într-un vis nesfîrșit sau într-un roman SF sau să te cufunzi într-un rîu cu buzunarele pline cu bolovani, lăsînd apa întunecată să te înghită; dar, dacă ai copii, păienjenişul legăturilor lumești te ține strîns și te împresoară și nu-ți dă voie să te prăbușești, indiferent cît ai tînji după asta.

Frenchie zgîria la ușă, iar eu îi dădeam drumul afară. Cînd scheuna, îi dădeam drumul înapoi în casă. Lui Joy i-au rămas mici pantofii, așa că am dus-o la magazin să-și cumpere altă pereche, plus niște ghetete de iarnă și o haină groasă nouă. Cînd termina de băut tot laptele, mă duceam la supermarket ca orice om normal și mai cumpăram... iar dacă se întîmpla să observe cineva că, pe sub haină, purtam un halat de baie bărbătesc, albastru, nimeni nu spunea nimic. Pregăteam cina, porneam mașina de spălat vase, o goleam, apoi găteam iarăși și umpleam din nou mașina. Au căzut frunzele copacilor, iar eu le-am măturat de pe treptele casei și de pe trotuar. A nins, iar eu am dat zăpada cu lopata și-am pus sare pe treptele casei, străduindu-mă să nu plîng cînd am scos lopata din debara, încercînd să

alung amintirea felului în care Peter și cu mine obișnuiam să ne tachinăm atunci când socoteam al cui era rîndul.

Luna decembrie a fost oribilă. Am evitat magazinele pline cu beteală, răsunînd de colinde și luminate de sărbători, cuplurile fericite, care se țineau de mîna, zăbovind dinaintea vitrinelor magazinelor de bijuterii de pe Sansom Street, mulțimea de familii strînse la mall, dar, în cele din urmă, a trebuit să merg la Target, ca să cumpăr vase Tupperware și șervete de hîrtie, cîrpe de spălat, scutece și șervețele umede. Mă descurcam bine, pilotînd căruțul de cumpărături prin magazin, evitînd departamentul de DVD-uri și muzică, unde obișnuiam să mai pierd vremea împreună cu Peter, cînd, deodată, aparatul de copt pîine mă făcu să încremenesc.

Am gemut tare, amintindu-mi ce spusese Peter odată:

— *Ar trebui să cumpărăm un aparat de făcut pîine. Pîinea proaspătă dă un miros plăcut în casă.*

— *Dar pîinea iese de parcă ar fi cauciucată,* am zis eu.

— *E mai bună dacă o prăjești,* îmi replicase el.

I-am spus că nu aveam destul spațiu în bucătărie, iar el sugerase că am putea să mutăm mașina de cappuccino, pentru că, să recunoaștem, n-o foloseam prea des. Eu îi răspunsesem că mașina de cappuccino e mai plăcută din punct de vedere estetic decît o mașină de copt pîine cauciucată, care arată ca o cutie din plastic. Următoarea etapă a acestui ritual era întoarcerea acasă, unde eu pregăteam un cappuccino cu spumă. Peter renunța pînă data viitoare cînd ne nimeream într-un magazin care vindea mașini de copt pîine. Se uita la ele melancolic, de parcă ar fi fost un șir de foste iubite care-l părăsiseră.

Uneori, își plimba degetul pe ecranul digital al vreuneia dintre ele, oftînd din rărunchi, iar eu îi spuneam s-o lase baltă, împingînd căruciorul de cumpărături în direcția rafturilor cu hîrtie igienică și cutii cu suc.

În difuzoarele de deasupra, Mariah Carey cînta *O Holy Night*, urmată de *Grandma Got Run Over by a Reindeer*. M-am sprijinit de un aragaz electric Crock-Pot și-am început să plîng. De ce naiba nu cumppărasem nenorocita aia de mașină? L-ar fi făcut fericit pe Peter. Casa ar fi mirosit frumos. În definitiv, pîinea coaptă la mașină e bună, dac-o prăjești. Ce naiba mă apucase? De ce nu...?

— Doamnă?

Mi-am șters ochii. Un funcționar în șorț din poliester roșu se holba la mine. Am scos un pachet de șervețele din buzunar (zilele astea, rareori plec de acasă fără ele) și-am arătat spre aragazuri.

— Credeam că sînt la reduceri, am spus cu voce slabă.

Funcționarul mă conduse către ceea ce bănuiesc că era camera de odihnă – o încăpere mohorîtă, pavată cu gresie albă și fără ferestre, mobilată cu mese din plastic roșu și un cuptor cu microunde.

— Nu se mai întoarce, mi-am zis în sinea mea.

Sau poate că așa am intenționat, dar cred că funcționarul mă auzise.

— Doamnă, sigur vă simțiți bine? Ați vrea să sunăm pe cineva?

— Sînt bine, am izbutit să îngaim și m-am grăbit către casa de marcat, apoi către mașină, unde puteam să plîng în pace.

— E o perioadă în care toți sîntem emotivi.

Timpul a trecut. Am citit un exemplar din *Vizualizează și va fi luat de la soră-mea* și-am

încercat să vizualizez rezultatele dorite : nu doar să arăt normal, dar să mă și simt așa. În martie, am copt prăjituri *hamentaschen* pentru Parada de Purim a Preșcolarilor, pentru că asta făceam în fiecare an și pentru că nu sunasem la sinagogă să le spun că n-o să fac anul ăsta. Nu suportam ideea de a-i explica străinului care s-ar fi nimerit să răspundă la telefon că prăjiturile astea erau preferatele soțului meu, dar că el murise. În aprilie, am plantat panseluțe galbene și purpurii în jardinierele de la ferestre, ca să nu rămână tocmai ale noastre goale. Am tuns trandafirii. Am udat crinii. Am măturat și am plivit, menținând intacte aparențele, zicându-mi că puteam mima normalitatea, că mă puteam prefăca că sînt fericită, chiar dacă nu aveam să mai fiu așa nicicînd.

Mergeam la plimbare cu mama, să iau prînzul cu Samantha, la New York, s-o văd pe soră-mea, și vorbeam cu Maxi la telefon. Ședeam pe margine la meciurile de softball ale lui Joy și încercam să nu mă holbez la înlocuitorul lui Peter pe postul de antrenor secund, un bărbat pe care nu-l mai văzusem niciodată, cu păr roșcat și două gemene în echipă. Am găsit un terapeut pentru fiică-mea – la cererea ei, persoana era bărbat – și-o duceam la ședințe în fiecare miercuri, fără să-i pun întrebări cînd veneam s-o iau, deși, după ochii înroșiți, îmi dădeam seama că plînsese. Mi-am zis că undeva tot trebuia să plîngă. Acasă, era mereu ocupată, făcînd liste, comparînd prețurile de pe internet la scutecele cumpărate angro, printînd articole despre jucării educative și înscriind copilul nenăscut la cursuri de educație muzicală care începeau de la neverosimila vîrstă de trei luni.

Noaptea, cînd nu puteam să dorm, scriam, imaginîndu-mi că sînt iarăși o tînără mamă, cu

o cană de ceai răcindu-se lângă laptop, cu Frenchie sforăind ușurel pe o pernă și îmbrăcată în bluza soțului meu, care mai păstra puțin din mirosul lui. Uneori, când mă trezeam, îmi închipuiam că-i simt mirosul, că el era încă acolo, că-mi voi deschide ochii și-l voi vedea întins alături, cu ochii deschiși și buzele arcuite într-un surîs, spunându-mi numele.

Betsy ne suna în fiecare săptămână. Ne-a trimis un e-mail cu pozele de la ecografia din săptămîna a douăzecea, fotografii cu burta ei și cu cei doi băieței mîngîind-o plini de mîndrie. Dar, după cum am băgat de seamă, nu exista nici o fotografie cu soțul ei – poate că el era mereu cel care făcea pozele sau poate că la mijloc erau niște decizii editoriale mult mai complicate.

La sfîrșitul lunii ianuarie, aveam deja o primă variantă a cărții începute în săptămîna în care-l înmormîntasem pe Peter. Cu sîială, i-am înmînat-o Larissei. Se numea *Calea familiei* și era despre un bărbat din suburbii, judecător de meserie, bogat și fără nici o grijă pe lume, care, la cincizeci de ani, se îndrăgostește de-o femeie mult mai tînără, se căsătorește cu ea și întemeiază o familie, în ciuda faptului că era deja însurat și avea copii. Povestea era spusă din perspectiva bărbatului mort, care ajunsese în rai, din cea a primei soții și din perspectiva fiicei mai mari, din prima căsătorie, care-i zicea maică-sii Stil Vechi, iar tinerei mirese a tatălui ei, Prospătura. Bănuiesc că romanul reprezenta o încercare de a face lumină în viața tatălui meu, de a înțelege un astfel de om și de a-i desluși enigmele, de a crea un personaj similar și, în același timp, complet diferit de tata.

Poate că era o poveste reală sau doar 350 de pagini scrise ca să-mi intru în formă, blocajul pe care trebuia să-l elimin înainte de a purcede la munca adevărată. Mi-era imposibil să fiu obiectivă.

Trebuia să mai aștept. În orice caz, indiferent ce s-ar fi dovedit a fi acele pagini, ele îmi oferiseră alinare și sprijin, ceva la care să mă gîndesc, în afară de faptul că mi-era dor de Peter, ceva de făcut, în afară de plîns. Pentru toate astea, le voi fi etern recunoscătoare.

În vinerea de dinainte de Sfîntul Valentin, pe la zece seara, a sunat telefonul. Am vorbit cu Betsy, apoi m-am așezat turcește pe patul imens și pustiu, cu telefonul amuțit în mîină și apăsată de tăcerea care domnea în casă.

— Am reușit, am zis aproape în șoaptă și-am ascultat, sperînd că voi primi răspuns.

Cînd nu s-a auzit nimic altceva decît tăcerea, am plîns cîteva minute, strîngînd o pernă la piept și dorindu-mi ca, măcar o dată, să fi făcut lucrurile în ordinea corectă. *Ce-ai primit e bun primit*, mi-am zis în gînd, așa cum obișnuiam să-i spun lui Joy cînd era micuță, cînd îi tăiam brînză la grătar în formă de dreptunghiuri, nu de triunghiuri, cum îi plăcea ei, cînd o încălțam cu adidași în loc de preaiubitele cizme de cauciuc verzi, pe care le adora. *Ce-ai primit e bun primit, așa că nu mai sta necăjit*. În curînd, aveam să rostesc din nou formula magică.

M-am spălat pe față și m-am pieptănat. Am parcurs holul, imaginîndu-mi că-l văd pe Peter stînd dinaintea dulapului cu rufărie și căutîndu-și pătura de lînă sau cărînd un coș cu rufe murdare la mașina de spălat. Apoi am ciocănit la ușa dormitorului lui Joy și-am zis:

— E băiat.

Patruzeci și doi

Mama răsuci volanul dubiței și intră pe South Second Street, unde crengile golașe se arcuiau pe deasupra capetelor noastre, transformînd drumul într-un tunel de umbre și lumini tremurătoare. Am trecut de Wawa și de micul fast-food chinezesc care născuse atîtea controverse cînd se deschisese, unii vecini împărțind „fluturași” în care se plîngeau că restaurantul cu pricina va atrage elemente nedorite.

— Asta ce înseamnă, mai exact? întrebuse Samantha, aruncînd foaia pe tejgheaua din bucătărie, ca să vadă și mama. Evrei?

Am zîmbit, amintindu-mi.

Mama viră pe Delaware Avenue, apoi ieși pe autostradă. Ziua fusese caldă și bătea un vînticel cu parfum de primăvară. Acum, cerul nopții era senin, luminat de razele lunii. Scaunul pentru copil era bine fixat pe bancheta din spate, iar eu verificasem de două ori geanta, ca să mă asigur că aveam tot ce scria în cartea cu sfaturi pentru îngrijirea bebelușilor: scutece, șervețele umede, cremă, cîrpe, biberoane și lapte praf, un rînd de hăinuțe, o mingiucă moale din pînză, cu panglici de diferite culori și texturi, despre care se spunea că e o jucărie foarte bună pentru dezvoltarea copilului. O găsisem într-o cutie din pod. Cred că fusese a mea.

— Ești bine? mă întrebă mama.

Era o călătorie de doar două ore, dar ea împachetase totuși ceva de mâncare: brînză, biscuiți sărați, cutii cu suc și niște mere.

— I-ai găsit vreun nume? am spus, în loc de răspuns.

— Nu, dar o să-mi vină ceva în minte, zise mama cu ochii la șosea. Așa ți-am găsit și ție numele, fără să mă gîndesc prea mult.

N-am comentat, dar cred că am zărit umbra unui zîmbet trecînd pe chipul mamei în clipa în care-am scos din rucsac cartea cu *1001 de nume pentru bebeluși*.

— Nu Peter, am zis, mai mult pentru mine.

Mama scutură și ea din cap, așa că am trecut mai departe, citind de pe lista numelor cu „P”:

— Pablo, Pace, Padriac, Patrick, Paul, Pax, Paz.

— Pax?

— „De la cuvîntul latinesc care înseamnă pace”, am citit.

— Atunci, o să se audă „Pah-chay”.

— OK, am zis, gîndindu-mă că nici în ruptul capului nu-i voi îngădui să boteze un copilăș nevinovat cu numele de Pahchay.

— Ce zici de Charles? Și Peter, ca al doilea nume.

— Sună bine, cred.

— Îl putem striga Charlie, iar numele ebraic ar putea fi Chaim, „viață”.

— Charlie Krushelevansky, am zis, de încercare. Sună bine. Mai vedem. Poate că n-o să arate a Charlie.

Am urmărit cu degetul lista de nume.

— Poate c-o să arate a Padriac.

Mama pufni. Mi-am odihnit capul pe suprafața răcoroasă a geamului și cred că am ațipit, pentru că atunci cînd am deschis iar ochii, mama trăgea mașina într-o parcare mare, sub un felinar încadrat de un halou de lumină.

— Maternitatea? întrebă ea la biroul de la intrare.

— Etajul cinci, răspunse femeia și ne înmână ecusoane cu „Vizitator“.

Eu l-am lipit pe al meu pe cracul blugilor; mama, firește, l-a pus pe-al ei cu mândrie pe piept.

Spitalele miros a spital, mi-am zis în timp ce urcam cu liftul, iar asistenta de la ghișeul etajului cinci ne deschise, cu un bîzîit, ușile. Mirosul e un amestec de urină, vomă, dezinfectant care-ți face ochii să lăcrimeze și frică. În plus, la etajul ăsta mirosea și a flori. Cu coada ochiului, am zărit cîte un buchet de crini sau trandafiri în fiecare salon pe lîngă care treceam. Mai era și cîte un mănunchi de baloane roz sau bleu, lovindu-se ușor de tavan.

La 514, mama se opri atît de brusc, încît, dacă aș fi fost în spatele ei, nu pășind alături, ne-am fi ciocnit cu siguranță.

— O, vai, spuse ea încetișor.

Betsy era întinsă în pat, îmbrăcată într-un halat de baie dungat și zîmbitoare.

— Salutare, oameni buni!

La încheietura mîinii purta o brățară din plastic inscripționată cu numele ei și ținea în brațe o grămăjoară înfășată în scutece alb-albastre. Bebelușul avea părul ca un puf întunecat ieșind de sub căciulița tricotată, asortată la scutece, un năsuc strîmb și piele atît de străvezie, încît puteam să-i zăresc micile vene albastrei croindu-și drum către pleoape și obrăjori. Mi s-a părut că recunosc sprîncenele mamei, fruntea și bărbia tatei. Una dintre mînuțele copilașului era ascunsă în păturică. Cealaltă se agita în aer. Degețelele i se desfăceau și se strîngeau încontinuu, și mi s-a părut cel mai firesc gest din lume să întind mîna și să-l las să mă apuce strîns de degetul mic.

— Charlie, am zis. I se potrivește numele Charlie.

— Vrei să-l iei în brațe? mă întrebă Betsy.

Era extenuată, stoarsă de puteri de parcă ar fi alergat toată noaptea, dar părea totodată fericită.

— E OK?

— Sigur, surioară, răspunse ea.

M-am ghemuit, iar ea îmi trecu bebelușul, fără ca micuțul să-mi dea drumul la deget.

Mama stătea în prag, cu o mînă sprijinită de ușă, temîndu-se parcă să intre. Betsy o privi și-o întrebă dacă se simte bine.

— Da, veni răspunsul slab al mamei.

Apoi scutură din cap și păru a face eforturi să se adune.

— Uite o întrebare mai bună: tu cum te simți?

Trase un scaun lîngă pat și începură o discuție despre travaliu, despre calificativele Apgar și epiziotomie. De cum am auzit cuvîntul „placenta“, am refuzat să mai ascult și m-am dus cu bebelușul la fereastră.

— Ia te uită, i-am spus, săltîndu-l ușurel în brațe și întorcîndu-i fețișoara astfel încît să poată privi cerul nopții.

Micuțul mă privi cu ochișori de-un gri-căprui nedeslușit.

— Charlie, l-am strigat ca să aud cum sună, după care l-am strîns la piept.

Am simțit mîna mamei pe umăr și i-am zărit chipul reflectat în geam. Văzîndu-mă cu bebelușul, pe chip i se așternu o expresie plină de tandrețe, iar ochii îi luceau cînd ne sărută, întîi pe mine, apoi pe cel mic, pe frunte. Era chipul ei tainic, pe care mi-l dezvăluie numai mie.

Mulțumiri

Această carte nu ar fi văzut lumina tiparului fără munca asiduă și organizarea de care a dat dovadă agenta mea, Joanna Pulcini. Îi sînt recunoscătoare, ca întotdeauna, pentru entuziasmul său neconținut, pentru atenția necurmată cu care urmărește fiecare detaliu și pentru modul fermecător în care eșuează de fiecare dată să strecoare bancuri deocheate și glume fără perdea în vreunul din romanele mele.

Editoarea mea, Greer Hendricks, merită toată recunoștința pentru răbdarea, bunătatea și voioșia ei.

Le mulțumesc asistentelor Joannei, Elizabeth Carter și Trinh Truong, precum și asistentei lui Greer, Sarah Walsh, pentru atenția pe care au acordat-o celui mai mărunț detaliu, și lui Suzanne O'Neill și Nancy Inglis, pentru grija cu care au lucrat pe manuscris. De asemenea, sînt cea mai norocoasă că am descoperit o asistentă atît de extraordinară, de neobosită și plină de bunăvoință precum Meghan Burnett.

Judith Curr de la Atria și Carolyn Reidy de la Simon & Schuster au avut întotdeauna o grijă nemăipomenită de mine și de Cannie, ca, de altfel, toți cei de la Atria: Gary Urda, Lisa Keim, Kathleen Schmidt, Christine Duplessis, Craig Dean și Jeanne Lee.

Le sînt îndatorată lui Jessica Fee și echipei sale de la Greater Talent Network și, de asemenea, lui Macy Engelman, Dana Gidney și Jordana Tal, pentru minunata lor muncă de PR.

Curtis Sittenfeld a fost o cititoare receptivă și plină de bunăvoință a romanului de față.

Pe parcursul cercetării pentru acest roman, am fost suficient de norocoasă pentru a fi invitată la

petrecherile de *bar* și *bat mitzvah* date în onoarea lui Charlie Sucher și Samantha Wladis din Cherry Hill, a lui Abby Kalen din Simsbury, Connecticut, unde nu s-a întâmplat absolut NIMIC indecent. Le mulțumesc lui Charlie, Samantha și Abby, precum și părinților, prietenilor și familiilor lor, pentru căldura și amabilitatea lor.

Prietenii și familia mea, răspîndiți prin toată lumea, îmi oferă încă o doză sănătoasă de dragoste, susținere și material pentru cărțile mele. Jake și Joe Weiner nu sînt doar frații mei, ci și cei care-mi țin afacerea în picioare pe coastă. Molly Weiner este o sursă inepuizabilă de inspirație și umor. Le sînt recunoscătoare lui Faye Frumin, Frances Frumin Weiner și Clair Kaplan, pentru ajutorul și încurajările lor, pentru împrejurările în care am rîs împreună și pentru că au avut delicatețea de a mă lăsa uneori să le tachinez.

În sfîrșit, am ajuns la echipa de acasă, unde Wendell este rege între regi. Soțul meu, Adam, este în continuare tovarășul meu de călătorii și persoana cu care îmi place cel mai mult să mă uit la *Marele Lebowski*. Fiica mea, Lucy Jane, este lumina vieții mele, iar surioara ei, Phoebe Pearl, s-a dovedit un bebeluș de nădejde, care s-a abținut cît a putut din a da din piciorușe pe tot parcursul cît am scris acest roman. Toată dragostea și mulțumirile mele se îndreaptă către ei... și către toți cititorii care m-au însoțit pînă aici.

